

New York Times çoksatanı KIZIL KRALİÇE'nin yazarı

VICTORIA AVEYARD

CAM
KILIÇ

DİZ ÇÖK YA DA ÖL

MARE BARROW SADECE FARKLI OLDUĞUNU BİLİYOR.

Mare'nin kanı, Poyraz'daki sıradan her insanınki gibi kırmızıdır ancak Gümüş yeteneği, yani şimşekleri kontrol etme gücü nedeniyle saray onu gizlemiş ve himayesine almak istediği bir silaha dönüştürmüştür. Genç kız, tahtı ele geçirmek için ona ihanet eden arkadaşısı Prens Maven'dan kaçmayı başardığında ise şaşırtıcı bir gerçeği keşfeder: Kendisi gibi farklı olan başkaları da vardır.

İntikam arzusuyla dolu ve artık taç giymiş bir kral olan Maven peşindeyken, Mare yeni bir göreve atılır: Kendisi gibi yetenekleri olan Kızıl-Gümüş insanları toplayıp bir ordu kuracaktır. Yükselen bir şafak kadar kızıl, gümüş bir mermiden daha hızlı; zalim yöneticileri devirebilecek kadar güçlü bir ordu.

Ancak iktidar tehlikeli bir oyundur ve Mare bedelini artık bilmektedir.

"Kızıl Kraliçe'nin hayranları hayal kırıklığına uğramayacak. Aveyard'ın üslubu akıcı, hızlı ve vahşi; Cam Kılıç'ta, serinin ilk kitabına işlediği macera, gerilim ve adrenalinle nişan alıyor, tetiğe basıyor ve hedefi on ikiden vuruyor."

The Guardian

"Tehlikeli, heyecan verici ve keskin şaşırtmacalarla dolu bu devam kitabı çok ilgi çekici ve nefes kesici."

Booklist

"Yüksek tempolu ve macera dolu Cam Kılıç çok güçlü; serinin sabırsız takipçilerini ve distopik fantazya okurlarını memnun edecek."

VOYA

Pegasus Yayınları: 1483

Gençlik: 274

Cam Kılıç

Victoria Aveyard

Özgün Adı: Glass Sword

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Begüm Berkman Padar

Düzelti: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-935-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Victoria Aveyard, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayınca Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

VICTORIA AVEYARD

CAM KILIÇ

İngilizceden çeviren:

Onur Kınacı Birler

PEGASUS YAYINLARI

Büyükanne ve büyükbabama, burada ya da orada.
Daima yuvanızdasınız.

BİR

İrkildim. Bana verdiği kumaş parçası temizdi ama hâlâ kan kokuyordu. Umursamamalıyım. Benim de tüm giysilerim kanla kaplıydı. Kırmızılar benimdi elbette. Gümüş olanlarsa başkalarına aitti. Evangeline'e, Ptole-mus'a, nymphea lorduna ve beni o arenada öldürmeye çalışan diğerle-rine... Sanırım bir kısmı da Cal'e aitti. Sözde idam mangamız tarafından kesilip yaralandığı için o da kumların üstünde çokça kanamıştı. Şu anda karşımda oturmuş, ayaklarına bakıyor ve yaralarının doğal bir şekilde yavaşça iyileşmesini bekliyordu. Kolumdaki onlarca yaradan birine göz attım. Büyük olasılıkla Evangeline yapmıştı. Hâlâ tazeydi ve iz bırakacak kadar derin bir kesikti. Bir yanım bu düşünceden hoşlandı. Bu tırtıklı kesik, bir şifacının soğuk ellerinde sihirli bir şekilde silinip gitmeyecekti. Cal ve ben artık hak edilmiş yaralarımızın birileri tarafından kolayca silinebileceği Gümüş dünyasında değildik. Kaçmıştık. Ya da en azından, ben kaçmıştım. Cal'in zincirleri, tutsaklığımın kesin bir kanıtıydı.

Farley, şaşırtıcı derecede nazik bir dokunuşla elimi dürttü. "Yüzünü gizle Şimşek Kız. Peşinde oldukları şey o."

Bu seferlik bana söyleneni yaptım. Diğerleri de aynısını yapıp kırmızı kumaş parçasını ağız ve burunlarını kapayacak şekilde örttüler. Yüzü kapanmamış son kişi Cal'di ama bu da pek uzun sürmedi. Farley onun yüzünü de maskesiyle kapayıp bizden biri gibi görünmesini sağlarken karşı çıkmadı.

Keşke bizden biri olsaydı.

Bir elektrik uğultusu kanımı tutuşturdu ve bana titreşen, tiz çığlıklar atan Alttren'de olduğumuzu hatırlattı. Bizi durdurulamaz bir şekilde, bir zamanlar sığınak olan şehre götürüyordu. Tren hızla antika rayların üstünden kayarken tıpkı bir Gümüş çeviğin açık alanda koşmasına benziyordu. Gıcırdayan metalin sesini, soğuk bir sızının yerleştiği kemiklerime kadar hissettim. Arenadaki hiddetim ve *gücüm* artık uzak bir hatıra gibi görünüyordu ve geride sadece acı ve korku bırakmıştı. Cal'in ne düşündüğünü sadece tahmin edebilirdim. Her şeyini kaybetmişti. Değer verdiği *her şeyi*. Bir baba, bir kardeş ve bir krallık... Tüm bunlara rağmen bu sallanan trenin içinde nasıl kendini kaybetmeden durabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu acelemizin sebebini kimsenin bana açıklamasına gerek yoktu. Farley ve Muhafızlarının yay gibi gergin olmaları benim için yeterli bir açıklamaydı. *Hâlâ kaçıyoruz.*

Maven bu yoldan daha önce geçmişti ve bir daha geçecekti. Bu sefer askerlerinin, annesinin ve yeni tacının tüm hiddetiyle gelecekti. Dün Prens'ti, bugünse Kral. Benim arkadaşım, nişanlım olduğunu sanıyordum ama artık gerçekleri biliyordum.

Bir zamanlar ona güvenmiştim. Artık ondan nefret etmeyi, ondan korkmayı biliyordum. Taç için babasının öldürülmesine yardım etmiş ve bu suçu ağabeyinin üzerine atmıştı. Harabeler Şehri'ni saran radyasyonun bir yalandan... bir numaradan ibaret olduğunu ve trenin de nereye gittiğini biliyordu. Farley'nin inşa ettiği sığınak artık güvenli değildi, en azından bizim için. *Senin için değil.*

Çoktan, bir tuzağın içine hızla ilerliyor olabilirdik.

Huzursuzluğumu sezen bir kol belime dolandı. *Shade*. Ağabeyimin burada olduğuna, yaşadığına ve hepsinden de tuhaftı, benim gibi olduğuna hâlâ inanamıyordum. Kızıl ve Gümüş, üstelik ikisinden daha güçlü.

“Seni bir daha ele geçirmelerine izin vermeyeceğim,” diye mırıldandı, onu zorlukla duyabileceğim kadar alçak bir sesle. Kırmızı Muhafızlar haricinde birine, hatta aileye bile sadık olmaya izin verilmediğini tahmin ediyordum. “Sana söz veriyorum.”

Varlığı yatıştırıcıydı ve beni zamanda geri götürdü. Mecburi hizmetinden de öncesine, hâlâ çocuk gibi davranabildiğimiz yağmurlu bir ilkbahara. Çamur, kasaba ve geleceği aptalca inkâr etme alışkanlığımız haricinde hiçbir şeyin olmadığı günlere. Ama şimdi tek düşünebildiğim gelecekti; yaptıklarımın bizi ne tür bir karanlık yola soktuğunu merak ediyordum.

“Şimdi ne yapacağız?” Soruyu doğruca Farley’ye sormuştum ama gözlerim Kilorn’a kaydı. Sıkı çenesi ve kanlı bandajlarıyla, görevine bağlı bir muhafız gibi hemen Farley’nin yanında dikiliyordu. Kısa süre önce bir balıkçı çırağı olduğunu tahmin edemezsiniz. Tıpkı *Shade* gibi, onun buradaki varlığı da tuhaftı, sanki bütün bunlardan önceki bir zamanın hayaletiydi.

“Kaçacak bir yer her zaman vardır,” diye yanıtladı Farley; her şeyden daha çok Cal’e odaklanmıştı.

Onun direnmesini, savaşmasını bekliyordu ama Cal hiçbirini yapmıyordu.

Uzun bir süre sonra Farley, *Shade*’e dönerek, “Ellerini ondan ayırma,” dedi. Ağabeyim başıyla onayladı ve omzuma koyduğu elinin ağırlığını hissettim. “Bir yere kaybolamaz.”

Ben bir komutan ya da taktikçi değildim ama bunu yapmasındaki sebep çok açıktı. Ben küçük şimşek kızdım; yaşayan elektrik, insan biçiminde bir şimşektim. İnsanlar benim adımı, yüzümü ve ne yapabildiğimi biliyordu. Ben değerliydim, güçlüydüm ve Maven intikam almamı engellemek için her şeyi yapacaktı. Ağabeyim, benim gibi olduğu halde ve

şimdiye kadar gördüğüm en hızlı şey olduğu halde, beni sapkın Kral'dan nasıl koruyacaktı, bilmiyordum. Ama buna inanmalıyım; bir mucize gibi görünse bile. Ne de olsa imkânsız olan çok fazla şey görmüştüm. Başka bir kaçış, bunların arasında en önemsizi olurdu.

Muhafızlar hazırlanırken silahların doldurulma ve mermilerin nam-luya sürülme sesleri vagonda yankılandı. Kilorn hafifçe yanıma yaklaşıp yanımda durdu, eli göğsünden sarkan tüfeğini sımsıkı kavramıştı. Bana baktığında yüz ifadesi nazikti. Beni güldürmek için sırtıma çalıştı ama parlak yeşil gözleri kasvetli ve korku doluydu.

Onun aksine Cal sakince, neredeyse huzur dolu bir biçimde oturuyordu. Korkacağı o kadar çok şey olmasına rağmen –zincire vurulmuştu, düşmanlarla çevriiydi, kendi kardeşi tarafından aranıyordu– rahat görünüyordu. Buna şaşırmadım. O bir asker olarak doğmuş ve yetiştirilmişti. Savaş onun anladığı bir şeydi ve biz de şu anda kesinlikle bir savaşın içindeydik.

"Umarım savaşmayı planlamıyorsunuzdur," dedi, uzun dakikalar sonra ilk kez konuşarak. Gözleri bendeydi ama sözleri Farley'ye yönelikti. "Umarım kaçmayı planlıyorsunuzdur."

"Nefesini kendine sakla, Gümüş." Farley omuzlarını dikleştirdi. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

Ağzımdan çıkan sözlere engel olamadım: "O da biliyor." Farley'nin bana yönelen bakışları yakıcıydı ama daha kötüsüyle de başa çıkmıştım. İrkilmedim bile. "Cal onların nasıl savaştığını biliyor. Bizi durdurmak için neler yapacaklarını biliyor. Kullan onu."

Kullanılmış olmak nasıl hissettiriyor? Bu sözleri Kemik Stadyumu'nun altındaki hücrelerde yüzüme tükürürcesine söylediğinde ölmek istemiştim. Artık sadece belli belirsiz bir acı duyuyordum.

Farley hiçbir şey söylemedi ki bu da Cal için yeterliydi. "Aslanağzı'yla gelecekler," dedi acımasızca.

Kilorn sesli bir kakhaha attı. "Çiçeklerle mi?"

"Jetlere," dedi Cal, gözleri hoşnutsuzlukla parlarken. "Turuncu kanatlar, gümüş gövde, tek pilot, manevra kabiliyeti yüksek, bir şehir saldırısı

için mükemmel. Her biri dört füze taşır. Bir filo sayısıylar çarparsanız, aşmanız gereken kırk sekiz füze ve ek olarak yanlarındaki hafif mühimmat olacak. Bunun üstesinden gelebilir misiniz?"

Sorusunun cevabı sadece sessizlik oldu. *Hayır, yapamazız.*

"Ayrıca Aslanlar, endişelerimizin en küçüğü. Onlar sadece etrafımızı çevirecek, çevreyi kontrol altına alacak ve yer kuvvetleri gelene kadar bizi olduğumuz yerde tutacaklar." Yere bakıp hızla düşündü. Bu durumun tam karşı tarafında olsaydı kendisinin ne yapacağını düşünüyordu; Maven yerine kendisi Kral olsaydı. "Etrafımızı saracaklar ve şartlar sunacaklar. Sizin kaçmanıza karşılık Mare ve beni isteyecekler."

Başka bir fedakârlık. Yavaşça derin bir nefes aldım. Bu sabah, dün, tüm bu delilikten çok önce, sadece Kilorn ve ağabeyimi kurtarmak için kendimi feda etmeye hazırdım. Ama şimdi... ben özeldim, bunu biliyordum. Artık korumam gereken başkaları da vardı. Artık kaybedemezdim.

"Bunu kabul edemeyiz," dedim. Acı gerçek. Kilorn'un bakışlarının ağırlığını üstümde hissediyordum ama ona bakmadım. Gözlerindeki yargılamayı görmek istemiyordum.

Cal o kadar sert değildi. Başını sallayarak beni onayladı. "Kral bizim teslim olmamızı beklemiyor," diye devam etti. "Jetler, Harabeler'i tepemize yıkacak ve geri kalanı da saldırıdan kurtulanları yok edecek. Bir katliamdan çok daha fazlası olacak."

Farley bir gurur abidesiydi; fena halde köşeye sıkıştığı şu durumda bile. "Ne öneriyorsun?" diye sordu, Cal'e doğru eğilerek. Sözlerinden küçümseme akıyordu. "Tamamen teslim mi olalım?"

Cal'in yüzünden iğrenmeye benzer bir ifade geçti. "Maven sizi her şekilde öldürecek. Bir hücrenin içinde ya da savaş meydanında. Hiçbirimizin yaşamasına izin vermeyecek."

"O zaman savaşarak ölmemiz en iyisi." Kilorn'un sesi, olması gerekenden daha güçlü çıkmıştı ama parmakları titriyordu. O da isyancıların geri kalanı gibi, dava için her şeyi yapmaya hazır görünüyordu ama arkadaşım hâlâ korkuyordu. Hâlâ on sekizini bile geçmemiş, yaşayacak çok şeyi ve ölmek için çok az sebebi olan bir gençti.

Cal, Kilorn'un zoraki ama küstah söylemine dudak büktü ama hiçbir şey söylemedi. Yaklaşan ölümümüzle ilgili daha detaylı bir açıklamanın kimseye yararı olmayacaktı.

Farley onunla aynı hisleri paylaşmıyordu ve elini sallayıp ikisini de tamamen yok saydı. Arkamda duran ağabeyim de Farley'yle aynı kararlılıktaydı.

Bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlardı, henüz bize söylemedikleri bir şey. Maven hepimize yanlış kişiye güvenmenin bedelini öğretmişti.

Farley sadece, "Bugün ölecek olanlar biz değiliz," dedi ve trenin ön tarafına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Attığı her adımda yere çarpan botlarının sesi, inatçı kararlılığını vurgularcasına, metale çarpan çekiç seslerini andırıyordu.

Trenin yavaşladığını hissetmeden önce sezdim. Yeraltı istasyonuna girdiğimiz sırada elektrik azaldı ve zayıfladı. Tepemizdeki gökyüzünde beyaz bir sis mi yoksa turuncu kanatlı jetler mi bulacaktık, bilmiyordum. Diğerleriye bunu umursamıyor gibi görünüyor ve Alttren'i büyük bir istekle terk ediyorlardı. Sessizliklerinde, silahlı ve maskeli Muhafızlar gerçek birer asker gibi görünüyor ama ben işin aslını biliyordum. Yaklaşan şeyin hiçbir şekilde dengi değillerdi.

"Kendini hazırla." Cal'in kulağımın dibinde tıslayan sesiyle ürperdim. Bana uzun süre önce yaşanan günleri, ay ışığındaki dansımızı anımsattı. "Ne kadar güçlü olduğunu hatırla."

Şu anda kesin emin olduğum tek şeyin gücüm ve yeteneğim olduğunu Cal'e söyleyemeden önce Kilorn yanıma gelerek bizi ayırdı. Damarlarımda akan elektrik belki de bu dünyada güvendiğim tek şeydi.

Kırmızı Muhafızlar'a inanmak istiyordum ve elbette Kilorn ile Sha-de'e de ama Maven'a duyduğum güven ve *körlüğüm* yüzünden başımıza gelenlerden sonra kimseye inanacak değildim. Cal'e güvenmek de hiçbir şekilde söz konusu olamazdı. O bir tutsaktı, bir Gümüş'tü; yapabilse ya da kaçacak yeri olsa bize ihanet edecek bir düşmandı

Ancak hâlâ bir şekilde ona karşı bir çekim hissediyordum. Hâlâ, ben hiçbir şeyken bana o gümüş parayı veren, sorumluluk sahibi oğlanı hatırlıyordum. Benim geleceğimi değiştirmiş ve kendisinininkini mahvetmişti.

Ayrıca hâlâ paylaştığımız bir bağ vardı... Kan ve ihanetle biçimlenmiş, zor bir bağ. Birbirimize bağlıydık, birleşmiştik. Maven'a karşı, bize ihanet eden herkese karşı, kendini paramparça etmek üzere olan bir dünyaya karşı...

Dışarıda bizi sessizlik bekliyordu. Narsiya'nın yıkıntıları üstüne çökmüş gri, nemli sis, gökyüzünü dokunabileceğim kadar yakınıma getirmiş gibiydi. Değişimin ve ölümün mevsimi sonbahara özgü esintiyle hava soğumuştur. Gökyüzüne henüz hiçbir şey musallat olmamıştı; görünürde, zaten mahvolmuş bir şehrin üzerine felaket yağdıracak hiçbir jet yoktu. Farley tempolu bir koşu tutturdu ve raylardan uzaklaşarak geniş, terk edilmiş bulvara yöneldi. Enkaz halindeki bölge tıpkı bir kanyon gibi ikiye yarılmıştı ve hatırladığımdan çok daha gri, çok daha kötü durumdaydı.

Yoldan doğuya, sisle gizlenmiş kıyıya ilerledik. Yüksek ve yarıyı yıkılmış yapılar üzerimize eğiliyordu; pencereleriye bizi izleyen gözler gibiydi. Harabelerin kuytularında ve gölgeli kemerlerin altında Kırmızı Muhafızlar'ı öldürmeye hazır bekleyen Gümüşler olabilir. Maven, onları tek tek vurdurup bana izletebilirdi. Bana temiz ve hızlı bir ölüm lüksünü vermeyecekti. *Ya da daha beteri*, diye düşündüm, *benim ölmeme bile izin vermeyecek.*

Bu düşünce tıpkı bir Gümüş ürpertinin dokunuşu gibi kanımı dondurdu. Maven bana yalan söylemiş olsa da kalbinin bir parçasını hâlâ biliyordum. Beni hücrenin parmaklıklarının arasından kavradığını ve titreyen parmaklarıyla tuttuğunu hatırlıyordum. Ve hâlâ içinde taşıdığı, göğsünde hâlâ bir kalbin attığını bana anımsatan o ismi hatırlıyordum. *Adı Thomas'tı ve onun ölümünü izledim.* O oğlanı kurtaramamıştı. Ama beni kurtarabilirdi; tabii kendi sapkın yöntemleriyle.

Hayır. Ona böyle bir tatmini asla yaşatmayacaktım. Bunun yerine ölmeyi tercih ederdim.

Ancak ne kadar çabalasam da onun olduğunu düşündüğüm gölge; kaybolmuş ve unutulmuş prens halini unutamıyordum. O kişinin gerçek olmasını dilerdim. Onun, benim hatıralarım dışında bir yerlerde de var olmasını dilerdim.

Narsiya'nın harabelerinin yankısı tuhaftı; olması gerekenden çok daha sessizdi. Aniden bunun sebebini anladım. *Mülteciler gitmiş*. Kül tepeciklerini süpüren kadın, tahliye borularında saklanan çocuklar, Kızıl kardeşlerimin gölgeleri... Hepsi kaçmıştı. Bizim dışımızda hiç kimse kalmamıştı.

"Farley için istediğini düşünebilirsin ama onun aptal olmadığını bilmelisin," dedi Shade, daha sormadığım soruya cevap vererek. "Dün gece Arkeon'dan kaçtıktan hemen sonra tahliye emrini verdi. Senin ya da Maven'ın işkence altında konuşacağınızı düşündü."

Yanıldı. Maven'a işkence etmelerine gerek olmamıştı. Bilgisini ve zihnini isteyerek teslim etmişti. Zihnini annesine açmış, kadının pençesinin burada gördüğü her şeye dokunmasına izin vermişti. Alttren, gizli şehir, liste. Artık hepsi Kraliçe'nindi, tıpkı Maven'ın her zaman olduğu gibi.

Arkamızda, düzensiz bir ayaktakımını andıran, silahlı kadın ve erkeklerden oluşan Kırmızı Muhafızlar sıra halinde ilerliyorlardı. Farley bize yol gösterirken, gözleriyle sürekli etrafı tarayan Kilorn tam arkamdan geliyordu. İriyarı iki muhafız, kollarından sıkıca tuttukları Cal'i Farley'nin dibinden ayırmıyordu. Kırmızı bandanalarıyla adeta kâbustan fırlamışlardı. Ancak artık sayımız oldukça azdı, belki otuz kişi kadardık ve hepimiz yaralıydık. Çok azımız hayatta kalmayı başarmıştı.

"Yeniden kaçsak bile bu isyanı devam ettirecek sayıda değiliz," diye fısıldadım ağabeyime. Yoğun sis sesimi boğmuştu ama beni yine de duydu.

Ağzının kenarı gülümsemek istermişçesine çarpıldı. "Sen bunu kafana takma."

Onu sıkıştırmama fırsat kalmadan önümüzdeki asker aniden durdu. Duran sadece o değildi; sıranın başındaki Farley tek yumruğunu havaya kaldırmış, barut rengi gökyüzüne bakıyordu. Geri kalan herkes, onun yaptığını yaparak göremediğimiz bir şeyi arıyordu. Sadece Cal gözlerini

yerden ayırmıyordu. Korkunç sonumuzun neye benzediğini o zaten biliyordu.

Uzaktan, sisten aşağı doğru acımasız bir çığlık yankılandı. Tepemizde dönüp duran mekanik ve sürekli bir sestti. Yalnız da değildi. Ok şeklinde on iki şekil, turuncu kanatlarıyla bulutları yararak gökte hızla belirdi. Daha önce bir jeti ne bu kadar yakından ne de gecenin karanlığı olmadan, doğru dürist görebilmiştım ve ortaya çıktıklarında ağzımın bir karış açık kalmasına engel olamadım. Farley, Muhafızlara emirler yağdırmaya başladı ama onu duymuyordum. Gökyüzüne bakmakla ve tepemde bir yay çizen kanatlı ölümleri izlemekle meşguldüm. İmkânsız bir şekilde kıvrılıp bükülmüş çelik ve camdan oluşan uçan makineler, tıpkı Cal'in motoru gibi çok güzeldi. Bunların yapımında bir miknatisın görev aldığını tahmin ediyordum, aksi takdirde bir metal nasıl *uçabilirdi* ki? Kanatlarının arasındaki motorlar mavi tonlarında parlıyor, elektrikle çalıştığını gösteriyordu. Onların sızısını tenimde bir nefes gibi, zorlukla da olsa hissediyordum ama bir şey yapamayacağım... sadece dehşetle izleyebileceğim kadar yüksekteydiler.

Narsiya adasının çevresinde tiz sesler çıkararak ve çemberlerini hiç bozmadan dönüyorlardı. Onların bastırılmış bir isyanın kalıntılarını izlemek için gelmiş zararsız ama meraklı kuşlar olduğuna inanabilirdim. Aniden ardında dumandan iz bırakan, gri metal bir şey fırladı ve tepemizde süzölmeye başladı; o kadar hızlı hareket ediyordu ki görmek neredeyse imkânsızdı. Bulvarın sonundaki bir binaya çarptı ve kırık pencerenin arkasında kayboldu. Yarım saniye sonra kırmızı-turuncu bir patlamayla, yıkılmanın eşğinde olan binanın tüm katını yerle bir etti. Kat, bin yıllık kolonları sanki birer kürdanmışçasına kırılarak kendi üstüne çöktü. Tüm yapı yana yattı ve gerçek olamayacak bir yavaşlıkla yıkıldı. Yere çarptığında önümüzdeki yolu tamamen kapadı ve çıkan gümbürtüyü kemiklerime kadar hissettim. Koca bir duman ve toz bulutu üstümüze çöktü ama korkuyla sinmedim. Artık beni korkutmak için bundan fazlası gerekiyordu.

Gri ve kahverengi pusun içinde, kendisini tutan Muhafızlar bile çömeldiği halde Cal de benimle birlikte dimdik duruyordu. Bakışlarımız bir anlığına buluştuğunda omuzları çöktü. Bu, görmeme izin vereceği tek yenilgi işaretiydi.

Farley, en yakınındaki Muhafız'ı yakaladı ve kadının ayağa kalkmasına yardım etti. "Dağılın!" diye bağırdı, iki yanımızdaki sokakları işaret ederek. "Kuzey tarafına, tünellere doğru!" Konuştuğu sırada teğmenlerine döndü ve nereye gitmeleri gerektiğini işaret etti. "Shade, park tarafına gidin!" Ağabeyim, ne söylediğini anlayarak başıyla onayladı. Yakınlardaki bir binayı daha yıkan başka bir füze, Farley'nin sesini bastırdı. Ama ne diye bağırdığını anlamak kolaydı.

Kaçın!

Bir yanım saldırı karşısında geri çekilmemek, burada kalıp savaşmak istiyordu. Mor ve beyaz şimşegim kesinlikle beni bir hedef haline getirir ve jetleri, kaçan Muhafızlar'dan uzaklaştırırdı. Ölürlen belki bir ya da iki uçağı da beraberimde götürürdüm. Ama böyle olamazdı. Ben geri kalanlardan daha değerliydim; kırmızı maskeler ve bandajlardan çok daha değerli... Shade ve ben hayatta kalmalıydık; dava için olmasa bile diğerleri için. Biz yenilirse listedeki, ölecek yüzlerce kişi için –melezler, anomaliler, ucubeler, Kızıl-Gümüş imkânsızlıklar için– yaşamalıydık.

Shade de bunu en az benim kadar iyi biliyordu ve kolunu benimkine doladığında tutuşu kolumu morartacak kadar sıkıydı. Ona ayak uydurup koşmak ve onun beni geniş bulvardan, sokağa kadar taşan, gri-yeşil, aşırı büyümüş ağaçlarla dolu parka yönlendirmesine izin vermek neredeyse çok kolaydı. İçlere doğru gittikçe ağaçlar da kalınlaşmış ve çarpık parmaklar gibi boğum boğum olmuştu. Bin yıllık ihmalin sonucunda bu küçük ağaçlık, ölü bir ormana dönüşmüştü. Gökyüzüne karşı bize siper oluyordu ve sonunda sadece jetlerin döne döne yaklaştığını duyabiliyorduk. Kılorn hemen peşimizden geliyordu. Bir anlığına sanki evdeydik, Sütunkent'te aylak aylak gezerek hem eğlence hem de bela arıyorduk.

Görünüşe göre, bulabildiğimiz tek şey belaydı.

Sonunda Shade toprak zeminde topuklarının izini çıkarırcasına kayarak durduğunda etrafa bakmaya fırsatım oldu. Yanımızda duran Kilorn, tüfeğini hiçbir işe yaramayacağı halde gökyüzüne doğrultmuştu ama peşimizde kimse yoktu. Artık sokağı ya da yıkıntılara doğru kaçan kırmızı bandanaları bile göremiyordum.

Ağabeyim dalların arasından göğe doğru bakarak, jetlerin menzil dışına çıkışını izledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum nefes nefese.

Ağabeyim yerine Kilorn cevap verdi: "Nehre... sonra da okyanusa." Ardından, sanki yeteneğini teninde açıkça görebilecekmiş gibi Shade'in ellerine göz ucuyla bakarak, "Bizi sen götürebilir misin?" diye ekledi. Ama Shade'in gücü de benimki gibi saklıydı ve o göstermek istemedikçe görünmezdi.

Ağabeyim başını olumsuz anlamda salladı. "Tek bir sıçramayla yapamam, çok uzak. Ayrıca gücümü korumak için koşmayı tercih ederim." Gözleri koyulaştı. "Ona gerçekten ihtiyacımız olana kadar."

Başımı sallayıp onayladım. Yetenek yorgunluğunun ne demek olduğunu ilk elden biliyordum. Kemiklerine kadar bitkin olmayı ve çatışmak bir yana, zorlukla hareket etmeyi...

"Cal'i nereye götürüyorlar?"

Kilorn soruyla ırkıldı.

"Umurumdaysa ne olayım."

Sesim tereddütle titrese de "Umursamalısın!" diye karşılık verdim. *Hayır, umursamamalı. Sen de umursamamalısın. Prens gittiye, gitmesine izin vermelisin.* "Bundan kurtulmamıza yardım edebilir. Bizimle birlikte savaşabilir."

"Ona fırsat tanıdığımız ilk anda ya kaçacak ya da bizi öldürecek," diye patladı ve yüzünü saklayan bandanayı yırtarcasına çekip öfkeyle kaşlarını çatmış yüzünü gösterdi.

Zihnimde Cal'in ateşini gördüm. Metalden deriye, yoluna çıkan her şeyi yakıyordu. "İstese seni çoktan öldürürdü." Bu bir abartı değildi ve Kilorn da bunu biliyordu.

“Nedense ikinizin artık büyüyüp didismeyi bıraktığınızı düşünmüş-tüm,” dedi Shade aramıza girerek. “Ne kadar aptalmışım.”

Kilorn sıkılı dişlerinin arasından zorlukla bir özür mırıldandı ama ben özür dilemedim. Dikkatim jetlerdeydi, onların elektrikli kalplerinin benimkinin karşısında attığını hissediyordum. Her geçen saniye daha da zayıflıyor, gittikçe uzaklaşıyorlardı. “Bizden uzaklaşıyorlar. Gideceksek bunu şimdi yapmalıyız.”

Ağabeyim ve Kilorn bana tuhaf tuhaf baktı ama ikisi de hiçbir şey söylemedi. “Bu taraftan,” dedi Shade, ağaçları göstererek. Alttaki taşları ve asfaltı ortaya çıkarmak için üstündeki toprağın süpürüldüğü dar, neredeyse görünmez bir patika ağaçların arasından kıvrılarak uzanıyordu. Shade bir kolunu yeniden benimkine doladı, Kilorn öne geçip hızlı bir koşu tutturdu ve biz de peşinden gittik.

Gittikçe darlaşan patikanın tepesinden sarkan dallar her yerimizi çiziyordu ve bir süre sonra yan yana koşmak imkânsız hale geldi. Ancak Shade beni bırakmak yerine daha da sıkı tuttu. Daha sonra aslında beni sıkıştıranın Shade olmadığını fark ettim. Bunu yapan havaydı, *dünyaydı*. Her şey şiddetli ve karanlık bir saniye içinde daraldı. Sonrasında ağaçların diğer tarafındaydık ve arkaya baktığımızda Kilorn’un gri ağaçlığın içinden çıktığını gördük.

“Ama o öndeydi,” diye mırıldandım yüksek sesle. Bakışlarım Shade ve patika arasında gidip geliyordu. Sokağın ortasından geçtiğimiz sırada başımızın üstünde, gökyüzünde dumanlar süzülüyordu. “Sen...”

Shade sırttı. Jetlerin uzaktan gelen çığlıkları arasında bu hareketi tuhaf kaçıyor. “Eh... diyelim ki sıçradım. Bana tutunduğun sürece sen de benimle birlikte gelebilirsin,” dedi, bizi bir sonraki sokağa aceleyle götürürken.

Az önce *ışınlandığım* bilgisiyle kalbim deli gibi atmaya başladı ve neredeyse içinde bulunduğumuz çıkmazı bile unutacaktım.

Jetler bunu bana hatırlatacak kadar hızlıydı. Kuzeyde başka bir füze patlayarak, çarptığı binayı deprem gibi bir sarsıntıyla yıktı. Sokaktan aşağı doğru dalga halinde hızla gelen toz bulutu bizi yeni bir gri tabakayla

kapladı. Ateş ve duman bana artık o kadar tanıdık geliyordu ki küller kar gibi yağmaya başladığında bile kokusunu zar zor alıyordum. Küllere ayak izlerimizi bırakıyorduk. Belki de bunlar, son izlerimiz olacaktı.

Shade nereye gideceğini ve nasıl koşacağını biliyordu. Omzunda asılı tüfeğin ağırlığı olmasına rağmen Kilorn da bize yetişmekte zorlanmıyordu. Artık bulvara geri dönmüştük. Doğuda, gün ışığı toz ve sisi bölerek süzülüyor ve deniz havasının tuzlu kokusunu bize kadar taşıyordu. Batıda, çöken ilk bina devrilmiş bir dev gibi görünüyordu ve trene geri kaçabileceğimiz tüm yolları kapıyordu. Etrafımız kırık camlar, binaların demir iskeletleri ve tuhaf, sararmış beyaz panjurlarla tam bir harabeye dönmüştü.

Bu da nesi, diye düşündüm belli belirsiz. Julian olsa bilirdi. Onun sadece adını düşünmek bile canımı acıttı ve bu hissi uzaklaştırdım.

Küllü havada birkaç kırmızı bandanalı daha koşuşturunca, gözlerim tanıdık bir silüeti aradı. Ancak Cal hiçbir yerde görünmüyordu ve içimde büyük bir korku belirdi.

“Onsuz hiçbir yere gitmiyorum.”

Shade kimden bahsettiğimi sormadı bile. Zaten biliyordu.

“Prens bizimle gelecek. Sana söz veriyorum.”

Cevabım içimi acıttı: “Senin sözüne güvenmiyorum.”

Shade bir askerdi. Hayatı hiç kolay geçmemişti ve acıya yabancı değildi. Yine de sözlerim onu derinden yaralamıştı. Bunu yüzünde görebiliyordum.

Daha sonra öziir dilerim, dedim içimden.

Tabii daha sonrası olursa...

Bir füze daha tepemizden geçerek birkaç cadde öteye düştü. Uzak-tan gelen patlamanın gümbürtüsü, etraftan duyulan daha sert ve daha korkutucu sesi bastırmaya yetmiyordu.

Uygun adım yürüyen yüzlerce ayağın ritmik sesini...

İKİ

Hava, külden bir pelerin gibi yoğunlaştığından, yaklaşan korkunç sonumuza bakacak kadar zaman kazanmıştık. Askerler kuzeydeki caddelerden ilerledikçe silüetleri de koyulaştı. Henüz silahlarını göremiyordum ama bir Gümüş ordusu, öldürmek için silaha ihtiyaç duymazdı.

Diğer Muhafızlar önümüzden hızla geçtiler, bulvarı bir an önce terk etmek için koşuyorlardı. Şimdilik kaçıyor olabilirlerdi ama nereye kaçacaklardı? İleride sadece nehir ve deniz vardı. Gidecek, saklanacak hiçbir yer yoktu. Ordu yavaşça, tuhaf bir ayak sürüme temposuyla ilerliyordu. Tozun içinde gözlerimi kısarak onları görmeye çalıştım. Sonra bunun ne olduğunu, Maven'ın ne yaptığını anladım. Bunun şoku içimde kıvılcımlara dönüştü, *içimden* çıkarak Shade ve Kilorn'un arkaya sıçramasına sebep oldu.

"Mare!" diye bağırdı Shade yarı şaşkınlık, yarı öfkeyle. Kilorn hiçbir şey söylemeden olduğu yerde sallanmamı izledi.

Kolunu tuttuğumda irkilmedi bile. Kıvılcımlarım çoktan gitmişti ve onu incitmeyeceğimi biliyordu. Elimle işaret ederek, "Bakın," dedim.

Askerlerin geleceğini biliyorduk. Cal, jetlerden sonra Maven'ın bir birlik göndereceğini bize söylemişti, bizi *uyarmıştı*. Ancak Cal bile bunu tahmin edemezdi. Sadece Maven'ınki gibi sapkın bir kalp bu kâbusu gerçekleştirebilirdi.

İlk sıradakiler, Cal'ın iyi eğitilmiş Gümüş askerlerinin koyu gri tonlarında giyinmemişlerdi. Hatta asker bile değillerdi. Kırmızı ceketli, kırmızı şallı, kırmızı gömlekli, kırmızı pantolonlu ve kırmızı ayakkabılı hizmetçilerdi. O kadar çok kırmızı vardı ki kanıyor olabiliyorlardı. Ayak bileklerindeyse yere çarptıkça şingirdayan demir zincirler vardı. Çıkan ses jetlerin, füzelerin hatta Gümüş subaylarının Kızıl duvarın ardında saklanırken havlarcasına bağırarak verdikleri emirlerin sesini bastırarak kulaklarını tırmalıyordu. Tek duyabildiğim, zincirlerdi.

Kilorn hırıldayarak dikleşti. Bir adım öne çıktı, ateş etmek için tüfeğini kaldırdı ama silah ellerinde titredi. Ordu hâlâ bulvarın karşısındaydı; insan kalkanı *olmasa* da bir keskin nişancının doğru atış yapamayacağı kadar uzaktaydı. Şu halde ise imkânsızdan bile daha kötüydü.

"Kaçmaya devam etmeliyiz," diye mırıldandı Shade. Gözleri öfkeyle yanıyordu ama hayatta kalmak için ne yapılması gerektiğini ve neyin *görmezden gelinmesi* gerektiğini biliyordu. "Kilorn, hemen bizimle gel yoksa seni geride bırakacağız."

Ağabeyimin sözleri canımı yaktı ve beni dehşete düşmüş sersemliğimden çıkardı. Kilorn hareket etmeyince kolundan tuttum ve zincirlerin sesini bastırabilmeyi umarak kulağına fısıldadım.

"Kilorn." Bu, ağabeylerim savaşa gittiğinde, babam nefes almakta zorlandığında, her şey parçalara ayrıldığında anneme kullandığım ses tonuydu. "Kilorn, onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Kelimeler dışlerinin arasından tıslama gibi çıktı: "Bu doğru değil." Omzunun üstünden bana baktı. "*Bir şey* yapmak zorundasın. Onları kurtarabilirsin..."

Hissettiğim sonsuz utanca rağmen başımı salladım. "Hayır, yapamam."

Koşmaya devam ettik. Kilorn da bizi takip etti.

Daha çok füze patladı; her geçen saniye daha hızlı ve daha yakınıma düşüyorlardı. Kulaklarımın çınlaması yüzünden artık zar zor duyuyordum. Çelik ve cam parçaları rüzgârdaki sazlıklar gibi salınarak, bükülüp kıvrılarak etrafa yayılıyor, sonra gümüş bir yağmur gibi üzerimize yağıyordu. Kısa süre sonra, koşmak çok tehlikeli hale geldi ve Shade beni daha sıkı tuttu. Kilorn'u da kavradı ve etrafımızdaki dünya yıkılırken bizimle birlikte sıçradı. Karanlığın her çöküşünde ve yıkılmakta olan şehre yaklaştığımız her adımda midem bulanıyordu. Küller ve beton tozu, görüşümüzü bulandırıyor ve nefes almamızı güçleştiriyordu. Camlar, parlak bir fırtınayla parçalanıyor; üstümüze yağarak yüzümde, ellerimde ufak kesikler bırakıyor ve giysilerimi lime lime ediyordu. Kilorn benden daha kötü durumda görünüyordu, sargıları taze kanla kıpkırmızı olmuştu ama bizi geride bırakmamaya çalışarak koşmaya devam ediyordu. Ağabeyimin tutuşu hiç zayıflamasa da yorulmaya başlamıştı ve her yeni sıçramayla birlikte daha solgun görünüyordu. Ben de tamamen çaresiz değildim; kıvılcıklarımı kullanıp Shade'in sıçrayarak bile bizi uzaklaştıramayacağı kadar sivri uçlu metal şarapnel parçalarının yönünü değiştiriyordum. Ama yeterli değildik, kendimizi kurtarmak için bile yeterli değildik.

"Daha ne kadar var?" Sesim, savaşın gidişatı içinde boğulmuştu. Sisin içinde birkaç metreden ötesini göremiyordum. Ama hâlâ *hissede-biliyordum*. Hissettiğim şeyler gittikçe daha da yaklaşan kanatlar, motorlar, tepemizde çığlık atan *elektrikti*. Sanki kartalların bizi yakalamasını bekleyen farelerdik.

Shade aniden durdu. Bal rengi gözleri sağı solu tanyordu. Korkutucu bir saniye boyunca kaybolduğumuzu sandım. "Bekleyin," dedi bizim bilmediğimiz bir şeyi fark ederek.

Bakışlarını yukarı, bir zamanlar muhteşem bir yapı olan iskelete çevirdi. Devasaydı; Güneş Sarayı'nın en yüksek kulesinden bile yüksek, Arkeon'daki muhteşem Sezar Meydanı'ndan bile daha genişti. Bina iskeletinin *hareket ettiğini* anladığımda sırtımdan bir ürperti geçti. Yüzyıllarca bakımsız kalmış desteklerinin üstünde öne arkaya, sağa sola sallanıyordu. Biz bakarken yana yatmaya, sandalyesine oturan yaşlı bir adam

gibi ağır ağır çökmeye başladı. Ardından gittikçe hızlandı ve üstümüze, etrafımıza doğru yıkıldı.

Shade gürültünün içinde ve ikimizi de sımsıkı kavrayıp, "Bana tutun," diye bağırdı. Kolunu omuzlarıma doladı, beni kendine sertçe çekti ve dayanılmayacak şekilde sıkı. Sıçramanın tanıdık ve sevimsiz hissini bekledim ama gelmedi. Onun yerine çok daha tanıdık bir ses duydum.

Silah sesi.

Şu anda hayatımı kurtaran, Shade'in yeteneği değil, teniydi. Beni hedef alan bir mermi kolunun üst kısmına saplanırken, bir diğeri de bacağına denk geldi. Şiddetli bir acıyla haykırdı. Neredeyse yarılmış zemine düşüyordu. Mermiyi onunla birlikte ben de hissetmişim ama acıya vaktim yoktu. Daha çok mermi havada vızıldıyordu, çok hızlılardı ve savaşlamayacak kadar fazlalardı. Sadece koşabilir, hem yıkılan binadan hem de yaklaşan birlikten kaçabilirdik. Biri diğerini etkisiz hale getirecek; çökmekte olan çelik yığını orduyla aramıza yığılacaktı. En azından olması gereken buydu. Yerçekimi ve alevler, yapının çökmesini sağlamıştı ama mıknaatlar, kudretleriyle yapının bize kalkan olmasını engellediler. Arkama dönüp baktığımda onları gördüm; gri saçları ve siyah zırhlarıyla bir düzineden biraz daha fazla mıknaat, düşen her kırı ve çelik kolunu ortadan kaldırıyor. Yüzlerini görece kadar yakında değildim ama Samos Hanesi'ni çok iyi tanıyordum. Evangeline ve Ptolemus ailelerini yönlendiriyor, birliğin geçebilmesi için yolları açıyordu. Böylece başladıkları işi bitirebilecek ve hepimizi öldüreceklerdi.

Keşke Cal, Ptolemus'u arenadayken yok etseydi ve keşke ben de Evangeline'e bana gösterdiği nezaketin aynısını gösterseydim. O zaman belki bir şansımız olurdu. Ancak merhametimizin bir bedeli vardı ve bu, bizim hayatlarımız olabilirdi.

Ağabeyime tutunuyor ve elimden geldiğince onu destekliyordum. Ağır işin çoğunu Kilorn yapıyordu. Shade'in ağırlığının çoğunu o yüklenmişti ve yarı sürükleyerek de olsa füzelerin açtığı, çarpmadan sonra bile hâlâ tüten bir çukura götürdü. Kurşun yağmurundan korunabile-

ceğimiz bir sığınak bulduğumuz için memnuniyetle içine daldık. Ama yeterli değildi ve uzun süre kalamazdık.

Kilorn nefes nefeseydi ve alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Gömleğinin kollarından birini yırtarak Shade'in bacağına sardı. Kumaş hızla kana boyandı. "Sıçrayabilir misin?"

Ağabeyim kaşlarını çatı. Acısını değil, gücünü hissediyordu. Bunu gayet iyi anlayabiliyordum. Gözleri koyulaşırken başım yavaşça salladı. "Henüz değil."

Kilorn sessizce küfretti. "O zaman ne yapacağız?"

Soruyu ağabeyime değil de bana sorduğunu anlamam zaman aldı. Savaşmayı ikimizden de daha iyi bilen askere sormamıştı. Aslında gerçekten sorduğu kişi ben de değildim. Sütunkent'ten arkadaşı, yalancı ve hırsız Mare Barrow'a sormuyordu. Kilorn şu anda başka birine, sarayın salonlarında ve arenanın kumlarında dönüştüğüm kişiye bakıyordu.

Sorusunu, Şimşek Kız'a soruyordu.

"Mare, ne yapacağız?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan, "Beni bırakacaksınız, yapacağınız şey bu!" diye homurdandı Shade, sıkılı dişlerinin arasından. "Nehre doğru koşacaksınız ve Farley'yi bulacaksınız. Ben de yapabildiğim ilk fırsatta yanınıza sıçrayacağım."

"Bir yalancıya yalan söyleme," dedim, titrememek için elimden geleni yaparken. Ağabeyim bana daha yeni geri dönmüştü, ölünden dönmüş bir hayaletti. Onun bir daha bir hiç uğruna gitmesine izin vermeyecektim. "Buradan *hepimiz* birlikte çıkacağız."

Birliğin adlarıyla yer gümbürdüyordu. Çukurun kenarından şöyle bir baktım; aramızda yüz metreden daha az bir mesafe vardı ve hızla kapanıyordu. Kızıl hattının arasındaki boşluklardan gri üniformalarıyla Gümüşleri görebiliyordum. Bazıları hanelerinin renklerindeki oymalarıyla zırhlarını kuşanmıştı. Soylu Hanelerin savaşçıları. Mavi, sarı, siyah, kah-verengi ve diğer renklerden parçalar görüyordum. Nymphalar, telkiler, ipekler, güçlükollar; kısacası Gümüşlerin üzerimize salabileceği en güçlü

savaşçılar. Cal'in kral katili, benimse bir terörist olduğumu düşünüyorlardı ve bizi mahvetmek için tüm şehri tepemize yıkacaklardı.

Cal.

Sadece ağabeyimin kanı ve Kilorn'un düzensiz nefesleri çukurdan dışarı atlamama engel oluyordu. Onu bulmak zorundaydım. *Bulmalıydim.* Kendim için değilse bile dava için, kaçışımızın güvenliğini sağlamak için bunu yapmalıydim. Yüz iyi asker değerindeydi. Altın bir kalkandı. Ancak büyük ihtimalle gitmişti; şehir çökmeye başladığında zincirlerini eritmiş ve kaçmıştı.

Hayır, kaçmamıştır. Bu ordudan, Maven'dan ya da benden asla kaçmaz. Yanılmamış olmayı diledim.

Çoktan ölmemiş olmasını diledim.

"Onu ayağa kaldır, Kilorn." Güneş Sarayı'ndayken Leydi Blonos, bana prenses gibi konuşmayı öğretmişti. Bu soğuk, kararlı ve itiraza yer vermeyen bir sestti.

Kilorn söylediğimi yaptı ama Shade hâlâ itiraz ediyordu: "Ben sizi sadece yavaşlatırım."

"Bunun için daha sonra özür dilersen," dedim ayağa kalkmasına yardım ederken. Ama dikkatim onlarda değildi, başka bir yere yoğunlaşmıştım. "Harekete geçin."

"Mare, eğer seni bırakacağımızı düşünüyorsan..."

Kilorn'a döndüğümde ellerimde kıvılcımlar, kalbimdeyse kararlılık vardı. Sözlerini bitiremeden kalakaldı. Arkama, her geçen saniye daha da yaklaşan orduya baktı. Telkiler ve mıknaatılar yoldaki enkazı kazıyarak kapanmış yolu açarken metalin taşa sürtünmesiyle tiz bir ses çıkıyordu.

"Koşun."

Kilorn söylediğimi yaptı ve Shade'in de beni arkada bırakıp topal-layarak onunla gitmekten başka bir seçeneği kalmadı. Onlar güçlükle çukurdan çıkarak batıya koşarken ben de doğuya doğru dikkatle ilerledim. Ordu beni görünce duracaktı. Durmak zorundaydı.

Korku dolu bir andan sonra, Kızılar zincirleri şangırdayarak ya-vaşlayıp durdular. Arkalarındaki Gümüşler siyah tüfeklerini, sanki hiç

ağırlıkları yokmuşçasına kaldırıp omuzlarına yerleştirdiler. Ordunun arkalarında bir yerlerde, paletler üzerinde kayarak ilerleyen savaş makineleri tiz gıcırtilarla durdu. Yayıdıkları gücün titreşimlerini damarlarımda hissediyordum.

Ordu, subayların bağırarak verdikleri emirleri duyabileceğim kadar yaklaşmıştı. “Şimşek Kız!” “Hizayı bozmayın, yerinizde kalın!” “Nişan alın!” “Ateş etmeyin!”

Aniden sessizleşen caddede yankılanan son ses en kötüsüydü. Ptolemus, “Kral için yolu açın!” diye bağırırken tanıdık sesi öfke ve hiddetle doluydu.

Geriye doğru sendeledim. Maven’ın ordularını bekliyordum ama kendisini değil. O, ağabeyi gibi asker değildi ve bir orduyu yönetmekle işi olmazdı. Ama işte buradaydı, peşinde Ptolemus ve Evangeline’le birlikte, ona yol vermek için açılan askerlerin arasından azametle yürüyordu. Kızıl hattın arkasından dışarı adım attığında, neredeyse dizlerim boşalacaktı. Zırhlı simsiyah, peleriniyse kan kırmızıydı. Nedense bu sabah, olduğundan daha uzun görünüyordu. Savaş meydanında hiç yeri olmasa da hâlâ babasının alevli tacını takıyordu. Sanırım tüm dünyaya yalanlarıyla ne kazandığını, ne kadar harika bir ödül çaldığını göstermek istiyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen yakıcı bakışlarını ve şiddetli öfkesini hissedebiliyordum. Beni için için yakıyordu.

Tepemizde uğuldayan jetlerden başka, dünyadaki tüm sesler susmuştu.

“Görüyorum ki hâlâ çok cesursun,” dedi Maven. Sesi, benimle alay edercesine bulvardaki harabelerde yankılandı. “Ve aptalsın.”

Tıpkı arenada olduğu gibi, öfkelendiğimi ve korktuğumu göstererek ona bu tatmini yaşıtmayacaktım.

“Sana küçük sessiz kız adını takmahılar,” diyerek soğuk bir şekilde kakhaha attı ve ordusu da onunla birlikte güldü. Kızıklar gözlerini yerden ayırmadan sessiz kalmayı sürdürüyordu. Yaşamak üzere olan şeyi izlemek istemiyorlardı. “Pekâlâ sessiz kız, hain arkadaşlarına her şeyin bittiğini söyle. Hepsinin etrafı sarıldı. Onları dışarı çağır ve ben de onları kolay ölümle ödüllendireyim.”

Böyle bir emir verebilseydim bile asla vermezdim. "Çoktan gittiler."
Bir yalancıya yalan söyleme. Maven tüm zamanların en büyük yalancısı.

Yine de kendinden emin görünmüyordu. Kırmızı Muhafızlar şimdiye kadar Sezar Meydanı'ndan, Arkeon'dan birçok defa kaçmıştı. Belki buradan bile kaçabileceklerdi. Bu Maven için ne büyük bir utanç, hükümdarlığına ne kadar da talihsiz bir başlangıç olurdu.

"Peki ya hain?" Sesi sertleşmişti ve Evangeline ona doğru yaklaştı. Kızın gümüş rengi saçları jilet sırtı gibi ısıldıyor, yaldızlı zırhından bile daha çok parlıyordu. Ama Maven bir kedinin, oyuncağını kenara atması gibi ondan uzaklaştı. "Benim sefil ağabeyim, Devrik Prens'ten ne haber?"

Benden hiçbir cevap alamadı çünkü verecek bir cevabım yoktu.

Maven yeniden kahkaha attı ama bu seferki kalbimi acıttı. "Yoksa seni de mi terk etti? Kaçtı mı? O korkak sadece sıvışıp saklanmak için mi babamızı öldürüp benim tacımı çalmaya çalıştı?" Soyluların ve askerlerinin önünde numaradan ürperdi. Onların gözünde hâlâ acılı bir oğul, asla taç giymesi beklenmemiş ve ölenler için adaletten başka hiçbir şey istemeyen bir kral gibi görünüyordu olmalıydı.

Ona meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Cal'ın böyle bir şey yapabileceğini düşünüyor musun?"

Maven hiç de aptal değildi. Şeytanyidi ama salak değildi ve ağabeyini, yaşayan herkesten çok daha iyi tanıyordu. Cal hiçbir zaman korkak olmamıştı ve asla da olmayacaktı. Maven'ın halkına yalan söylemesi de bunu asla değiştirmeyecekti. Gözleri kalbine ihanet etti ve savaşa harap olmuş bulvardan ayrılan caddelere, sokaklara göz ucuyla baktı. Cal herhangi birinde saklanıyor ve saldırmak için bekliyor olabilirdi. Hatta ben de bir zamanlar nişanım ve arkadaşım dediğim sinsi yarattığı dışarı çekmek için bir yem, bir tuzak olabilirdim. Başımı çevirdiğinde kafatasına çok büyük gelen tacı yana kaydı. Metal bile ona ait olmadığını biliyordu.

"Sarırım tek başınasın, Mare." Yumuşak bir sesle konuşuyordu. Bana yaptığı her şeye rağmen, adımı söylediğinde geçmiş günleri düşünerek ürperdim. Bir zamanlar adımı sevgi ve şefkatle söylerdi. Şimdiyse kulağa küfür gibi geliyordu. "Arkadaşların gitti. Kaybettin. Sen sefil ve

iğrenç türünün tek örneğisin. Seni bu dünyadan silmek, sana merhamet göstermek olacaktır."

Bunlar da yalandı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Onun soğuk kahkahasını taklit ettim. Bir anlığına yeniden arkadaş gibi göründük. Hiçbir şey, gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı.

Üstümüzden bir jet geçti, kanatları neredeyse yakınlardaki bir yığının tepesine sürtecekti. Çok yakındaydı. *Fazla yakın*. Jetin elektrikli kalbini, onu bir şekilde havada tutan, uğuldayan motorlarını hissedebiliyordum. Daha önce defalarca yaptığım gibi, ona elimden geldiğince uzandım. Şimşek Kız olduğumdan beri ışıklara, kameralara, her kabloya ve devreye yaptığım gibi etkim altına aldım ve *motoru kapadım*.

Jet, bir anlığına ağır kanatlarının ivmesiyle kaydı, sonra burun üstü düştü. Asıl güzergâhı bulvardı ve birliğin üstünde devriye gezerek Kral'ı koruyacaktı. Şimdiyse onlara doğru kafa üstü dalış yapmıştı ve Kızılların üstünden geçip yüzlerce Gümüş'le çarpışmak üzereydi. Samos mıknausları ve telkiler, yola çarpmadan ve asfaltla birlikte vücutları da havaya uçurmadan önce jeti durdurabilecek kadar hızlı değillerdi. Gümbürtü ayaklarını yerden kesti ve beni uzağa fırlattı. Patlama sağır edici, şaşırtıcı ve acı vericiydi. *Acıya vakit yok*, diye tekrarladım içimden. Maven'ın ordusunda çıkan kargaşayı izlemeye zahmet etmedim. Kaçmaya çoktan başlamıştım ve şimşeğim de benimle birlikteydi.

Mor ve beyaz kıvılcımlar arkamda kalkan oluşturmuş, beni yakalamaya çalışan çeviklere karşı koruyordu. Birkaç tanesi şimşeğimle çarpışıp zorla geçmeye çalıştı. Yanmış deri ve seğiren kemik yığını halinde yere yığıldılar. Yüzlerini görmediğim için memnundum yoksa daha sonra rüyama girebilirlerdi. Ardından kurşunlar yağmaya başladı ama yön değiştirerek koştuğum için zor bir hedeftim. Yakınımdan geçen birkaç kurşun da Kraliçedenemesi'nde kalkana düştüğümde başıma gelmesi gerektiği gibi, cıyaklayarak parçalandı. Bu olay sanki çok uzun zaman önce yaşanmıştı. Tepemde jetler yeniden çılgılık atmaya başladı ama bu sefer mesafelerini koruyacak kadar dikkatliydiler. Füzeleri ise o kadar nazik değildi.

Narsiya'nın yıkıntıları binlerce yıl ayakta kalmıştı ama bugünü çıkaramayacaklardı. Binalar ve caddeler parçalanmış, Gümüş güçleri ve füzeleriyle imha edilmişti. Her şey ve herkes serbest bırakılmıştı. Miknatıslar, çelik destek sütunlarını eğip koparırken, telkiler ve güçlükollar da çıkan enkazı kül rengi gökyüzüne doğru fırlatıyordu. Nymphalar kanalizasyondaki suları yükseltiyor, şehri sular altında bırakmaya çalışıyor ve geride kalıp altımızdaki tünellerde saklanan Muhafızları dışarı püskürtüyordu. Ordudaki rüzgârbükücülerin uğultulu rüzgârı kasırga kadar şiddetliydi. Su ve molozlar gözlerime batıyordu; esinti o kadar şiddetliydi ki neredeyse kör ediciydi. İmhaların patlamalarıyla altımdaki zemin sarsılınca şaşkınlıkla tökezledim. Düşmeye hiç alışık değildim. Ama şimdi yüzüm asfalta sürtüyor, geride kan izleri bırakıyordu. Bir banşinin¹ camları patlatan çığlığı beni yeniden yere serdi ve ellerimle kulaklarımı kapamaya zorladı. Kulaklarımda daha da çok kan vardı ve koyu kıvamıyla parmaklarımın arasından hızla yere damlıyordu. Ancak beni yere seren banşi aslında beni kazara kurtarmıştı. Düştüğüm sırada bir füze başımın üstünden hızla geçti; o kadar yakındaydı ki havada yarattığı dalgaları hissettim.

Çok yakınımda patladığında yayılan ısı, aceleyle yaptığım şimşek kalkanımın üstünde nabız gibi attı. İçimden, kaşlarım olmadan mı öleceğimi merak ettim. Ama sıcaklık beni yakmak yerine sabit kaldı; rahatsız ediciydi ama dayanılmaz değildi. Güçlü, yara bere içindeki eller tarafından yerden kaldırıldım ve alevlerin ışığında sarı saçların parıldadığını gördüm. Sert fırtınanın arasında yüzünü güçlükle seçebiliyordum. *Farley*. Silahını kaybetmişti, giysileri yırtılmıştı ve kasları titriyordu ama beni taşımaya devam etti.

Arkasında uzun, tanıdık bir silüet patlamayla aramda duruyordu. İleri doğru uzanmış tek eliyle alevleri uzakta tutuyordu. Zincirleri yoktu, erimişti ya da onlardan kurtulmuştu. Arkasını döndüğünde alevler büyüdü ve göğe yükselip caddeye büyük zarar verirken bize hiç değmedi.

1 *banshee; bean sídhe*. İskoç mitolojisinde, ölmek üzere olan kişilerin başında bekleyen, çığlık atıp, ağıt yakarak kanlı giysilerini ve zırhlarını yıkayan peri. (ed.n.)

Cal, ne yaptığını çok iyi biliyordu ve ateş fırtınasını, bir kayanın etrafından akan su gibi çevremizde döndürüyordu. Bulvara doğru yanan bir duvar oluşturarak bizi kardeşinden ve arkasındaki birlikten koruyordu. Tıpkı arenada olduğu gibiydi ama bu sefer oksijen ve öfkesiyle beslenen alevleri çok daha güçlüydü. Havaya doğru coşkuyla uzanıyorlardı ve o kadar sıcaktı ki zemini ruhani bir maviyle yanıyordu.

Füzeler düşmeye devam ediyordu ama Cal onların güçlerini kontrol altına alarak kendisinininkini besliyordu. Uzun kollarının yay çizerek dönmesini, istikrarlı bir ritimle yıkımı korumaya dönüştürmesini izlemek neredeyse büyüleyiciydi.

Farley beni zorla uzaklaştırmaya çalıştı. Alevler bizi korurken döndüğümde yüz metre kadar ilerideki nehri, hatta ağabeyim ile Kilorn'un sözde güvende olacakları yere doğru topallayarak ilerleyen ağır ve hantal siluetlerini bile görebiliyordum.

"Haydi Mare," diye homurdandı Farley, yaralı ve zayıf düşmüş bedenimi sürüklemeye çalışırken.

Bir anlığına beni çekiştirmesine izin verdim. Sağlıklı düşünemeyeceğim kadar canım yanıyordu. Ancak arkaya doğru göz atınca Farley'nin ne yaptığını ve *bana* ne yaptırınmaya çalıştığını anladım.

"O olmadan gitmiyorum!" diye bağırdım. Bunu bugün ikinci kere söylemiştim.

"Sanırım o, başının çaresine bakabilir," dedi Farley, mavi gözleri alevleri yansıtırken.

Bir zamanlar ben de onun gibi düşünürdüm. Gümüşlerin yenilmez olduğunu, yeryüzündeki tanrılar olduklarını ve zarar verilemeyecek kadar güçlü olduklarını... Ama daha bu sabah üç tanesini öldürmüştüm: Arven, Rhambos hanesinden bir güçlüköl ve *nympha* Lord Osanos. Hatta şimşek fırtınayla daha bile fazlasını öldürmüş olabilirdim. Benzer şekilde, onlar da beni ve Cal'i neredeyse öldürüyorlardı. Arenadayken birbirimizi korumak zorunda kalmıştık. Şimdi bunu yeniden yapmalıydık.

Farley benden çok daha iri, uzun ve güçlü olsa da, canıma okunmuş ve yarı sağır halimle bile ondan daha atıktım. Bileğimi hızla büküp

zamanlamasını iyi ayarladığım bir itişle Farley arkaya doğru sendeleyerek beni bıraktı. Hamlemi sonlandırmadan geri döndüm ve avuçlarımı açarak, ihtiyacım olan şeyi hissettim. Narsiya'daki elektrik, Arkeon'dakinden hatta Sütunkent'tekinden bile azdı ama artık bir şeylerden güç çekmeme gerek yoktu. Kendi gücümü kendim üretebiliyordum.

Nympha suyunun ilk patlaması devasa bir dalga gücüyle alevlere çarptı. Çoğu anında buharlaşsa da geri kalanı duvardan akarak ateşin büyük kısmını söndürdü. Havada dönen ve çarpışan dalgaları hedef alarak suya kendi elektriğimle karşılık verdim. Dalganın arkasındaki Gümüş birlikleri bize saldırmak için ilerliyordu. En azından zincire vurulmuş Kızılları geri çekmiş, hattın gerisine sürmüşlerdi. Bu, Maven'ın işiydi. Kızılların, onu yavaşlatmasına izin vermeyecekti.

Askerleri açık hava yerine benim şimşegiğimle karşılaştı ve bunun arkasından Cal'in ateşi korlarından yeniden yükselmeye başladı.

"Yavaşça geri çekil," dedi Cal, bir eliyle işaret ederek. Gözlerimi yaklaşan korkunç sonumuzdan ayırmamaya dikkat ederek onun ölçülü adımlarını takip ettim. Birlikte öne arkaya dönüşümlü olarak hareket ederek kendimizi koruyarak geri çekildik. Onun alevleri yükseldiğinde benim şimşegiğim alçalıyordu. Birlikteyken bir şansımız vardı.

Kısa emirler mırıldanıyordu; ne zaman adım atacağımızı, ne zaman duvar yükselteceğimizi ve indireceğimizi. Şimdiye kadar hiç görmediğim kadar bitkindi. Solgun teninden mavi-siyah damarları belli oluyordu ve gözlerini gri halkalar çevrelemişti. Benim çok daha kötü göründüğümünden emindim. Ama onun temposu tamamen bitap düşmemizi engelliyordu ve tam da ihtiyacımız olan anlarda güçlerimizin azar azar geri dönmesini sağlıyordu.

Farley arkamızdan, "Çok az kaldı," diye bağırdı. O da kaçmamıştı. Sadece bir insan olmasına rağmen bizimle kalmıştı. *Düşündüğümde çok daha cesur.*

Bir elektrik ağı daha fırlatırken, sıkılı dişlerimin arasından, "Neye çok az kaldı?" diye homurdandım. Cal'in emirlerine rağmen gittikçe yavaşlıyordum ve bir enkaz parçası bizden tarafa uçtu. Birkaç metre ötemize düşerek toza dönüştü. Zamanımız tükeniyordu.

Ama Maven'inki de tükeniyordu.

Arkamızdaki nehrin ve ötesindeki okyanusun kokusunu alabiliyordum. Tuzlu, keskin koku bizi çağırıyordu ama ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece Farley ve Shade'in, onun bizi Maven'ın pençelerinden kurtaracağına inandığını biliyordum. Arkama göz attığımda nehrin kıyısında bir çıkmazla sona eren bulvardan başka bir şey göremiyordum. Kısa saçları sıcak rüzgârda uçuşan Farley bizi bekliyordu. Sessizce, "Atla," dedi ve parçalanmış caddenin kenarından aşağı atladı.

Bu kadının boşluğa atlayıp durma takıntısı neden kaynaklanıyor acaba?

"Atlamamızı istiyor," dedim Cal'e, duvarına destek olmak için tam zamanında arkamı döndüğümde.

Onaylar gibi homurdandı, konuşamayacak kadar odaklanmıştı. Tıpkı benim şımşığım gibi onun alevleri de zayıflıyor ve küçülüyordu. Artık neredeyse duvarın arkasını, diğer taraftaki askerleri görebiliyorduk. Titreşen alevler yüz şekillerini bozuyor; gözlerini yanan kömürler, ağızlarını köpekdişli çeneler ve adamları da iblisler gibi gösteriyordu.

İçlerinden biri ateş duvarına doğru adım atınca neredeyse yanıyordu ama yanmadı. Onun yerine alevleri bir perde gibi ikiye ayırdı.

Bunu sadece bir kişi yapabiliirdi.

Maven gülünç pelerindeki közleri silkeledi ve ipek kumaş yanıp yok olurken zırhı olduğu gibi kaldı. Gülümseyecek kadar küstahtı.

Cal her nasılsa arkasını dönecek gücü bulabildi. Maven'ı çıplak elleriyle ikiye ayırmak yerine, tenimi dağılayan sıcak tutuşuyla bileğimi yakaladı. Arkamızı kollamakla uğraşmadan birlikte hızla koştuk. Maven ikimizin de dengi değişti ve o da bunun farkındaydı. Onun yerine bağırды. Tacına ve ellerindeki kana rağmen hâlâ çok gençti.

"Kaç bakalım, katil! Sen de kaç Şımşek Kız! Hızla ve uzağa kaçın!" Kahkahası yıkılan Harabeler'de yankılanıp beni huzursuz etti. "Sizi bulamayacağım hiçbir yer yok!"

Şımşüğimin zayıfladığının ve ben uzaklaştıkça tükendiğinin belli belirsiz farkındaydım. Cal'in ateşi de onunla birlikte çöktü ve bizi birliğe

karşı açıktı bıraktı. Ancak çoktan zıplamış ve üç metre aşağıdaki nehre doğru düşmeye başlamıştık.

Büyük bir şapırtıyla değil ama bir metale çarpmanın tıngırtısıyla iniş yaptık. Bileklerimi kırmamak için yuvarlanmak zorunda kaldım ama yine de kemiklerimden yükselen derin bir acı hissettim. *Bu da ne?* Farley, dizine kadar gelen soğuk suyun içinde, kapağı açık, silindirik şeklinde bir borunun yanında bekliyordu. Tek kelime etmeden borudan aşağı güçlüklerle inip altımızda her ne varsa onun içinde kayboldu. Tartışacak ya da soru soracak vaktimiz yoktu, biz de hiç düşünmeden onu takip ettik.

En azından Cal'in aklı, borunun kapağını kapayacak, nehri ve savaşı yukarıda bırakacak kadar başındaydı. Kapak hava basıncıyla tısladı ve hava geçirmeyecek şekilde mühürlendi. Ancak bu bizi birliğe karşı uzun süre korumazdı.

Nefes nefese, "Bir tünel daha mı?" diye sorarken Farley'ye doğru sertçe döndüm. Bu hareketle gözüm karardı ve bacaklarım titreyerek duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Farley sokakta yaptığı gibi bir kolunu omzumun altından geçirerek dengemi destekledi. "Hayır, bu bir tünel değil," dedi şaşkıncu bir sırtımayla.

Sonra hissettim. Sanki bir yerlerde uğuldayan bir akü gibiydi ama çok daha büyüktü. Daha güçlüydü. Etrafımızda, tuhaf koridor boyunca yanıp sönen düğmeler ve soluk, sarı ışıklarda nabız gibi atıyordu. Yüzlerini gizleyen kırmızı bandanalarıyla koridorun ilerisinde hareket eden Muhafızları göz ucuyla gördüm. Kırmızı gölgeler gibi puslu görünüyorlardı. Bir homurtuyla tüm koridor titredi ve aşağı doğru eğilerek *daldı. Suyun içine.*

"Bir gemi. Bir sualtı gemisi," dedi Cal. Sesi dalgın, titreşim ve zayıftı. Benim, kendimi hissettiğim gibi.

İkimiz de birkaç adımdan fazlasını atamamışken eğimli duvarların yanında yere yığıldık.

ÜÇ

Son birkaç günde bir hücrede, sonra da bir trende uyanmıştım. Şimdiyse bir sualtı gemisindeydim. *Yarın nerede uyanacağım?*

Tüm bunların bir rüya ya da bir sanrı ya da çok daha kötüsü olduğunu düşünmeye başlıyordum. Ama insan rüyalarda kendini yorgun hisseder miydi? Çünkü ben kesinlikle öyle hissediyordum. Yorgunluğum kemiklerime, tüm kaslarıma ve sinirlerime işlemişti. Kalbimse tamamen farklı bir şekilde yaralıydı; ihanet ve başarısızlık yüzünden hâlâ kanıyordu. Gözlerimi açıp dar, gri duvarları görünce unutmak istediğim her şey yeniden üstüme hücum etti. Sanki Kraliçe Elara yine zihnime girmişti ve en kötü anılarımı tekrar yaşamam için beni zorluyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım onları durduramıyordum.

Tenimi boyamaktan başka hiçbir suçu olmayan sessiz hizmetçilerim idam edilmişti. Tristan bir domuz gibi mızraktan geçirilmişti. Walsh. Ağabeyimle yaşıttı, Sütunkent'te bir hizmetçiydi ve arkadaşımdı... *bizden biriydi*. Ve zalimce, kendi canına kıymıştı. Muhafızlar'ı, amacımızı ve beni korumak için. Sezar Meydanı'nda daha da fazlası can vermişti.

Cal'in askerleri tarafından, bizim aptal planımız yüzünden öldürülen Muhafızlar... Kırmızı kanın hatırası yakıyordu ama gümüş kanı da aynı şekilde canımı acıtırıyordu. Arkadaşım, koruyucum, nazik bir Gümüş olan Lucas, Julian'la ona yaptırdığımız şey yüzünden idam edilmişti. Bana düzgün oturup kalkmayı öğrettiği için Leydi Blonos'un kafası kesilmişti. Albay Macanthos, Reynald Iral, Belicos Lerolan. Dava için kurban edilmişlerdi. Lerolan'ın silahlı çatışmadan sonraki patlamalarda ölen dört yaşındaki ikiz oğullarını düşündüğümde neredeyse öğürecektim. Maven bana bunun bir kaza olduğunu, bir doğalgaz borusunun patladığını söylemişti ama artık doğrusunu biliyordum. Şeytanlığı, böylesine bir tesadüfü imkânsız kılacak kadar derindi. Sırf tüm dünyayı Muhafızlar'ın canavarlardan oluştuğuna inandırmak için birkaç kişiyi daha ateşe atmaktan çekinmediğini düşünüyordum. Julian'ı ve Sara'yı da öldürecekti. Hatta büyük ihtimalle çoktan ölmüşlerdi. Artık onları düşünemiyordum bile. Bana çok acı veriyordu. Düşüncelerim tekrar Maven'a kaydı; soğuk mavi gözlerine ve çekici gülümsemesinin ardında bir canavar gizlendiğini anladığım zamana...

Altımdaki yatak sertti, battaniyeler inceydi ve yastık bile yoktu ama bir parçam yataktan hiç çıkmamak istiyordu. Baş ağrım hemen geri dönmüştü ve bu mucizevi geminin elektrikli nabızıyla uyumlu olarak zonkluyordu. Burada huzur bulamayacağımın keskin bir hatırlatıcısıydı. Henüz bulamazdım. Yapılması gereken daha çok şey olduğu sürece olmazdı. *Liste. İsimler. Onları bulmak zorundayım. Onları Maven ve annesinden korumalıyım.* Julian'ın zor kazanılmış sırlarla dolu, küçük kitabını hatırlayınca yüzümü ateş bastı ve kızardım. Bize Kızıl kanı ve Gümüş yetenekleri veren garip mutasyona sahip, benim gibi olanların kayıtları. O liste Julian'ın mirasıydı. Ve de benim.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtırken başımı neredeyse tepemdeki ranzaya vuruyordum. Yerde düzgünce katlanmış kıyafetler vardı. Boyu çok uzun gelen siyah bir pantolon; dirsekleri yıpranmış, koyu kırmızı bir gömlek ve bağcıkları olmayan postallar. Gümüş hapisanesinde bulunan güzel kıyafetlerle alakası olmasa da tenimde yarattıkları his iyi geldi.

Kamaranın büyük, demir menteşeli kapısı hızla açıldığında gömleği başımdan henüz geçiriyordum. Kapının diğer tarafında, zoraki ve katı bir şekilde gülümseyerek beklentiyle bakan Kilorn duruyordu. Birçok yaz beni çeşitli aşamalarda kıyafetsiz gördüğü için utanmamalıydı ama yanakları yine de kızardı.

"Bu kadar uyumak hiç sana göre değil," dediğinde sesindeki endişeyi hissettim.

Buna aldırış etmedim ve hâlâ güçsüz olan bacaklarımın üstünde doğruldum. "Sanırım buna ihtiyacım vardı." Kulaklarımda tuhaf bir çınlama vardı, rahatsız ediciydi ama acı vermiyordu. Bundan kurtulmak için, kurumaya çalışan ıslak bir köpek gibi başımı sağa sola salladım.

"Başının cıglığı yüzünden olmalı." Yanıma gelerek nazik ama nasırlı elleriyle başımı tuttu. Sıkıntıyla iç geçirdim ve beni incelemesine izin verdim. Beni yan döndürerek bir süre önce kanla kırmızıya dönmüş kulaklarıma baktı. "Seni doğrudan başından vurmadığı için şanslısın."

"Birçok şey olabilirim ama şanslı bunlardan biri değil."

"Hayattasın Mare," dedi sertçe, geri çekilirken. "Çoğu kişi ona bile sahip değil." Kızgın bakışları beni Narsiya'ya, ağabeyime onun sözüne güvenmediğimi söylediğim ana götürdü. Kalbimin derinliklerinde, hâlâ güvenmediğimi biliyordum.

"Üzgünüm," diye mırıldandım hızlıca. Tabii ki dava uğruna ve benim için ölenler olduğunu biliyordum. Ama ben de ölmüştüm. Sütunkentli Mare, şimşek kalkanın üstüne düştüğü gün ölmüştü. Kayıp Gümüş Prenses Mareena, Kemik Stadyumu'nda ölmüştü. Altren'de gözünü açan bu yeni insanı ise tanımıyordum. Sadece ne olduğunu, neler kaybettiğini biliyordum ve tüm bunların ağırlığı neredeyse eziciydi.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin, yoksa bu da mı sır?" Sesimdeki hoşnutsuzluğu belli etmemeye çalıştım ama başaramadım.

Kilorn bunu duymazdan gelecek kadar nazikti ve kapıya doğru ilerledi. "Beş saat önce Narsiya'dan ayrıldık ve kuzeydoğuya yöneldik. Gerçekten de tüm bildiğim bu kadar."

"Peki bu seni hiç mi rahatsız etmiyor?"

Sadece omuzlarını silktilti. "Üst rütbelilerin bu konuda bana ya da sana güvindiklerini düşünmene sebep olan ne? Ne kadar aptalca davrandığınızı ve ne kadar yüksek bir bedel ödediğimizi herkesten çok daha iyi biliyorsun." Anıların acısını yeniden hissettim. "Shade'e bile güvenemeyeceğini kendin söyledin. Yakın zamanda herhangi birinin bir sırrı paylaşacağını hiç sanmıyorum."

Sözleri beklediğim kadar canımı yakmadı. "O nasıl?"

Kilorn başını sertçe kaldırıp koridoru işaret etti. "Farley yaralılar için güzel, küçük bir revir oluşturdu. Shade diğerlerinden çok daha hızlı iyileşiyor. Çok küfrediyor ama kesinlikle çok daha iyi durumda." Yeşil gözleri koyulaştı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Bacağı..."

Korku dolu bir nefes aldım. "Enfeksiyon mu kapmış?" Sütunkent'teyken enfeksiyon, kopmuş bir kol kadar kötüydü. Yeterli ilacımız yoktu ve iltihap bir kere kana karışırsa tek yapabildiğimiz ateşi düşürebilmeyi ve kararmış damarlardan kurtulmayı ümit ederek uzuvları kesmeye devam etmekte.

Kilorn başını sallayarak içimi rahatlatmıştı. "Hayır, Farley onu ilaca boğdu ve Gümüşler temiz mermilerle savaşıyorlar. Aman ne düşünceliler." Kasvetli biçimde güldü ve benim de ona katılmamı bekledi. Bense ürperdim. Burada, aşağıdaki hava çok soğuktu. "Ama bir süre topallayacağı kesin."

"Beni ona götüreceksin, yoksa yolu kendim mi bulmak zorunda kalacağım?"

Yine aynı şekilde güldü ve kolunu uzattı. Yürümek için onun desteğine ihtiyacım olduğunu fark edince şaşırardım. Narsiya ve Kemik Stadyumu bana kesinlikle büyük zarar vermişti.

Dalgıç. Kilorn bu tuhaf sualtı gemisine böyle diyordu. Okyanusun altında gitmeyi nasıl becerdiği konusu ikimizi de aşıyordu ama eminim ki Cal bunu hemen çözerdi. Bir sonraki durağım oydu. Ağabeyimin hâlâ nefes aldığından emin olduktan sonra onu bulacaktım. Kaçtığımızda Cal'in de tıpkı benim gibi yarı baygın olduğunu hatırladım. Ama Farley'nin onu

etrafında yaralı Muhafızların olacağı revire yerleştirdiğini hiç sanmıyordum. Arada çok fazla düşmanlık vardı ve hiç kimse mühürlenmiş, metal bir borunun içinde bir yangın felaketi istemezdi.

Banşinin çığlığı hâlâ kafamın içinde çınılıyordu; görmezden gelmeye çalıştığım donuk bir inilti gibiydi. Her adımda yeni yara berelerimin farkına varıyordum. Kilorn her irkilmemi fark ediyor ve yürüyüşünü yavaşlatarak koluna yaslanmama izin veriyordu. Kendi yaralarını, yenilenmiş bandajlarının altına gizlenmiş derin kesiklerini umursamıyordu. Elleri eskiden beri olta kancaları ve misinalarla kesik kesikti ama onlar tanıdık yaralardı. Onun güvende olduğunu, bir işi olduğunu ve mecburi hizmetten muaf olduğunu gösterirlerdi. Balıkçı ustası ölmüş olmasaydı, taşıdığı tek yük de o ufak yaralar olacaktı.

Bir zamanlar bu düşünce beni üzerdi. Şimdiyse tek hissettiğim öfkeydi.

Dalgıcın ana koridoru uzun ama dardı ve kalın menteşeli, basınçlı kilitleri olan metal kapılarla bölünüyordu. Gerektiğinde kısım kısım kapatmak, tüm geminin su alıp batmasını engellemek içindi. Ama bu kapılar içimi rahatlatmaya yetmiyordu. Okyanusun dibinde ölme ve su dolu bir tabutta kilitli kalma düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Suyun üstünde büyümüş Kilorn bile rahatsız görünüyordu. Tavana dizili lambalardan süzülen loş ışık yüzüne tuhaf gölgeler düşürüyor, onu yaşlı ve yorgun gösteriyordu.

Diğer Muhafızlar bu kadar etkilenmiş görünmüyor, hedeflerine odaklanmış halde gelip geçiyorlardı. Kırmızı bandanalarını ve fularlarını indirmişler, sert bir kararlılığın hâkim olduğu yüzlerini açıkta bırakmışlardı. Koridor boyunca ellerinde çizelge, tıbbi malzeme, bandaj ve yemek dolu tepsilerle veya ara sıra da olsa tüfeklerle acele acele ilerlerken bir yandan da birbirleriyle çene çalışıyorlardı. Ancak beni gördüklerinde duraksıyor, dar alanda mümkün olduğunca yer açabilmek için sırtlarını duvara yaslıyorlardı. Daha cesur olanları gözümün içine bakıp sendeleyerek yürümemi izlese de çoğu başlarını eğiyordu.

Hatta birkaçı korkmuştu.

Benden.

Onlara teşekkür etmek, bu tuhaf gemideki her kadına ve erkeğe ne kadar içtenlikle minnettar olduğumu bir şekilde açıklamak istiyordum. Ağzımdan neredeyse *hizmetleriniz için çok teşekkür ederim* cümlesi kaçacaktı ama dudaklarımı birbirine bastırarak bunu engelledim. *Hizmetleriniz için teşekkür ederiz.* Bildirilerde yazdıkları da buydu. Ailelere, çocuklarının işe yaramaz bir savaşta öldüğünü söylemek için gönderilen mektuplarda. Bu kelimelerle gözyaşlarına boğulan kaç aile izlemiştim? Önlem Paketi'yle cepheye daha da genç çocuklar gönderildiğinde daha kaç aile bu mektuplardan alacaktı?

Hiçbiri, dedim kendi kendime. Farley'nin bunun için bir planı olacaktır, tıpkı bizim de Yenikanları, yani benim gibi olanları bulmak için bir çözüm üreteceğimiz gibi. Bir şey yapacağız. Bir şey yapmak zorundayız.

Ben geçerken duvara dayanmış Muhafızlar kendi aralarında mırıldanıyordu. Bana bakmaya dayanamayanlar bile sözlerini gizlemeye gerek duymadan birbirine fısıldıyordu. Sanırım söyledikleri şeyin bir iltifat olduğunu düşünüyorlardı.

"Şimşek Kız" kelimeleri dudaklarından çıkıp metal duvarlardan yankılanıyordu. Beni Elara'nın lanet fısıldamaları gibi sarıyor ve adeta beynime işliyordu. *Küçük şimşek kız. Bana böyle seslenirdi, hepsi böyle seslenirlerdi.*

Hayır. Hayır, bu doğru değil.

Tüm acıma rağmen sırtımı dikleştirip yapabildiğim kadar uzun boylu durmaya çalıştım.

Artık küçük değilim.

Fısıltılar tüm yol boyunca bizi takip etti ve sonunda kapısında iki Muhafız'ın gözcülük yaptığı revire ulaştık. Aynı zamanda tavana kadar uzanan ağır, metal merdiveni de gözlüyorlardı; bu, mermiye benzeyen gemideki tek giriş ve çıkıştı. Muhafızlardan birinin Tristan'ınki gibi koyu kızıl saçları vardı ama boyu onun kadar uzun değildi. Diğeriyse koca bir kaya gibiydi; kahverengi teni, düşük gözleri, geniş göğsü ve bir güçlükola yaraşır devasa elleri vardı. Beni gördüklerinde ikisi de başlarını hafifçe

bana doğru eğdi ama neyse ki gözlerini dikip bakmak yerine sadece bir bakış attılar. Onun yerine dikkatleri Kilorn'a yöneldi ve sanki okuldan arkadaşlarıymış gibi sırttılar.

"Bu kadar erken mi döndün Warren?" diye kıkırdadı kızıl saçlı, kaşlarını imalı imalı oynatarak. "Lena vardiyasını bitirdi."

Lena mı? Kilorn, kolumun altında gerildi ama rahatsızlığını ele verecek hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine sırtarak güldü. Ama onu herkesten daha iyi tanıyordum ve gülüşünün altındaki baskıyı görebiliyordum. Demek, ben baygınken ve Shade yaralı halde kan kaybederken o zamanını *flört ederek* geçirmişti.

"Güzel hemşirelerin peşine takılmadan da oğlanın yeteri kadar sorununu var," dedi irikıyım olan. Kalın sesi koridor boyunca yankılandı ve büyük ihtimalle şu Lena denilen kızın kamarasına kadar ulaştı. "Farley'yi arıyorsan hâlâ devriye geziyor," diye ekledi, başparmağıyla kapıya hafifçe vurarak.

"Peki ya ağabeyim?" diye sordum Kilorn'un destekleyici tutuşundan kurtularak. Dizlerim neredeyse bükülecekti ama dik durmaya devam ettim. "Shade Barrow?"

Gülümseyişleri soldu ve daha resmi bir hale büründü. Bu, Gümüş sarayında olmaya benziyordu. İrikıyım kapıyı tuttu ve çark şeklindeki devasa kilidi çevirmeye başladı; böylece bana bakmak zorunda kalmıyordu. "Gittikçe iyileşiyor hanım... hımm... leydim."

Bu unvanı duyduğumda mideme yumruk yemiş gibi oldum. Bu gibi şeyleri aştığımı düşünüyordum.

"Lütfen bana Mare de."

"Elbette," diye cevap verdi kararsızca. İkimiz de Kırmızı Muhafızlar'ın bir parçası, davamızın askerleri olsak da aynı değildik. Bu adam ve birçoğu, bunu onlardan ne kadar çok istersem isteyeyim bana ismimle hitap etmeyecekti.

Başımı hafifçe sallayarak kapıyı açtı ve ranzalarla dolu geniş ama alçak tavanlı bir odayı gözler önüne serdi. Bir zamanlar yatakhane olarak kullanılan odadaki tüm yataklar hastalarla doluydu ve ortadaki tek kori-

dor, beyaz önlüklü kadın ve erkeklerle kaynıyordu. Çoğunun kıyafetine kırmızı kan sıçramıştı ve bir bacağı düzeltmekle ya da bir ilaç vermekle o kadar meşgullerdi ki benim aralarında sendeleyerek yürüdüğümü fark etmediler.

Ona yeniden ihtiyacım olursa beni tutabilmek için Kilorn'un eli belimdeydi ama onun yerine yataklara tutundum. Herkes bana bakacaksa kendi ayaklarının üzerinde yürümeye çalışmalıydım.

Shade eğimli metal duvardan destek alan ince bir yastığa yaslanmıştı. Rahat olması mümkün değildi ama gözleri kapalıydı ve göğsü uykunun düzenli ritmiyle kalkıp iniyordu. Yatağının tepesindeki derme çatma askıya yerleştirilmiş ayağına ve sargılı omuzlarına bakılırsa ona birkaç kere ilaç verilmiş olmalıydı. O kadar kötü görünüyordu ki daha düne kadar onun ölmüş olduğunu düşünmeme rağmen bu manzaraya dayanmak zordu.

"Bırakalım da uyusun," diye mırıldandım kendi kendime, bir karşılık almayı beklemeden.

"Evet, lütfen öyle yapın," dedi Shade gözlerini açmadan. Ancak dudakları tanıdık, yaramaz gülümsemesiyle kıvrıldı. Korkunç görüntüsüne ve yaralı bedenine rağmen gülüşümü bastıramadım.

Yaptığı numara çok tanıdık. Shade okuldayken ya da ailemiz fısıldaşarak konuşurken de uyuyor numarası yapardı. Sırf bu yöntemle ne kadar fazla sırrı öğrendiğini hatırladığımda, yine gülmemi engelleyemedim. Ben bir hırsız olarak doğmuş olabilirdim ama Shade de kesinlikle bir casus olarak doğmuştu. Sonunda Kırmızı Muhafızlar'a katılmasına şaşmamak gerekiyordu.

"Hemşireleri de gizlice dinliyor musun?" Onu rahatsız etmemeye çalışarak dikkatlice ranzasının kenarına otururken dizlerim çatırdadı. "Kenara ne kadar bandaj istiflediklerini öğrenebildin mi?"

Ancak şakaya gülmek yerine Shade'in gözleri aniden açıldı. Beni ve Kilorn'u bir el işaretiyle yakınına çağırdı. "Hemşireler sizin düşündüğünüzden çok daha fazlasını biliyor," dedi. Bakışları revirin uzak ucuna doğru kaydı.

O tarafa döndüğümde Farley'nin bir yatağın önünde oyalandığını gördüm. Yatakta yatan kadın baygındı, büyük ihtimalle ilaçla sakinleştirilmişti ve Farley de onun nabzını yakından takip ediyordu. Bu ışıktaki yüzündeki yara izi kaba bir şekilde ortaya çıkmış, ağzının bir kenarını somurtuyormuş gibi çarpıtmıştı. Bir kısmı açılmıştı ve aceleyle dikilmişti. Şimdi üstündeki tek kızılık, beyaz hemşire önlüğündeki kan izi ve dirseklerine kadar gelen yarı temizlenmiş kan lekeleriydi. Önlüğü tertemiz bir erkek hemşire tepesinde dikilmiş, kulağına aceleyle bir şeyler fısıldıyordu. Farley de ara sıra başım sallayarak onaylıyordu ama yüzü öfkeyle gerilmişti.

"Ne duydu?" diye sordu Kilorn ve vücuduyla Shade'in önünü tamamen kapayacak şekilde yer değiştirdi. Dışarıdan sanki sargılarını düzeltiyormuşuz gibi görünüyordu.

"Başka bir üsse doğru gidiyormuşuz, bu seferki kıydan uzakmış. Poyraz bölgesinin dışındaymış."

Julian'ın eski haritasını hatırlamaya çalıştım ama sahil şeridinden başka bir yeri anımsayamadım. "Bir adaya mı?"

Shade başıyla onayladı. "Adı Gizada. Çok büyük olmasa gerek çünkü Gümüşlerin orada bir karakolları bile yok. Orayı tamamen unutmuşlar."

Endişeyle midem kasıldı. Kaçış şansının olmadığı bir adaya kapanma düşüncesi beni dalğıçtan bile daha çok korkuttu. "Ama oranın var olduğunu biliyorlar. Bu yeterli."

"Farley oradaki üs konusunda kendinden emin görünüyordu."

Kilorn küçümseyerek güldü. "Narsiya'nın da güvenli olduğunu düşündüğünü hatırlıyorum."

"Narsiya'yı kaybetmemiz onun hatası değildi," dedim. *Benimdi.*

"Maven herkesi kandırdı, Mare," diye yanıtladı Kilorn, omzumdan hafifçe dürterek. "Beni, seni ve Farley'yi atlattı. Ona hepimiz inanmıştık."

Annesinin, zihinlerimizi okuyarak ve Maven'ı umutlarımıza göre şekillendirerek yönlendirmesiyle bizi kandırmasına şaşırmanın gerekirdi. Ve şimdi de Kral olmuştu. Artık tüm dünyamızı kandıracak ve yönete-

cekti. *Canavarın tekinin kral olduğu, dizginlerini de annesinin tuttuğu bir dünya nasıl bir yer olur ki?*

Ancak bu gibi düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Şimdilik bekleyebilirlerdi. "Farley başka bir şey söyledi mi? Listeye ne olmuş? Hâlâ onda, değil mi?"

Shade omzumun üstünden ona bakarak dikkatlice, kısık sesle konuştu: "Onda. Ama Gizada'da buluşacağımız *diğerleri* konusunda çok daha fazla endişeleniyor. Bu diğerlerine annem ve babam da dahil." İçimi bir sıcaklık ve mutluluk dalgası sardı. Shade benim ufak ama samimi gülümsememi gördüğünde, yüzü aydınlandı. "Gisa ve kardeş dediğimiz diğer hantal yaratıklar da."

Göğsümde var olduğunu bile bilmediğim bir düğüm rahatlayarak çözüldü ama hemen yerine bir yenisi oluştu. Onu daha sıkı tutup tek kaşımı kaldırarak, "*Diğerleri* mi? Kimler? Bu nasıl olabilir?" diye sordum. Sezar Meydanı'nın altındaki katliamdan ve Narsiya'nın tahliyesinden sonra herhangi birinin sağ kaldığını düşünmüyordum.

Ancak Kilorn ve Shade benim kadar şaşırmış görünmüyordu, bunun yerine birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Yine karanlıkta bırakılmışım ve bundan hiç hoşlanmıyordum. Fakat bu sefer sır saklayanlar kötü Kraliçe ve entrikacı Prens değil, öz ağabeyim ve en iyi arkadaşım.

Bu, canımı daha da yaktı. Bazı cevaplar beklediğimi fark etmeleri için kaşlarımı çatarak gözlerimi onlara diktim.

Kilorn dişlerini gıcırdattı ama en azından mahcup görünecek kadar akıllıydı. Başıyla Shade'i işaret etti. *Suçtu ona atıyor.* "Sen benden daha fazlasını biliyorsun."

"Muhafızlar işlerini gizli saklı yürütmekten hoşlanıyor ve bunda da çok haklılar." Shade yatakta kıpırdanarak biraz daha dikleşirken acıyla inleyerek yaralı omzunu tuttu ama ben yardım etmek için ona uzanıyordum ki beni bir el işaretiyle uzaklaştırdı. "Küçük, hasar görmüş ve düzensiz görünmek istiyoruz..."

Bandajlarını süzüp hıhlamadan edemedim. "Pekâlâ, harika bir iş çıkarıyorsunuz."

“Acımasız olma Mare,” diye patladı Shade; tıpkı annem gibi konuşmuştu. “Sana işlerin görüldüğü kadar kötü olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Narsiya bizim tek sığınağımız değildi ve Farley de tek liderimiz değil. Aslında gerçek Komutan bile değil. Sadece bir yüzbaşı. Onun gibi başkaları da var. Hatta ondan çok daha yüksek konumda olanlar...”

Etrafındaki askerlere emretme biçiminden, Farley’nin imparatoriçe olduğunu bile sanabilirdim. Ona yeniden bakma fırsatım olduğunda bir yandan hastanın yarasını ilk kapayan hemşireyi azarlarken, diğer yandan sargı bezini yeniden sarmakla meşgul olduğunu gördüm. Ancak ağabeyimin söylediklerini görmezden gelemezdim. Kırmızı Muhafızlar hakkında benden çok daha fazlasını biliyordu ve her sözünün doğru olduğuna inanmaya meyilliydim. Bu örgütün burada görünenden çok daha fazlası vardı. Bu, cesaret verici olduğu kadar korkutucuydu da.

“Gümüşler bizden iki adım önde olduklarını düşünüyorlar ama daha nerede olduğumuzu bile bilmiyorlar,” diye devam etti Shade coşkuylla. “Güçsüz görünüyoruz çünkü öyle istiyoruz.”

Hızla arkamı döndüm. “Maven sizi kandırdı, tuzağa düşürdü, katletti ve yerinizden etti. Yoksa bunun da başka bir planın parçası olduğunu mu söyleyeceksin?”

“Mare...” diye mırıldanan Kilorn beni rahatlatmak için omzunu benimkine yasladı ama onu iterek uzaklaştırdım. Bunu onun da duyması gerekiyordu.

“Kaç gizli tüneliniz, geminiz ya da üstünüz olduğu umurumda değil. Ona karşı kazanamazsınız. Bu şekilde başaramazsınız.” Hâlâ sahip olduğumu bilmediğim gözyaşlarım, Maven’ın hatırasıyla gözlerimi yakmaya başladı. Bir zamanlar olduğu kişiyi unutmam zordu. *Hayır*. Öyleymiş gibi davrandığı kişiyi. Nazik, unutulmuş çocuğu. Alevin gölgesini.

“O zaman ne öneriyorsun Şimşek Kız?”

Farley’nin sesi, tıpkı kendi şimşegim gibi beni sarsarak tüm sinirlerimi ayağa kaldırdı. Kısa ve öfke dolu bir an boyunca Shade’in çarşaflarında yumruk halini almış ellerime baktım. Belki de arkamı dönmezsem giderdi. Belki de beni kendi halime bırakırdı.

Bu kadar aptal olma Mare Barrow.

"Ateşe ateşle karşılık vermeyi," dedim ayağa kalkarken. Onun boyu eskiden gözümü korkuturdu. Şimdiyse onun gözlerinin içine bakmak doğal ve tanıdık geliyordu.

"Bu bir çeşit Gümüş şakası mı?" diye alay ederek kollarını kavuşturdu.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Cevap vermemesi yeterli bir cevaptı. Sessizliğinde tüm odanın da sustuğunu fark ettim. Yaralılar bile Şimşek Kız'ın liderlerine meydan okumasını izlemek için kendi acılarını bastırmışlardı.

"Zayıf görünerek ve sert saldırarak başarılı olmayı düşünüyorsunuz, değil mi? Pekâlâ, onlar da güçlü ve yenilmez görünebilmek için her şeyi yapıyorlar. Ama arenadayken onların öyle olmadığım kanıtladım." *Tekrar, daha güçlü biçimde, böylece herkes seni duyabilir.* Leydi Blonos'un hayat verdiği sert, güçlü sesimle konuştum: "Onlar yenilmez *değiller*."

Farley aptal değildi; ne düşündüğümü kolayca anladı. "Sen onlardan daha güçlüsün," dedi soğukkanlılıkla. Gözleri, yatağında gergin bir şekilde yatan Shade'e kaydı. "Ve böyle olan tek kişi de sen değilsin."

Başım la sertçe onayladım, ne istediğimi hemen anladığı için memnundum. "Yüzlerce isim, yetenekleri olan yüzlerce Kızıl. Kızıl bir şafak gibi kızıl kan taşıyan, daha güçlü, daha hızlı ve onların olduğu her şeyden çok daha iyi." Nefesim, geleceğin kıyısında olduğunu biliyor-muşçasına kesilmişti. "Maven onları öldürmeyi deneyecek ama onlara ilk biz ulaşsak..."

"Bu dünyanın şimdiye dek gördüğü en güçlü ordu oluruz." Farley'nin gözleri bu düşünceyle cam gibi parlıyordu. "Yenikanlardan bir ordu."

Gülümseğinde yarasının dikişleri patlayacakmış gibi gerildi. Gülümsemesi daha da genişledi. Acıyı umursamıyordu.

Ama ben kesinlikle umursuyordum. Sanırım her zaman da umursayacaktım.

DÖRT

Farley, Kilorn kadar uzun boylu değildi ama adımları daha hızlı, daha kendinden emindi ve ona ayak uydurmak daha zordu. Dalgıcın koridorunda ona yetişebilmek için elimden geleni yapıyor, neredeyse koşuyordum. Muhafızlar daha önce olduğu gibi hemen yolumuzdan çekiliyordu ama bu sefer yanlarından geçtiğimiz sırada ellerini göğüslerine vurarak ya da parmaklarını kaşlarına götürerek Farley'yi selamlıyorlardı. Kadın, yaralarım ve yara izlerini birer mücevhermişçesine taşıyarak etkileyici bir izlenim bırakıyordu. Önlüğündeki kanı umursamayarak elini dalgınca üstüne sildi. Kanın bir kısmı Shade'e aitti. Farley, Shade'in omzundaki mermiyi gözünü bile kırpmadan çıkarmıştı.

Sanki Cal'in hapsedilmesinden konuşmak öylesine bir dedikoduymuş gibi, "Onu kilit altında tutmuyoruz, eğer düşündüğün şey buysa," dedi alayla.

Bu tuzağa düşecek kadar aptal değildim, artık değil. Beni deniyor, vereceğim tepkiyi, *bağlılığımı* ölçüyordu. Ancak artık yardım için yalvaran o kız değildim. O kadar kolayca okunmuyordum. Dikenli bir

telin üstünde yaşamıştım, yalanlar üstüne bir denge kurarak kendimi gizlemiştim. Artık aynısını yapıp düşüncelerimi derinlere gizlemek çocuk oyuncağıydı.

Böylece, Elara'nın sarayında mükemmelleştirdiğim gülüşümle bir kahkaha attım. "Bunu görebiliyorum. Hiçbir şey erimemiş," dedim, metal duvarları işaret ederek.

Beni okumaya çalıştığını yüzünden anlayabiliyordum. İfadesini çok iyi maskeliyordu ama yaşadığı şaşkınlığın parıltısını gözlerinde görebiliyordum. Şaşkınlık ve *merak*.

Cal'e trende nasıl davrandığını unutmamıştım; kelepçeler, silahlı muhafızlar ve küçümseme... Ve Cal de bunları tekmelenmiş bir köpek gibi uysallıkla karşılamıştı. Kardeşinin ihaneti ve babasının öldürülmesinden sonra, içinde savaşacak güç kalmamıştı. Onu suçlamıyordum. Ancak Farley onun kalbini ya da gücünü benim kadar iyi bilmiyordu. Onun aslında ne kadar tehlikeli olduğunu. *Hatta benim ne kadar tehlikeli olduğumu da*. Şimdi bile bütün yaralarım rağmen, gücümün dalgıcın içinde dalgalanan elektriği nasıl çağırdığını hissedebiliyordum. İstersem bunu kontrol edebilirdim. Dalgıcın bütün elektriğini kesebilirdim. Hepimizi boğabilirdim. Bu ölümcül fikir karşısında, böyle şeyler düşündüğüm için utanıp kızardım. Ama bu aynı zamanda rahatlatıcıydı da. Savaşçılarla dolu bu gemideki en ölümcül silah bendim ve onlar bunun farkında bile değildi.

Gücsüz görünüyoruz çünkü öyle istiyoruz. Shade bunu Muhafızlar'ın amacını açıklamak için söylemişti. Şimdiyse bana bir mesaj verip vermediğinden şüpheleniyordum. Tıpkı uzun süre önce mektuba gizlediği sözcükleriyle yaptığı gibi.

Cal'in kamarası dalgıcın en sonunda, geminin tüm karmaşasından uzaktaydı. Kapısı, boruların ve üstünde *Arkeon*, *Limankent*, *Korviyum*, *Liman Körfezi*, *Delfi* ve hatta güneyde Yamaç'taki *Belyum*'un isimleriyle damgalı boş sandıkların ardında neredeyse gizlenmiş gibiydi. Bu sandıkların içinde bir zamanlar ne olduğunu bilmesem de Gümüş şehirlerinin isimlerini gördüğümde sırtımdan bir ürperti geçti. *Çalıntı*. Farley sandıklara

baktığımı fark etse de açıklamaya tenezzül etmedi. “Yenikanlar” dediği Kızılar için yaptığımız pek de sağlam olmayan anlaşılmaya rağmen, hâlâ sırları öğrenecek kadar aralarına kabul edilmemiştin. Sanırım bundan biraz da Cal sorumluydu.

Gemiye çalıştıran şey her neyse –ki hislerime göre bu devasa bir jeneratördü– ayaklarımın altında gümbürdüyor, titreşimi kemiklerime kadar ulaşıyordu. Hoşnutsuzlukla burnumu kııştırdım. Farley, Cal’i hapsetmemiş olabilirdi ama kesinlikle nazik de davranmamıştı. Bu ses ve sarsıntının arasında Cal uyumayı başarabildi mi, merak ettim.

“Onu yerleştirebileceğiniz tek yer burası mıydı?” diye sordum, daracak köşeye bakarak.

Omuzlarını silkerek kapıyı yumrukladı. “Prens’in bir şikâyeti olmadı.”

Kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım olsa da fazla beklemedik. Döner kilit madeni bir sesle ve müthiş bir hızla saniyeler içinde açıldı. Demir menteşeler gıcırdadı ve Cal kapıyı çekerek açtı.

Ağrıların hiçe sayarak dimdik durmasına şaşırmadım. Bir savaşçı olarak yetiştirilmekle geçen bir ömürden sonra yara berelere alışmış olmalıydı. Ama içindeki yaraları saklamayı bilmiyordu. Bakışlarını benden kaçırarak Prens’in paramparça olmuş kalbini fark etmeyen ya da umursamayan Farley’ye odaklandı. Birden benim yaralarım gözüme katlanılması daha kolay göründü.

“Yüzbaşı Farley,” dedi, sanki onu yemek saatinde rahatsız ediyormuş gibi. Acısını gizlemek için kızgınlığı kullanıyordu.

Farley buna katlanmaya niyetli olmadığından, kısa saçlarını üfleterek geriye attı. Hatta kapamak için kapıya bile uzandı. “Ah, ziyaretçi istemiyor muydun? Ne kadar da kabayım.”

Kilorn’un peşimize takılmasına izin vermediğim için oldukça memnundum. Sütunkent’te tanıştıkları andan beri Cal’den nefret ettiği için ona çok daha kötü davranırdı.

“Farley,” dedim, öfkeyle dişlerimi sıkarak. Elimi aniden uzatıp kapanan kapıyı durdurdum. Ona dokunduğumda irkildi ki bu beni hem memnun etti hem de rahatsız etti. O da kendisinden ve korkusundan

utanarak kıpkırmızı oldu. Sert dış görünüşüne rağmen o da tıpkı askerleri gibiydi. Şimşek Kız'dan korkuyordu. "Sanırım bundan sonrasını biz hallederiz."

Yüzünden, benden olduğu kadar kendinden de rahatsız olduğunu gösteren bir ifade geçti. Ama yanından uzaklaşma fikrinden memnun olmuşçasına başıyla onayladı. Cal'e attığı son bir keskin bakıştan sonra döndü ve koridorun sonunda gözden kayboldu. Bağırarak verdiği emirler bir an yankılandı; ne dediği anlaşılmasa da sertti.

Cal'le onun arkasından baktık. Sonra duvarlara, sonra yere ve en son olarak da ayaklarımıza. Birbirimize bakmaktan korkuyorduk. Son birkaç günü hatırlamaktan korkuyorduk. Birbirimizi bir kapı eşiğinde en son gördüğümüzde, bunu dans dersleri ve yasak bir öpücük takip etmişti. Bu sanki başka bir hayatta olmuş gibiydi. *Aslında öyleydi. O, kayıp prenses Mareena'yla dans etti ve Mareena öldü.*

Ama Mareena'nın anıları hâlâ duruyordu. Yürüyerek yanından geçerken omzum sert koluna sürtününce bana verdiği hissi, kokusunu ve tadını hatırladım. Bir zamanlar sıcaklık, odun dumanı ve gün ışığıydı ama artık değildi. Cal kan gibi kokuyordu, teni buz gibiydi ve kendime onu bir daha asla tatmak istemediğimi söyledim.

Kolay bir konu seçip, "Sana iyi bakıyorlar mı?" diyerek ilk ben konuştum. Küçük ama temiz odasına tek bir bakış atmak bunu anlamak için yeterliydi ama en azından sessizliği bölmüştüm.

"Evet," dedi, hâlâ açık kapının önünde dururken. Sanki kapayıp kapamamaya karar veremiyordu.

Gözlerim duvarda asılı duran ve açılıp altındaki karmaşık kablo- larla düğümleri ortaya çıkarılmış panele kaydı. Elimde olmadan hafifçe gülümsedim. Cal kurcalamıştı.

"Sence bu yaptığın akıllıca mı? Tek bir yanlış kabloyu..."

Bunu söylediğimde yüzünde zayıf ama yine de rahatlatıcı bir gülümseme belirdi. "Hayatımın yansı devrelerle oynayarak geçti. Endişelenme, ne yaptığımı biliyorum."

Bundaki çift anlamı ikimiz de göz ardı ettik ve söylenmemiş gibi davrandık.

Sonunda kapıyı kapamaya karar verdi ama yine de kilitlemedi. Bir elini metal duvara yasladı ve parmakları sanki tutacak bir şey arıyormuş gibi açıldı. Alev üreten bilekliği hâlâ bileğindeydi ve soluk gri duvarlara tezat, gümüş rengi parlıyordu. Bakışlarımı fark edince gömleğinin lekeli kolunu aşağı indirdi. Sanırım kimse ona yeni kıyafetler vermeyi düşünmemişti.

“Göz önünde olmadığım sürece kimsenin bana bulaşacağım düşünmüyorum,” dedi ve açık paneli kurcalamaya döndü. “Çok nazikler.” Ama yaptığı şaka havada kaldı.

“Bunun böyle devam etmesini sağlarım. Tabii istediğin buysa,” dedim. Aslında artık Cal’in ne istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. *İntikam dışında. Kalan tek ortak noktamız.*

Neredeyse eğlenmiş gibi bir ifadeyle bana tek kaşını kaldırarak baktı. “Ah, artık işleri Şimşek Kız mı yönetiyor?” Alaycılığına karşılık vermeme fırsat tanımadan tek bir uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapadı. “Senin de en az benim kadar köşeye sıkıştığını düşünüyorum.” Gözlerini kıstı. “Sadece bunun farkında değilsin.”

Kızardım. Kızmış ve... utanmışım. “Köşeye sıkışmak mı? Bir dolapta saklanan ben değilim.”

“Hayır, sen geçit törenindeymişçesine sergilenmekle fazlasıyla meşgulsün.” Öne doğru eğildiğinde aramızdaki tanıdık sıcaklık geri döndü. *“Bir kez daha.”*

Bir yanım onu tokatlamak istedi. “Ağabeyim *asla...*”

“Ben de kardeşimin *asla* böyle bir şey yapmayacağını düşünürdüm ama bak bu bizi ne duruma getirdi!” diye gürledi kollarını kocaman açarak. Parmakları, kendini içinde bulduğu hücrenin duvarlarına değiyordu. *Benim onu içine attığım hücrenin.* Ve bilse de bilmesede beni kendisiyle birlikte hapsedmişti.

Yaydığı sıcaklık alev alıp vücudundan yükselince bir adım gerilemek zorunda kaldım. Bu hareketimi yakaladığında alevleri söndü ve kollarını

indirip yere baktı. Alınma düşen bir tutam siyah saçını geriye atarken, "Üzgünüm," dedi kısık sesle.

"Benden asla özür dileme. Bunu hak etmiyorum."

Kısılmış ve koyulaşmış gözleriyle bana yan yan baktı ama itiraz etmedi.

Derin bir nefes alarak arkamdaki duvara yaslandım. Aramızdaki mesafe esnedikçe esniyordu. "Gizada diye bir yer hakkında ne biliyorsun?"

Sohbetin değişmesine minnettar olarak kendini toparlayıp prens kimliğine büründü. Tacı olmasa bile, ellerini arkasında birleştirerek dimdik, mükemmel duruşuyla tam bir soylu gibi görünüyordu. "Gizada mı?" diye tekrarladı düşünceli biçimde. Koyu kaşları çatılmış, arasında derin bir çizgi oluşmuştu. Konuşmaya başlaması uzadıkça kendimi daha iyi hissettim; onun adadan haberi yoksa, çok az kişinin var demekti. "Oraya mı gidiyoruz?"

"Evet." *Sanırım*. Julian'ın, sarayda ve arenada zor yollardan öğrendiğim dersleri anımsayınca içim buz kesti. *Herkes herkese ihanet edebilir. "Shade'e göre."*

Cal, benim kararsızlığımı hissetse de bu konuda üstüme gelmeyecek kadar nazık davrandı. "Sanırım orası bir ada," dedi sonunda. "Kıydan uzaktaki adalardan biri. Poyraz bölgesi değil. Bir yerleşim ya da savunma üssü kurmak için bir neden yoktu. Okyanusun ortasında bir yer sadece."

Omuzlarımdan bir miktar ağırlık kalktı. Şimdilik güvende olacaktık. "Çok iyi."

"Ağabeyin de tıpkı senin gibi." Bu bir soru değildi. "Farklı."

"Öyle." Başka ne söylenebilirdi ki?

"Peki, durumu iyi mi? Hatırladığım kadarıyla yaralanmıştı."

Ordusu olmasa bile Cal hâlâ askerlerini ve yaralılarını düşünen bir generaldi. "Gayet iyi, teşekkürler. Benim yerime birkaç kurşun yedi ama iyileşiyor."

Kurşunlardan bahsettiğimde Cal'in gözleri üstümde dolandı ve nihayet bana tam anlamıyla bakabildi. Gözleri, çiziklerle dolu yüzümde ve kulaklarımın çevresindeki kurumuş kanda dolandı. "Peki ya sen?"

"Çok daha kötülerini yaşamıştım."

"Evet, yaşadık."

İkimiz de daha fazla konuşmaya cesaret edemeyerek sessizliğe gömüldük. Ama hâlâ birbirimize bakıyorduk. Aniden varlığı benim için katlanılmaz duruma geldi. Yine de gitmek istemiyordum.

Dalgıcın ise başka planları vardı.

Ayaklarımın altında, jeneratör titredi ve kalp gibi atan ritmi değişti. "Varmak üzereyiz," diye mırıldandım, elektriğin azalarak geminin farklı taraflarına aktığını ve çekildiğini hissederek.

Cal henüz hissedemiyordu, hissedemezdi ama içgüdülerimi sorgulamadı. Yeteneklerimi bu gemideki herkesten çok daha iyi biliyordu. Kendi ailemden bile daha iyi. En azından şimdilik. Annem, babam, Gisa ve oğlanlar beni adada bekliyordu. Onları yakında görecektim. Buradaydılar. *Güvendeydiler.*

Ama onlarla ne kadar süre birlikte olabileceğimi bilmiyordum. Yenikanlarla ilgili bir şeyler yapmak istiyorsam adada fazla kalamazdım. Poyraz'a geri dönmek, Farley'nin bana vereceği her malzeme ve insan gücünü kullanarak diğerlerini bulmaya çalışmak zorundaydım. Bu şimdiden imkânsız görünüyordu. Hatta düşünmek bile istemiyordum. Yine de zihnim uğuldayarak daha şimdiden bir plan şekillendirmeye çalışıyordu.

Kapının üstünde yanıp sönmeye başlayan sarı ışıkla eşzamanlı çalan bir alarm duyuldu. Cal'in bir anlığına içinde bulunduğumuz devasa makineden büyülenip, "İnanılmaz," diye mırıldandığını duydum. Keşfe çıkmak istediğinden emindim ama burada meraklı bir prenze yer yoktu. Kendini elkitaplarına gömen ve çizimlere bakarak sıfırdan motorlar yapan o çocuğun burada yeri yoktu. *Tıpkı Mareena'yı öldürdüğüm gibi onu da öldürdüm.*

Cal'in mekanîğe yatkın aklına ve benim elektriksel hislerime rağmen birazdan olacaklar hakkında ikimizin de hiçbir fikri yoktu. Dalgıç, açısını değiştirip okyanusun derinliklerinden burnunu yukarı doğru kaldırıncı tüm oda yana yattı. Bunu beklemediğimiz için ikimizin de ayağı yerden kesildi ve hem duvara hem de birbirimize çarptık. Yaralarımız birbirine

çarpınca ikimiz de acıyla inledik. Cal'ı hissetmek canımı her şeyden çok yaktı, anılar bir bıçak gibi derine saplandı ve tökezleyerek ondan hızla uzaklaştım.

Çekinerek çok sayıdaki morluklarımdan birini ovuşturdum. "İhtiyaç duyduğunda Sara Skonos'un olmaması çok feci," diye homurdandım, ikimizi de iyileştirebilecek deri şifacısının burada olmasını dileyerek. Tek bir dokunuşuyla yaralarımızı yok edip ikimizi de tekrar savaşılabilecek hale getirebilirdi.

Cal'in yüzünden başka bir acı ifadesi geçti ama bu seferki yaraları yüzünden değildi. *Aferin Mare. Annesini Kraliçe'nin öldürdüğünü bilen tek kadından bahsetmen harika oldu. Hiç kimsenin inanmadığı kadından. "Üzgünüm, öyle demek..."*

Elini sallayarak beni susturdu ve dengesini bulmak için kolunu duvara yaslayıp ayağa kalktı. "Sorun değil. O..." Kelimeleri katı ve zorlamaydı. "Onu dinlememeyi ben seçtim. Dinlemek *istemedim*. Bu benim suçum."

Sara Skonos'la sadece bir kere, antrenmanlardan birinde Evange-line neredeyse kimliğimi açığa çıkaracakken karşılaşmıştım. Onu Julian çağırmişti. Onu *seven* ve kanlı yüzümle incinmiş sırtımı tedavi ederken onu izleyen Julian. Kadının gözleri hüznün doluydu, avurtları çökmüştü ve dili tamamen kopuktu. Kraliçe'nin aleyhinde konuştuğu, kimsenin inanmadığı gerçekleri söylediği için kesilmişti. *Elara, Cal'in annesini, Hipnoz Kraliçe Coriane'i öldürdü. Julian'ın öz ablasını, Sara'nın en iyi arkadaşını. Ve bunu kimse umursamadı. Başka tarafa bakmak hepsinin kolayına geldi.*

Maven da oradaydı ve tüm benliğiyle Sara'dan nefret ediyordu. Artık bunun Maven'ın zırhındaki, çalışılmış gülümsemelerin ve sözlerin altında gerçekten kim olduğunu açığa çıkaran bir çatlak olduğunu biliyordum. Tıpkı Cal gibi ben de burnumun dibindeki gerçeği görmemiştim.

Aniden metal duvarlar, ses ve kulaklarımdaki basınç çok fazla geldi.

"Bu şeyden çıkmam gerekiyor."

Odanın tuhaf açısına ve başımdaki sürekli uğultuya rağmen ayaklarım ne yapılması gerektiğini biliyordu. Sütunkent'in çamurunu, sokaklarda

geçen geceleri ya da Antrenman'daki engelli parkuru unutmamışlardı. Boğulan bir kızın nefes alma ihtiyacıyla kapıyı sertçe çekerek açtım. Ama dalgıcın bayat, filtrelenmiş havası bana soluk aldırmadı. Ağaçların, suyun, ilkbahar yağmurlarının hatta yaz sıcaklığının ya da kış karının kokusuna ihtiyacım vardı. Bu boğucu teneke kutunun dışındaki dünyayı anımsatacak *bir şeye*.

Cal önden gitmeme izin verip arkamdan geldi. Peşimdeki adımları ağır ve yavaştı. Beni yakalamaya çalışmıyor, bana alan bırakıyordu. Keşke aynı şeyi Kilorn da yapabilseydi.

Koridorun diğer ucundan yaklaşırken, eğimli gemide kapı kilitleri ve tutacaklardan destek alarak dengesini sağlıyordu. Cal'i gördüğünde gülümsemesi silindi ama surat asmak yerine soğuk bir ilgisizliğe büründü. Sanırım Prens'i görmezden gelmenin onu apaçık bir düşmanlık gösterisinden daha fazla kızdıracağını düşünüyordu. Ya da belki Kilorn bir alev makinesini bu kadar sıkışık bir alanda test etmek istemiyordu.

"Yüzeye çıkıyoruz," dedi yanıma ulaştığında.

"Haydi ya?"

Kilorn önümdeki duvara yaslanarak sırttı. Ayağını da diğer yanımdaki duvara koyarak kendince meydan okudu. Arkamda Cal'in ısınısını hissedebiliyordum ama Prens de tıpkı onun gibi umursamaz davranarak hiçbir şey söylemedi.

Ne çeşit bir oyun oynuyorlarsa, bir parçası olmayacaktım. Bunu hayatım boyunca yeterince yapmıştım. "Şu... adı neydi... hah, Lena nasıl?"

Bu isim Kilorn'da tokat etkisi yarattı. Sırtışı söndü ve ağzının bir kenarı sarktı. "İyi... sanırım."

"Bu çok iyi, Kilorn." Arkadaşça, biraz da küçümseyici biçimde omzuna vurdum. Konuyu mükemmel değiştirmiştim. "Arkadaşlar edinmek lazım."

Dalgıç altımızda düzleşirken kimse tökezlemedi. Ne benim dengeme ne de Kilorn'un, balıkçı teknesinde zor yollardan kazandığı denizci bacaklarına sahip olan Cal bile. Yay gibi gergindi ve benim liderlik etmemi bekliyordu. Prens'in bana boyun eğmesinin düşüncesi beni güldürmeliydi

ama devam etmekten başka hiçbir şey yapamayacak kadar üşümüş ve yıpranmış durumdaydım.

Böylece tekrar yola koyuldum. Peşimde Kilorn ve Cal'le birlikte, bizi buraya indirmiş olan merdivenin yanında bekleyen Muhafız kalabalığına doğru koridorda ilerledim. İlk önce eğreti sedyelere bağlanmış yaralıları yukarı, açık havaya çektiler. Farley öncekinden bile daha kanlı önlüğüyle adamlarını yönetiyordu. Dişlerinin arasında bir şırıngayla sargı bezlerini sıkılaştırırken iç karartıcı görünüyordu. Kötü durumda olan hastalara dar tüpten yukarı taşınırken acıları hafiflesin diye iğne vuruyordu. Yaralıların en sonuncusu Shade'di ve Kilorn'la hemşire hakkında şakalaşan iki askerin omuzlarına yaslanmıştı. Ona doğru ilerlerdim ama koridor çok kalabalıktı ve bugün daha fazla dikkat çekmek istemiyordum. Hâlâ kendini ısınlamayacak kadar zayıftı, tek bacağı üstünde topallamak zorundaydı ve Farley onu bir sedyeye bağladığında öfkeden kıpkırmızı kesildi. Kadının ona ne söylediğini duymadım ama ağabeyimi bir nebze de olsa sakinleştirmişe benziyordu. Hatta elini sallayarak şırıngayı istemediğini belirtti ve merdivenden yukarı çekilirken artan acıya karşı dişlerini gıcırdattı. Shade de güvenle yukarı taşındıktan sonra süreç hızlandı. Muhafızlar birbiri ardına merdivenden çıkarak koridoru yavaşça boşalttılar. Çoğunluğu, çeşitli miktarlarda kan lekeleriyle kaplı önlükler içindeki kadın ve erkek hemşirelerdi.

Bir leydinin yapması gerektiği gibi öndekilere yol vermekle ve sahte bir nezaket gösterisiyle vakit kaybetmedim. Sonuçta hepimiz aynı yere gidiyorduk. Bu yüzden kalabalık biraz hafifleyip merdivene giden yol açıldığında hızla öne atıldım. Cal de peşimden geldi ve benimkinin yanında onun varlığı, Muhafızların bıçak gibi yarılarak kenara çekilmesine sebep oldu. Bize hızla yol vermeye çalışırken tökezleyenler bile oldu. Sadece tek eliyle merdivene tutunmuş halde duran Farley yerinden kıpırdamıyordu. Beni şaşırtarak Cal'e ve bana başıyla onaylarcasına selam verdi. *İkimize de.*

Bunun, fark etmem gereken ilk uyarı olması gerekirdi.

Narsiya, arena ve tutsaklığım sebebiyle hâlâ kaskatı olan kaslarım basamakları çıkarken yanıyordu. Yukarıdan tuhaf bir inleme duyuyordum ama bu beni azıcık bile engellemiyordu. Dalgıçtan mümkün olduğunca çabuk çıkmalıyım.

Dalgıca son kez baktığımda tuhaf bir açıyla Farley'yi ve revirin içini gördüm. İçeride hâlâ yaralar vardı ve battaniyelerin altında hareketsiz yatıyorlardı. *Hayır, yaralar değil*, diye fark ettim kendimi yukarı çekerken. *Ölüler*.

Merdivenden çıktıkça rüzgârın sesi duyulur oldu ve su damlamaya başladı. Rahatsız edici değildi, ta ki tepeye ulaşana ve karanlık, açık çembere çıkana kadar. Fırtına o kadar güçlüydü ki yağmur yanlamasına düşüyor, merdiveni ve boruyu es geçiyordu. Damlalar çiziklerle dolu yüzüme saplandı ve saniyeler içinde beni sırlıslıklam etti. *Sonbahar fırtınaları*. Gerçi hiçbir fırtınanın bu kadar acımasız olduğunu hatırlamıyordum. Üzerime esiyor, ağzımın içini yağmur ve keskin, tuzlu serpintilerle dolduruyordu. Neyse ki dalgıç, zorlukla seçebildiğim bir iskeleye sıkıca bağlanmıştı ve altımızdaki öfkeli, gri dalgalara karşı sağlam duruyordu.

"Bu taraftan!" diye bağırdı tanıdık bir ses kulağımın dibinde. Beni merdivenden çıkarıp dalgıcın yağmur ve deniz suyuyla kayganlaşmış gövdesinden inmeme yardım etti. Askerin yüzünü zar zor görebiliyordum ama devasa gövdesi ve sesini tanımak çok kolaydı.

"Bree!" Elimi onunkinin üstüne koydum ve en büyük ağabeyimin nasırlarını hissettim. Sağlam bir çapa gibi ağır ve yavaş adımlarla yürüyüp dalgıçtan iskeleye inmeme yardım etti. İskele de çok iyi durumda sayılmazdı; metali pasla kaplanmıştı ama tek umurumda olan beni karaya ulaştırarak olmasıydı. Kara ve *sıcaklık*, okyanusun ve anılarımın soğuk derinliklerinden sonra hoş bir mola olacaktı.

Kimse Cal'in dalgıçtan inmesine yardımcı olmasa da kendi kendine gayet iyi idare ediyordu. Yine aramızda mesafe bırakmaya özen göstererek birkaç adım gerimizden geliyordu. Sütunkent'te Bree'yle ilk karşılaşmasını unutmadığından emindim. Ağabeyim hiç de nazik davranmamıştı. Aslında annem ve belki de Gisa dışında hiçbir Barrow, Cal'i

fazla umursanamamıştı ama o zaman onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Bu ilginç bir yeniden buluşma olacaktı.

Fırtına yüzünden Gizada'yı görmek zordu ama adanın küçük olduğunu, kum tepelikleri ve dalgalar kadar çalkantılı görünen uzun çimlerle kaplı olduğunu anlayabiliyordum. Suyun üstünde çakan bir şimşek etrafı kısa süreliğine aydınlatınca önümüzde uzanan patika ortaya çıktı. Dalgıcın ya da Alttren'in dar duvarlarının dışında, açık alandayken sayımızın yaralıları da dahil olmak üzere otuzdan az olduğunu görebiliyordum. İskelenin karayla birleştiği yerdeki iki tek katlı, beton binaya doğru yöneldiler. İlerideki alçak tepelikte de barakaya ya da depoya benzeyen birkaç yapı vardı. Ancak onların ardında ne olduğunu göremiyordum. Daha yakına düşen bir sonraki şimşek sırtımı tatlı tatlı ürpertti. Bree soğuktan titrediyimi sanarak beni yakınına çekti ve ağır kolunu omuzlarıma doladı. Ağırlığı yürümemi zorlaştırıyordu ama buna dayandım.

İskelenin sonuna bir türlü yeterince hızlı ilerleyemiyorduk. Yakında içeride, kuru bir halde, sert zeminin üstünde ve tüm Barrow'larla uzun süre sonra yeniden buluşmuş olacaktım. Bunun düşüncesi bile bu ıslak telaşa dayanmama yetiyordu. Hemşireler yaralıları, kasası su geçirmez bir brandayla kaplı eski bir araca bindiriyordu. Diğer her şey gibi bu aracın da çalıntı olduğu kesindi. Adadaki iki bina hangardı ve kapıları, içerideki diğer araçları görmeme yetecek kadar aralıktı. İskeleye bağlanmış, fırtınayı atlatmaya çalışırken gri dalgaların üstünde alçalıp yükselen birkaç tekne bile vardı. Her şey birbiriyle uyumsuzdu; çeşitli boyutlardaki eski araçların yanında, bazıları gümüş ve siyah renkli, biri de yeşile boyalı, sık ve yeni tekneler. Çalınmış ya da kaçırılmışlardı veya her ikisi de. Hatta bir teknenin üstünde Poyraz donanmasının koyu gri ve mavi renklerini seçebilmiştim. Gizada, Will Whistle'ın çalıntı mallar ve takas edilmiş ıvrı zıvrıla ağzına kadar doldurduğu eski karavanının çok daha büyük hali gibiydi.

Tıbbi araç biz daha yanına varmadan yağmurla mücadele ederek kumlu yokuşu tırmandı. Adımlarımı hızlandırmama sadece Bree'nin

soğukkanlılığı engel oluyordu. O, Shade ya da tepenin üstünde olanlar için endişelenmiyorsa ben de öyle yapmaya çalışabilirdim.

Cal benimle aynı fikirde değildi ve sonunda yanımdan yürümek için hızlandı. Belki fırtınadan ya da karanlıktan, belki de gümüş rengi kanı yüzünden çok solgun ve korkmuş görünüyordu. Sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Bu iş böyle gitmez," diye mırıldandı.

"Ne dedin Prens?" diye sordu Bree duygusuz bir kükremeyle. Kaburgalarını dirseğimle dürttüm ama dirseğimi incitmekten başka bir işe yaramadı. "Önemli değil, çok yakında öğreneceğiz nasılsa."

Sesinin tonu kelimelerinden çok daha kötüydü. Soğuk, zalim ve tanıdığım güleç ağabeyiminkine hiç benzemeyen bir ton. Muhafızlar onu da değiştirmişti. "Bree, sen neden bahsediyorsun?"

Cal çoktan biliyordu ve bana bakarken durdu. Rüzgâr saçlarını uçuşturuyor, alnuna düşürüyordu. Bronz rengi gözleri korkuyla koyulaşmıştı ve bu görüntüyle midem kasıldı. *Yeniden olamaz*, diye yalvardım. *Lütfen, bana dosdoğru başka bir tuzağa düştüğümü söyleme.*

Arkasındaki belli belirsiz hangarlardan birinin kapısı tuhaf derecede sessiz menteşelerinden genişçe açıldı. Silahları hazır durumda ve gözleri yağmurun altında parıltıyan, sayısız asker, herhangi bir askeri birlikte olduğu gibi uygun adımda ileri çıktı. Liderleri beyaza yakın saçları ve buz gibi tavrıyla bir ürperti çıksa şaşırmazdım. Ama o da benim gibi kırmızı kanlıydı; gözlerinden biri, damar çatlaması yüzünden kanlanmıştı.

İlkel bir hırlamayla, "Bree, neler oluyor?!" diye bağırarak ağabeyime döndüm. Cevap vermek yerine ellerimden tuttu ama bu sefer nazık değildi. Geri çekilmemem için beni tüm gücüyle sımsıkı kavradı. Başka biri olsaydı onu bir güzel çarpardım. Ama o benim ağabeyimdi. Bunu ona yapamazdım. *Yapmayacağım.*

"Bree, bırak beni!"

"Onu incitmeyeceğiz," dedi üst üste. "Onu incitmeyeceğiz, sana söz veriyorum."

Demek ki bu benim kafesim değil. Ama bu beni hiç de sakinleştirmedi. Aksine daha çok sinirlendirip umutsuzluğa düşürdü.

Arkama baktığımda Cal'in yumruklarının alevler içinde olduğunu ve kanlı gözlü adamla yüzleşmek için kollarını iki yana açtığını gördüm. "Ee, neyi bekliyorsun?" diye hurlayarak meydan okuduğunda bir adamdan çok bir hayvanı andırıyordu. *Köşeye sıkışmış bir hayvan.*

Çok fazla silah vardı, Cal için bile. Mecbur kalırlarsa onu vururlardı. Hatta istedikleri bu bile olabilirdi. Devrik prensi öldürmek için bir mazeret. Bir yanım, büyükçe bir yanım, bunda haklı olabileceklerini biliyordu. Cal, Kırmızı Muhafızlar'ı avlamıştı; Tristan'ın ölümünün, Walsh'ın intiharının ve Farley'nin işkencesinin temelde nedeni oydu. Onun emriyle askerler öldürülmüş, Farley'nin isyan gücünün çoğu silinip süpürülmüştü. Beş para etmez Gölbölge'de birkaç kilometre ilerleyebilmek uğruna kim bilir kaç Kızıl'ı cephede ölüme göndermişti. Davaya hiçbir bağlılığı yoktu. Kırmızı Muhafızlar için bir tehlikeydi.

Ancak benim gibi o da gelecek günlerde kullanabileceğimiz bir silahtı. Yenikanlar için, Maven'a karşı, karanlığı aydınlatmak uğruna kullanılacak bir meşaleydi.

"Bununla savaşamaz, Mare." Konuşan Kilom'du ve arkadan yanaşmak için en kötü anı seçmişti. Kulağıma fısıldarsa yakınlığı beni etkileyebilmiş gibi davranıyordu. "Denerse ölür."

Bu mantığa karşı çıkmak zordu.

"Dizlerinin üstüne çök, Tiberias," dedi gözü kanlı adam, alev almış Prens'e doğru cesur adımlar atarken. Cal'in ateşinden, fırtına onu yok etmeye çalışıyormuş gibi buhar yükseliyordu. "Ellerini başının arkasında birleştir."

Doğumda verilen ismini duyduğunda irkilen Cal, onun söylediklerinin hiçbirini yapmadı. Savaşı kaybettiğini bilse de sağlam, güçlü ve gururlu duruşunu bozmadı. Bir zamanlar etrafı sarılsa kendi canını kurtarmaya çalışabilirdi. Ama artık canının değersiz olduğuna inanıyordu. Aksini düşünen sanki bir tek ben vardım.

"Cal, söylediğini yap."

Sesim rüzgârla taşındı ve söylediklerimi hangardaki herkes işitti. Davul gibi gümbürdeyen kalbimin sesini de duymalarından endişelendim.

Cal yavaşça, isteksizce, tıpkı bir heykelin yıkılıp toza dönüşmesi gibi, dizlerinin üstüne çöktü ve alevleri titreyerek söndü. Aynısını dün de yapmış, babasının başsız cesedinin yanında da böyle diz çökmüştü.

Gözü kanlı adam, sırtıp parlak ve düzgün dişlerini sergiledi. Prens'in ayaklarının dibinde olmasından keyif alarak zevkle Cal'in tepesinde dikiliyor, hissettiği *gücün* keyfini çıkarıyordu.

Ama ben Şimşek Kız'dım ve o, gerçek güç hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

BEŞ

Beni ikna etmek için ellerinden geleni yapsalar da zavallı bahanelerini anlayışla karşılayamadım. Kilom ve Bree söylemeleri istenen her şeyi aceleyle sıraladılar.

O çok tehlikeli, senin için bile. Ancak Cal'ın beni asla incitmeyeceğini herkesten daha iyi biliyordum. Bunun için sebebi olduğu zamanlarda bile ondan hiç korkmamıştım.

O da onlardan biri. Ona güvenemeyiz. Maven'ın onun mirasına ve itibarına yaptıklarından sonra, bunu kendi kabul etmese bile Cal'ın bizden başka hiçbir şeyi ve hiç kimsesi kalmamıştı.

O çok değerli. Bir general, bir Poyraz prensi ve krallıkta en çok aranan kişi. Bu son söyledikleri beni düşündürmüştü ve derinlerde bir korku yaratmıştı. Gözü kanlı adam, Cal'i Maven'a karşı bir koz olarak kullanmaya, onu takas ya da kurban etmeye karar verirse onu durdurmak için her şeyi yapmam gerekecekti. Tüm etkimi, tüm *gücümü* kullanacaktım ve bunun yeteceğinden emin değildim.

Böylece söylediklerini başımla onayladım ve başlarda ağır ağır olmak üzere, onlara katılıyormuşum gibi davrandım. Kontrol edilebilirmişim gibi. *Zayıfmışım* gibi. Haklıydım. Shade beni daha önce uyarmıştı. Bir kere daha, bütün bunlar yaşanmadan önce rüzgârın yön değiştireceğini tahmin etmişti. Cal güçlü, canlı bir ateşti, korkulacak ve mağlup edilmesi gereken bir şeydi. Ve ben de şimşektim. Üstüme düşen rolü oynamazsam kim bilir bana neler yapacaklardı.

Bir hücreye hapsedilmemiştim, henüz değil... ama kilitte, her an dönmekle tehdit eden anahtar hissedebiliyordum. Şansım vardı ki bu gibi durumlarda deneyimliydim.

Gözü kanlı adam ve askerleri Cal'i hangara götürüyorlardı. Ellerini bağlamayı deneyecek kadar aptal değillerdi ama yine de silahlarını indirmiyor, tedbiri elden bırakmıyorlardı. Gözükaralık yapmaya kalkışan olursa içlerinden biri yanmasın diye mesafelerini koruyorlardı. Hangar kapısı kapanıp ikimizi yine ayırırken gözlerim kocaman açık ama ağzım sımsıkı kapalı halde, sadece izleyebildim. Onlara bir sebep vermediği sürece onu öldürmeyeceklerdi. Cal'in düzgün davranmasını ummaktan başka çarem yoktu.

"Ona zarar vermeyin," diye fısıldadım, Bree'nin sıcaklığına doğru yasanırken. Soğuk sonbahar yağmuruna rağmen fırın gibi sıcaktı. Uzun yıllar kuzey cephesinde savaşmak ona soğuk ve neme karşı direnç kazandırmıştı. Babamın eski deyişini anımsadım: *Savaş asla terk etmez*. Benim savaşım çok farklı olsa da artık bunu ilk elden biliyordum.

Bree duymamış gibi davrandı ve beni aceleyle iskeleden uzaklaştırdı. Kilorn o kadar dibimizden takip ediyordu ki botlarıyla bir iki defa topuklarına bastı. Ona vurmamak için kendimi zor tuttum ve tepenin üstündeki barakalara doğru ahşap merdivenden çıkmaya odaklandım. Basamaklar, sayısız ayağın basmasıyla yıpranıp eskimişti. *Bu yoldan kaç kişi geçti*, diye merak ettim. *Burada kaç kişi var?*

Zirveye ulaştığımızda ada önümüze serildi ve düşündüğümünden daha büyük bir askeri üsle karşılaştım. Sahilden gördüğüm barakalar, uzun, beton bir avluyla iki eşit sıra halinde ayrılmış en az bir düzine kışladan

sadece birkaçıydı. Alan, basamakların ve iskelenin aksine bir düzlükteydi ve çok bakımlıydı. Avlunun tam ortasından, fırtınalı geceye doğru uzayıp giden, mükemmel düzlükte beyaz bir çizgi geçiyordu. Bu çizginin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğreneceğimden emindim.

Tüm ada, fırtına yüzünden bir süreliğine donakalmışçasına sessizdi. Sabah olduğunda, yağmur azalıp karanlık dağıldığında, üssü tüm ihtişamıyla göreceğimi ve sonunda muhatap olacağım insanları anlayabileceğimi düşünüyordum. Başkalarını, özellikle de Kızıl Muhafızlar'ı hafife almak gibi kötü bir alışkanlık edinmeye başlamıştım.

Tıpkı Narsiya gibi, Gizada da görüldüğünden çok daha fazlasıydı.

Siyah boyayla "3" yazılmış bir kışanım kapı eşliğinden geçerken bile, dalgıcın içindeyken ve yağmurun altındayken hissettiğim üşüme hissi devam ediyordu. Kemiklerime, kalbime kadar buz kesmiştim. Ama ailemin iyiliği için, beni böyle görmelerine izin veremezdim. Onlara bu kadarını borçluydum. Benim yıkılmadığımı; Cal'in hapsolmasından, sarayda ve arenada gördüğüm işkencelerden etkilenmediğimi düşünmeliydiler. Ve Muhafızlar da mutlaka onların tarafında olduğumu... "güvende" olduğum için rahatladığımı zannetmeliydi.

Zaten öyle değil miyim? Farley'ye ve Kırmızı Muhafızlar'a bağlılık yemini etmedim mi?

Onlar da tıpkı benim gibi, Gümüş krallığının ve Kızıl köleliğin sona ermesi gerektiğine inanıyordu. Benim için, benim yüzümden askerlerini feda etmişlerdi. Onlar benim *müttefiklerimdi*, dostlarımdı, silah arkadaşlarımdı... Ancak gözü kanlı adam beni tedirgin ediyordu. O, Farley değildi. Farley aksi ve tek bir amaca odaklı olabilirdi ama neler yaşadığını biliyordu. Mantıkla ikna edilebilirdi. Gözü kanlı adamın kalbinde mantığa yer olduğundan şüpheliydim.

Kılorn tuhaf bir şekilde sessizdi. Bu sessizlik bize hiç yakışmıyordu. Boşluğu genellikle suçlamalarla, alaylarla ya da Kılorn'un boş konuşmalarıyla doldururduk. Birbirimizin yanında sessiz durmak doğamıza aykırıydı ama şu anda birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Cal için ne planladıklarını biliyordu ve bunu onaylamıştı. Daha da kötüsü,

bunu bana söylememişti. Bu kadar üşümeseydim ona kızabilirdim ama soğuk tüm duygularımı kemiriyor, havadaki elektrikli uğultu gibi donuklaştırıyordu.

Bree aramızdaki tuhaflığın farkında değildi, zaten olamazdı da. En büyük ağabeyim, sevimli saflığının yanında, evden ben ihtiyaçtan değil, sadece eğlence için hırsızlık yapan on üç yaşında bir fasulye sırığıyken ve henüz şu anda olduğum gibi zalimleşmemişken ayrılmıştı. Hayatımın neredeyse beş yılını kaçırdığı için şu an karşısında duran kardeşini tanııyordu. Ama hayatım son iki ayda şimdije dek olduğundan çok daha fazla değişmişti ve bu süreçte sadece iki kişi benimle birlikteydi. Bunların ilki hapsedilmişti, ikincisi de kanlı bir taç takıyordu.

Aklı başında her insan, onların benim düşmanım olduğunu söylerdi. Tuhaf olansa beni en iyi düşmanlarım tanıması ve ailemin hakkında hiçbir şey bilmemesiydi.

Neyse ki kışlanın içi kuruydu, tavan boyunca sıralanmış ışıklar ve kablolarla uğulduyordu. Kalın beton duvarlarla koridor bir labirente dönüşmüştü ve üstlerinde yol gösterecek hiçbir işaret yoktu. Gri çelikten yapılmış sıradan görünümlü kapıların hepsi kapalıydı ama birkaç tanesi, ardında hayat olduğuna dair ufak işaretler taşıyordu. Mesela bazılarının kapı kollarına kumsaldaki çimlerden örülmüş süsler dolanmıştı, birinin eşiğine kopmuş bir kolye serilmişti. Burada sadece korkusuz askerler değil, aynı zamanda Narsiya ve kim bilir başka nerelerden gelen mülteciler de yaşıyordu. Bizzat okuduğum Önlem Paketi yasalarından sonra birçok Muhafız ve Kızıl anakaradan kaçmıştı. Mecburi hizmet ve idam tehdidi altında nasıl orada kalabilirlerdi ki? *Ama kaçmayı nasıl başardılar? Ve buraya nasıl geldiler?*

Sürekli büyüyen listeme eklenen bir soru daha.

Aklımı karıştıran şeylere rağmen, ağabeyimin izlediği yollara ve dönüşlere dikkat kesildim. Buradan sağa, üç dönemeçten sonra üzerinde ÇAYIR yazan kapının yanından sola. Bir yanım ağabeyimin bilerek dolambaçlı bir yol izleyip izlemediğini merak ediyordu ama Bree bunu düşünecek kadar zeki değildi. Sanırım bunun için müteşekkik olmalıydım.

Shade dalavere yapmakta hiç zorlanmazdı ama Bree öyle değildi. Kaba bir gücü vardı ve hile yapmaktansa koca bir kayayı yerinden oynatmak onun için daha kolaydı. Ama o da bir Muhafız'dı ve bir ordudan, sırf diğerine katılması için özgürleştirilmişti. Beni iskelede nasıl tuttuğunu düşününce, sadece ve sadece Muhafızlar'a sadıktı. Tramy de büyük olasılıkla aynı durumdaydı çünkü büyük ağabeyimizi hevesle takip etmeye ve nadiren de olsa ona yol göstermeye her zaman hevesli olmuştu. Sadece Shade biz *Yenikanları* nasıl bir kader beklediğini görmek için gözlerini daima açık tutacak kadar sağduyu sahibiydi.

Önümüzdeki bir kapı sanki bizi bekliyormuş gibi hafifçe aralık bırakılmıştı. Bree'nin bunun bizim ailemizin odası olduğunu söylemesine gerek yoktu çünkü kapı koluna mor renkli bir eşarp parçası dolanmıştı. Kenarları yıpranmıştı ve üzerine beceriksizce nakış işlenmişti. İple işlenen şimşekler, ne Kızılların ne de Gümüşlerin sembolüydü; sadece *bana aitti*. Ardına saklandığım Titanos Hanesi'nin ve kalkanım olan, içinden yükselen şimşeklerin renginin bir birleşimiydi.

Yaklaştığımız sırada kapının ardından bir tekerlek sesi gelince içimi bir sıcaklık kapladı. Babamın tekerlekli sandalyesinin sesini her yerde tanırdım.

Bree kapıyı çalmadı. Herkesin uyanık olduğunu ve beni beklediklerini biliyordu.

İçerisi dalgıçtaki odalardan daha genişçeydi ama yine de küçük ve dardı. En azından hareket edecek kadar yer; Barrow'lara yetecek kadar yatağın yanı sıra eşğin önünde bir miktar da yaşama alanı vardı. Karşı duvardaki tek pencere yüksekteydi ve yağmurdan korunmak amacıyla sıkıca kapatılmıştı. Gökyüzü biraz daha aydınlanmış görünüyordu; şafak yaklaşıyordu.

Evet, yaklaşıyor, diye düşündüm etrafımı saran yoğun kızılığa şaşırarak. Her duvarda asılı ve her yere dağılmış kırmızı fularlar, kumaş parçaları, paçavralar, bayraklar, pankartlar vardı. İşin bu noktaya varacağını tahmin etmeliydim. Gisa bir zamanlar Gümüşler için elbiseler dikerdi, şimdiyse Kırmızı Muhafızlar için titizlikle bayraklar dikeyor ve

bulabildiği her şeyi direnişin parçalanmış güneş sembolüyle işliyordu. Düzensiz dikişleri, basit şekilleriyle pek de güzel işler sayılmazdı. Eskiden dokuduğu sanat eserleriyle karşılaştırılmazdı bile... ki bu da benim suçumdu.

Gisa metal masada oturuyordu ve yarı yarıya iyileşmiş, pençe gibi görünen eli, iğneyle birlikte havada donakaldı. Bir an hepsi öylece bakakaldılar. Annem, babam, Tramy bakıyor ama baktıkları kızı tanımıyorlardı. Beni son gördüklerinde kendimi kontrol edememiştim. Tuzağa düşmüş durumdaydım, zayıftım ve aklım karıştı. Şimdiyse yaralıyım, çürüklerimi ve yaşadığım ihanetleri iyileştirmeye çalışıyordum ama ne olduğumu ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hayal edebileceğimizin çok ötesinde bir şeye dönüşmüştüm. Bu beni çok korkutuyordu.

"Mare?" Annemin sesini zorlukla duydum. Adım dudaklarından titreyerek çıkmıştı.

Sütunkent'te, kıvılcımlarımla az kalsın evi yaktığım gün olduğu gibi, yine beni ilk kucaklayan o oldu. Kısa bir kucaklamadan sonra beni boş bir sandalyeye doğru itti.

"Otur bebeğim, otur," dedi, bana dokunan elleri titriyordu. *Bebeğim*. Senelerdir kimse bana böyle seslenmemişti. Artık çocuktan başka her şey olduğum bu zamanda bana böyle denmesi tuhaftı.

Elleri yeni kıyafetlerimin üstünde usulca dolaştı, sanki kumaşın altındaki çürüklerimi görebiliyordu. "Yaralısın," diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. "Yürümene izin vermelerine inanamıyorum... şey, yani yaşadığın onca şeyden sonra."

Narsiya, arena ya da öncesinden bahsetmediği için minnettardım. Henüz onları rahatlatacak kadar güçlü olduğumu sanmıyordum.

Babam esrarengiz biçimde kendi kendine güldü. "Ne isterse onu yapar. Bunun *izinle* alakası yok." Sandalyesinde kıpırdandığında, saçlarının eskiye kıyasla daha da grileştiğini fark ettim. Aynı zamanda zayıflamıştı ve eski sandalyesinde, çok daha küçük görünüyordu. "Tıpkı Shade gibi."

Shade ortak bir noktaydı ve benim için konuşması çok daha rahat bir konuydu. "Onu gördünüz mü?" diye sorarken metal sandalyeye oturup rahatlamaya çalıştım. Oturmak iyi gelmişti.

Tramy ranzasından kalkarken başı neredeyse tavana değiyordu. "Ona bakmak için revire gidiyorum. Senin..."

İyi olmak artık benim sözlüğümde yoktu.

"...hâlâ ayakta durabildiğinden emin olmak için bekledim."

Sadece başımı sallayabildim. Ağzımı açarsam onlara her şeyi anlatabilirdim. Acıyı, soğuğu, bana ihanet eden prensi, beni kurtaran prensi ve öldürdüğüm insanları. Onlar bunları muhtemelen biliyorlardı ama benim, yaptıklarımı kabullenecek cesaretim yoktu. Hayal kırıklığına uğramalarımı, tiksинmelerini ve benden *korkmalarını* görmeye cesaretim yoktu. Bunlar, bu gece katlanabileceğimin çok ötesindeydi.

Bree de Tramy'yle birlikte kapıdan çıkmadan önce kabaca sırtıma vurdu. Kilorn ise odada kaldı; hâlâ sessizce duruyordu ve sanki içinde kaybolmak istermişçesine duvara yaslanmıştı.

"Aç mısın?" diye sordu annem, dolaba giderek kendini meşgul edecek zayıf bir mazeret bularak. "Eğer istersen, akşam yemeği istihkakımızdan biraz saklamıştık."

Ne kadar süredir yemek yemediğimi hatırlamasam da başımı hayır dercesine salladım. Uykudan başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgundum.

Gisa bunu fark etti ve parlak gözleri kısıldı. Gür, kan kırmızısı saçından bir tutamı geriye attı. "Uyumalısın." Öyle bir kesinlikle konuştu ki hangimizin abla olduğunu merak ettim. "Bırakın da uyusun."

"Elbette, haklısın." Annem beni yeniden çekiştirerek bu sefer diğerlerinden daha fazla yastığı olan bir ranza şiltesine götürdü. İnce battaniyeleri açıp beni yatmaya hazırlayarak dadılık yaptı. Onu takip etmek ve beni daha önce hiç yapmadığı kadar özenle yatırmasına izin vermekten başka bir şey yapamadım. "İşte oldu bebeğim, haydi uyu."

Bebeğim.

Günlerden beri ilk defa güvendedim, her şeyden çok sevdiğim insanlarla çevriliydim ama yine de ağlamayı hiç bu kadar istememiştim. Onların iyiliği için kendimi tuttum. Kıvrıldım ve içimde kanayan yarayı kimsenin göremeyeceği şekilde gözyaşlarımı tek başıma içime akıttım.

Parlak ışıklara ve alçak sesli fısıltılara rağmen kısa sürede uyuklamaya başladım. Artık ben denklemden çıktığım için Kilorn yeniden gür sesiyle konuşmaya başlamıştı.

Karanlığa gömülmeden önce duyduğum son şey, "Ona dikkat edin," demesi oldu.

Gecenin ortasında uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeyken babam elimi tuttu. Beni uyandırmak için değildi, sadece destek olmak için. Bir anlığına onun bir rüya olduğunu ve Kemik Stadyumu'nun altındaki hücreme geri döndüğümü sandım. Kaçışımın, arenanın ve idamların yakında yeniden yaşamak zorunda kalacağım kâbuslar olduğunu sandım. Ama babamın eli ılıktı, pürüzlüydü, tanıdıktı ve ben de parmaklarımı onun kine doladım. Gerçekti.

"Birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye fısıldadı, dalgın gözleri odanın karanlığında iki iğne başı gibi parlıyordu. Sesi de tıpkı şu anda tüm benliği gibi farklıydı. Savaşın dehlizlerinde çok uzun süre hayatta kalmayı başarmış bir askerin yansımasıydı. "İnsana neler yaptığını bilirim."

Konuşmayı denedim. Kesinlikle denedim.

Bunun yerine elini bıraktım ve uykuya daldım.

Ertesi sabah beni tuzlu havanın keskin kokusu uyandırdı. Biri camı açmış, serin sonbahar havası ve parlak güneş ışığının içeri dolmasını sağlamıştı. Fırtına dinmişti. Gözlerimi açmadan hayal kurdum. Burası benim yatağımdı, esen meltem nehirden geliyordu ve önümdeki tek seçim, okula gidip gitmemekti. Ama bu rahatlatıcı gelmedi; imkânım olsa da o hayata geri dönmezdim, çok daha kolay olsa bile.

Yapmam gereken şeyler vardı. Julian'ın listesiyle ilgilenmeli, büyük projemiz için hazırlıklara başlamalıydım. Bu iş için Cal'i istersem, kim

bana karşı çıkabilirdi ki? Maven'ın ilmeğinden o kadar insanı kurtarma fikrine kim hayır diyebilirdi?

İçinden bir ses, gözü kanlı adamın bunu yapabileceğini söylüyordu ama bu sesi susturdum.

Gisa çaprazımdaki yatağa yayılmış, iyi durumdaki eliyle siyah bir kumaş parçasına birkaç dikiş atmakla meşguldü. Ben gerinirken ve hareket edip vücudumdaki birkaç kemiği küttürdetirken bakmadı bile.

"Günaydın *bebeğim*," dedi sırtımasını gizlemekte zorlanarak.

Bu çabasının takdiri olarak suratına bir yastık yedi. "Sakın başlama," diye homurdandım ama şakalaştığımız için içten içe mutluluk duyuyordum. Keşke bunu Kilorn da yapsaydı ve biraz da olsa hatırladığım o balıkçı çocuk olsaydı.

"Herkes yemekhanede. Kahvaltı hâlâ devam ediyor."

Shade ve Farley'yi düşünerek, "Revir nerede?" diye sordum. Şu an için buradaki en iyi müttefiklerimden biri Farley'yd.

Sonunda oturuşunu dikleştiren Gisa, "Yemek yemen gerek, Mare," dedi kararlılıkla. "Gerçekten de."

Gözlerindeki endişeyi fark edip kalakaldım. Gisa bana bu kadar nazık davrandığına göre düşündüğümünden çok daha kötü görünüyor olmalıydım. "O zaman, yemekhane nerede?"

Oflayarak elindeki işi yatağa atıp yerinden kalktı. "Bebek bakıcılığının üstüme kalacağımı biliyordum," diye söylendi ki annemin bezgin haline benziyordu.

Bu sefer fırlattığım yastıktan kaçabildi.

Kışla labirentinden önceki sefere göre daha hızlı geçiyorduk. En azından yolu hatırlıyordum ve geçtiğimiz kapıları zihnime not alıyordum. Bazıları açıldı ve artlarındaki boş ranzalar ya da aylıklık eden Kızılar görünüyordu. Her şekilde, 3. Kışla'nın "aileler" için ayrıldığı anlaşılıyordu. Buradaki insanlar Muhafızların askerleri gibi görünmüyordu ve çoğunun hayatı boyunca bir kez olsun savaştığından şüpheliydim. Aileleriyle birlikte kaçan ya da Gizada'ya getirilen çocuklara, hatta bebeklere ait eşyalar gördüm. Beton duvarlarını aydınlatabilmek için aceleyle soluk

bir sanya boyanmış bir oda, eski ve kırık dökük oyuncaklarla dolup taşmıştı. Kapıda hiçbir şey yazmasa da odanın kimler için olduğunu anladım. *Yetimler*. Yaşayan hayaletlerin kafesinden başka herhangi bir yere bakmak için başımı hızla çevirdim.

Tavan boyunca uzanan borulardan yavaş ama düzenli bir elektrik akımı geçiyordu. Bu adanın güç kaynağının ne olduğunu bilmesem de derinden gelen uğultu beni rahatlatıyor, kim olduğumu anımsatıyordu. En azından bu, artık yaşamayan susturucu Gümüş Arven'den bu kadar uzaktayken benden kimsenin alamayacağı bir şeydi. Arven dün kendi yeteneğiyle benimkini bastırmıştı ve beni, tırnaklarının arasında kirden başka hiçbir şey bulunmayan sıradan Kızıl kıza geri dönüştürerek neredeyse öldürüyordu. Arenadayken bu durum karşısında korkacak pek zamanım olmamıştı ama şimdi aklımdan çıkmıyordu. Yeteneğim, beni diğerlerinden ayırsa da en değerli varlığımı. Ama bu ayrılık güç uğruna, *kendi* gücüm uğruna, ödemeye razı olduğum bir bedeldi.

"Neye benziyor?" diye sordu Gisa, bakışlarımı tavana doğru takip ederek. Kablolara odaklandı ve benim hissettiklerimi hissetmeyi denese de başaramadı. "Elektrik?"

Ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Julian olsa yeteneklerin tarihini ve nasıl oluştuklarını detaylıca açıklar, büyük ihtimalle bu süreçte kendi kendisiyle de tartışarak bunu kolayca anlatırdı. Ancak daha dün Maven, eski öğretmenimin hiç kaçamadığını söylemişti. Yakalanmıştı. Ve Maven'ı tanıyorsam –ki Elara'yı da unutmamak gerekirdi– Julian büyük ihtimalle ölmüştü. Hem bana verdiği her şey için hem de uzun zaman önce işlediği suçlar yüzünden idam edilmişti. Eski Kral'ın gerçekten sevdiği tek kadının ağabeyi olduğu için.

"Güç," dedim sonunda, dışarıya açılan kapıyı sertçe çekip açarken. Yüzüme çarpan deniz havası asi saçlarımı uçuşturdu. "Kudret."

Bunlar Gümüş kelimeleriydi ama yine de doğruyd.

Gisa benim böyle kolayca sıyrılmama izin vermezdi ama bu sefer sessiz kaldı. Sorularının cevap vermek istemediğim türden sorular olduğunu anlıyordu.

Gün ışığı altında Gizada hem daha az hem de daha fazla kasvetli görünüyordu. Güneş tepemizde parlıyordu ve sonbahar havasını yumuşatıyordu. Kışlaların ötesinde deniz yosunları yerini seyrek ağaçlara bırakıyordu. Evdeki meşelere ya da çamlara benzemeseler de idare ederlerdi. Gisa beton avluda ilerleyerek bizi telaşlı bir hareketliliğin içinden geçirdi. Kırmızı fularlarını takmış Muhafızlar, dalgıçta gördüğüme benzer sandıkları araçlardan indiriyorlardı. Yüklerine bir göz atabilme umuduyla adımlarımı yavaşlattım ama yeni üniformalar içindeki tuhaf askerleri görünce bir an duraksadım. Mavi üniformalar giymişlerdi; Osanos Hanesi'nin parlak mavisi değil, daha soğuk ve karanlık bir renkti. Çok tanıdık ama çıkaramadım. Askerler tıpkı Farley gibi görünüyordu; uzun boylu ve açık tenlilerdi, parlak sarı saçları çok kısa kesilmişti. *Yabancılar*, diye düşündüm farkındalıkla. Ellerinde tüfekleriyle kargo yığınlarının yanında dikiliyor, sandıkları koruyorlardı.

Ama onları kimden koruyorlar?

"Onlara bakma," diye mırıldandı Gisa kol benimden tutarak. Mavili askerlerden uzaklaşmaya hevesli bir halde beni çekiştirdi. Bir tanesi gözlerini kısarak bizi izledi.

"Neden bakmayayım? Onlar kim?"

Başını sallayarak yeniden çekiştirdi. "Burada olmaz."

Doğal olarak durmak; kim ve ne olduğumu fark edene kadar askere gözlerimi dikip bakmak istedim ama bu aptalca ve çocukça bir istekti. Maskemi korumak ve hayatın hırpaladığı zavallı bir kız gibi görünmek zorundaydım. Gisa'nın beni uzaklaştırmasına izin verdim.

"Albay'ın adamları," diye fısıldadı bizi duyamayacakları mesafeye ulaştığımız anda. "Onunla birlikte kuzeyden geldiler."

Kuzeyden. "Gölbölgeliler mi?" diye sordum şaşkınlıkla nefesimi tutarak. Metanetli bir ifadeyle başıyla onayladı.

Şimdi soğuk göl rengi üniformalar anlam kazanmıştı. Onlar başka bir ordunun, *başka* bir kralın askerleriydi ama burada, bizimle birlikteydiler. Poyraz bir yüzyıldır Gölbölgelilerle arazi, gıda ve şan için savaşıyordu. Ateşin kralları, kışın krallarına karşı savaşıırken iki taraftan da kırmızı

ve gümüş kan akıyordu. Ancak görünüşe göre şafak iki taraf için de sökmek üzereydi.

“Albay bir Gölbölgesi. Tramy’nin söylediğine göre, Arkeon’da olanlardan sonra,” benim çektiğim işkencelerin yarısını dahi bilmediği halde Gisa’nın yüzü acıyla soldu, “işleri yoluna koymak için’ geldi.”

Burada yanlış bir şeyler vardı ve tıpkı Gisa’nın kolumu çektişirmesi gibi beynime takılıp duruyordu. “Albay kim Gisa?”

Kışlalar gibi tek katlı bir bina olan yemekhaneye geldiğimizi fark etmem biraz zaman aldı. Kapıların ardından kahvaltının gürültüsü duyuluyordu ama içeri girmedik. Yemeğin kokusuyla midem guruldamaya başlasa da Gisa’nın cevabını bekledim.

“Gözü kanlı adam,” dedi sonunda, anlatmak için kendi yüzünü işaret ederek. “Yönetimi o devraldı.”

Komutan. Dalgıçtayken Shade bu kelimeyi kulağıma fısıldamıştı ama üstünde durmamıştım. Söylemeye çalıştığı şey bu muydu? Beni uyarmaya çalıştığı kişi Albay mıydı? Cal’e dün geceki düşmanca davranışından sonra, öyle olduğunu düşünüyordum. Bu adadan ve üstündeki herkesten onun sorumlu olduğunu bilmek de içimi hiç rahatlatmıyordu.

“Yani Farley işsiz mi kaldı?”

Omuzlarını silkti. “Yüzbaşı Farley başarısız oldu. Albay da bundan hiç hoşlanmadı.”

Demek ki benden nefret edecek.

Minik elini kapıya uzattı. Diğer eli düşündüğünden çabuk iyileşmişti. Sadece serçe ve yüzük parmakları tuhaf bir açıyla içe doğru büküktü. Uzun süre önce ablasına güvenmesinin cezası olarak kemikleri yanlış kaynamıştı.

“Gisa, Cal’i nereye götürdüler?” Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki beni duymamasından korktum ama eli havada donakaldı.

“Dün gece sen uyuduktan sonra onun hakkında konuştular. Kilorn bilmiyordu ama Tramy onu görmeye gitmiş. İzlemeye.”

Kalbime sert bir sancı saplandı. “Neyi izlemeye?”

"Söylediğine göre şimdilik sadece sorgulanıyormuş. Canını yakacak bir şey yokmuş."

İçten içe sinirlendim. Cal'in canını birçok yaradan daha fazla yakacak birçok soru vardı. "Nerede?" diye sordum yeniden, bir Gümüş prensesinin çelik gibi sert tonuyla.

"1. Kışla," diye fısıldadı. "Onların 1. Kışla dediklerini duydum."

Yemekhanenin kapısını açtığı sırada geriye, ağaçlara doğru sıralanan kışlalara baktım. Güneşten rengi solmuş beton binaların üstüne belirgin bir siyah boyayla numaralar yazılmıştı. 2,3,4...

Aniden sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti.

1. Kışla yoktu.

ALTI

Yemeğin çoğu gri, yavan bir lapa ve ılık sudan oluşuyordu. Sadece denizden tutulmuş, taze morina balığı lezzetliydi; tıpkı hava gibi tuz ve okyanus tadındaydı. Kilorn balığa şaşırmişti ve Muhafızların ne tip ağlar kullandığını merak ediyordu. *Ağa yakalanmış olan asıl biziz, seni aptal,* diye bağırmak istiyordum ama yemekhane böyle sözler için uygun bir yer değildi. Burada da koyu mavi üniformaları içinde mağrur görünen Gölbölgeliler vardı. Kızıl üniformalı Muhafızlar mültecilerin geri kalanıyla birlikte oturmuş yemek yerken, Gölbölgeliler asla oturmuyor, durmaksızın sinsi sinsi volta atıyorlardı. Bana Güvenlik görevlilerini anımsattılar ve içim tanıdık bir ürpertiyle doldu. Gizada da Arkeon'dan farklı değildi. Kontrolü ele geçirmek için yarışan farklı gruplar vardı ve ben yine tam ortalarındaydım. Üstelik Kilorn, yani arkadaşım, en eski dostum bunun tehlikeli olduğuna inanmıyor olabilirdi. Ya da daha kötüsü bunun farkındaydı... ama umursamıyordu.

Sessizliğimi sadece balığımı çiğnerken çıkardığım düzenli sesler bozuyordu. Hepsi emredildiği üzere beni yakından izliyordu. Annem,

babam, Kilorn, Gisa, hepsi de gözlerini dikip bana bakmıyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama başarısız oluyorlardı. Ağabeylerim hâlâ Shade'in başucunda bekliyordu. Benim gibi onlar da onun ölmüş olduğunu düşündükleri için, kaçırdıkları zamanı telafi ediyorlardı.

"Eee buraya nasıl geldiniz?" Kelimeler dudaklarıma yapışsa da onları zorla çıkardım. Ailem soru yağmuruna başlamadan önce benim başlamam daha iyiydi.

"Tekneyle," diye cevapladı babam, lapayı ağzını şapırdatarak yerken. Yaptığı şakadan hoşlanıp kendi kendine güldü. Onun hatırına az da olsa gülümsedim.

Annem kızgınlıkla cıkcıklayarak onu dirseğiyle hafifçe dürttü. "Ne demek istediğini biliyorsun, Daniel."

"Elbette. Aptal değilim." Ağzına bir kaşık lapa götürürken homurdandı. "İki gün önce, gece yarısı gibi Shade verandada beliriverdi. Yani gerçekten aniden belirdi." Parmaklarını şaklattı. "Bundan haberin var, değil mi?"

"Evet, var."

"Sağ salım aniden ortaya çıkınca neredeyse kalp krizi geçiriyorduk."

Shade'i gördüğümdeki tepkimi arımsayarak, "Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandım. Tüm bu çılgınlığın uzağında bir yerlerde, ikimizin de ölmüş olacağını düşünmüştüm. Ama Shade de benim gibi, hayatta kalabilmek için başka birine... *bir şeye* dönüşmüştü.

Babam hızını alamayarak devam ediyordu. Gerçekten. Tuhaf el hareketleri yaptıkça sandalyesinin tekerlekleri de cıyaklayarak ileri geri hareket ediyordu. "Eh, annenin gözyaşları kesildikten sonra Shade hemen işe koyuldu. Eşyaları bir çantaya doldurmaya başladı. Gereksiz eşyaları. Verandadaki bayrak, fotoğraflar, senin mektup kutun. Gerçekten anlam veremedik ama insan ölümünden dönen oğluna soru sormakta zorlanıyor. En sonunda hemen, *şimdi* gitmemiz gerektiğini söylediğinde şaka yapmadığını anladık ve dediğini yaptık."

"Peki ya sokağa çıkma yasağı?" Önlem Paketi hâlâ aklımdaydı, sanki tırnaklarını derime geçirmişti. Onu ilan etmeye zorlanmışken nasıl unuttabilirdim ki? "Öldürülebilirdiniz!"

"Shade'e ve onun... onun..." Babam doğru kelimeyi bulmak için çabalayıp yeniden elleriyle göstermeye çalıştı.

Gisa babamın dalga geçmesinden sıkılarak gözlerini devirdi. "Shade buna sıçramak diyor, hatırladın mı?"

"Hah, evet," diyerek başıyla onayladı babam. "Shade sıçrayarak devriyeleri atlatıp bizi ormana ulaştırdı. Oradan da nehirdeki tekneye gittik. Geceleri kargo taşımaya hâlâ izin var. Bu sayede, ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca elma sandıklarının içinde oturduk."

Annem bu anıyla irkildi. "*Çürük* elmaların," diye ekledi. Gisa hafifçe kıkırdadı. Babam da neredeyse gülümsüyordu. Bir anlığına gri lapa annemin kötü yahnisine, beton duvarlarsa kabaca doğranmış ahşaba dönüştü ve Barrow'ların evinde akşam yemeği anına döndük. Yeniden evdeydim ve sadece Mare'ydim.

Dinleyerek ve gülümseyerek dakikalar geçirdim. Annem ben konuşmak zorunda kalmayayım, huzur içinde yemeğimi yiyebileyim diye önemsiz bir şeyler hakkında çene çalıyordu. Hatta yemekhanede başını çevirip de beni süzenlere çok iyi bildiğim kötücül bakışlarla tek tek karşılık verip onları savuşturuyordu. Gisa da üstüne düşeni yapıyor ve Kilorn'u Sütunkent'ten haberlerle meşgul ediyor; onun büyük bir dikkatle kendisini dinlemesinden hoşnut halde dudaklarını ısıırıyordu. Sanırım Kilorn'a küçük aşkı henüz bitmemişti. Sadece babam önündeki ikinci kap lapayı büyük bir iştahla yemeye devam ediyordu. Kâsesinin üstünden bana bakarken, onun bir zamanlar nasıl bir adam olduğunu gördüm. Dimdik, güçlü, gururlu bir asker; benim zorlukla anımsadığım ve şimdikinden çok farklı biri. Ama benim gibi, Shade ya da Muhafızlar gibi, babam da görüldüğü kadar mahvolmuş veya aptal biri değildi. Tekerlekli sandalyesine, kaybettiği bacağına ve göğsündeki tıkrıdayan mekanizmaya rağmen, hepimizden çok daha fazla savaş görmüş ve hayatta kalmayı başarmıştı. Neredeyse yirmi yıllık mecburi hizmetten sonra,

terhisinden sadece üç ay önce bir bacağı ve ciğerini kaybetmişti. Kaç kişi bu kadar dayanabiliyordu ki?

Gücsüz görünüyorsunuz çünkü öyle istiyoruz. Belki de bunlar Shade'in sözleri değil, aslında babamın sözleriydi. Ben kendi gücüme yeni kavuşmuş olsam da o kendininkini eve geldiğinden beri saklıyordu. Dün gece yarı uyanıkken söylediklerini hatırladım. *Birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.* Bundan kesinlikle şüphem yoktu.

Yemeğin bana Maven'ı çağrıştırması çok tuhaftı. Tadı değil ama yemek yemenin kendisi. En son yemeğimi Maven'ın yanı başında, babasının sarayında yemiştım. Kristal kadehlerden içmiştık ve çatalımın sapı incidendi. Etrafımız hizmetçilerle çevrili olsa da epey yalnızdık. Yaklaşan geceden konuşamıyorduk ama ona gizli bakışlar atıp cesaretimi kaybetmemeyi ummuştum. O an Maven bana güç vermişti.

Onun beni ve devrimimi tercih ettiğine inanmıştım. Maven'ın bir lütuf ve kurtancım olduğuna. Yapacaklarımıza yardım edeceğine.

Gözleri öylesine maviydi ki içlerinde farklı bir ateş vardı. Bu açgözlü, keskin ve tuhaf bir soğukluğu olan, korkuyla yoğrulmuş bir alevdi. Davamız için, birbirimiz için birlikte korktuğumuzu sanmıştım. Çok yanılmıştım.

Balık dolu tabağı masaya sürterek yavaşça ittim. *Bu kadarı yeter.*

Çıkan ses bir uyarı zili gibi, Kilorn'un dikkatini çekti ve bana bakmak için arkasını döndü.

Yarısı yenmiş kahvaltıma göz atarak, "Bitirdin mi?" diye sordu.

Cevap olarak ayağa kalktığımda o da benimle birlikte ayağa fırladı. Tıpkı komutlara uyan bir köpek gibi. *Ama benim komutlarıma değil.* "Revire gidebilir miyiz?"

Gidebilir miyiz? Kelimeler, kim ve ne olduğumu unutmasını sağlamak için dikkatlice seçilmiş paravanlar gibiydi.

Başını sallayarak sırttı. "Shade hızla iyileşiyor. Pekâlâ Barrow'lar, bir geziye ne dersiniz?" diye sordu, aile olarak gördüğü en yakın kişilere bir göz atarak.

Gözlerim kocaman açıldı. Shade'le konuşup Cal'in nerede olduğunu ve Albay'ın onun için ne planladığını öğrenmem gerekiyordu. Her ne kadar ailemi özlemiş olsam da bana sadece ayak bağı olacaktı. Neyse ki babam durumu anladı. Masanın altında ellerini hızla hareket ettirdi ve konuşmaksızın iletişim kurup henüz ağzını açmamış annemi susturdu. Annem hafifçe kıpırdandı ve gözlerine yansımayan, mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Biz daha sonra geliriz, sanırım," dedi, bu birkaç kelimeden çok daha fazlasını kastederek. "Pil değiştirme zamanı geldi, değil mi?"

"Kahretsin," diye homurdandı babam yüksek sesle ve kirli kâsesine kaşığı fırlattı.

Gisa'nın gözleri bana kaydı ve ne istediğimi anladı. *Zaman, yeterli alan, bu karışıklığı çözmek için bir fırsat.* "Benim daha halletmem gereken bayraklar var," dedi iç geçirerek. "Siz Muhafızlar onları çok hızlı yıpratıyorsunuz."

Kilorn, daha önce binlerce kez yaptığı gibi, bu iyi niyetli işnelemeyi de bir kahkaha ve çarpık bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Siz bilirsiniz. Bu taraftan, Mare."

Ne kadar küçük düşürücü olsa da yemekhaneden çıkarken beni yönlendirmesine müsaade ettim. Bakışlarımı yere dikip topallıyor gibi yaparak bunu bir şova dönüştürmeye çalıştım. Bizi izleyen herkese, Muhafızlara, Gölbölgelilere, hatta mültecilere ters ters bakmamak için kendimle savaştım. Ölü kralın sarayında geçirdiğim sürenin, kim olduğumu tekrar saklamam gereken bu askeri üste çok faydası dokunuyordu. O zamanlar bir Gümüş gibi, kararlı, korkusuz, güç ve kudret timsali Mareena gibi davranmıştım. Ancak burada o kız Cal'in yanında, kayıp 1. Kışla'ya hapsedilmiş olurdu. Bu yüzden yeniden Mare Barrow isimli, kimsenin korkmayacağı ya da şüphelenmeyeceği, kendine değil de Kızıl bir oğlana bel bağlayan Kızıl kız olmalıydım.

Babamın ve Shade'in uyarısı hiç bu kadar anlamlı olmamıştı.

"Bacağın hâlâ rahatsız mı ediyor?"

Topallıyor gibi yapmaya o kadar yoğunlaşmıştım ki Kilorn'un endişeli sorusunu zar zor duydum. Sonunda, "Fazla değil," diye yanıtladım.

Acı çekiyor numarası yapmak için dudaklarımı ince bir çizgi halinde birbirine bastırdım. "Başıma daha kötüsü de gelmişti."

"Ernie Wick'in verandasından aşağı atlaman gibi." Gözleri bu anıyla parladı.

O gün bacağımı kırmıştım ve ikimizin de birikimlerimizin yarısına mal olan bir alçıyla aylar geçirmiştım. "O benim suçum değildi."

"Yapmayı sen seçmiştin."

"Bana *meydan okunmuştu*."

"İşte, kim böyle bir şey yapar ki?"

İçten bir kahkaha atarak bir kapıdan geçti. Diğer taraftaki koridorun yeni bir ekleme olduğu belliydi. Duvar boyası yer yer hâlâ ıslak görünüyordu. Tepemizdeki ışıklar titreşti. Elektriğin etkisiz kaldığı ve dağıldığı kısımları anında fark ederek, *kötü kablolama*, diye düşündüm. Ancak bir güç kablosu, bozulmamış halde soldaki koridordan devam ediyordu. Kilorn bizi sağa döndürdüğünde hayal kırıklığına uğradım.

Diğer tarafı göstererek, "Orada ne var?" diye sordum.

"Bilmem." Yalan söylemiyordu.

Gizada reviri, dalgıçtaki revir kadar korkunç değildi. Yüksek ve geniş pencereler açılmış, odayı güneş ışığı ve taze havayla dolduruyordu. Beyaz önlüklüler hastaların arasında dolaşıyordu ve neyse ki hastaların bandajlarında kan lekeleri yoktu. Odayı hafif sohbetler, birkaç kuru öksürük, hatta bir hapsirik dolduruyordu. Nazik sesler, acı dolu haykırırlar ya da kemik çıtırtılarına bölünmüyordu. Burada kimse ölmüyordu. *Ya da daha basitçe, çoktan ölmüşler.*

Shade'i bulmak zor olmadı ve bu sefer o da uyuyormuş gibi yapmadı. Bacağı hâlâ havadaydı, profesyonel bir askıya alınmıştı ve omzundaki sargılar yenilenmişti. Hafifçe sağına dönmüştü ve yanındaki yatakta yatan hastaya metanetle bakıyordu. Kiminle konuştuğunu henüz göremiyordum; yatağı, içinde yatanı revirdekilerden saklayacak şekilde bir perdeyle çevriliydi. Biz yaklaşırken Shade'in dudakları hızla hareket etti ve ne olduğunu çözemediğim bir şeyler fısıldadı.

Beni gördüğü anda sustu ki bu kendimi ihanete uğramışım gibi hissettirdi.

"Yabanileri az önce kaçırdın," dedi, yatakta bana yer açmak için toparlanırken. Bir hemşire ona yardım etmek için harekete geçti ama Shade çürükler içindeki elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

Yabaniler, ağabeylerimize taktığı eski bir lakaptı. Shade küçükken ufak tefekti ve sık sık Bree'nin kum torbası görevini görürdü. Tramy daha nazikti ama o da daima zalim Bree'nin peşinden giderdi. Sonunda Shade büyüyip onlardan paçasını kurtaracak kadar akıllanıp hızlanmış ve aynısını bana da öğretmişti. Benimle ve perdenin arkasındaki her kimse onunla özel olarak konuşabilmek için ikisini de başından gönderdiğine hiç şüphem yoktu.

"İyi olmuş, gelir gelmez sinirlerimi bozmaya başlamışlardı," dedim sıcak bir gülümsemeyle.

Dışarıdan bakanlara çene çalan iki kardeş gibi görünüyorduk. Ancak Shade işin aslını biliyordu ve ben yatağın ayakucuna yaklaşırken gözleri koyulaştı. Sahte topallamamı fark etmişti ve başını belli belirsiz sallayarak onayladı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. *Mesajımı aldım Shade, gayet açık ve net.*

Ona üstü kapalı bir şekilde Cal'i sormak üzereyken başka bir sesle bölündüm. Kadının sesini duyduğumda dişlerimi gıcırdattım ve sakın olmaya çalıştım.

Farley, yandaki perdeli yataktan, "Gizada'yı nasıl buldun Şimşek Kız?" diye sordu. Benimle tamamen yüzleşebilmek için yatak çarşafına sımsıkı tutunarak ayaklarını aşağı sarkıttı. Yara iziyle mahvolmuş güzel yüzünden bir acı ifadesi geçti.

Soruyu kolayca atlattım: "Hâlâ karar verme aşamasındayım."

"Peki ya Albay? Onu nasıl buldun?" diye devam etti sesini alçaltarak. Bakışları temkinli ve anlaşılmazdı. Ne duymak istediğini anlamamın bir yolu yoktu. Ben de sadece omuzlarımı silkip Shade'in battaniyesini düzelterek oyalandım.

Dudaklarında gülümsemeye benzer bir kıvrılma oldu. "Oldukça iyi bir ilk izlenim bırakır. Alınan her nefesin onun kontrolünde olduğunu kanıtlamaya ihtiyaç duyar. Özellikle siz ikiniz gibilerin yanındayken."

Bir anda Shade'in yatağının etrafından dolandım ve Farley ile ağabeyimin arasına geçtim. Çaresizliğim içinde topallamayı unutmuştum. "Bu yüzden mi Cal'i uzaklaştırdı?" Kelimler ağzımdan hızla ve sertçe döküldü. "Onun gibi bir savaşçının etrafta dolaşmasına ve onu kötü göstermesine izin veremeyeceği için mi?"

Farley, sanki utanmış gibi bakışlarını yere çevirdi. "Hayır," diye mırıldandı. Sanki özür diliyordu ama ne için olduğunu henüz bilmiyordum. "Prens'i alıkoymasının sebebi bu değil."

Göğsümde bir korku filizlendi. "O zaman neden? Ona ne yaptı?"

Farley'nin cevap vermeye fırsatı olmadı.

Revire, hemşirelere, kalbime ve Farley'nin sözlerine tuhaf bir sessizlik çöktü. Yatağın perdesi kapıyı görmemizi engelliyordu ama hızla ilerleyen botların sesini duyuyordum. Kimse konuşmasa da yaklaştığı sırada bazı askerler yataklarından selam verdi. Perde ve zemin arasındaki açıklıktan botları görebiliyordum. Islak kumla kaplanmış, siyah deridendi ve gittikçe yaklaşıyordu. Farley bile bu görüntü karşısında ürpererek tırnaklarını yatağa geçirdi. Shade doğrulmak için elinden geleni yaparken Kilorn da bedeniyle beni yarı yarıya kapayabilmek için yakınuma geldi.

Burası yaralı Kızılar ve sözde müttefiklerimle dolu, tıbbi bir koğuş olsa da içimde küçük bir parçam şimşegime seslendi. Elektrik, ihtiyacım olduğu takdirde kullanabileceğim kadar yakınımnda, kanımda alevlendi.

Albay perdeyi açtığında kırmızı gözü sabit bakıyordu. Beni görmezden gelip doğrudan Farley'ye odaklandı ki buna çok şaşırdım. Üniformalı Gölbölgelilerden oluşan korumaları, ağabeyim Bree'nin zalim ve solgun versiyonlarına benziyorlardı. Hepsisi de tamamen kastan oluşmuş, ağaç gibi dimdik ve itaatkârdı. Deneyimli hareketlerle Shade ve Farley'nin ayakucalarında pozisyon alarak Albay'ın iki yanına dizildiler. Albay ise iki yatağın arasında durup Kilorn ve beni sıkıştırdı. *Kontrolün onda olduğunu kanıtıyor.*

"Saklanıyor musun Yüzbaşı?" diye sordu Albay, Farley'nin yatağındaki perdeleri işaret ederek. Farley, rütbesini ve yapılan imayı duyduğunda dikleşti. Albay'ın yüksek sesle cık cıklaması karşındaysa bariz şekilde irkildi. "Seyircilerin seni korumayacağını bilecek kadar akıllı olmalısın."

"İstedığınız her şeyi yapmaya çalıştım; yani zor ve imkânsız olanları," diye patladı Farley. Battaniyenin altında elleri korkudan değil, öfkeden titriyordu. "Poyraz'ı, yani tüm ülkeyi devirmek için bana sadece yüz asker verdiniz. Ne bekliyordunuz ki Albay?"

"Onların yirmi altısından çok daha fazlasıyla geri dönmeni." Cevabı çok sert olmuştu. "On yedi yaşındaki *prensçikten* daha zeki olmanı. Askerlerini korumanı bekliyordum, onları Gümüş kurtların inine atmanı değil. Senden çok daha fazlasını bekliyordum Diana, verdiğinden çok daha fazlasını."

Diana. Bu, adamın ölümcül darbesiydi. *Farley'nin gerçek ismi.*

Öfke titremeleri yerini utanca bırakırken Farley boş bir kabuğa dönmüştü. Kadın başını eğip bakışlarını ayaklarına sabitledi. O bakış çok iyi tanıyordum; parçalanmış bir ruhun bakışıydı. Konuşursa, hareket ederse çökerdi. Farley, Albay'ın varlığı, sözleri ve kendi gerçek adıyla şimdiden parçalanmaya başlamıştı.

"Onu ben ikna ettim, Albay."

Bir yanım sesimin titremesini, bu adamın ondan korktuğumu düşünmesini istiyordu. Ancak ben gözü kanlı ve sınırlı bir askerden daha kötülerıyla karşılaşmıştım. Çok daha kötülerıyla.

Kilorn'u nazikçe kenara iterek öne çıkıttım.

"Maven ve onun planı için ben kefil oldum. Ben olmasaydım askerleriniz hayatta olacaktı. Onların kanı Farley'nin değil, benim ellerimde."

Albay bu çıkışına sadece pis pis gülerек beni şaşırttı. "Her şey sizinle ilgili değil, Bayan Barrow. Dünya sizin emirlerinizle dönmüyor."

Demek istediğim bu değildi. Bunu aklımdan geçirdiğimde bile aptalca geliyordu.

"Bunlar sadece onun hatası, başkasının değil," diye devam etti, Farley'ye dönerek. "Rütbeni söküyorum, Diana. Buna bir itirazın var mı?"

Farley gergin bir an boyunca itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra başını eğdi ve içine kapandı. "Yok, Albay."

Albay, "Haftalardır aldığın en iyi karar," diyerek onu tersledi ve gitmek için arkasını döndü.

Ancak Farley henüz sözünü bitirmemişti. Başını bir kere daha kaldırdı. "Peki ya görevim?"

"Görevin mi? Hangi görevin?" Albay, kızmak yerine meraklanmışa benziyor, iyi durumdaki gözü fıldır fıldır dönüyordu. "Bana herhangi bir yeni emir gelmedi."

Farley bakışlarını bana çevirdiğinde ona tuhaf bir yakınlık hissettim. Yenilmiş olsa da hâlâ savaşıyordu. "Bayan Barrow'un ilginç bir teklifi var ve ben de onunla gitmeyi planlıyorum. Komutanlık'ın da onaylayacağını düşünüyorum."

Böylesine bir rakibin yüzüne karşı söylediklerinden cesaret bularak neredeyse Farley'ye sırtacaktım.

"Ne teklifiymiş bu?" dedi Albay, bana doğru omuzlarını dikleştirerek. Bu kadar yakından, gözündeki kanın rüzgârda kalan bulutlar gibi yavaşça hareket ettiğini belirgin biçimde görebiliyordum.

"Bana bir isim listesi verildi. Ağabeyim ve benim gibi Kızılların, bizim... yeteneklerimize neden olan mutasyonlarla doğanların listesi." Onu ikna etmeliydim, buna *mecburdum*. "Onları bulabilir, koruyabilir ve *eğitebiliriz*. Bizim gibi Kızıllar ama Gümüş gibi güçlüler ve Gümüşlerle açıkça savaşabilirler. Belki de savaşı kazanacak kadar güçlüler." Aklıma Maven gelince ürpererek titrek bir nefes aldım. "Kral'ın listeden haberi var ve listedekileri önce biz bulmazsak onları öldürecektir. Bu kadar güçlü bir silahı asla serbest bırakmaz."

Albay bir anlığına sessizleşti, düşünürken çenesi hareket ediyordu. Hatta huzursuzca boynunda gizlenmiş kaliteli zincirle oynadı. Parmaklarının arasındaki altın zincire şöyle bir göz attım; hiçbir askerin taşıyamayacağı kadar pahalı bir şeydi. Bunu kimden çaldığımı merak ettim.

"Peki, bu isimleri sana kim verdi?" diye sordu sonunda sabit ve niyetini anlamayı zorlaştıran bir sesle. Bir canavar olmasına rağmen düşüncelerini gizlemekte şaşırtıcı derecede iyiydi.

"Julian Jacos." Bu isimle birlikte gözlerime yaşlar doldu ama akma-larına izin vermeyecektim.

"Bir Gümüş," diyerek küçümsemeyle güldü.

Ses tonu karşısında ürpererek, "Bir sempatizan," diye karşılık verdim. "Yüzbaşı Farley, Kilorn Warren ve Ann Walsh'u *kurtardığı* için tutuklandı. Kırmızı Muhafızlar'a *yardım etti* ve *bizimle* aynı tarafta durdu. Ve büyük ihtimalle bu yüzden canını verdi."

Albay topuklarının üstünde yaylandı, kaşları hâlâ çatıktı. "Ah, Ju-lian'cığın yaşıyor."

"Yaşıyor mu?" Şokla nefesim kesildi. "Ama Maven bana onu öldü-receğini söyle..."

"Tuhaf, değil mi? Kral Maven'ın onun gibi bir hainin yaşamasına izin vermesi?" Şaşkınlığımdan zevk alıyordu. "Bana sorarsan Julian'cığın hiçbir zaman seninle aynı tarafta olmadı. O listeyi de bize ulaştırman ve Muhafızlar'ı bir tuzağın içine çekmen için verdi."

Herkes herkese ihanet edebilir. Ama Julian söz konusu olduğunda bunu kabul edemezdim. Onun gerçekten kime sadık olduğunu bilecek kadar onu tanımuştım. Bana, Sara'ya ve kız kardeşini öldüren kraliçeye karşı çıkan herkese.

"Üstelik liste doğruysa *bile* ve oradaki isimler bizi diğerlerine, senin gibi," uygun kelimeyi aramak için duraksadı ama kibar olmaya çalışmı-yordu bile, "*şeylere* yönlendiriyorsa, sonra ne olacak? Onları bulmak için bizden çok daha iyi ve hızlı avcılar olan kraliyet ajanlarını mı atlatacağız? *Kurtarabileceklerimiz* için devasa bir göç mü düzenleyeceğiz? Barrow Ucube Okulu açıp onlara savaş eğitimi mi vereceğiz? Geri kalan her şeyi, tüm acıları, çocuk askerleri, idamları *onlar* için mi görmezden geleceğiz?" Başını salladığında boynundaki kalın kaslar gerildi. "Senin teklifinde bir adım ilerleyemeden bu savaş biter ve cesetlerimiz soğumuş olur." Kızgın-

lıkla Farley'ye baktı. "Komutanlık da aynısını söyleyecektir, Diana. Yine aptalı oynamak istemiyorsan sana bu konuda sessiz kalmanı öneririm."

Her kelimesi tıpkı bir çekiç gibi üstüme inmiş, ağzımın payını vermişti. Bazı konularda haklıydı. Maven listedekileri avlayıp öldürmeleri için en iyi adamlarını yollayacaktı. Bu sırrı koruma çabası onu biraz olsun yavaşlatacaktı. İşimizin zor olacağı kesindi. Ama ya benim gibi, Shade gibi bir asker daha olma olasılığı varsa, ödenecek bedele değmez miydi?

Bunu söylemek için ağzımı açtığı sırada Albay elini kaldırarak beni susturdu. "Bunu daha fazla dinlemeyeceğim, Bayan Barrow. Ve seni durdurmayı denememle ilgili ukalalık etmeden önce yeminini hatırla. Sen Kırmızı Muhafızlar'a bağlılık yemini ettin, kendi bencil sebeplerine değil." Yaralı askerlerle dolu odayı işaret etti, hepsi de benim için savaşırken yaralanmıştı. "Onların yüzleri seni hizada tutmaya yetmiyorsa, o zaman arkadaşını ve onun buradaki durumunu hatırla."

Cal. "Onu incitmeye cesaret edemezsin."

Kanlı gözü, kararıp öfkenin koyu kırmızısına büründü.

"Bana ait olanı korumak için kesinlikle cesaret ederim." Gözlerinin kenarı yukarı kıvrılarak sırtışını ele verdi. "Tıpkı senin yaptığın gibi. Kendi hedeflerine ulaşmak için senin de insanları incittiğine şüphe yok. En çok da Prens'in kendisini."

Bu sefer kanla gölgelenen benim kendi gözlerim oldu. Tüm görebildiğim kırmızı, saf bir öfkeydi. Kıvılcımlar parmak uçlarıma hücum edip derimin hemen altında dans etmeye başladı ama yumruklarımı sıkarak onları zapt ettim. Görüşüm berraklaştığında öfkemin tek işareti olarak tepemizdeki ışıklar titreyordu. Albay gitmiş ve bizi sınırdan köpürür halde bırakmıştı.

"Sakin ol Şimşek Kız," diye mırıldandı Farley, şimdiye kadar hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle. "O kadar da kötü değildi."

"Değil miydi?" diye hırladım sıkılı dışlerimin arasından. Patlamaktan ve gerçek benliğimi ortaya çıkarıp bu zayıf adamlara kiminle uğraştıklarını göstermekten başka bir şey istemiyordum. Ancak bu bana en iyi ihtimalle bir hücre, en kötü ihtimalle de bir mermi kazandırır. Ve

Albay'ın haklı olduğunu bilerek ölmek zorunda kalırdım. Şimdiden çok fazla hasar vermiştim. En çok da en yakınımdayakilere. *Doğru olduğunu düşündüğüm şeyler için*, dedim kendime. *Her şeyin daha iyi olması için.*

Farley oturduğu yerde kendine acımak yerine dikleşti ve arkasına yaslanıp benim sinirden kudurmamı izledi. Utangaç çocuk ifadesi şaşırtıcı bir hızla yok olmuştu. *Bir maske daha.* Elini boynuna attı ve Albay'ınkinin aynısı bir altın zincir çıkardı. Aradaki bağlantıyı merak edecek zamanım olmadı... çünkü kolyenin ucundan bir şey sarkıyordu. Sivri uçlu, demir bir anahtar. Açtığı kilidin nerede olduğunu sormama gerek yoktu. *1. Kışla.*

Farley tembel ve gamsız bir gülümsemeyle anahtarı bana attı.

"Senin de göreceğin üzere, ben emir vermekte oldukça iyi ama onlara uymakta gerçekten çok kötüyümdür."

YEDİ

Revirden beton avluya çıkana kadar Kilorn yol boyu söylendi. Bilerek yavaş yürüyor ve *beni* de onunla birlikte yavaşlamaya zorluyordu. Cal'in iyiliği için, davamız için ona aldırmamaya çalıştım ama ne zaman ki *aptalca* kelimesini üçüncü kez duydum, aniden durmak zorunda kaldım.

Sırtıma çarptı. "Üzgünüm," dedi, hiç de üzüntü barındırmayan bir sesle.

"Hayır, asıl ben üzgünüm," diye patladım ona doğru dönerek. Albay'a hissettiğim öfkenin bir kısmı su yüzüne çıktı ve yanaklarım öfkeyle ısındı. "Sadece *iki dakikalığına* pislik gibi davranmayı bırakıp da burada gerçekten neler döndüğünü göremediğin için üzgünüm."

Onun da bana bağırması ve her zamanki gibi benimle didişmesini bekledim. Ancak Kilorn derin bir nefes alarak gerileyip kızgınlıkla kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Benim o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi. "Lütfen Mare, eğit beni. Bana ışığı göster. Benim bilmediğim neyi biliyorsun?"

Sözcükler ağzımdan çıkmak için adeta yalvarıyordu. Ama avlu çok açıktaydı ve sağa sola giden Albay'ın askerleri, Muhafızlar ve mültecilerle doluydu. Sırf artık zihnimi okuyan fısıltılar, her hareketimi izleyen kameralar yok diye gevşemeyecektim. Kilorn bakışlarımı takip ederek birkaç metre ötede koşan bir grup Muhafız'a göz attı.

Sırtarak, dalga geçercesine bir fısıltıyla, "Onların seni gözetlediklerini mi düşünüyorsun?" dedi. "Haydi ama Mare. Burada hepimiz aynı taraftayız."

"Öyle miyiz?" diye sordum ve kelimelerin kafasına girmesi için biraz bekledim. "Albay'ın bana ne dediğini duydun. *Şey. Ucube.*"

Kilorn kızardı. "Onu demek istemedi."

"Ah, adamı o kadar iyi tanıyorsun yani."

Neyse ki buna verecek alaycı bir karşılığı yoktu.

"Bana sanki düşmanmışım, patlayacak bir *bombaymışım* gibi bakıyor."

"O..." Dudaklarından dökülecek kelimelerden emin değilmiş gibi duraksadı. "O bu konuda tamamen haksız sayılmaz, değil mi?"

Arkamı o kadar hızlı döndüm ki botlarım beton zeminde siyah izler bıraktı. Keşke Kilorn'un aptal, heyecanlı yüzünde benzer bir iz bırakabilseydim.

Arkamdan, "Hey, haydi ama," diye seslendi ve aramızdaki mesafeyi hızlı adımlarla kapadı. Yine de yürümeye devam ediyordum, o da beni takip etmeyi sürdürüyordu. "Mare, dur. Yanlış anladın..."

"Sen gerçekten de aptalın tekisin, Kilorn Warren," dedim omzumun üstünden. Güvende olacağım 3. Kışla önümde belirdi. "Aptal, kör ve zalimsin!"

"Eh sen de dünyanın en kolay insanı sayılmazsın!" diye gürledi arkamdan, sonunda tanıdığım kavgacı budala haline dönüşerek. Ona karşılık vermeyip kışlanın kapısına neredeyse koşar adımlarla giderken beni kolumdan yakalayıp aniden durdurdu.

Kıvrınarak tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama Kilorn benim tüm numaralarımı bilirdi. Beni çekerek kapıdan uzaklaştırdı ve 3. ve 4. Kışla'nın arasındaki gölge aralığa sürükledi. "Beni hemen bırak!" diye

emrettim öfkeyle. Sesimdeki soğuk ve soylu tonda biraz da olsa Mareena'yı hissettim.

"İşte bu," diye homurdandı parmağını yüzüme sallayarak. "İşte, *o kız*." Kuvvetli bir itişle tutuşundan kurtuldum.

Bıkkın bir tavırla iç geçirdi ve elini açık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Çok şey yaşadın, bunu biliyorum. Bunu *hepimiz* biliyoruz. Bir yandan bize yardım edip bir yandan ne olduğunu keşfetmeye çalışırken *onların* yanında hayatta kalmak için neler yapmak zorunda kaldığını düşündükçe nasıl sağ çıkabildiğine şaşırıyorum. Ama bütün bunlar seni değiştirdi."

Derinliğine hayran kaldım, Kilorn.

"Maven sana ihanet etti diye tüm insanlara güvenmeyi bırakman gerekmiyor." Bakışlarını yere çevirip elleriyle oynadı. "Özellikle de bana. Ben sadece arkasına saklanacağın biri değil, aynı zamanda arkadaşımın ve neye ihtiyacın olursa yapabileceğim her şekilde sana yardım edeceğim. Lütfen bana güven."

Keşke yapabilsem.

Bunun yerine dudaklarımdan sertçe, "Kilorn büyü artık," kelimeleri dökülünce irkildi. "Neler planladıklarını bana söylemen gerekirdi. Sense beni bir suç ortağı yaptın ve Cal'i *silah zorluğu* uzaklaştırırlarken beni *izlemek* zorunda bıraktın. Şimdi de sana güvenmemi mi söylüyorsun? *Beni* de bir deliğe tıkmak için tek bir bahane arayan bu insanlarla ne zaman bu kadar içli dışlı oldun? Ne kadar aptal *olduğumu* düşünüyorsun?"

Gözlerinde bir şey parıldadı ve sürdürmek için büyük çaba harcadığı rahat görünümünün altındaki kırılmalı ortaya çıktı. Evimin altında ağlayan ve duvara yumruk atarken neredeyse elini kıran oğlan. Savaşmak ve ölmek için gelen çağnya direnen oğlan. Kilorn'u bundan kurtarmaya çalışırken onu tehlikeye daha da yaklaştırmış, Kırmızı Muhafızlar'a ve ölümcül bir sona doğru itmişim.

"Anlıyorum," dedi sonunda. Durduğumuz aralığın diğer kıyısına ulaşana kadar birkaç adım geriledi. "Çok mantıklı," diye ekledi omuzlarını

silkerek. "Bana neden güvenesin ki? Ben sadece balıkçı bir çocuğum. Seninle kıyaslanamam, değil mi? Shade'le de kıyaslanamam. Ve onunla..."

"Kilorn Warren," diye azarladım onu çocuk gibi. Tıpkı annesinin onu terk etmeden önce, dizlerini sıyırdığımda ya da yerli yersiz konuştuğunda yaptığı gibi. Annesini çok fazla hatırlamıyordum ama sesini ve tek oğluna attığı utanç, hayal kırıklığı dolu bakışları hatırlıyordum. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Kelimeler dudaklarımdan alçak, sert ve içgüdüsel bir homurtu gibi döküldü. Omuzlarını dikleştirdi, ellerini yanlarda yumruk haline getirdi. "Kanıtla o zaman."

Buna verilecek bir karşılığım yoktu. Benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Üzgünüm," dedim boğuk bir sesle. Bu sefer samimiydim. "Bu kadar şey olduğum için..."

"Mare." Kolumu tutan ılık bir el gevelememi durdurdu. Tepemde dikiliyordu ve kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. Neyse ki kan kokusu gitmiş, yerini tuz kokusuna bırakmıştı. *Yüzümü.*

"Sana yaptıkları için özür dilemene gerek yok," diye mırıldandı. "Bunu yapmana asla gerek yok."

"Senin... senin aptal olduğunu düşünmüyorum."

"Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel söz olabilir," diyerek kıkırdadı uzunca bir süre sonra. Yüzünde beliren gülümsemeyle de konuyu kapadı. "Sanırım bir planın var."

"Evet. Yardım edecek misin?"

Omuzlarını silkerek üssü gösterircesine kollarını açtı. "Burada bir balıkçı çocuğa pek iş düşmüyor."

Onu tekrar hafifçe ittim ve yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi ama uzun sürmedi.

Farley bana anahtarla birlikte 1. Kışla'yı detaylıca tarif etmişti. Kırmızı Muhafızlar, anakarada olduğu gibi, burada da tünelleri kullanıyordu ve Cal'in hücresi tabii ki yerin altındaydı.

Teknik olarak, suyun altındaydı. *Cal gibi bir yakıcı için mükemmel hapishane*. İskelenin altına inşa edilmiş, okyanus tarafından gizlenen, mavi dalgalar ve Albay'ın mavi üniformalıları tarafından korunan bir yerdi. 1. Kışla sadece adanın hapishanesi değil, aynı zamanda cephanelik, Gölbölgelilerin yatakhane ve Albay'ın şahsi karargâhıydı. Ana girişi sahil hangarlarındaki bir tüneldendi ama Farley bana başka bir yol öğretmişti. Alaycı bir gülümsemeyle, *İslanabilirsin*, diye de uyarıyordu. Okyanusa dalma düşüncesi beni huzursuz ediyordu ama Kilorn, sahile bu kadar yaklaşmışken bile rahatsız edici derecede sakindi. Aslında nehirde geçirdiği uzun yıllar bir işe yarayacağı için büyük ihtimalle heyecanlıydı.

Okyanusun sunduğu koruma, genelde tetikte olan Muhafızları gevşetmiş, hatta gün ilerledikçe Gölbölgeliler bile yumuşamıştı. Askerler, devriye gezmek yerine kargo yüklerine ve depo hangarlarına yoğunlaşmıştı. Nöbeti sürdüren birkaçı ise omuzlarında tüfekleriyle beton avluda yavaş adımlarla turluyor, sık sık durup birbirleriyle laflıyorlardı.

Nöbetçileri izlerken bir yandan çalışıp bir yandan konuşan annem ve Gisa'yı dinliyormuş gibi yapıyordum. İkisi de battaniyeleri ve giysileri istifliyor, diğer birkaç mülteciyle birlikte işaretsiz sandıkları boşaltıyorlardı. Sözde onlara yardım etmem gerekiyordu ama dikkatim başka yerdeydi. Bree ve Tramy revire, Shade'in yanına gitmişlerdi. Hayatı boyunca giysi katlamamış babam da yanımda duruyor, sandıkları boşaltamasa da etrafa emirler yağdırmaktan geri kalmıyordu.

Birkaç kere göz göze geldiğimizde benim seçiren parmaklarımı ve attığım bakışları fark etti. Her zaman neyin peşinde olduğumu anlardı ve şimdi de değişen bir şey yoktu. Hatta avluyu daha iyi görebilmem için sandalyesini hafifçe geriye bile çekti. Ona başımı sallayarak sessizce teşekkür ettim.

Muhafızlar bana, Önlem Paketi'nden ve Kraliçedenemesi'nden önceki zamanlarda Sütunkent'te devriye gezen güvenlikçileri anımsatıyordu. Onlar da benim huzurlu, ayaklanmaların nadir olduğu kasabamda tembel ve hallerinden memnunlardı. Ne kadar da yanılmışlardı. O adamlar benim hırsızlıklarına, karaborsaya, Will Whistle'a ve Kırmızı Muhafızlar'ın ya-

vaşça büyümesine karşı kör kalmışlardı. Bu Muhafızlar da aynı şekilde kördü ama bu seferki benim yararımıydı.

Ne benim onları izlediğimi ne de Kilorn'un bir tepsi balık yahnisiyle yaklaştığını fark ettiler. Ailem, en çok da Gisa yemeği memnuniyetle karşıladı. Kardeşim, Kilorn bakmadığı zamanlarda saçını düzeltiyor, bir omzunun üstünden yakut kırmızısı bir şelale gibi kıvrılarak dökülmesini sağlıyordu.

"Taze mi yakaladın?" diye sordu, yahni dolu kâseyi göstererek.

Kilorn burnunu kırıstırdı ve balık etiyle dolu gri bulamaca yüzünü buruşturuyormuş numarası yaptı. "Bu benim işim değil, Gee. Eski ustam Cully bunu asla satmazdı. Tabii fareler hariç, o da belki."

Hep birlikte gülüştük ama ben alışkanlıkla onlara bir saniye sonra katıldım. İlk defa Gisa benden daha az hanımefendi görünüyordu ve rahatça, mutlulukla kıkırdıyordu. Onun üstünde çalışılmış, mükemmel duruşunu daima kıskanmıştım. Şimdiyse bu kadar eğitilmemiş olmayı ve zoraki nezaketimden onun gibi kolayca sıyrılabilmeyi diliyordum.

Öğle yemeğimizi zorlukla yerken, babam benim bakmadığımı düşündüğü bir anda yahnisini yere döktü. Gittikçe zayıflamasına şaşmamak gerekirdi. Ben –ya da daha kötüsü, annem– ona çıkışmaya başlamadan önce elini bir battaniyenin üstünde gezdirip kumaşı hissetti.

Hemen yanında durduğumu fark ettiğinde, "Bunlar Yamaç'ta yapılmış. Taze pamuktan. Çok pahalı," diye mınıldandı. Gümüş sarayındayken bile Yamaç pamuğu çok kaliteli sayılırdı ve sıklıkla ipeğe alternatif olarak yüksek rütbeli Güvenlik görevlilerinin, Gözcülerin ve askerlerin üniformalarında kullanılırdı. Lucas'ın da öldüğü ana dek bundan giydiğini anımsadım. Birden onu hiç üniformasız görmediğimi fark ettim. Bunu gözümde canlandıramıyordum bile. Yüzü de çoktan silinmeye başlamıştı. Onu, ölümüne gönderdiğim o adamı birkaç günde unutmaya başlamıştım.

"Çalıntı mı?" diyerek sesli düşündüm. Sırf biraz zihnimi dağıtmak için elimi battaniyenin üstünde dolaştırdım.

Babam incelemeye devam etti ve elini bir sandığın yan tarafında gezdirdi. Sağlam, geniş kalaslardan yapılmış sandık beyaza yeni boyan-

mıştı. Üstündeki ayırt edici tek işaret, köşesine damgalanmış, elimden daha küçük, koyu yeşil bir üçgendi. Ne anlama geldiğini bilmiyordum.

“Ya da bağışlanmış,” dedi babam.

Aynı şeyi düşündüğümüzü bilmek için konuşmamıza gerek yoktu. Bu adada yanımızda Gölbölgeli askerler olduğuna göre Kırmızı Muhafızlar’ın başka yerlerden, farklı ulus ve krallıklardan da dostları olması muhtemeldi. *Güçsüz görünüyoruz çünkü öyle istiyoruz.*

Babam, sahip olduğunu bilmediğim bir hız ve sessizlikle elimi tuttu. “Dikkatli ol, kızım.”

Ancak o korkarken ben umutluydum. Kırmızı Muhafızlar’ın benim bildiğimden, Gümüşlerin hayal edebileceğinden çok daha derin kökleri vardı. Albay da tıpkı Farley gibi yüzlerce yöneticiden sadece biriydi. Bana karşı olduğu kesindi ama üstesinden gelebilirdim. Ne de olsa bir kral değildi ki krallardan payıma düşeni yeterince almıştım.

Babam gibi ben de yahnimi yerdeki bir çatlağın içine boca ettim. “Ben bitirdim,” dediğimde Kilorn ayağa fırladı. Başlama işaretini biliyordu.

Shade’i ziyarete gidecektik; en azından yakınımızdaki kişilerin iyi-liği açısından herkese böyle söylüyorduk. Ailem, hatta annem bile işin aslının farkındaydı. Uzaklaştığımız sırada bana bir öpücük yolladı, ben de onu yakalayıp kalbimin içine yerleştirdim.

Yakamı yukarı kaldırdığımda herhangi bir mülteci haline geldim, Kilorn zaten onlardan biriydi. Askerler bize hiç dikkat etmiyordu. Kalın, beyaz çizgiyi takip ederek beton avluyu geçmek ve sahilden uzaklaşmak çok kolay oldu.

Öğle aydınlığında beton zeminin hafif eğimli tepelere doğru uzadığını görebiliyordum. Hiçbir yere ulaşmayan ıssız bir yol gibiydi. Boyalı şerit ileri doğru devam ediyordu ama sağa doğru rengi solmuş, ince bir dal ayrılıyordu. Ana hattı, kışlaların sonunda, adadaki her şeye tepeden bakan başka bir yapıya bağlıyordu. Altı aracın üst üste sığabileceği yükseklikte ve genişlikteki bu yapı, sahildeki hangarların büyüğü gibiydi. Muhafızların da hırsızlıktan yana boş durmadığını bildiğim için binanın içinde ne olduğunu merak ettim. Ama kapılar sıkıca kapatılmıştı ve

gölgelerin içinde aylıklık yapan birkaç Gölbölgeli görünüyordu. Kendi aralarında sohbet etseler de silahları yanlarındaydı. Bu yüzden merakım biraz beklemek zorundaydı. Belki de sonsuza dek.

Kilorn'la sağa dönüp 8. ve 9. Kışla'nın arasındaki aralığa yöneldik. Boş ve terk edilmiş binaların yüksek camları karanlıktı. Daha fazla askeri, mülteciyi ya da daha kötüsü, daha fazla yetimi bekliyorlardı. Binaların gölgelerinden geçerken ürperdim.

Sahile ulaşmak zor olmadı. Ne de olsa burası bir adaydı. Ana üs gelişmiş olsa da Gizada'nın diğer tarafları hâlâ boştu ve kum tepelikleri, uzun çimenliklerle kaplı tepeler ve birkaç yaşlı ağaç kümesinden oluşuyordu. Hatta onları ezecek kadar büyük hayvanlar olmadığı için uzun çimenler arasında patikalar bile oluşmamıştı. Sahile ulaşana kadar, salınan bitkilerin arasında iyice saklanarak ilerledik. Birkaç yüz metre ötemizdeki iskele, dalgaları kesen geniş bir bıçağı andırıyordu. Devriye gezen Gölbölgeliler, bu mesafeden sadece ileri geri yürüyen lacivert lekeler gibi görünüyordu. Çoğu, iskelenin ucuna yanaşmakta olan kargo gemisine odaklanmıştı. Kızılar tarafından kontrol edilen devasa geminin görüntüsüyle ağzım açık kaldı. Kilorn ise daha odaklıydı.

"Mükemmel bir siper," dedi ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Ben de aynısını yaparak bağciksız botlarımı ve yıpranmış çoraplarımı çıkardım. Ama tişörtünü başının üstünden geçirip tanıdık, ağ çekerken yaptığı ince kaslarını ortaya çıkardığında aynısını yapmaya istekli değildim. Gizli bir sığınakta üstüm çıplak şekilde koşmaya hiç niyetim yoktu.

Tişörtünü katlayıp ayakkabılarının üstüne koyarken biraz oyalandı. "Bu bir kurtarma operasyonu değil, değil mi?" *Nasıl olabilir ki? Gidecek hiçbir yer yok.*

"Sadece onu görmek istiyorum. Ona Julian'ı, neler döndüğünü anlatacağım."

Kilorn irkildi ama aynı zamanda başıyla onayladı. "Girip çıkacağız. Çok zor olmamalı, özellikle de okyanus yönünden gelecek kimseyi beklemedikleri için."

Yüzmeye hazırlanmak için öne arkaya esnedi ve ayaklarını ve parmaklarını salladı. Tüm bu süre boyunca Farley'nin fısıldadığı talimatları tekrarlardı. Sığnağın altında delikli bakım havuzu bir araştırma laboratuvarına açılıyordu. Bir zamanlar deniz yaşamını incelemek için kullanılsa da artık Albay'ın kişisel odasıydı ama adam gündüz saatlerinde orada olmuyordu. Oda içeriden kilitli olacaktı, açması kolaydı ve koridorlarda yolu bulmak basitti. Günün bu saatinde yatakhaneler boş, iskelelere çıkan koridorlar kilitli oluyordu ve geride sadece birkaç muhafız kalıyordu. Çocukken Kilorn'la babam için Güvenlik karakolundan bir kutu pil çalarken çok daha kötüsüyle karşı karşıya gelmiştik.

Kilorn, "Fazla su sıçratmamaya çalış," dedi ve dalgaların içine kendini bıraktı. Soğuk sonbahar okyanusuna tepki olarak tüyleri diken diken olsa da Kilorn soğukun farkında bile değildi. Bense kesinlikle farkındaydım ve su belime geldiğinde, dişlerim birbirine çarpıyordu. İskeleye son bir kez bakarak bir dalganın ardından suya dalınca kemiklerime kadar donduğumu hissettim.

Kilorn suda hiç çaba harcamadan ilerliyor, kurbağa gibi yüzerek neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Uzağa yüzerken onun hareketlerini taklit etmeye çalışarak yakınında kaldım. Suyun içindeki bir şey elektrik hissimi uyandırıyor ve kıydan döşenmiş hattı hissetmemi kolaylaştırıyordu. İstesem elimle iskeleden çıkan ve denizden geçerek 1. Kışla'ya ulaşan elektriğin yolunu izleyebilirdim. En sonunda Kilorn da elektrik gibi, Kışla'ya doğru yöneldi ve bizi kıyıya önce çapraz sonra da paralel şekilde döndürdü. Demir atmış çalıntı teknelerin arasından yaklaşmamızı gizleyerek ustalıklı ilerliyordu. Bir iki kez dalgaların arasında koluma dokunarak iletişim kurdu. *Dur, ilerle, yavaşla, hızlan.* Tüm bunları yaparken gözlerini ilerideki iskeleden ayırmıyordu. Şansımıza, kargo gemisi yük boşaltıyordu ve suyun üstünde alçalıp yükselen kafalarımızı fark edebilecek askerlerin dikkatlerini üstüne çekiyordu. Hepsisi de beyaza boyanmış ve yeşil üçgenli daha fazla sandık iniyordu. *Daha fazla kıyafet mi?*

Bir sandık devrilip kırılarak açıldığında öyle olmadığını anladım: İskeleye silahlar saçılmıştı. Sadece tek bir sandıktan, bir düzine tüfek,

tabanca ve cephane çıkmıştı. Hepsi de gün ışığında parılıyordu. Yeni yapılmışlardı. Kırmızı Muhafızlar için bir hediye daha; var olduğunu asla bilmediğim daha da derin köklerin yeni bir hamlesi.

Bu bilgiyle çok daha hızlı yüzmeye başladım ve kaslarım acısa bile Kilorn'u geçtim. İskelenin altına gizlendiğimde en azından tepemizdeki gözlerden uzakta, güvendedim ve Kilorn da kısa sürede yanıma geldi.

"Hemen altımızda." Fısıldaması tepemizdeki metal iskele ve etrafımızı çevreleyen suda tuhaf bir yankı yaptı. "Neredeyse ayak parmaklarımın ucunda hissedebiliyorum."

Kilorn'un gerinip kaslarını çatarak büyük bir konsantrasyonla ayağını gizli 1. Kışla'ya sürtmeye çalışması karşısında neredeyse kahkaha atacaktım. "Çok mu komik?" diye homurdandı.

"Çok işe yarıyorsun," diye cevapladım afacan bir sırıtişla. Onunla yeniden bu şekilde olmak, gizli bir amacı paylaşmak kendimi çok iyi hissettirmişti. Gerçi bu sefer birinin yarı kilitli evine değil, askeri bir sığınağa giriyorduk.

Sonunda, "İşte," dedi ve başı suyun altında kayboldu. Yeniden yüze çıktığında su üstünde kalabilmek için kollarını iki yana açmıştı. "Kenarını buldum."

İşte, zor olan bölüme gelmiştik. Boğucu, bunaltıcı karanlığın içine dalacaktık.

Kilorn yüzümde açıkça belli olan korkuyu gördü. "Sadece bacağıma tutun, yapman gereken tek şey bu."

Başımın hafifçe onayladım. "Tamam." *Bakım havuzu sığınağın en altında, sadece sekiz metre aşağıda.* "Çok kolay," demişti Farley. *Pekâlâ, aslında çok zor,* diye düşündüm altımdaki karanlık suya bakarak. "Okyanus beni ondan daha önce öldürürse Maven büyük hayal kırıklığına uğrar."

Başka biri olsa bu şakayı berbat bulurdu ama Kilorn alçak sesle kırdadı; suyun ışığında sırtması parlaktı. "Pekâlâ, Kral'ı mutsuz etmekten büyük zevk alabilirdim ama," dedi içini çekerek, "yine de boğulmamaya çalışalım, olur mu?"

Bana göz kırparak daldı, ben de ayağımı sımsıkı yakaladım.

Tuz gözlerimi yakıyordu ama aşağısı düşündüğüm kadar karanlık değildi. Gün ışığı suda kırılarak yansıyor, üstümüzdeki iskelenin gölgesini aydınlatıyordu. Kilorn hızla yüzerek bizi kışanın yan tarafına doğru çekiyordu. Suda kırılan güneş ışığı çıplak sırtına benek benek düşüyor, onu bir deniz yaratığına dönüştürüyordu. Başka düşüncelerle aklımı meşgul etmemeye ve fırsat buldukça ayak çırpma odaklandım. Oksijensizlik sancıya dönüşünce içimden, *Bu sekiz metre değil*, diye homurdandım.

Nefesimi yavaşça verdim ve baloncuklar yüzüme çarpıp yüzeye yükseldi. Kilorn'un zorlandığının tek belirtisi olarak onun da soluğunun baloncukları yanımdan geçti. Dipteki köşeyi bulduğunda kaslarının gerildiğini ve bacaklarının daha da sert çalışarak bizi gizli sığınağın altına doğru ittiğini hissettim. Belirsizlik içinde, *Ya bakım havuzunun bir kapısı varsa ve kapalıysa*, diye düşündüm. Ne büyük şaka olurdu.

Daha ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan Kilorn bir şeyin içine daldı ve beni de yanına çekti. Yüzüme çarpan küf kokulu ama mutluluk verici havayı derin ve açgözlü nefeslerle içime çektim.

Kilorn havuzun kenarına çoktan oturmuş ve bacaklarını suya sarkıtmış halde bana sırtıttı. "Ağ çözme işi yapıyor olsaydın bir gün bile dayanamazdın," dedi başını iki yana sallayarak. "İhtiyar Cully'nin bana yaptırdıklarının yanında bu neredeyse banyo yapmak gibi bir şeydi."

"Beni nasıl derinden yaralayacağımı gerçekten iyi biliyorsun," diye karşılık verdim alayla. Albay'ın odasına doğru kendimi yukarı çektim.

Hafif ışıklarla loş görünen odanın içi soğuktu ve hastalıklı derecede düzenliydi. Üstleri tozlanmış eski aletler sağdaki duvara düzgünce istiflenmişti ve uzun bir çalışma masası, soldaki duvarı kaplıyordu. Düzenli yığınlar halindeki dosyalar ve kâğıtlar masanın çoğunu ele geçirmişti. İlk başta bir yatak göremedim ama işte, orada, masanın altında uzanan dar bir portatif yatak vardı. Albay'ın çok fazla uyumadığı belliydi.

Kilorn her zaman merakının esiri olmuştu ve şimdi de değişen bir şey yoktu. Masaya yönelerek etrafı kurcalamaya hazırlandı.

“Sakın bir şeye dokunma,” diye tısladım kollarımın ve paçalarımın suyunu sıkarken. “O kâğıtların üstüne tek bir damla düşerse buraya birilerinin girdiğini anlar.”

Başıyla onaylayarak elini geri çekti. “Bunu görmelisin,” dedi sert bir sesle.

Kendimi en korkuncuna hazırlayarak hızla yanına gittim. “Neyi?”

Dikkatlice bir parmağımı uzatarak oda duvarlarındaki tek süs eşyasını işaret etti. Yıllarla ve nemle buruşmuş bir fotoğraftı ama yüzler hâlâ görünür haldeydi. Hepsi sarışın dört kişi, sert ama içten yüz ifadeleriyle poz vermişlerdi. Albay da oradaydı, kanlı gözü olmadan zorlukla tanınıyordu ve bir kolu uzun boylu, sarışın bir kadına dolanmışken diğer eliyle genç bir kızın omuzlarındaydı. Kadının ve kızın üstünde çamurlanmış kıyafetler vardı, muhtemelen çiftçi kıyafetleriydi ama boyunlarındaki altın zincirler farklı bir şey söylüyordu. Tek kelime etmeden cebimden altın zinciri çıkarıp fotoğraftaki kolyenin zinciriyle karşılaştırdım. Birinin ucunda sallanan anahtar dışında birbirinin aynısıydı. Kilorn, bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırcasına anahtarı nazıkçe elimden aldı.

Fotoğraftaki üçüncü kişi tüm bunları açıklıyordu. Uzun, altın rengi saçları örgülü genç kız, yüzünde tatmin dolu bir sırıtmayla Albay’la omuz omuza duruyordu. Kısa saçları ve yara izlerinin yokluğunda çok genç ve çok farklı görünüyordu: *Farley*.

“Onun kızymış,” dedi Kilorn yüksek sesle. Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar şaşkındı.

Fotoğrafın gerçekliğinden emin olmak için dokunma arzumu zorlukla bastırdım. Revirde Farley’ye tavırlarına bakılırsa bunun gerçek olması mümkün değildi. Ama ona Diana demişti. Onun gerçek adını biliyordu. *Ve kolyeleri var. Biri kız kardesten, biri de anneden.*

“Haydi,” diye mırıldandım, Kilorn’u fotoğraftan uzaklaştırarak. “Şimdi bunu kafamıza takamayız.”

“Neden hiçbir şey söylemedi?” Sesinde, benim günlerdir hissettiğime benzer bir ihanete uğramışlığın tınısını duydum.

“Bilmiyorum.”

Onu sıkıca tuttum ve odanın kapısına doğru sürükledim. *Soldaki merdivenden aşağı, sahanlıktan sağa, sonra tekrar sola.*

Yağlanmış kapı sessizce, tıpkı dalğıctaki gibi boş bir koridora açıldı. Metal duvarları ve tepemizden geçen borularıyla temiz ve düzenli bir yerdi. Üstümüzdeki şebeke kablolarından düzenli olarak elektrik geçiyordu. Kıydan geliyor ve ışıklar ile diğer makineleri besliyordu.

Farley'nin söylediği gibi, aşağıda kimse yoktu. Bizi durduracak hiç kimse... Sanırım, Albay'ın kızı olarak bunu en iyi o bilirdi. Kedi sessizliğiyle, her adımımızı dikkatli atarak verdiği talimatları uyguladık. Kilorn, Farley ve talihsiz Walsh'u serbest bırakabilmek için Güneş Sarayı'nın altındaki hücrelerde Julian'la bir grup siyah maskeli Gözcü'yü etkisiz hale getirişimizi anımsadım. Sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi gelse de üstünden sadece birkaç gün geçmişti. *Bir hafta. Sadece bir hafta.*

Önümüzdeki yedi günde nerede olabileceğimi düşününce ürperdim.

En sonunda kısa bir koridora geldik. Sağında ve solunda üçer kapı olan bir çıkmaz sokaktı ve kapıların arasında gözetleme pencereleri vardı. Sondaki pencere hariç diğerlerinin hepsinin camı karanlıktı. Sondaki pencere belli belirsiz parlıyordu, camdan parlak beyaz bir ışık yansıyor. Cama bir yumruk geldiğinde irkildim ve Cal'in yumruğuyla camın kırılmasını bekledim. Ancak yumruklarının *bam bam* diye yankılanıp durması ve gümüş kanın süzülmesi dışında cam sağlam kaldı.

Geldiğimi duymuştu ve *onlardan* biri olduğumu sanıyordu.

Pencerenin önünde durduğumda vurmaya hazırlanan, yumruk haline gelmiş kanlı eli havada kaldı. Alev bilekliği, hareketinin etkisiyle kalın bileğinden aşağı kaydı. En azından bu rahatlatıcı bir şeydi. Onun en büyük silahını elinden alacak kadar bilgili değillerdi. Peki neden hâlâ hapis durumdaydı? Neden pencereyi eritip oradan kurtulmamıştı?

Kısa ve yakıcı bir an gözlerimiz aradaki pencereden buluştuğunda bakışlarımızın camı çatlatabileceğini düşündüm. Elini vurduğu yerden yoğun, gümüş kan damlıyor, çoktan kurumuş lekelerin üstünden akıyordu. Bunu uzun zamandır yapıyor olmalıydı, çıkmak için ya da öfkesinin bir kısmını dışarı atmak için kendini kanatana kadar yumruk atıyordu.

"Kilitli," dedi, camın ardından boğuk gelen bir sesle.

"Haydi canım," dedim sırtarak.

Yanımda duran Kilorn anahtarı yukarı kaldırdı.

Cal sanki Kilorn'u ilk kez fark ediyormuş gibi irkildi. Minnettar bir şekilde gülümsedi ama Kilorn bu gülümsemeye karşılık vermedi. Hatta onunla göz göze bile gelmedi.

Koridorun bir yerlerinden bağrışmalar işittim. Ayak sesleri. Sığınakta tuhaf biçimde yankılanıyorlardı ve her an daha da yaklaşıyorlardı. Pesimizden geliyorlardı.

"Burada olduğumuzu biliyorlar," diye tısladı Kilorn arkasına bakarak. Anahtarı hızla kilide sokarak döndürdü. Kapı yerinden oynamayınca omzumla soğuk, acımasız kapıya vurdum.

Kilorn anahtarı yeniden zorlayarak çevirdi. Bu sefer mekanizmanın döndüğünü işitecek kadar yakındaydım. Kapı içeri doğru açıldığında ilk asker de köşeyi dönmüştü ama benim tek düşündüğüm Cal'di.

Anlaşılan prensler beni kör ediyordu.

Kilorn beni hücreye ittiğinde gözümdeki görünmez perde de kalktı. Bu tanıdık bir histi ama tam çıkaramadım. Bunu daha önce hissettiğime emindim ama nerede? Bunu merak edecek zamanım olmadı. Cal benim üstümden atıldı, dudaklarından tuhaf bir bağırış yükseldi ve uzun kollarını ileri doğru uzattı. Bana ya da pencereye doğru değil. Hızla kapanan kapıya doğru.

Kilidin dönme sesi kafatasımda tekrar tekrar yankılandı.

"Ne oluyor?" diye sordum ağır ve bayat havaya. Ancak ihtiyacım olan tek cevap, bana pencerenin diğer tarafından bakan Kilorn'un yüzüydü. Anahtar, yumruk gibi sıkılı elinden sarkıyordu ve yüzü ağlamakla somurtmak arasında kalmıştı.

Dudaklarıyla, *üzgünüm* dediğinde ilk Gölbölgeli asker pencerenin yanında belirdi. Albay'la birlikte diğerleri de geldi. Adamın dudaklarındaki tatmin dolu sırıtış, kızının fotoğraftaki gülümsemesinin aynısıydı ve o zaman neler olduğunu anlamaya başladım. Albay kahkaha atmaya bile cüret etti.

Cal kendini kapıya atarak omzunu sert demire vurdu. Acıyla Kilorn'a, bana, bu yere ve kendine küfretti. Zihnimde yankılanan Julian'ın sesinin arasından onu zorlukla duyabiliyordum.

Herkes herkese ihanet edebilir.

Hiç düşünmeden şimşeğimi çağırdım. Kıvılcımların beni özgür bırakacak ve Albay'ın kahkahasını çığlıklara dönüştürecekti.

Ama gelmediler. Hiçbir şey olmadı.

Tıpkı hücrelerde olduğu gibi, tıpkı arenada olduğu gibi.

"Sessiz Taş," dedi Cal, kapıya sertçe yüklenerek. Kanlı yumruğuyla zeminin ve tavanın köşelerini gösterdi. "Sessiz Taşları var."

Seni güçsüzleştirmek için. Seni kendileri gibi yapmak için.

Şimdi pencereye yumruk atma, Kilorn'un başına vurmaya çalışma sırası bendeydi. Ama et yerine cama çarptım ve tek duyduğum onun aptal kafatası yerine kendi eklemelerimin çatırtısı oldu. Kilorn aramızdaki duvara rağmen irkildi.

Bana zar zor bakabiliyordu. Albay bir elini omzuna koyup kulağına bir şey fısıldadığında ürperdi. Ben bağırıp hayal kırıklığıyla anlaşılmaz bir şeyler haykırırken ve kanım camın üstünde Cal'inkine karışırken Kilorn sadece izliyordu.

Kırmızı, gümüşe doğru akıyor; çok daha karanlık bir şeye dönüşüyordu.

SEKİZ

Kare şeklindeki hücrede çıkan tek ses, metal sandalyenin bacaklarının yere sürme sesiydi. Diğer sandalyeyi olduğu yerde bırakmışım çünkü duvara çarpılmaktan yamulmuş ve hırpalanmış haldeydi. Ben gelmeden önce Cal iki sandalyeyi de fırlatarak ve masayı bükerek hücrede epey iyi iş çıkarmıştı. Duvar da, tam pencerenin altında masanın köşesinin çarptığı yerde küçük bir çatlak vardı. Ama mobilyaları fırlatmak benim işime yaramazdı. Enerjimi boşa harcamak yerine onu koruyarak odanın ortasında bir yere oturdum. Cal, insandan çok bir hayvan gibi, pencerenin önünde volta atıyordu. Her hücresiyle ateşi arzuluyordu.

Kilorn çoktan yeni arkadaşı Albay'la birlikte gitmişti.

Kendimi durmadan o kancadan bu kancaya atlayan ve yaptıklarından hiç ders almayan aptal bir balık gibi hissediyordum. Yine de Güneş Sarayı, Arkeon ve Kemik Stadyumu'ndan sonra burası tatil gibiydi ve Albay, Kraliçe ya da cellatlarla hiçbir şekilde karşılaştırılamazdı.

"Oturmalısın," dedim Cal'e, sonunda onun yoğun kininden yorularak. "Tabii zemini aşındırarak delmeyi planlıyorsan."

Sinir olarak kaşlarını çatısa da hareket etmeyi bıraktı. Bir sandalye çekmek yerine çocuksu bir başkaldırıyla gidip duvara dayandı. "Senin hapishaneleri sevdiğini düşünmeye başlıyorum," dedi elini hafifçe duvara vurarak. "Ayrıca erkekler konusunda berbat bir zevkin var."

Bu, canımı tahmin edebileceğimden çok yaktı. Evet, Maven'a değer vermiştim, hem de itiraf edeceğimden çok daha fazla ama Kilorn benim en yakın arkadaşım. Ve ikisi de bana ihanet etmişti.

"Sen de arkadaş seçiminde çok iyi sayılmazsın," diye karşılık verdim ama bu onu pek etkilemedi. "Ve benim," ağzımdan dökülen kelimeler yanlış ve yapmacık geliyordu, "erkekler konusunda *herhangi* bir zevkim yok. Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Hiç ilgisi yokmuş," diye kıkırdadı neredeyse eğlenerek. "Bizi hücrelere hapseden son iki kişi kimdi peki?" Utancımdan cevap veremediğimden bastırıldı: "Kalbini ve beynini ayırmakta güçlük çektiğini itiraf et."

Yerinden o kadar hızlı fırladım ki sandalye geriye uçup yere çarptı. "Sakin sen de Maven'ı hiç sevmemişsin gibi davranma. Onunla ilgili konularda sanki sen *kalbinin* seçim yapmasına hiç izin vermedin."

"O benim kardeşim! Tabii ki ona karşı kör olacaktım! Tabii ki onun bizim... bizim babamızı öldüreceğini tahmin edemezdim!" Bu anıyla sesi titreyince bir anlığına savaşçı duruşunun altındaki kırılğan ve perişan oğlanı gördüm. "Onun yüzünden hatalar yaptım. Ve," diye ekledi sessizce, "*senin* yüzünden de bir sürü hata yaptım."

Ben de öyle. En kötüsünü de uzattığı elini tutup beni yatak odamdan çıkararak dansa, sonra da sürekli bir düşüşe çekmesine izin vererek yapmıştım. Onun savaşa gitmesini önlemek için Muhafızlar'ın masumları öldürmesine müsaade etmiştim. Sadece onu yakınımda tutabilmek için.

Bencilliğimin bedeli korkunçtu.

"Bunu artık yapamayız. Birbirimiz uğruna hata yapmaya devam edemeyiz," diye fısıldadım, gerçekten kastettiğim şeyi söylemekten kaçınarak. Günlerdir kendime anlatmaya çalıştığım şeyden uzak durarak. Cal benim isteyeceğim ya da seçeceğim bir yol olmamalıydı. Cal benim

kullanmam için ya da başkalarının benim üstümde kullanması için bir silahtan ibaretti ve ben ikisi için de hazırlıklı olmalıydım.

Uzunca bir andan sonra başıyla onayladı. Onun da beni aynı şekilde gördüğünü hissettim.

Kışlanın rutubetli havası, çoktan kemiklerime kadar işlemiş soğukla birleşti. Normalde titremem gerekirdi ama buna alışmaya başlamıştım. Sanırım yalnız kalmaya da alışmam gerekiyordu.

Dışarıda değil ama burada. Tam kalbimin içinde.

Bir yanım, içine düştüğümüz duruma kahkahalarla gülmek istiyordu. Cal'le yeniden, bir hücrede yan yanaydık ve kaderin bizim adımıza karar vermesini bekliyorduk. Ama bu sefer korkum yakıcı bir öfkeyle perçinlenmişti. Bu sefer böbürlenmek için gelen Maven değil, Albay olacaktı ve bunun için minnettardım. Maven'ın alayıyla bir daha yüzleşmek istemiyordum. Onu düşünmek bile hâlâ acı veriyordu.

Kemik Stadyumu buradan daha karanlık, boş ve derin bir hapishaneydi. Maven solgun teni ve parlak gözleriyle hücrenin dışında durmuş, ellerini bana uzatmıştı. Bu zehirli hatıradaki yumuşak parmaklar, eğri büğrü pençelere dönüşüyordu. İkisi de beni yaralamak istiyordu.

Bir seferinde sana kalbini gizlemeni söylemiştim. Beni dinlemeliydin.

Bizi idama göndermeden önce bana söylediği son sözler. Bunun bu kadar iyi bir tavsiye olmamasını dilerdim.

Bu hatıraları zihnimden defetmeyi umarak yavaşça bir nefes verdim. İşe yaramadı.

"Peki, bu konuda ne yapacağız General Calore?" diye sordum, bizi mahkûm eden dört duvara işaret ederek. Şimdi köşelerdeki ana hatları seçebiliyordum; kare bloklar diğerlerinden daha koyu renkliydi ve duvar panellerinin içine sabitlenmişti.

Uzunca bir süre sonra Cal de benimki kadar acı dolu anılarından sıyrıldı. Dikkatinin dağılmasından memnun olarak hızla diğer sandalyeyi alıp köşeye çekti. Üstüne çıktığında neredeyse kafasını tavana vuracaktı.

Elini Sessiz Taş'ın üstünde gezdirdi. Bizim için bu ada üzerindeki en tehlikeli şey buydu; bize herhangi bir silahtan çok daha fazla zarar veriyordu.

"Renklerim aşkına, bunu nereden bulmuşlar ki?" diye mırıldandı, parmaklarıyla bir pürüz bulmaya çalışırken. Ancak taş pürüzsüzdü ve tamamen gömülüydü. Cal iç geçirerek yere atladı ve gözetleme penceresine baktı. "En iyi şansımız camı kırmak. Bu taşlardan kurtulmanın yolu yok."

"Yine de çok güçlü değiller," dedim, Sessiz Taş'a bakarak. O da bana dik dik bakıyordu. "Kemik Stadyumu'nda boğuluyormuş gibi hissetmiştim. Bu seferki o kadar kötü değil."

Cal omuzlarını silkti. "Burada o kadar çok taş yok. Ama yine de yeter."

"Çalıntı mı?"

"Öyle olmalı. Sadece belirli miktarda Sessiz Taş var ve bunu sadece hükümet, belli nedenler için kullanabilir."

"Bu doğru... ama sadece Poyraz'da."

Aklı karışmış görünerek başını eğdi. "Bunların başka bir yerden geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Her yerden kaçak mallar geliyor. Yamaç'tan, Gölbölge'den ve diğer yerlerden. Buraya indiğinden beri hiç asker görmedin mi? Üniformalarını?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Kırmızı gözlü piç dün beni buraya tıktığından beri görmedim."

"Ona Albay diyorlar. Farley'nin babası."

"Farley için üzgün olduğumu söyledim ama benim ailem kesinlikle onunkinden çok daha kötü."

Eğlenerek kıkırdadım. "Onlar *Gölbölgeli*, Cal. Farley, Albay ve askerleri. Yani geldikleri yerde onlardan daha çok var."

Yüzü şaşkınlıkla gölgelendi. "Bu... bu olamaz. Savaş hatlarını gözlerimle gördüm, geçiş yapacak hiçbir yer yok." Elleri bakarak havada bir harita çizmeye başladı. Bu benim için hiçbir anlam ifade etmese de Cal çok yakından biliyordu. "Göller, iki kıyından da kuşatılmış durumda, Boğaz zaten tamamen olanaksız. Eşyaları ve yükleri taşımak neyse de insanları, hele de bu kadar çok insanı taşımak imkânsız. Karşıya geçebilmeleri için uçabilmeleri gerekiyor."

Bir anda her şeyin farkına vararak hızla nefesimi tuttum. Beton avlu, üssün sonundaki devasa hangar ve hiçbir yere varmayan geniş yol...

Bir yol değil.

Bir pist.

"Sanırım uçabiliyorlar."

Cal'in yüzünde beni şaşırtan, geniş ve içten bir gülümseme belirdi. Pencereye dönerek boş koridora göz attı. "Tavırları çok sevimsiz olabilir ama Kırmızı Muhafızlar kardeşimin başını sağlam ağrıatacak."

Böylece ben de gülümsedim. Albay sözde müttefiklerine böyle davranıyorsa düşmanlarına neler yaptığını görmeye can atıyordum.

Akşam yemeği zamanının geldiğini, bir tepsi yemek taşıyan kır saçlı, yaşlı bir Gölbölgeli'yi görünce anladık. Bize geri çekilmemizi ve karşı duvara yüzümüzü dönmemizi işaret etti; böylece kapıdaki delikten tepsimizi içeri uzatabilecekti. İkimiz de karşılık vermeyip pencerenin altındaki yerimizden inatla ayrılmadık. Adam uzun süre bekledikten sonra, sırtaarak bizim yemeğimizi yiye yiye uzaklaştı. Kısa süre önce akşam yemeği yemiş olduğumdan bu durum beni hiç rahatsız etmedi. Dahası, ben aç büyümüşüm. Yemeksiz geçen birkaç saatin üstesinden gelebilirdim. Diğer yandan, yemek uzaklaşırken gri balık tabağını gözleriyle takip eden Cal'in rengi atmıştı.

"Madem yemek istiyordun, bana söylemeliydin," diye homurdandım, yeniden yerime otururken. "Açlıktan ölürsen bir işime yaramazsın."

"Onların da böyle düşünmesi gerekiyor," dedi, gözlerinde bir pırıltıyla. "Yarınki kahvaltıdan sonra bayılmaya ve sıhhiyecilerini yumruklarla sınamaya karar verdim."

En iyi ifadeyle, güçsüz bir plandı. Hoşnutsuzlukla burnumu kırıttırdım.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedim somurtarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hıh."

Sessiz Taş'ın ikimiz üstünde de tuhaf bir etkisi vardı. Hücre en çok güvendiğimiz şeyi, yeteneklerimizi elimizden alarak bizi bambaşka insanlar olmaya zorluyordu. Mesela Cal için bu, daha zeki, daha kurnaz olmak anlamına geliyordu. Alevlerine başvuramayacağı için kendi aklına güvenmeliydi. Yine de bayılma fikrine bakılırsa o konuda çok da parlak olduğu söylenemezdi.

Bendeki değişiklikse o kadar belirgin değildi. Ne de olsa on yedi yıl boyunca içimde nasıl bir güç dolaştığını bilmeden sessizlik içinde yaşamıştım. Şimdi o kızı yeniden hatırlamıştım; kendini kurtarmak için her şeyi yapabilen kalpsiz, bencil kızı. Gölbölgeli yeniden bir tepsi yemekle dönerse boğazına sarılacak ellerime hazırlıklı olmalıydı. Tabii bu hücreden çıkmayı başarırıksa kemiklerine işleyecek şimşeklerime de.

"Julian yaşıyor." Kelimelerin neden çıktığını bilmiyordum ama birden çıkmış ve kar taneleri kadar kırılğan bir halde Cal'le aramızda asılı kalmıştı.

Cal hızla başını kaldırdığında gözleri parlıyordu. Dayısının yaşıyor olma ihtimali onu en az özgürlük kadar mutlu etmişti. "Bunu sana kim söyledi?"

"Albay."

Şimdi hıhlama sırası Cal'deydi.

"Sanırım ona inanıyorum." Bunun karşılığında küçümseyici bir bakış attı ama vazgeçmedim. "Albay, Julian'ın Maven'ın tuzağının bir parçası olduğunu ve onun da bana ihanet eden bir Gümüş olduğunu düşünüyor. Bu yüzden listeye de inanmıyor."

Cal dalgın bakışlarla başını onaylarcasına salladı. "Senin gibi olanların listesi."

"Farley onlara... bize... Yenikanlar diyor."

"Pekâlâ," diyerek içini çekti, "buradan yakında çıkmazsan, onlara diyecekleri tek şey, *ölü* olacak. Maven hepsini avlayacak."

Duygusuzcaydı ama doğrudu. "İntikam için mi?"

Beni şaşırtarak başını olumsuz anlamda salladı. "O, öldürülmüş bir babadan sonra gelen yeni kral. Bir hükümdarlığı temellendirmek için çok da sağlam bir zemin değil. Soylu Haneler, özellikle de Samos

ve İral onu zayıflatmak için en ufak bir fırsatın üstüne atlayacaklardır. Maven'ın seni ifşa etmesinden sonra Yenikanların keşfedilmesi de bu ortamı kesinlikle sağlayacaktır."

Cal canlı bir savaşın ortasında bir asker olarak yetiştirilmiş olsa da aynı zamanda kral olmak için doğmuştu. Maven kadar entrikacı olmasa da devlet idaresini çoğu kişiden çok daha iyi biliyordu.

"O zaman kurtardığımız her insan ona zarar verecek. Sadece savaş alanında değil, tahtında da."

Çarpık bir gülümsemeyle başını arkasındaki duvara yasladı. "Çok fazla 'biz' diyorsun."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sorarak ağzını aradım. Cal'i benimle Yenikanları araması için kandırabilirsem Maven'ı alt etmek için bir şansımız olabilirdi.

Yanağında seçiren bir kas kararsızlığının tek işaretiydi. Cevap vermeye fırsat bulamadan artık yakından tanıdığımız bot sesleriyle bölündük. Albay'ın dönüşünden rahatsızlık duyan Cal kendi kendine homurdandı. Ayağa kalkmaya hazırlanıyordu ki elimi uzatıp onu geri oturttum.

"Onun için ayağa kalkma," diye mırıldandım, kendi sandalyemde arkama yaslanarak.

Cal sözümü dinledi ve arkasına yaslanarak kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Artık cama yumruk atıp masaları duvarlara çarpmak yerine sabırlı ve rahat görünüyordu; yakınına gelecekleri ezmek için bekleyen bir kas yığınydı. Keşke yapabilseydi. Sessiz Taş olmasaydı cayır cayır yanan bir alev, güneşten daha sıcak ve parlak bir ateş olacaktı. Ben de bir fırtına olacaktım. Bunun yerine sadece etten ve kemikten yapılmış, bir kafeste homurdanan gençlere indirgenmiştik.

Albay pencerede belirdiğinde sakın kalmak için kendimi zorladım. Beni öfkeliendirmenin tatminini ona yaşatmak istemiyordum ama omzunun ardında soğuk ve katı bir ifadeyle duran Kilorn'u gördüğüm anda tüm bedenim sarsıldı. Şimdi beni durdurma sırası Cal'deydi ve eliyle bacağıma hafif bir baskı uygulayarak yerimde kalmamı sağladı.

Albay hapsedilmiş Prens'in ve Şimşek Kız'ın görüntüsünü ezberlemek istermiş gibi bir süre bize baktı. Kan lekeli cama tükürmek için can atıyordum ama kendimi tuttum. Sonra arkasını döndü ve uzun, yamuk parmaklarını bir iki kere kıpırdatarak birine ileri çıkmasını işaret etti. Ya da ileri çıkarılmasını.

Kız tıpkı bir aslan gibi mücadele ediyor, onu tutan korumaların ayaklarını yerden kesip düşürmeye çalışıyordu. Farley'nin yumruğu bir tanesinin çenesiyle buluştu ve adamın yere savrulmasıyla tutuşundan kurtuldu. Diğerini de koridorun duvarına çarptı ve adamın boynunu dirseğiyle diğer hücrenin camı arasına sıkıştırdı. Yumrukları vahşiydi, verebileceği kadar çok hasar vermeye odaklıydı ve onu tutan askerlerde şimdiden oluşmaya başlayan morlukları görüyordum. Ancak korumalar da ona zarar vermemeye çalışıyor, onu sadece kontrol edebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Albay'ın emirleriydi sanırım. Kızına bir hücre verecekti, çürükler değil.

Korktuğum gibi, Kilorn hareketsiz kalmadı. Korumalar Farley'yi bir duvara yapıştırıp her biri bir uzvunu tuttuğunda Albay, balıkçı çocuğa işaret verdi. Kilorn titreyen ellerle mat gri bir kutu çıkardı. İçinde sıringalar parılıyordu.

Farley'nin sesini camın ardından duyamıyordum ama dudaklarını okumak kolaydı. *Hayır. Yapma.*

"Kilorn, kes şunu!" Birden soğuk ve sert camı ellerimin altında hissettim. Yumruklayarak dikkatini çekmeye çalışıyordum. "Kilorn!"

Dinlemek yerine omuzlarını dikleştirip arkasını döndü ve yüzünü göremez oldum. Albay'sa tam tersini yapıp sıringa kızının boynuna girerken gözlerini bana dikti. Sağlam gözünün derinliklerinde tuhaf bir şey yanıp söndü... pişmanlık mıydı? Hayır, o kararsız bir adam değildi. Yapması gerekeni, kime yapılması gerekiyorsa yapardı.

Görevini tamamlayan Kilorn, elindeki boş sıringayla geri çekildi. Farley'nin muhafızların kollarında debelenmesini izleyerek bekledi. İlaçlar etkisini gösterirken Farley'nin hareketleri yavaşlamıştı ve gözkapakları kapanıyordu. Sonunda Gölbölgeli korumaların kollarına bilinçsizce yı-

güldüğünde adamlar onu benimkinin karşısındaki hücreye sürüklediler. Genç kadını yere yatırdıktan sonra Cal ve benim gibi onu da kapısını kapayıp içeri kilitlediler.

Onun kapısı çarpılarak kapandığı anda benimkinin kilidi açıldı.

Albay içeri girdiği sırada, "Yeniden mi dekore ediyorsunuz?" diye sordu yamulmuş masaya bir bakış atarak. Kilorn da onu takip ederken şırıngaları cebine geri tıktı; bir uyardı: *Çizgiyi aşarsanız bunlar sizin için.* Albay kapıyı tekrar kilitleyip ilki korumayı koridorda bırakırken, Kilorn kendini kutuyla meşgul edip benim bakışlarımdan kaçındı.

Cal, oturduğu yerden dik dik, ölümcül bakışlar atıyordu. Onun Albay'ı öldürebilecek tüm yolları ve canını en çok hangisinin yakacağını düşündüğünden hiç şüphem yoktu. Albay da bunu biliyordu; bu yüzden kılıfından küçük ama ölümcül bir tabanca çıkardı. Silah, saldırmayı bekleyen, kıvrılmış bir yılan gibi görünüyordu.

"Lütfen oturun, Bayan Barrow," dedi silahıyla yer göstererek.

Emirlerine uymak, teslim olmak gibi hissettirse de başka seçeneğim yoktu. Yerime oturup Albay ve Kilorn'un tepemizde dikilmelerine izin verdim. Silah ya da koridordan dikkatle izleyen korumalar olmasaydı bir şansımız olabilirdi. Albay uzun boyluydu ama bizden yaşlıydı ve Cal'in elleri boğazının çevresine güzelce otururdu. Tabii Kilorn'u kendim halletmek zorunda kalırdım ama haini alaşağı etmek için hâlâ iyileşmekte olan yaralarına dair bilgimi kullanırdım. Ancak onları yensek bile kapı hâlâ kilitli ve korumalar da hâlâ izliyor olacaktı. Dövüşmek bize hiçbir şey kazandırmayacaktı.

Albay, düşüncelerimi okumuş gibi sırttı. "Sandalyende kalman en iyisi."

Çenemle elindeki tabancayı gösterip, "İki çocuğu hizada tutmak için silaha mı ihtiyacın var?" diyerek alay ettim. Yetenekleri olmasa da yeryüzünde Cal'e çocuk demeye cüret edecek tek bir insan yoktu. Sadece askeri eğitimi bile onu ölümcül yapıyordu ve Albay da bunu çok iyi biliyordu.

Bu aşağılamayı duymazdan geldi ve tam önümde durarak kanlı gözünü benimkine dikti. “İlerici olduğum için şanslısın, biliyor musun? Onun yaşamasına izin vermeyecek çok kişi var,” diyerek Cal’e doğru başını salladı ve ardından yeniden bana döndü, “seni de aynı şekilde öldürecek birkaç kişi.”

Kilorn’a göz atıp onun kiminle aynı tarafta durduğunu anlamasını umdum. Küçük bir oğlan gibi kıpırdanıp duruyordu. Yeniden aynı boyutlarda iki çocuk olsaydık onun midesine kocaman bir yumruk atardım.

“Beni, arkadaşılığımдан keyif aldığın için burada tutmuyorsun,” dedi Cal, Albay’ın coşkulu konuşmasını keserek. “O halde beni neyle takas edeceksin?”

Albay’ın tepkisi ihtiyacım olan tek onaylamaydı. Çenesi sinirle titreyerek kasıldı. Bunu kendisi söylemek istemişti ama Cal onun hevesini kursağında bırakmıştı.

“Takas,” diye mırıldandım ama daha çok tıslama gibi çıktı. “Sahip olduğun en iyi silahlardan birini takas mı edeceksin? Nasıl *bu kadar* aptal olabilirsin?”

“Onun bizim için savaşacağını düşünecek kadar aptal değilim,” diye cevapladı Albay. “Hayır, bu aptalca ümidi kendine sakla Şimşek Kız.”

Bu tuzağa düşme. İsteddiği şey bu. Yine de önüme bakıp gözlerimi Cal’den uzak tutmak için çok çaba harcamam gerekti. Açıkçası, onun kime sadık olduğunu ve kimin için savaşacağını bilmiyordum. Tek bildiğim, kime karşı savaşacağıydı. *Maven’a.* Bazıları bunun bizi müttefik yaptığını düşünebilirdi. Ama ben işin doğrusunu biliyordum. Hayat ve savaş asla o kadar basit değildi.

“Pekâlâ, Albay Farley.” Soyadını kullandığımda irkildi. Kızının bilinçsiz halde yattığı hücreye bakmamak için direnirken başı belli belirsiz o tarafa çevrildi. *Acı çekiyor,* diye düşündüm ve bunu daha sonra kullanmak için aklıma yazdım.

Ancak Albay iğnelememe aynı şekilde karşılık verdi. “Kral bir pazarlık önerdi,” dedi. Sözleri sanki kanımı akıtmak üzere olan bir bıçak gibiydi. “Sürgün prensin karşılığında, mecburi hizmet yaşını eski haline

geri çekmeyi kabul etti. On beş yaş yerine tekrar on sekiz yaş olacak." Bakışlarını yere indirirken sesi de alçaldı. Kısa, çok kısa bir an, acımasız dış görünüşünün altındaki babayı gördüm. Akıllı, ölmek için gönderilen çocuklardaydı. "Bu iyi bir anlaşma."

"Fazla iyi," dedim. Sesim altında yatan korkuyu gizleyecek kadar sert ve güçlü çıkmıştı. "Maven böyle bir anlaşmaya asla uymaz. *Asla*."

Solumda Cal yavaşça bir nefes aldı. Parmaklarını birleştirip ellerinden dik bir kule yaptığında son birkaç günde edindiği yaralar ve morluklar göründü. Parmakları seğiriyordu. Kaçınmaya çalıştığı hakikat neyse, aklımı ondan uzaklaştırıyordu.

"Ama başka seçeneğiniz yok," dedi. Elleri sonunda sakinleşmişti. "Bu anlaşmayı geri çevirmek, hepsini ölüme mahkûm eder."

Albay başıyla onayladı. "Kesinlikle. Cesur ol, Tiberias. Senin ölümün binlerce masum çocuğun hayatını kurtaracak. Hâlâ nefes almanın tek sebebi onlar."

Binlerce. Kesinlikle Cal'e bedeldi. Kesinlikle. Ancak kalbimin derinliklerinde artık çok iyi bildiğim soğuk ve çarpık bir köşe buna karşı çıkıyordu. *Cal bir savaşçı, bir lider, bir katil, bir avcı. Ve senin ona ihtiyacın var.*

Hem de çok farklı şekillerde.

Cal'in gözlerinde bir şeyler parıladı. Sessiz Taş olmasaydı ellerinin alevlerle titreyeceğinden emindim. Belli belirsiz öne eğildi ve beyaz, düzgün dişlerinin üstündeki dudakları gerildi. Bu o kadar saldırgan ve hayvani bir görünüştü ki sivri dişler görmeyi bekledim.

"Ben senin gerçek Kral'ınım, yüzyıllardır Gümüş doğanım," dedi büyük bir öfkeyle. "Şu anda hâlâ nefes almanın *tek* sebebi bu odadaki oksijeni yakamıyor olmam." Şimdiye kadar Cal'den hiç böyle derin ve içimi ürperten bir tehdit duymamıştım. Genelde sakin ve ağırbaşlı olan Albay da bunu aynı şekilde hissetmişti. O kadar hızlı geri çekildi ki neredeyse Kilorn'un üstüne çıkacaktı. Farley gibi, o da korktuğu için utandı. Bir an, yüzü kanlı gözüyle aynı renge büründü ve kolları, bacakları olan bir domates gibi göründü. Ancak Albay'ın hammaddesi

çok daha sertti ve çok kısa sürede korkusunu uzaklaştırdı. Beyaz-sarı saçlarını geriye doğru düzelterek kafasına yapıştırdı ve tatmin olmuş bir iç çekişle tabancasını kılıfına soktu.

"Tekneniz bu gece ayrılıyor, Saygıdeğer Majesteleri," dedi boynunu çatırdatarak. "Bayan Barrow'la vedalaşmanızı öneririm. Onu bir daha göreceğinizden şüpheliyim."

Sandalyemi kavrayarak parmaklarımı soğuk ve pütürlü metale batırdım. Keşke adım Evangeline Samos olsaydı. O zaman Albay demirin tadını alana ve iki gözünden de kan akana dek bu sandalyeyi onun boğazına dolardım.

"Mare'ye ne olacak?"

Şimdi bile, kendi ölüm emrinin hemen ardından, Cal nasıl benim için endişelenecek kadar aptal olabiliirdi?

"Gözetlenecek," diye araya girdi Kilorn. Kafesine girdiğinden beri ilk kez konuşuyordu. Sesi olması gerektiği gibi titriyordu. Korkağın korkacak çok şeyi vardı ve buna ben de dahildim. "Başında muhafızlar olacak. Ama incitilmeyecek."

Albay'ın yüzünden bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti. Benim de ölmemi istediğinden şüphem yoktu. Onu kimin engellediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de Farley'nin gizemli Komutanlık'ı olabiliirdi, artık onlar her kimse.

"Benim gibi insanlara yapacağınız şey bu mu?" diye patladım oturduğum yerde dikleşerek. "Yenikanlara? Shade'i de buraya getirip bir çeşit *evcil hayvan* gibi kafese mi tıkacaksın? Ta ki itaat etmeyi öğrenene kadar?"

"Bu ona bağlı," dedi Albay sakince. Her kelimesi soğuk ve ağır bir darbe gibiydi. "İyi bir askerdi. Şimdiye kadar. Tıpkı bu arkadaşım gibi," diye ekledi bir elini Kilorn'un omzuna koyarak. Her kelimesinden babacan bir gurur akıyordu ki bu, Kilorn'un hiç sahip olmadığı bir şeydi. Uzun süre yetim kaldıktan sonra Albay gibi korkunç birinden de olsa babalık görmek iyi hissettirmiş olmalıydı. "O olmasaydı seni kilit altına alacak mazereti ya da fırsatı asla bulamayabilirdim."

Tek yapabildiğim, Kilorn'a gözlerimi dikip onu bakışlarımla onun beni incittiği kadar incitebilmeyi ummak oldu. "Kendinle ne kadar gurur duyuyorsundur."

"Henüz değil," diye yanıtladı balıkçı çocuk.

Sütunkent yıllarımızda sokaklarda fareler gibi hırsızlık yapıp sıvışarak geçirdiğimiz saatler olmasaydı bunu asla göremezdim. Ama Kilorn'u okumak kolaydı, en azından benim için. Sırtını bükerek eğilip kalçasını oynattığında tamamen doğal görünüyordu. Ama çabasında doğal hiçbir şey yoktu. Ceketinin altı sarkarak şırıngaları saklayan kutuyu ortaya çıkardı. Kutu, kumaş ve göğsü arasında tehlikeli biçimde hızlanarak kaydı.

Boğulurcasına, "Ah..." diyerek Albay'ın elinden kurtulduğunda kutu da birdenbire fırladı. Tam havadayken kapağı açıldı ve yere düşerken içindeki iğneler döküldü. Yere hızla çarparak kırılan şırıngaların içindeki sıvılar ayaklarımıza doğru aktı. Bunu gören herhangi biri şırıngaların hepsinin kırıldığını düşünebilirdi ama bir şırınganın hâlâ sağlam halde Kilorn'un yumruğunun içinde gizlendiğini hemen gördüm.

"Kahretsin çocuk!" diye söylenen Albay, hiç düşünmeden yere doğru eğildi. Bir şeyleri kurtarabilmek umuduyla kutuya uzandı ama çektiği zahmetin karşılığı, boynuna saplanan iğne oldu.

Bunun adamda yarattığı şaşkınlık, Kilorn'a şırınganın içindekini onun damarına tamamen zerk edecek süreyi tanıdı. Farley gibi o da mücadele ederek Kilorn'un yüzüne yumruk attı ve onu hızla duvara fırlattı.

Albay bir adım daha atmadan Cal oturduğu yerden fırlayarak Albay'ı büyük bir şiddetle gözetleme penceresine çarptı. Gölbölgeli askerler camın diğer tarafında çaresiz görünüyordu, silahları ellerinde hazır olsa da işe yaramıyordu. Ne de olsa kapıyı açamazlardı. Canavarları kafesten çıkarmayı göze alamazlardı.

İlaçların ve Cal'in ölümcül ağırlığının altında Albay şuurunu kaybetti. Pencereden kaydı ve dizleri altına bükülerek külçe gibi yığıldı. Gözleri kapalıyken daha az korkutucu görünüyordu. Hatta normaldi.

Kilorn duvarın dibinde dikildiği yerden, "Off," diyerek yanağını ovuşturdu. İlaçlı olsun olmasın, Albay çok sağlam yumruk atmıştı. Ki-

İorn'un yanağı şimdiden morarmaya başlamıştı. Hiç düşünmeden hızla ona doğru gittim. "Bir şey yok Mare, endişelenme..."

Ancak onu rahatlatmak için gitmiyordum. Yumruğum diğer yanağını bulduğunda eklemelerim kemiklerine geçti. İnledi ve yumruğumun şiddetiyle öyle bir sallandı ki neredeyse dengesini kaybedip devrilecekti.

Yumruğumdaki acıyı görmezden gelerek ellerimi birbirine sürttüm. "İşte, şimdi ödeşтік." Sonra da kollarımı beline dolayarak ona sarıldım. Daha fazla acı bekleyerek irkildi ama sonra dokunuşumun altında rahatladı.

"Seni her şekilde yakalayıp buraya tıkacaklardı. Ben de hücrede seninle birlikte olmazsam daha çok işe yarayacağımı düşündüm." İçini çekti. "Bana güvenmeni söylemiştim. Neden inanmadın ki?"

O anda buna verecek bir cevabım yoktu.

Gözetleme penceresinin oradan Cal yüksek sesle iç geçirerek dikkatimizi mevcut sorunumuza çekti. "Cesaretine diyecek laf yok ama bu plan, şu pislik torbasına ninni söylememizden ileri gidiyor mu?" Ayak ucuyla Albay'ın bedenini dırterken eliyle de hâlâ bizi izleyen korumaları işaret etti.

"Okumayı bilmemem aptal olduğum anlamına gelmiyor," dedi Kilorn, sesinde hafif bir terslikle. "Pencereden dışarı bak. Her an gerçekleşebilir."

Tam olarak on saniye sürdü. Tanıdık bir figür boşluğun içinde belirene kadar tam olarak on saniye kadar dışarı baktık. Shade, daha bu sabah revirde gördüğüm ağabeyim, çok daha iyi durumdaydı. Yaralı bacağındaki atel haricinde ayakta durabiliyordu ve omzunda da bandaj dışında hiçbir şey yoktu. Daha ne olduğunu bile anlamaya fırsat bulamayan korumalara koltuk değneğıyle sertçe vurdu. İki de yüzlerinde aptal bir bakışla yere yığıldı.

Hücrenin kilidi neşe verici bir sesle döndü ve Cal anında kapıya ulaşip sertçe açtı. Koridora çıkıp derin derin soluk aldı. Ben onun kadar hızlı olamasam da Sessiz Taş'ın ağırlığı üstümden kalktığına yüksek sesle iç çektim ve koca bir sırtışla kıvılcımlarımı parmaklarıma çağırıp tenimde çıtırdayarak dolanmalarını izledim.

"Sizi özledim," diye mırıldandım sevgili arkadaşlarıma.

"Sen çok tuhaf bir şeysin, Şimşek Kız."

Farley yüzünde huzurlu bir ifadeyle hücresinin açık kapısına yaslanmıştı. İlaçlardan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu, tabii ilaçların başlangıçta herhangi bir etkisi olduysa.

"Hemşirelerle arkadaş olmanın faydaları," dedi Kilorn, omzuma hafifçe vurarak. "Lena'nın dikkatini dağıtmak ve kutuya zararsız bir şey koymak için sadece nazik bir gülümseme yeterli oldu."

"Gittiğini öğrendiğinde kalbi kırılacak," dedi Farley, dudaklarını somurtmaya benzer bir şekilde kıvrarak. "Zavallı kız."

Kilorn sadece hıhladı ve gözleri bana kaydı. "Bu benim sorunum değil."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Cal, içindeki asker öne çıkarak. Yıpranmış giysilerinin altında omuzları gergin ve kaskatıydı, başını sağa sola çevirip koridorun her köşesine göz atıyordu.

Cevap olarak Shade kolunu uzattı, avuç içi tavana dönüktü. "Şimdi, sıçrayacağız," dedi.

Koluna tutunan ilk kişi bendim. Kilorn'a, Cal'e ya da başka birine güvenemesem de yeteneğe güvenebilirdim. Güce. Kudrete. Cal'in ateşi, benim fırtınam ve Shade'in hızıyla hiçbir şey ya da hiç kimse bize dokunamazdı.

Birlikte olduğumuz müddetçe, bir daha hiçbir hapisanede acı çekmeyecektim.

DOKUZ

Sığınak ışık ve renk parlamaları halinde geçip gitti. Sadece Shade bizi binadan sıratırken serbest bıraktığı ölçüde görüntüler yakalayabiliyordum. Elleri ve kolları her yerdeydi, bizi kavıyor ve hepimize tutunacak kadar alan tanıyordu. Hepimizi aynı anda taşıyacak kadar gücü yerinde olmalıydı çünkü geride kimse kalmamıştı.

Bir kapı, bir duvar, üzerime doğru gelen bir zemin gördüm. Muhafızlar sürekli kovalıyor, bağılıyor ve ateş ediyordu ama bir yerde asla yeterince uzun kalmıyorduk. Bir keresinde video ekranları ve telsiz aletleriyle dolu, elektrikle dolup taşan kalabalık bir odaya ulaştık. Hatta içeridekiler daha bize tepki vermeden bir köşeye yığılmış kameralara göz atma fırsatı buldum ve yeniden sıçrayarak uzaklaştık. Sonrasında, iskelenin üstünde gün ışığına karşı gözlerimi kısıyordum. Bu sefer Gölölgeliler, akşam güneşinin altında bile solgun görünen yüzlerini görebileceğim kadar yakındaydılar. Ardından ayaklarımın altında kum vardı. Daha uzağı sıradık ve hangara kadar bütün pisti geçtik. Shade zorlanmaktan acıyla yüzünü buruşturuyordu, kasları gerilmişti ve boynundaki damarlar büsbütün

ortaya çıkmıştı. Son bir sıçramayla bizi içeri soktuğunda serin hava ve sessizlikle karşılaştık. Dünya sonunda dönmeyi ve çekiştirmeyi bıraktığında kendimi yere yığılacakmışım gibi hissettim. Ya da kusacakmışım gibi. Ancak Kilom bana destek olarak ayakta durmamı ve bu kadar yolu ne için geldiğimizi görmemi sağladı.

Hangarın içinde karanlık kanatları genişçe açılmış iki jet vardı. Biri diğerine göre daha küçüktü, gümüş rengi gövdesi ve turuncu kanatlarıyla tek kişi için yapılmıştı. *Aslanağzı*, diye düşünüp Narsiya'yı ve tepemizden ateş yağdıran hızlı ve ölümcül jetleri anımsadım. Büyük olanı ise simsiyahtı, geniş gövdesi ve üzerinde başka ayırt edici hiçbir rengi olmamasıyla tehditkâr görünüyordu. Hayatım boyunca onun gibi bir şey görmemiştım ve Cal'ın de görüp görmediğini merak ettim. Ne de olsa jeti o uçuracaktı; tabii Farley'nin sihirli torbasında sakladığı bir becerisi daha yoksa. Farley'nin jete bakışlarından ve gözlerinin kocaman açılmasından anladığım kadarıyla da yoktu.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Hangarın içinde yabancı bir ses yankılandı. *Aslanağzı*'nın kanadının altından çıkan adamın askere benzer bir tarafı yoktu, Gölbölgeli üniformasının yerine de gri bir tulum giymişti. Elleri yağdan siyahlaşmıştı ve teknisyen olduğu anlaşılıyordu. Bize baktı ve Kilom'un morarmış yanaklarını, Shade'in koltuk değneğini süzdü. "Sizi... sizi üstlerinize rapor etmek zorundayım."

"Et o zaman!" diye emretti Farley, her zerresiyle tam bir asker gibi görünüyordu. Yara iziyle birlikte çenesinin gergin duruşunu gördüğünde teknisyenin olduğu yerde bayılıp kalmamasına şaşırdım. "Albay'dan kesin emrimiz var." Cal'e hızlıca jete gitmesini işaret etti. "Şimdi, hemen hangarın kapısını aç."

Cal bizi jetin arkasına doğru yönlendirirken teknisyen hâlâ kekeleyordu. Kanadın altından geçtiğimiz sırada Cal elini uzatarak soğuk metalin üstünde dolaştırdı. "Bir Karaşeytan," diye açıkladı sessizce. "Büyük ve hızlı."

"Ve çalıntı," diye ekledim.

Başıyla sakince onayladı. "Delfi hava üssünden."

Eğitim tatbikatı, demişti Kraliçe Elara uzun zaman önce bir öğle yemeğinde. Salata çatalını sallayarak çalıntı jetlerle ilgili dedikoduları bir kenara itmiş ve bir grup leydinin önünde, artık hayatta olmayan Albay Macanthos'u aşağılamıştı. O gün onun yalan söyleyip Muhafızlar'ın eylemlerini örtbas ettiğini düşünmüştüm ama aynı zamanda bunlar bana imkânsız gelmişti. Kim bir de değil, iki jeti çalabilirdi ki? Görünüşe göre Kırmızı Muhafızlar bunu yapabiliyordu ve yapmıştı da.

Karaşeytan'ın arkasında kuyruğun hemen altı ağız gibi açıldı ve yük indirip bindirmeye yarayan bir rampa ortaya çıktı. Yani bizi indirip bindirmeye. Shade koltuk değneğine ağırlığını vererek önden gitti, harcadığı efordan yüzü solgun ve terliydi. Bu kadar fazla sıçrama onu kötü etkilemişti. Ardından yanında beni de sürükleyerek Kilorn çıktı ve Cal de hemen peşimizden geldi. İçeri girdiğimizde yarı karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışırken hâlâ Farley'nin sesini duyabiliyordum. Kavisli duvarların diplerinde koltuklar diziliydi ve her birinin yanından dayanıklı kemerler sarkıyordu. En azından iki düzine adamı taşıyabilirdi. Bu jetin en son nereye uçtuğunu ve kimi taşıdığını merak ettim. Yaşıyorlar mıydı, ölmüşler miydi? Peki biz de onlarla aynı kaderi mi paylaşacaktık?

"Mare, sana burada ihtiyacım var," dedi Cal, beni geçip jetin ön tarafına ilerlerken. Kendini sertçe pilot koltuğuna bıraktı ve anlaşılmaz düğmeler, kollar ve aletlerin olduğu paneller karşı karşıya geldi. Tüm göstergeler, ayarlar sıfırı gösteriyordu ve jetin içinde kalplerimizin güm-bürtüsünden başka bir uğultu duyulmuyordu. Kokpitin kalın camına rağmen hangar kapısının hâlâ kapalı olduğunu ve Farley'nin hâlâ tek-nisyenle tartıştığını görebiliyordum.

İç geçirerek Cal'in yanındaki koltuğa oturdum ve kemerlerimi bağlamaya başladım. "Ne yapabilirim?" diye sordum kemerin tokasını kilitleyip sıkılaştırırken. Eğer uçacaksak, bir jetin içinde etrafa çarpıp durmak istemezdim.

"Bu şeyin aküleri var ama bir ateşleme gerekiyor ve teknisyenin bunu bize sağlayacağını düşünmüyorum," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "En iyi yaptığın şeyi yap."

"Tamam." Kararlılık, kıvılcımlarım kadar güçlü bir şekilde beni sardı. *Bu tıpkı bir lambaya ya da kameraya güç vermek gibi*, dedim kendime. *Sadece biraz daha büyük ve karmaşık... ve çok daha önemli.* Bunu yapıp yapamayacağımı, devasa Karaşeytan'ı çalıştırmaya yetip yetemeyeceğimi merak ettim. Ama Kemik Stadyumu'nu vurmak için gökyüzünü yaran, güçlü, mor-beyaz yıldırımların anısı bana bunu yapabileceğimi söylüyordu. Bir fırtına başlatabildiysem, bu jeti de kesinlikle çalıştırabilirdim.

Kollarımı uzatarak panelin üstüne koydum. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum çünkü hiçbir şey hissedemiyordum. Parmaklarım metal yüzey boyunca dolaşarak kavrayabileceğim bir şey aradı, işime yarayabilecek herhangi bir şey. Kıvılcımlarım tenime kadar yükselerek çağırılmaya hazır hale geldi. "Cal," diye mırıldandım sıkılı dişlerimin arasından, gönülsüzce yardım isteyerek.

Beni anladı ve hızla kontrol panelinin altında bir şeye uzandı. Panelin kaplamasını parçalarken, köşelerinden eriyen metal tiz bir sesle yırtıldı. Bana damarları andıran, birbirine dolanmış bir sürü kablo ortaya çıktı. Tek yapmam gereken, pompalamaktı. Hiç düşünmeden elimi kabloların içine daldırdım ve kıvılcımlarımın akmasına izin verdim. Kendi yollarını bularak gidecek bir yer aradılar. Parmaklarım, elime tam oturan oldukça kalın, yuvarlak ve pürüzsüz bir kabloya değdiğinde gülümsememe engel olamadım. Gözlerimi kapayarak odaklandım. Daha güçlü iterek gücümün ana kabloya akmasını sağladım. Ana kablo jet boyunca dolaşiyor, dallara ayrılıyordu ama kıvılcımlarımı kuvvetle yollamaya devam ettim. Motora ve kocaman akülere geldiğimizde tutuşum sıkılaştı; tırnaklarım tenime batıyordu. *Haydi.* Akülerin depolanmış enerjilerine dokunana kadar, onlara doğru aktığımı ve onları doldurduğumu hissettim. Başımı öne eğerek panele yasladım ve ateş basmış tenimi soğuk metalle serinlettim. Son bir itişle jetin içindeki barajın kapakları açıldı ve enerji

duvarlara, kablolara doğru hücum etti. Karaşeytan'ın hayata döndüğünü göremiyordum ama etrafımda hissediyordum.

Cal bir anlığına duraksayarak omzumu hafifçe sıkıp, "Çok iyi," dedi. Ama anlaşmamıza uyararak elleri üstümde çok fazla oyalanmadı. Dikkat dağıtacak bir şey olmamalıydı, hele şu anda hiç. Gözlerimi açtım ve kontrol panelindeki düğmelerin üstünde dans eden ellerini gördüm; sanki şalterleri gelişigüzel kaldırıp tuşlara gelişigüzel basıyordu.

Arkama yaslandığımda başka bir el omzuma değdi. Kilorn elini omzumdan çekmese de dokunuşu şaşırtıcı şekilde nazikti. Aslında bana değil jete bakıyordu ve yüzünde şaşkınlık ve korku karışımı bir ifade vardı. Açık kalmış ağzı ve kocaman açılmış gözleriyle neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Bir jetin içinde otururken ve mümkün olacağını hayal bile edemediğimiz bir şey gerçekleşirken, ben de kendimi küçücük hissediyordum. *Balıkçı çocuk ve şimşek kız uçmak üzere.*

"Benim bu şeyi duvara çarpmamı mı bekliyor?" diye mırıldandı Cal, gülümsemesi yüzünden silinmişti. Başım çevirdi ve bakışları ağabeyimi aradı. "Shade?"

Ağabeyim bayılmak üzereydi ve istemeyerek de olsa başını iki yana salladı. "Bu kadar büyük... karmaşık şeyleri sıcratamam. En iyi günümde bile." Utanması için hiçbir sebep olmasa da bunu söylemek ona acı vermişti. Shade bir Barrow'du ve biz zayıflıklarımızı kabul etmekten hoşlanmazdık. "Yine de Farley'yi alabilirim," diye devam etti ve kemerini çözmeye başladı.

Kilorn da ağabeyimi benim kadar tanıyordu ve onu koltuğuna geri itti. "Ölü olarak bir işimize yaramazsın, Barrow," dedi zoraki bir sırtısla. "Kapı meselesini ben hallederim."

"Zahmet etme," dedim, bakışlarımı kokpitin dışına sabitleyerek. Gücümü ileri ittim ve hangar kapısı tiz, yüksek bir inlemeyle açılmaya, durmaksızın yerden yükselmeye başladı. Farley hızla koşarken, teknisyen şaşkın görünüyor ve kapının açılmasını sağlayan mekanizmayı izliyordu. Farley açılan kapıyla yarışarak gözden kayboldu. Onun ardından, uzun gölgelerle kesilen güneş ışınları içeri doldu. İki düzine asker gölgelerin

içinde duruyor ve girişi kapatıyordu. Sadece Gölbölgeliler de değildi, kırmızı fularları ve kuşaklarıyla Farley'nin kendi Muhafızları da vardı. Hepsi de silahlarını Karaşeytan'a doğrultmuştu ama ateş etmeye gönülsüz görünüyordardı. Neyse ki aralarında Bree'yi ya da Tramy'yi göremedim.

Üniformasındaki beyaz şeritlerden teğmen ya da yüzbaşı olduğu anlaşılan bir Gölbölgeli öne çıktı. Kollarını öne uzatıp bir şeyler bağırıyordu ve dudakları *dur* dercesine büzüldü. Ancak motorların kükremesinden ne dediğini duyamıyorduk.

Farley, uçağın arka tarafında belirip, "Gidelim!" diye bağırıyordu. En yakındaki koltuğa kendini atarak titreyen ellerle kemerini bağladı.

Cal'e bunu iki kere söylemeye gerek yoktu. Elleri iki kat hızlı çalışmaya ve sanki çok alışkınmış gibi düğmelere basıp çevirmeye başladı. Ama sessizce mırıldandığını ve yapması gerekenleri tıpkı bir dua gibi kendine hatırlattığını işitebiliyordum. Karaşeytan ileri doğru hareket ederken arkadaki rampa tıslayarak yukarı doğru kapanıyordu. Kapı yerine yerleşti ve içeridekileri güven verici bir sesle uçağa kilitledi. *Artık geri dönüş yok.*

"Pekâlâ, haydi şu şeyi harekete geçirelim," dedi Cal heyecanla pilot koltuğunda arkasına yaslanarak. Haber vermeksizin kontrol panelindeki bir kolu ileri doğru ittiğinde jet anında itaat etti.

Jet ileri atıldığında doğrudan askerlere çarpacak gibiydi. Kanlı bir sahne bekleyerek dişlerimi sıktım ama askerler çoktan koşmaya, Karaşeytan'dan ve kindar pilotundan kaçmaya başlamıştı. Hangardan çıktık ve her geçen saniye daha da hızlanırken pisti kargaşa içinde bulduk. Bir grup asker hangarın tepesinden uçağa cesurca ateş ederken bize doğru yönelmiş araçlar da kışlaların yanından hızla geçiyordu. Mermiler metal gövdeye çarpsa da delik açamıyordu. Karaşeytan daha sağlam bir maddeden yapılmıştı ve hızlanarak sağa keskin bir dönüş yaptığında bizi oturduğumuz yerde titretti.

Bu sarsıntının ceremesini, emniyet kemerini düzgün bağlamamış olan Kilorn çekti. Kavisli duvara kafasını sertçe çarptığında küfretti ve

morarmış yanaklarını korumaya çalıştı. “Bu şeyi uçurabileceğinden emin misin?” diye kükredi, tüm sinirini Cal’e yönlendirerek.

Cal alaycı bir gülümsemeyle kolu daha da ileri iterek jeti son hızına çıkardı. Araçların artık bizi takip edemeyerek iyice geride kaldıklarını gördüm. Ancak gri pist hızla sona yaklaşıyordu. Yumuşak, yeşil tepeler ve bodur ağaçlar gözüme hiç bu kadar ölümcül görünmemişti.

“Cal,” diye fısıldadım, motor kükremeleri arasında beni duyabilmesini umarak. “Cal.”

Arkamda Kilorn beceriksizce kemerle uğraşıp bağlamaya çalışıyordu. Ama parmakları, kullanamayacağı kadar çok titriyordu. “Barrow, son bir sıçramalık gücün kaldı mı?” diye bağırırdı ağabeyime.

Shade onu duymamış gibi görünüyordu; gözlerini ileri dikmiş, yüzü korkuyla solmuştu. Tepeler gittikçe yaklaşıyordu, artık aramızda sadece saniyeler kalmıştı. Jetin bunlara çarpıp bir saniye sabit kaldıktan sonra taklalar attığını ve alev alarak patladığını gözümde canlandırdım. *En azından Cal bu kazada hayatta kalır.*

Ama Cal ölmemize izin vermezdi. Bugün olmazdı. Bir kolu sertçe çektiğinde elindeki damarlar belirginleşti. Hemen ardından tepeler geride kaldı. Artık gördüğüm şey ada değil, derin mavilikteki sonbahar göğüydü. Nefesim de altımyzdaki kara parçası gibi yok olup gitti, havaya yükselmemizin hissiyle donup kaldım. Basınc beni koltuğuma bastırıyordu ve kulaklarıma neredeyse acı verici bir şey yapıyor, *tıkıyordu*. Arkamda Kilorn cıyıkladı ve Shade sessizce küfretti. Farley hiç tepki vermemişti. Kadının gözleri şaşkınlıkla açılmış, donakalmıştı.

Şu son birkaç ayda çok tuhaf şeyler yaşamıştım ama hiçbirini uçmakla yarışamazdım. Vücudum çok güçsüz, çok pasif ve içinde olduğum araca böylesine bağımlıyken, motorların her hareketiyle göğse yükselen uçağın yoğun itiş gücünü hissetmek sarsıcı bir tezattı. Cal’in hız motorundan çok daha kötüydü ama aynı zamanda çok daha iyiydi. Dudaklarımı ısırardım ve gözlerimi kapamamaya çalıştım.

Kükreyen motorların ve gümbürdeyen kalplerimizin sesi dışında hiçbir şey duymadan yükseldikçe yükseldik. Bulut parçacıkları yanımızdan

geçiyor, kokpiti tıpkı perde gibi kaplıyordu. Dışarıya iyice bakabilmek için neredeyse burnumu cama yaslayana kadar öne eğilmekten kendimi alamadım. Altımızda yeşilliği, demir mavisi denizde sönük görünen ada, her geçen saniye daha da küçülerek artık pisti ve kışlaları seçemeyeceğim kadar uzaklaştı.

Cal, uçağı kararlaştırdığı yüksekliğe ulaştırıp düzleştirdiğinde koltuğunda döndü. Kendini beğenmiş gülümsemesini görse Maven gurur duyardı. "Eee?" dedi Kilorn'a bakarak. "Bu şeyi uçurabiliyor muymuşum?"

Karşılık olarak aldığı tek şey "evet" diye bir homurtuydu ama Cal için bu yeterliydi. Tekrar kontrol paneline döndü ve tam ortada U şeklindeki bir mekanizmayı tuttu. U şeklindeki parçayı döndürdüğünde jet onun dokunuşuna hemen karşılık verip nazikçe alçaldı. İsteddiği konuma geldiğinde Cal konsoldaki birkaç düğmeye daha basarak arkasına yaslandı ve artık jet adeta kendi kendine uçuyordu. Hatta Cal, koltuğunda daha rahat etmek için emniyet kemerlerini açtı. "Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu sessizliğe. "Yoksa boşa mı kanat çırpıyoruz?"

Bu kelime oyununa yüzümü buruşturdum.

Kilorn bir deste kâğıdı dizine vurduğunda sesi jetin içinde yankılandı. *Haritalar.* "Albay'ın," diye açıkladı Kilorn, bakışları beni deler gibiydi. *Benim anlamamı sağlamaya çalışıyor.* "Liman Körfezi'nin yakınlarında bir iniş pisti var."

Ancak Cal, sanki gitgide aptallaşan bir öğrencisine sinirlenen bir öğretmen gibi başını salladı. "Vatansever Kalesi'nden mi bahsediyorsun?" diye dalga geçti. "Poyraz'ın hava üssünün tam ortasına inmemizi mi istiyorsun?"

Yerinden ilk fırlayan Farley oldu; kemerlerini neredeyse parçalarcasına açtı. Haritaları sert ve düşünceli hareketlerle inceledi. "Evet, biz tamamen geri zekâlıyız, Majesteleri," dedi soğuk bir sesle. Bir haritayı katlayıp Cal'in burnunun dibine soktu. "Kale'ye değil. Dokuz-Beş Sahası'na."

Sert bir cevap vermemek için dişlerini gıcırdatan Cal, haritayı nazikçe aldı, çizgiler ve renklerden oluşan alanı inceledi. Bir an sonra içten bir kahkaha attı.

"Ne oldu?" diye sorarak haritayı onun elinden çektim. Julian'ın eski sınıfındaki kocaman ve anlaşılmaz antika parşömenin aksine, bu haritada tanıdık isimler ve yerler vardı. Liman Körfezi şehri, suya doğru uzanan yarımada'nın üzerine kurulmuş Vatansever Kalesi'yle birlikte güneye hükmediyor, okyanusa bakan kıyı şeridinin sınırını belirliyordu. Şehrin çevresindeki kahverengi, kalın çizgi doğal olamayacak kadar muntazamdı; dolayısıyla bir ağaç seti olmalıydı. Tıpkı Arkeon'da olduğu gibi, korucuların eseri tuhaf ormanlar Liman Körfezi'ni hava kirliliğinden koruyordu. Burada büyük ihtimalle kirlilik, ağaç setini tıpkı bir kemer gibi sararak Liman Körfezi'nin dış mahallelerinin etrafına bir duvar ören, Yeni Kent isimli bölgeden kaynaklanıyordu.

Bir kenar mahalle daha, diye fark ettim. Burası da tıpkı Kızılların, dumanla kaplı bir göğün altında araçlar, ampuller, jetler gibi, Gümüşlerin bizzat yapamadığı her şeyi yapmaya zorlanarak yaşayıp öldüğü Gri Şehir gibiydi. Teknisyenlerin bu sözde şehirlerden ayrılmalari, hatta mecburi hizmete girmeleri bile yasaktı. Becerileri savaşta ya da kendi iradeleri nedeniyle kaybedilemeyecek kadar değerliydi. Gri Şehir'in hatırası beni hâlâ üzüyordu ama onun iğrençliğinin tek bir yerde kalmaması canımı daha fazla yakmıştı. O kenar mahallenin sınırları içinde kaç kişi yaşıyordu? Ya da bunun içinde? Hatta *benim gibi* olan kaç kişi vardı?

Boğazımda acı safranın yükseldiğini hissettim ama sertçe yutkunarak kendimi başka bir tarafa bakmaya zorladım. Etraftaki bölgeleri, çoğunlukla da fabrika kasabalarını, seyrek de olsa küçük kasabaları ve bakımsız birkaç harabeyle lekelenmiş gür ormanları inceledim. Ama Dokuz-Beş Sahası haritada görünmüyordu. Büyük ihtimalle bu da Kırmızı Muhafızlar'ın her şeyi gibi bir sırdı.

Cal kafa karışıklığımı fark etti ve bir kez daha kendi kendine güldü. "Arkadaşın benim bir Karaşeytan'ı kahrolası bir harabeye indirmemi istiyor," dedi sonunda, parmağıyla haritaya hafifçe vurarak.

Parmağı uzun zaman öncesinden kalma antika, devasa yollardan birini gösteren sembolün üstündeydi. Shade'le bir keresinde Sütunkent'in yakınındaki ormanda kaybolduğumuzda bunlardan birini görmüştüm.

Binlerce yıllık buzlanmayla çatlamış ve yüzyılların güneşiyle ağarmış, eski bir caddeden çok, yontulmamış kayalara benzeyen bir yerd. İçinden birkaç ağaç çıkmış, asfaltı delerek yükselmişti. Bunlardan birine bir jeti indirmenin düşüncesiyle midem kasıldı.

"Bu imkânsız," diye kekeledim, eski yola inmeye çalışırken çarpıp ölmenin binlerce yolunu hayal ederken.

Cal de onaylarcasına başım salladı, haritayı aceleyle ellerimden aldı ve genişçe açtı. Araştırırken parmakları değişik şehirlerin ve nehirlerin üstünde geziniyordu. "Yanımızda Mare olduğu sürece oraya inmek zorunda değiliz. Aceleye getirmeyip ihtiyacımız oldukça aküleri doldurur ve ne kadar süre, ne kadar uzağa istersek uçabiliriz." Sonra omuzlarını silkti. "Ya da aküler artık şarj etmeyi bırakana kadar."

Başka bir panik dalgasıyla sarsıldım. "Peki bu ne kadar sürer?"

Çarpık bir gülümsemeye cevap verdi: "Karaşeytanlar iki yıl önce kullanılmaya başlandı. Bu kız bizi en kötü ihtimalle iki yıl daha götürür."

"Beni bir daha böyle korkutma," diye homurdandım ama rahatlayarak iç geçirmeme de engel olamadım.

İki yıl, diye düşündüm. Bu süre içinde dünyayı dolaşabiliriz. Çayır'ı, Tiraks'ı, Yüksektepe'yi, Siron'u ve adını sadece haritada gördüğümüz yerleri görebiliriz. Hepsini gezebiliriz.

Ama bu bir hayaldi. Benim bir amacım, korumam gereken Yenikanlar ve eşitlemem gereken azametli bir skorum vardı.

"Peki o zaman, nereden başlayacağız?" diye sordu Farley.

"Bırakalım da buna liste karar versin. Liste sizde, değil mi?" Sesimin ürkek çıkmaması için elimden geleni yapmışım. Julian'ın isim listesi Gizada'da kaldıysa bu küçük gezinti daha başlamadan biterdi çünkü o olmadan bir milim öteye gitmeyecektim.

Farley'nin yerine Kilorn karşılık verdi ve gömleğinin içinden tanıdık defteri çıkardı. Bana doğru fırlattığında ustalıkla yakaladım. Hâlâ onun sıcaklığını taşıyan defter ellerimin arasında ılıktı. "Albay'dan çalıntı," derken sesini normal tutmaya çalışsa da gururu hafiften hissediliyordu.

"Odasından mı?" diye sordum merakla, okyanusun altındaki sade ve süssüz sığınağı anımsayarak.

Ama Kilorn başını salladı. "O bundan daha akıllı. Kışlalardaki kilitli cephanelikte saklamıştı ve anahtarı da boynundaki zincirdeydi."

"Ve sen de?.."

Tatminkâr bir sırtışla yakasını çekıştırıp boynundaki altın zinciri açığa çıkardı. "Senin kadar iyi bir yankesici olmayabilirim ama..."

Farley de onaylarcasına başını salladı. "Bunu eninde sonunda çalmayı planlıyorduk ama seni tutukladıklarında *doğaçlama* yapmak zorunda kaldık. Ve hızlı olmak."

"Ah." Demek benim hücrede geçirdiğim birkaç saatin karşılığı buydu. *Bana güvenebilirsin*, demişti Kilorn beni kafese kapamak için kandırma-
dan birkaç saat önce. Artık bunu liste için, Yenikanlar için ve benim için yaptığını anlıyordum. "Çok iyi."

Kilorn önemsizmiş gibi omuzlarını silkemeye kalkıştı ama sırtıması, kendiyile gerçekten ne kadar gurur duyduğunu ele veriyordu.

"Evet, pekâlâ, izin verersen artık onu ben alayım," dedi Farley, şimdiye kadar duyduğum en yumuşak ve nazik ses tonuyla. Kilorn'un karşılığını beklemeden hızlı bir hareketle eğilip zinciri onun başından çıkardı. Altın kolye bir an ellerinde parladı ama sonra hızla cebinde görünmez oldu. Farley'nin dudağının hafifçe seğirmesi, babasının kolyesinden ne kadar etkilendiğinin tek belirtisiydi. *Hayır, babasının değil. Gerçekte onun kolyesi değildi.* Albay'ın odasındaki fotoğraf da bunun kanıtıydı. Annesi ya da kız kardeşi bu zinciri takıyordu ve şu anda bilmediğim bir sebepten bunu çıkarmışlardı.

Başını yeniden kaldırdığında seğirmesi kaybolmuş, aksi görüntüsü geri gelmişti. "Pekâlâ Şimşek Kız, Dokuz-Beş'e en yakın kim var?" diye sordu çenesiyle kitabı işaret ederek.

"Dokuz-Beş'e *kesinlikle* inmiyoruz," dedi Cal, katı ve buyurgan bir sesle. Ona katılmamak elimde değildi.

Şu ana dek sessiz kalan Shade oturduğu yerde inledi. Artık solgun görünmüyordu ama rengi belli belirsiz yeşile dönmüştü. Bu neredeyse

komik bir durumdu; ışınlanmayı gayet güzel kaldırılabiliyorken, anlaşıl-
lan uçmak onun canını çıkarıyordu. "Dokuz-Beş bir harabe *değil*," dedi,
kusmamak için elinden geleni yaparak. "Narsiya örneğini şimdiden
unuttunuz mu?"

Cal derin bir soluk alırken eliyle çenesini ovuşturdu. Sakalları çık-
maya başlamıştı, çenesi ve yanaklarında koyu gölgeler vardı. "O yolu
yeniden yaptınız."

Farley başıyla yavaşça onaylayarak gülümsedi.

"Bunu doğrudan söyleyemez miydiniz?" diye sölendim ve yüzün-
deki kendini beğenmiş sırtmayı yok ettim. "Trajik girişler bize ekstra
puan kazandırmıyor, *Diana*. Bencil davranarak harcadığın her saniye,
bir Yenikan'ın ölmesi anlamına gelebilir."

"Ve *senin* de beni, Kilorn'u, Shade'i ve nefes almana kadar her şeyi
sorgulayıp durarak harcadığın her saniye aynı şekilde sonuçlanabilir,
Şimşek Kız," dedi aramızdaki mesafeyi kapayarak. Tepemden bakarak
dikildi ama kendimi küçük hissetmiyordum. Leydi Blonos sayesinde
ve Gümüş sarayında kazandığım soğuk özgüvenle, en ufak bir irkilme
bile hissetmeden gözünün içine baktım. "Sana güvenmem için bana bir
sebepe ver, ben de güveneyim."

Yalan.

Ancak bu, onu bir nebze sakinleştirdi ve geri çekilerek bana nefes
alacağım kadar alan açtı. "Dokuz-Beş *bir zamanlar* harabeydi," diye açık-
ladı. "Orayı ziyaret edecek kadar meraklı herhangi birine göre sadece terk
edilmiş bir yol gibi görünüyor. Henüz parçalanmamış iki kilometrelik
bir yol gibi."

Haritadaki harabeye dönmüş diğer yolları işaret etti. "Bir tek orası
da değil."

Antik harabelerin içine gizlenmiş ama küçük kasabalara ve köylere
çok yakın, kalabalık bir ağın üstünden parmağıyla geçti. Bunlara, *Ko-
runma*, diyordu çünkü güvenlikçiler çok azdı ve kırsal kesimdeki Kızıllar
bir şeyleri görmezden gelmeye daha meyilliydi. Ama büyük olasılıkla,
yürürlüğe giren Önlem Paketi'yle Kral'ın onların daha fazla çocuğunu

çalıp götürmeye karar vermesinden öncesine kıyasla sayıları çok daha azdı. “Karaşeytan ve Aslanağzı çaldığımız ilk jetlerdi ama daha fazlası da olacak,” diye ekledi sessiz bir gururla.

“Bundan o kadar da emin olmazdım,” diye yanıtladı Cal. Saldırmıyor sadece gerçekçi davranıyordu. “Bunlar Delfi’den alındıktan sonra, bırak bir kokpite girmeyi, üsse girmek bile çok daha zor olacaktır.”

Farley yeninden gülümsedi, zor kazanılmış sırlarından tamamen emin görünüyordu. “Poyraz’da evet. Ama Yamaç’ın hava üslerindeki güvenlik önlemleri acınacak durumda.”

“Yamaç mı?” Cal’le aynı anda şaşkınlıkla soluduk. Güneydeki müttefik ulus çok uzaktı, hatta Göl bölge’den bile daha uzaktaydı ve Kırmızı Muhafızlar’ın ajanlarının erişiminin de çok ötesinde olmalıydı. O bölgeden kaçakçılık yapıldığına inanabilirdim, sonuçta sandıkları kendi gözümle görmüştüm ama açıkça içeri sızmak? Bu... imkânsızdı.

Farley öyle düşünmüyor gibiydi. “Yamaç’ın prensleri Kırmızı Muhafızlar’ın tamamen Poyraz’ın sorunu olduğundan kesinlikle eminler. Şanslıyız ki bu doğru değil. Yılanın çok fazla başı var.”

Yaşadığım şoku gizlemek için dudagımı ısırıp yüzümdeki maskeden geriye kaları korudum. *Göl bölge, Poyraz ve şimdi de Yamaç mı?* Gümüş krallar ve prensler tarafından yönetilen, bir değil tam üç bağımsız devletin içine sızabilecek kadar sabırlı ve büyük bir organizasyondan korkmak ve onu merak etmek arasında kalmıştım.

Bu benim hayal ettiğim gibi basit ve gerçekten inançlı ayaktakımından oluşan bir şey değil.

Bu, hiç kimsenin hayal edemeyeceği kadar uzun süredir çalışan, kocaman ve iyi yağlanmış bir makine.

Neyin içine düştüm ben böyle?

Düşündüklerimin gözlerimden okunmaması için isimlerin olduğu defteri açtım. Julian’ın eski eserleri anlatan, aralara Poyraz’daki her Yenikan’ın isim ve adresinin serpiştirildiği defteri biraz sakinleşmemi sağladı. Onlara yardım edebilirim ve Albay’a bizim Gümüş olmadığımızı,

korkulacak güçler olmadığımızı gösterebilirsem, dünyayı değiştirmek için bir şansımız olabilirdi.

Maven da benim adıma kimseyi öldürme fırsatı bulamazdı. Daha fazla mezar taşının ağırlığını kaldıramayacaktım.

Cal yanına eğildi ama gözleri sayfalarda değildi. Bunun yerine ellerimi, listeyi tarayan parmaklarımı izledi. Dizi benimkine değişiyordu ve eski püskü pantolonunun üstünden bile sıcaklığını hissediyordum. Hiçbir şey söylemese de ne demek istediğini anladım. Benim gibi, o da görünenden ve anlayabileceğimizden çok daha fazlası olduğunun farkındaydı.

Tetikte ol, dedi dokunuşu.

Hafif bir dokunuşla karşılık verdim.

Biliyorum.

Parmağımı bir noktanın üstünde durdurup, "Korant," dedim yüksek sesle. "Korant, Dokuz-Beş pistine ne kadar yakın?"

Farley köyün yerini görmek için haritaya bakmaya zahmet etmedi; buna ihtiyacı yoktu. "Yeteri kadar yakın."

"Korant'ta ne var, Mare?" diye sordu Kilorn, omzuma yanaşarak. Beni arada bir duvar gibi kullanarak Cal'le mesafeyi korumaya dikkat ediyordu.

Kelimeler dudaklarımdan ağır ağır çıktı. Benim eylemlerim bu adamı kurtarabilirdi. Ya da korkunç bir sona taşıyabilirdi.

"Adı Nix Marsten."

ON

Karaşeytan, Albay'ın Poyraz ve Gölbölge arasında en hızlı şekilde gidip gelmesini sağlayan şahsi uçağıydı. Bizim için ise bir ulaşım aracından çok daha fazlasıydı. Silahlar, tıbbi malzemeler, hatta son uçuştan kalan yiyeceklerle dolu, sahipsiz bir hazineydi. Farley ve Kilorn erzakları düzenleyip silahlar ile bandajları birbirinden ayırırken Shade de omzundaki sargıları değiştiriyordu. Atel yüzünden bükemediği bacağını garip bir biçimde uzatmıştı ama herhangi bir acı belirtisi göstermiyordu. Ufak tefek olmasına rağmen, sürekli acısına eklemeleri bembeyaz kesilene kadar göğüs geren babamdan sonra, ailenin en dayanıklısı hep o olmuştu.

Aniden nefesim sanki içineymiş ve boğazıma batıp ciğerlerimi deliyormuş gibi hissettim. *Babam, annem, Gisa, oğlanlar...* Fırtına gibi kaçışım sırasında onları tamamen unutmuşum. Tıpkı ilk kez Mareena olduğum ve Kral Tiberias ile Kraliçe Elara üstümdeki paçavraları çıkarıp beni ipeklere sardıklarındaki gibi. Evde bir ailem olduğu ve dönmeyecek kızlarını bekledikleri saatler sonra aklıma gelmişti. Şimdi yine onları bekler halde bırakarak ayrılmıştım. Yaptığım şey yüzünden tehlikede

olabilirlerdi ve Albay'ın gazabına uğrayabilirlerdi. Başımı yavaşça ellerime yaslayarak küfrettim. *Onları nasıl unutabildim? Oysa onları daha yeni geri kazanmıştım. Onları nasıl bu şekilde bırakabildim?*

"Mare?" diye fısıldadı Cal, dikkatleri üstüme çekmemeye çalışarak. Benim kıvrandığımı ve her nefesimde kendime eziyet ettiğimi diğerlerinin görmesine gerek yoktu.

Bencilsin, Mare Barrow. Bencil, aptal bir küçük kızsın.

Bir süre önce sakın ve rahatlatıcı gelen motor uğultusu şimdi katlanamayacağım kadar ağır geliyordu. Gizada sahilindeki sonsuz, içine çeken ve boğan dalgalar gibi üstüme vuruyordu. Bir anlığına beni tüketmesine izin vermek istedim. Sonrasında şimşegimden başka hiçbir şey hissetmezdim. Acı olmazdı, hatıralar olmazdı, sadece güç olurdu.

Başımın arkasını tutan bir el, tenime yolladığı sıcaklıkla içimdeki soğukluğu itererek düşüncelerimin şiddetini biraz olsun azalttı. Var olduğunu bile bilmediğim bir basınç noktasına başparmağıyla yavaş ve düzenli daireler çiziyordu. Bunun biraz yardımı oldu.

"Sakinleşmen gerek," dedi Cal, sesi bu sefer çok daha yakından geliyordu. Göz ucuyla baktığımda neredeyse dudakları kulağıma değecek kadar bana doğru eğildiğini gördüm. "Jetler, şimşek fırtınalarına karşı birazcık hassastır."

"Haklısın." Bunu söylemek çok zor gelmişti. "Tamam."

Elini üstümden çekmedi. "Burnundan nefes al, ağzından ver," diye yol gösterdi. Sesi sanki ürkmüş bir hayvanla konuşuyormuşçasına sakın ve yumuşaktı. Sanırım çok da haksız değildi.

Çocuk gibi hissetsem bile tavsiyesine uydum. Her nefesle, her biri diğerinden daha acımasız düşüncelerin sırayla zihnimden akıp gitmesine izin verdim. *Onları unuttun. Al. İnsanları öldürdün. Ver. Başkalarının ölmesine göz yumdun. Al. Yapayalnızsın. Ver.*

Sonuncusu doğru değildi. Cal bunun bir kanıtıydı; tıpkı Kilorn, Shade ve Farley gibi. Ama benimle birlikte olsalar da *yanımda* hiç kimsenin olmadığı fikrinden kurtulamıyordum. Arkamda bir ordu bile olsa hâlâ yalnızdım.

Belki Yenikanlar bunu değiştirecekti. Belki de değiştiremeyeceklerdi. Öyle ya da böyle, onları bulmak zorundaydım.

Yavaşça arkama yaslandığımda Cal'in eli de hareketime uydu. Artık ona ihtiyacım olmadığından emin olana kadar, uzun bir an elini uzaklaştırmadı. Sıcaklığı olmadan boynum aniden buz kesti ama onun bunu bilmesine izin vermeyecek kadar gururluydum. Bakışlarımı dışarı çevirdim ve geçip giden bulutlara, batmakta olan güneşe ve altımızdaki okyanusa odaklandım. Beyaz köpüklü dalgalar, her biri kumlarla, batıklıklarla ya da kırık dökük köprülerle birbirine bağlanmış uzun adalar zincirine çarpıyordu. Bu takımadalara serpiştirilmiş birkaç balıkçı köyü ve fener tamamen zararsız görünüyordu ama onları görünce yumruklarımı sıktım. *Bunlardan birinde bir gözetleme noktası olabilir. Görülebiliriz.*

Adaların en büyüğünde teknelerle dolu bir liman vardı; gövdelerini süsleyen gümüş-mavi çizgilere ve boyutlarına bakılırsa deniz filosuydu.

"Ne yaptığını biliyorsun umarım," dedim Cal'e, gözlerimi adalardan ayırmadan. Aşağıda kim bilir bizi arayan kaç Gümüş vardı. Ayrıca gemilerle dolu bir limanda çok fazla şey saklanabilirdi. Ya da insan. *Maven gibi.*

Ancak Cal bunların hiçbirinden endişelenmişe benzemiyordu. Kirlı sakalını kaşırken parmakları pürüzlü teninde hışırdadı. "Bunlar Bahrn Adaları; endişelenecek hiçbir şey yok. Ama diğerk tarafta Vatansever Kalesi var," dedi kuzeybatıyı işaret ederek. Altın rengi puslu ışığın altında anakaranın kıyısını belli belirsiz görebildim. "Elimden geldiğince uzun süre onların menziline uzak duracağım."

"Peki ya duramadığında?" Kilorn aniden tepemizde belirmiş, koltuğumun arkasına yaslanmıştı. Gözleri Cal ve adalar arasında gidip geliyordu. "Onlardan daha hızlı uçabileceğini mi düşünüyorsun?"

Cal'in ifadesi sakın ve kendinden emindi. "Öyle yapabileceğimi biliyorum."

Gülümsememin Kilorn'ı sadece daha fazla kızdıracağını bildiğimden gömleğimin koluyla ağzımı kapadım. Cal'le daha önce hiç uçmamış olsam da onu motorunun üstünde görmüştüm. Jet kullanmakta o iki

tekerlekli ölüm makinesini sürdüğünün yarısı kadar bile iyiye, çok becerikli ellerde olduğumuzu biliyordum.

“Ama buna gerek kalmayacak,” diye devam etti, Kilorn’un sessizliğinden tatmin olarak. “Her jetin üstünde, kalelerin hangi kuşun nereye uçtuğunu bilmelerini sağlayan bir çağrı işareti vardır. Menzile girdiğimizde eski bir işareti yollayacağım. Şansımız varsa kontrol etmek hiç kimsenin aklına gelmez.”

“Kulağa kumar gibi geliyor,” diye homurdandı Kilorn, Cal’in planında bir açık bulmaya çalışıyordu ama balıkçı çocuk sonunda yenildiğini kabul etti.

“İşe yarayacak,” diye lafa girdi Farley oturduğu yerden. “Albay da alıcılardan kaçamadığı zaman bunu yapıyor.”

“Sanırım bunda Gümüşlerin, isyancıların uçmayı bilmediklerini düşünmelerinin etkisi var,” diye ekledim Kilorn’un utancını biraz hafifletmeye çalışarak. “Çalıntı jetleri havada aramıyorlar.”

Cal beni şaşırtarak sertçe dikleşti. Hızlı, rahatsız edici bir hareketle yerinden kalktığımda koltuğu olduğu yerde döndü. “Aletlerin tepki süresi yavaşladı,” diye mırıldandı sinirli bir ifadeyle. Yüzündeki derin kaş çatmasından, bunun kötü bir yalan olduğu anlaşılıyordu.

“Cal?” diye seslendim ama dönüp bakmadı. Hatta beni duyduğunu bile belli etmeden uzun adımlarla jetin arkasında doğru ilerledi. Diğerleri onu kısıp gözlerle izlerken hâlâ ona karşı tedbirliyidiler.

Bense sadece aklım karışmış halde bakakaldım. *Şimdi ne oldu?*

Onu düşünceleriyle baş başa bırakarak hâlâ yerde oturan Shade’in yanında diz çöktüm. Bacağı iyi yapılmış atel sayesinde umduğumdan daha iyi görünüyordu ama hâlâ yanındaki eğrilmiş metal değneklere ihtiyacı vardı. Sonuçta Narsiya’da iki mermi yemişti ve onu basit bir dokunuşla iyileştirecek deri şifacılarımız yoktu.

“Sana bir şey getireyim mi?” diye sordum.

“Biraz suya hayır demem,” dedi gönülsüzce. “Ve akşam yemeğine.”

Bir işe yaramaktan mutlu olarak ona bir matara doldurdum ve Farley’nin yiyecek stokundan iki paket ayarladım. Farley’nin yiyecekleri

bölüşmek konusunda şikâyet edeceğini düşünsem de bana yan gözle bakmaktan başka bir şey yapmadı. Kokpitte benim yerimi almıştı ve pencereden bakarken altından geçen dünyadan büyülenmişti. Kilorn hemen onun yanında duruyordu ama Cal'in boştaki sandalyesine asla dokunmuyordu. Prens'in kendisini azarlamasını istemediği için ellerini kontrol panelinden uzak tutuyordu. Bana etrafı parçalanmış camlarla çevrili bir çocuğu anımsattı; dokunmak istiyor ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Neredeyse üçüncü bir paketi de Albay onu hapsedtiğinden beri hiçbir şey yememiş olan Cal'e götürecektim ama jetin arka tarafına şöyle bir bakınca elim havada kaldı. Cal tek başına dikilmiş, açık bir paneli kurcalıyor ve bozulmamış bir şeyi tamir ediyormuş gibi görünüyordu. Şimdi üstünde jette bulduğu bir üniforma; siyah-gümüş renkli bir uçuş tulumu vardı. Arena ve idamdan kalma hırpani giysileri ayaklarının dibinde bir yığın halinde duruyordu. Cal şimdi kendisi gibi, ateş prensi, savaşmak için doğmuş bir asker gibi görünüyordu. Karaşeytan'ın duvarları arasında olmasaydık yine sarayda olduğumuzu ve mumun etrafında dönen kelekler gibi birbirimizin etrafında dans ettiğimizi düşünebilirdim. Kalbinin üstüne dikilmiş bir arma vardı, yanında bir çift kanadı olan siyah ve kırmızı bir semboldü. Bu mesafeden bile alevlerin içine dolanmış siyah noktaları tanıdım. *Alevli Taç*. Bu babasının, büyükbabasının ve onun da doğuştan hakkıydı. Ancak ellerinden olabilecek en kötü şekilde alınmış, babasının kanı ve kardeşinin ruhuyla bedeli ödenmişti. Kral'dan ve onun temsil ettiği her şeyden ne kadar nefret etsem de Cal için üzölmeye engel olamıyordum. Her şeyini kaybetmişti... tüm hayatını... o hayat yanlış bile olsa.

Cal bakışlarımı hissetti ve işinden başını kaldırdı bir an hareketsiz kaldı. Ardından eli armaya gitti ve çalınan krallığın simgesinin üstünde parmağım gezdirdi. Beni örküten tek bir sert hareketle armayı yırttı ve yere fırlattı. Gözlerinde, sakın dış görünüşünün derinlerinde öfke pırıltıları yanıyordu. Saklamaya çalışsa da öfkesi sürekli yüzeye çıkıyor ve iyi taşıdığı maskesine rağmen aradaki çatlaklardan dışarı sızıyordu.

Jetin mekanizmalarını incelemenin, onu benim söyleyeceğim her şeyden daha çok sakinleştireceğini bilerek Cal'i yaptığı işle baş başa bıraktım.

Shade yana kayarak bana da yer açtı ve hiç de zarif olmayan bir tavırla yere çöktüm. Matarayı aramızda dolaştırıp iki kere çalınmış Ka-raşeytan'ın zemininde çok tuhaf bir aile yemeğini paylaşıırken, sessizlik karanlık bir bulut gibi aramızda asılıydı.

"Doğru olanı yaptık, değil mi?" diye fısıldadım bir nevi bağışlanma umarak. Benden sadece bir yaş daha büyük olsa da Shade'in tavsiyelerine daima güvenirdim.

Beni rahatlatarak başıyla onayladı. "Beni senin yanına atmaları sadece an meselesiydi. Albay bizim gibilerle nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Onu korkutuyoruz."

"Yalnız da değil," diye karşılık verdim kasvetle, karşılaştığım herkesin başını başka tarafa çevirdiğini ve fısıldadığını anımsayarak. Herkesin imkânsız yeteneklerle dolu olduğu Güneş Sarayı'nda bile farklıydım. Ve Gizada'da Şimşek Kız'dım. Saygı duyulan, tanınan ve *korkulan*. "En azından diğerleri normal."

"Annemle babam mı?"

Onlardan bahsedince çekinerek başımla onayladım. "Gisa ve oğlanlar da. Onlar saf Kızıl, bu yüzden Albay onlara bir şey yapamaz ve yapmayacaktır." Kelimeler ağzımdan soru gibi çıkmıştı.

Shade, sıkıştırılmış yulaftan oluşan yemeğinden koca bir ısırık aldı. Yulaf kırıntıları üstüne döküldü. "Bize yardım etselerdi, başka bir hikâye olurdu. Ama kaçışımız hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, bu yüzden endişelenme. Onları böyle geride bırakmak," benim gibi derin bir soluk aldı, "onlar için daha iyi oldu. Aksi takdirde babam yardım ederdi. Annem de. En azından Bree ve Tramy herhangi bir şüphe çekmeyecek kadar davaya sadıklar. Ayrıca ikisinin de böyle bir işi kıvrıracak kadar zeki olmadıklarından bahsetmeye gerek bile yok." Duraksadı, düşünceliydi. "Gölbölgelilerin bile yaşlı bir kadını, bir sakatı ve küçük Gisa'yı hücreye atmaktan hoşlanacağından şüpheliyim."

"Güzel," dedim az da olsa rahatlayarak. Kendimi daha iyi hissediyordum, yakasına düşen kırıntıları silkeledim.

"Onlara normal demenden hoşlanmıyorum," diye ekledi bileğimden yakalayarak. Sesi aniden alçalmıştı. "Bizde yanlış bir şey yok. Tamam, farklıyız ama yanlış değiliz. Ve kesinlikle onlardan daha iyi de değiliz."

Normal dışında her şeyiz, demek istedim ama Shade'in katı sözleri bu düşüncemi bastırdı. Başımınla onaylayarak, "Haklısın Shade," dedim ve zayıf yalanımı anlamamasını umdum. "Her zaman öylesindir."

Güldü ve akşam yemeğini kocaman bir ısırıkta bitirdi. "Bunu yazılı olarak da alabilir miyim?" diye kıkırdadı kolumu bırakarak. Gülüşü o kadar tanıdık ki neredeyse canımı acıtiyordu. Onun iyiliği için ben de gülümsedim ama Cal'in güçlü adımları gülümsememi hızla yok etti.

Cal, Shade'in uzattığı bacağının üstünden atlayarak yanımızdan geçip gitti. Gözleri kokpitteydi. "Yakında menzile gireceğiz," dediğinde hepimiz harekete geçtik.

Kilorn kokpitten kovalanmış bir oğlan gibi aceleyle uzaklaştı. Cal ise onu tamamen görmezden geldi. Sadece jete odaklanmıştı. İkisinin düşmanlığı, önümüzdeki zorluklar yüzünden en azından şimdilik geri plana atılmıştı.

Cal, "Kemerlerinizi bağlamanızı tavsiye ederim," dedi ve yerine otururken omzunun üstünden arkaya bakarak benimle göz göze geldi. Kemerlerini büyük bir ciddiyetle bağlayarak her birini hızlı ve sert çekişlerle sağlamlaştırdı. Yarunda oturan Farley de aynısını yaparak benim yerimi sessizce sahiplendi. Bana göre hava hoştu. Jetin havalanmasını izlemek korkunçtu... inişin nasıl olduğunu ise sadece tahmin edebilirdim.

Shade gururlu olsa da aptal değildi ve ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi. Kilorn da Shade'in diğer tarafına geçti ve birlikte onu hızlıca ayağa kaldırdık. Ayağa kalktıktan sonra dönerek koltuğuna oturdu ve bir koltuğunun altında koltuk değneğiyle birlikte kemerini bağladı. Kilorn'la onun iki yanına oturduk. Balıkçı çocuk bu sefer kendini sıkıca bağlayarak yüzünde sert bir ifadeyle kemerine tutundu.

Ben de kendi kemerlerime odaklandım ve bağladığım zaman kendimi tuhaf şekilde güvende hissettim. *Az önce kendini son sürat giden bir metal parçasına bağladın.* Bu kadar rahatlatıcı hissettirmemeliydi ama öyleydi. Sanırım bunda kendimi olayın dışında hissetmemin de etkisi vardı. En azından önümüzdeki birkaç dakika için... Ölüm kalım meselesinden pilot sorumluydu ve ben, öylesine bir yolcuydum.

Cal kokpitte bir düzine düğme ve kolla uğraşüyor, jeti sıradaki sürece hazırlıyordu. Batan güneşin ışınlarından kaçınmak için gözlerini kısmıştı. Güneş ışığı kırmızı ve turuncu parmaklarıyla onu sarımsı, bedenini alev almış gibi gösteriyordu ki bunlar pekâlâ onun kendi alevleri de olabilirdi. Cal'ın bir prens olmayı bırakıp alev alev bir cehenneme dönüştüğü Narsiya'yı, Kemik Stadyumu'nu hatta Antrenman karşılaşmalarımızı anımsadım. O zamanlar acımasız yönünü her gösterdiğinde çok şaşırıyordum ama artık alışmıştım. Teninin altında yanan şeyi, onun yakıtı haline gelen öfkeyi ve ikisinin birlikte ne kadar güçlü olduğunu asla unutamazdım.

Herkes herkese ihanet edebilirdi ve Cal de bir istisna değildi.

Kulağıma değen bir şeyle irkilerek koltuğumda kemerlerime rağmen sıçradım. Başımı çevirdiğimde, eli havada duran Kilorn'un dudaklarının neşeli bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

"Hâlâ sendeler," dedi başımı işaret ederek.

Evet Kilorn, hâlâ kulaklarıma sahibim, diye terslenmek istedim ama sonra neden bahsettiğini anladım. Küpelerimden, pembe, kırmızı, koyu mor ve yeşil taşlardan bahsediyordu. İlk üçü ağabeylerimdendi ve diğer tekleri Gisa'daydı. Mecburi hizmete çağırılıp ailemizi belki de sonsuza dek terk ettiklerinde bize verdikleri hediyelerdi. Sonuncusuysa Kilorn'daıdı; Kırmızı Muhafızlar'ın Arkeon'a saldırmasından önce, peşimizi hâlâ bırakmayan ihanet yaşanmadan, tüm bu kıyamet kopmadan önce vermişti. Küpeler, Bree'nin mecburi hizmete alınmasından Maven'ın ihanetine kadarki tüm süre boyunca benimleydi ve anılarla daha da ağırlaşmış gibi hissettiriyorlardı.

Kilorn'un bakışları, gözleriyle aynı renk olan yeşil küpenin üstünde oyalandı. Taşı görmek onu yumuşatmış ve son birkaç ayda edindiği sertliği yok etmişti.

"Elbette," dedim. "Onları mezara kadar götüreceğim."

Bunları kötümser bir tavırla değil, omuzlarımı silkerek söylemiştim ama yine de sözlerim, Kilorn'un yüzünü ekşitmişti. "Bence mezarlardan daha az bahsedelim, özellikle de şu anda," diye mırıldanarak kemerlerine göz attı.

Bu açıdan, morarmış yüzüne yakından bakabiliyordum. Albay'dan bir mor göz, benden de morarmaya başlayan bir yanak. "Bunun için üzgünüm," dedim, hem sözlerimi hem de ona vurmamı kastederek.

"Bana çok daha kötülerini yapmıştın," diyerek kahkaha attı. Haksız değildi.

Telsizden gelen kulak tırmalayıcı tiz bir parazitle bu huzurlu an bölündü. Başımı çevirdiğimde Cal'in bir eliyle dümen gibi bir aleti tuttuğunu ve öne eğilerek diğeriyle de telsizi ağzına götürdüğünü gördüm.

"Vatansever Kalesi Kontrol, burası KŞ bir sekiz tire yedi iki. Kalkış Delfi, varış Mızrak Kalesi."

Sakin ve berrak sesi uçağın içinde yankılandı. Ses tonunda yanlış ya da ilginç hiçbir şey yoktu. Vatansever Kalesi'nin kabul etmesini umdum. Bu çağrıyı iki kere daha tekrarladı ve her seferinde sesinin daha da sıkılmış gibi çıkmasına dikkat etti. Ancak tüm bedeni kaskatıydı ve yanıt beklerken endişeyle dudaklarını kemiriyordu.

Saniyeler saatler gibi geçerken telsizin diğer tarafındaki cızırtı dışında hiçbir şey duymuyorduk. Kilorn en kötüsüne hazırlanarak kemerlerini sıkılaştırdı. Sessizce ben de aynısını yaptım.

Telsiz cızırdayıp yanıt geldiğinde koltuğumu sıkıca tutmuş ve tırnaklarımı kolçağa geçirmiştim. Cal'in uçuş yeteneklerine güvensen de bu, onları en zorlu şekilde test edilirken görmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Katı ve otoriter bir ses, “Anlaşıldı KŞ bir sekiz tire yedi iki,” diye yanıt verdi sonunda. “Bir sonraki çağrı Kankorda Kontrol’de olacak. Anlaşıldı mı?”

Cal yavaşça soluk verirken genişçe sırtışını gizleyemedi. Gerginliğinden kurtulmasıyla omuzları bile rahatladı. Ben de aynı şekilde rahatlayınca ellerimi kucağında birleştirdim. “Anlaşıldı Vatansever Kontrol.”

Ama telsiz yeniden cızırdayarak Cal’in çenesinin gerilmesine sebep oldu. Elleri yönlendirme aletine yöneldi ve büyük bir dikkatle aletin kollarını sıkıca kavradı. Sadece bu hareketi bile hepimizi korkutmaya yetmişti, hatta Farley’yi bile. Cal’in yanındaki koltuktan, sanki bir sonraki kelimeleri hissedebilecekmış gibi açılmış bir ağız ve kocaman gözlerle onu izliyordu. Koltuk değneğini iyice yakınına çekmiş Shade de aynı durumdaydı ve panelin üstündeki telsize gözlerini dikmiş bakıyordu.

“Mızrak’ın üstünde fırtına var, dikkatli ilerleyin,” dedi ses, kalbimizi durduracak kadar uzun bir andan sonra. Ses hâlâ sıkın, görev bilinci içinde ve bizimle ilgisiz geliyordu. “Anlaşıldı mı?”

Bu sefer Cal’in başı öne düştü; gözleri rahatlamayla yarı kapalıydı. Ben de aynısını yapmamak için zor duruyordum. “Anlaşıldı,” diye cevap verdi telsize. Parazit, iletişimin bittiğini belli eden memnun edici bir çıtırtıyla sona erdi. *İşte, bu kadar. Şüphe çekmedik.*

Cal konuşana ve çarpık bir gülümsemeyle arkaya bakana kadar kimseden çıt çıkmadı. “Çocuk oynucağıydı,” dedi, alnındaki ince ter tabakasını dikkatlice silmeden önce.

Bu görüntü karşısında kahkahamı tutamadım... Ateş prensi terliyordu. Cal ise bunu umursamış görünmüyordu. Hatta tekrar kontrol paneline doğru bize arkasını dönmeden önce sırtışı genişledi. Farley bile belli belirsiz de olsa gülümsüyordu ve Kilorn başını sallıyordu.

“Çok iyiydi, Majesteleri,” dedi Shade. Bu unvanı Kilorn küfür eder gibi kullanıyorken ağabeyimin ağzından saygı dolu çıkıyordu. En azından o, pilotumuzu kızdırmayacak kadar akıllıydı.

Sanırım bu yüzden Cal de gülümsedi ve başını salladı. “Benim adım sadece Cal.”

Kilom sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, alayla gülünce dirseğimi kaburgalarına geçirdim. "Biraz nazik olmak seni öldürür mü?"

Bir yerinin daha morarmasını engellemek için benden uzağa eğildi. "Bunu riske atmak istemiyorum," diye fısıldadı. Ardından Cal'e dönerek, "Kankorda'da sinyal göndermeyeceğiz sanırım, *Majesteleri?*" dedi yüksek sesle.

Bu sefer topuğumu sertçe ayağına gömdüğümde tatmin edici bir inleme duyuldu.

Yirmi dakika sonra güneş batmıştı. Liman Körfezi'nin ve Yeni Kent harabelerinin ötesine geçmiş, her geçen saniye biraz daha alçalıyorduk. Farley koltuğunda zar zor oturuyor, olabildiğince çok şey görmek için boynunu uzatıyordu. Altımızda şimdi sadece Poyraz'ın çoğunu kaplayan ormanlara doğru sıklaşan ağaçlar vardı. Dışarısı bizim oralara benziyordu ve sanki Sütunkent bir sonraki tepenin ardındaydı. Ama evim batıda, iki yüz kilometre kadar uzakta kalmıştı. Buradaki nehirler yabancıydı, yollar tuhaftı ve akarsu yatağına kurulmuş kasabaların hiçbirini bilmiyordum. Yenikan Nix Marsten ne olduğunu ya da ne kadar büyük tehlikede olduğunu bilmeksizin bunlardan birinde yaşıyordu. *Tabii hâlâ yaşıyorsa.*

Tuzak olasılığını düşünüp endişelenmeliydim ama endişelenmiyordum. Endişelenemezdim. Devam etmemi sağlayan tek şey, diğer Yenikanları bulma düşüncesi idi. Sadece dava için değil, *kendim için*, sadece ağabeyim ve bende mutasyon olmadığını, yalnız olmadığımızı kanıtlamak için.

Maven'a güvenmem hataydı ama Julian Jacos'a değil. Onu ben de, Cal de çoğu kişiden daha iyi tanıyorduk. Benim gibi, Cal de isim listesine güveniyordu ve diğerleri güvenmiyorlarsa bile bunu hiç belli etmiyorlardı. Onların da inanmak istediklerini düşünüyordum. Liste onlara bir silah umudu, savaşı kazanabilmelerine yarayacak bir fırsat sunuyordu. Liste, hepimize tutunacak bir şeyler veren bir dayanak noktasıydı.

Jet ormana doğru yönünü değiştirdiğinde oyalanmak için haritaya odaklandım ama yine de midemin korkuyla kasıldığını hissedebiliyordum.

Cal camdan dışarı, harabelerin piste dönüştüğü yere bakıp, "Yok artık," diye mırıldandı. Bir düğmeyi çevirdi ve ayaklarının altındaki paneller titreşirken, eşzamanlı olarak tüm jette değişik bir *vınlama* yankılandı. "İniş için hazırlanın."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum sıkılı dişlerimin arasından ve artık gökyüzü yerine ağaçların tepelerinin görüldüğü pencereden dışarı baktım.

Cal cevap veremedi tüm jet titreyip sert bir şeye çarptığında yerlerimizde sıçradık ve jetin sallanması bizi ileri geri savururken kemerlerimize sıkı sıkı tutunduk. Shade'in değneği havalanarak Farley'nin koltuğunun sırtına çarptı. Farley bunu fark etmemiş görünüyordu; koltuğunun kolçaklarını tutan eklemleri bembeyaz kesilmişti ama gözleri kocaman açılmıştı ve onları bir an bile kırpıyordu.

Motorların kükremesinden zorlukla duyulan bir sesle, "İndik," diye fısıldadı.

Sözde harabe olması gereken bu yerin üstüne çöken gece sessizliğini uzaktan gelen bir kuş sesi ve uçağın hafif uğultusu bozuyordu. Kuzeye yaptığımız yolculuğumuzdan sonra motorlar gittikçe yavaşlayıp durmuştu. İki kanadının altındaki parlak mavi elektrik akımları da solmuştu, böylece jetin iç aydınlatması ve yıldızlarınkinden başka ışık kalmamıştı.

İnişimizin fark edilmediğini umarak sessizlik içinde bekledik.

Hava, sonbahar gibi; ölü yapraklar ve uzaktaki yağmur fırtınalarının nemi gibi kokuyordu. Rampanın ucunda dururken havayı derin derin soludum. Sessizliği sadece, birkaç dakikalığına da olsa çok ihtiyaç duyduğu uykuya dalan Kilorn'un uzaktan gelen kesik horlamaları bozuyordu. Farley çoktan gözden kaybolmuş, elinde silahıyla gizli pistin geri kalanını araştırmaya gitmişti. Ne olur ne olmaz diye Shade'i de yanında götürmüştü. Haftalar sonra, hatta aylar sonra ilk kez hapiste değildim ya da yakından izlenmiyordum. Yeniden sadece kendime aittim.

Elbette bu çok uzun sürmeyecekti.

Cal, bir omzunda tüfek, belinde tabanca ve elinde de bir çantayla rampadan aceleyle indi. Siyah saçları ve siyah tulumuyla gölgeden yapılmış gibiydi ve bunu kendi lehine kullanmayı planladığından emindim.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum kolundan yakalayarak. Tutuşundan anında kurtulabilirdi ama yapmadı.

"Endişelenme, çok fazla almadım," dedi çantayı göstererek. "Nasıl da ihtiyaçlarımın çoğunu çalabilirim."

"Sen mi? Çalmak mı?" Bir prensin, dahası bir akılsızın, böyle bir şey yapması düşüncesi karşısında alayla güldüm. "En iyi ihtimalle parmaklarını kaybedersin. En kötüsü de başını."

Endişeli görünmemeye çalışarak omuz silkti. "Peki, bu senin için önemli mi?"

"Önemli," dedim sessizce. Sesimdeki acıyı gizlemek için elimden geleni yaptım. "Sana burada ihtiyacımız var, bunu biliyorsun."

Ağzının kenarı kıvrıldı ama gülümsemek için değildi. "Peki, bu *benim için* önemli mi olmalı?"

Aklını başına getirmek için onu yumruklamak istedim ama o Kirlor değildi. Yumruğumu gülerek karşıladı ve yürümeye devam ederdi. Prens'e bir sebep vermel, ikna etmeliydim. *Uсталıkla idare edilmeli.*

"Kurtardığımız her Yenikan'ın Maven'a bir darbe olacağını kendin söyledin. Bu hâlâ doğru, değil mi?"

Bunu onaylamadı ama karşı da çıkmadı. En azından dinliyordu.

"Benim ne yapabildiğimi, Shade'in ne yapabildiğini biliyorsun. Belki Nix ikimizden de güçlü, ikimizden de *iyidir*. Bu da doğru, değil mi?"

Daha fazla sessizlik.

"Maven'm ölmesini istediğini biliyorum."

Karanlığa rağmen Cal'in gözlerinde tuhaf bir ışık parıldadı.

"Ben de bunu istiyorum," dedim. "Ellerimi boğazına dolamak istiyorum. Yaptıkları için, öldürdüğü her insan için kanının aktığını görmek istiyorum." Bunu sesli olarak söylemek; beni her şeyden çok korkutan düşünceyi, onu anlayabilecek tek insana itiraf etmek kendimi iyi hissettirmişti. *Onun canını çok fena yakmak istiyorum. Bağıramayacak*

hale gelene kadar şimşeğimle kemiklerini inletmek istiyorum. Maven'ın dönüştüğü canavarı parçalamak istiyordum.

Ancak onu öldürmeyi düşündüğümde zihnimin bir parçası, bir zamanlar olduğuna inandığım oğlanı hatırlıyordu. Kendime sürekli onun gerçek olmadığını hatırlatıyordum. Benim tanıdığım ve inandığım Maven özellikle benim için tasarlanmış bir hayaldi. Elara oğlunu benim sevebileceğim birine dönüştürmüştü ve işini çok iyi yapmıştı. Nasılsa, hiç var olmamış bir insan, bana çoğu hayaletimden daha beter musallat olmuştu.

"Şu anda bizim için erişilmez durumda," dedim, hem Cal'e hem de kendime. "Şimdi peşinden gidersek ikimizi de gömer. Bunu *biliyorsun*."

Bir zamanlar bir general ve hâlâ büyük bir savaşçı olan Cal, savaşı çok iyi anlıyordu. Öfkesine rağmen, her zerresi intikam diye yalvarsa da, bu kazanamayacağı bir savaştı. *Henüz*.

"Ben senin devriminin bir parçası değilim," diye fısıldadığında sesi gece esintisinde neredeyse kaybolmuştu. "Kırmızı Muhafızlar'dan değilim. Bu işin bir parçası *değilim*."

Ayağını öfkeyle yere vurmasını da bekledim.

"O zaman *nesin* Cal?"

Hızla bir cevap verebileceğini umarak ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı.

Bundan hoşlanmasam da kafa karışıklığını anlıyordum. Cal, benim karşısında savaştığım her şey olmak üzere yetiştirilmişti ve nasıl başka bir şey olunacağını bilmiyordu. Özellikle de şimdi olduğu gibi, Kızalların yanında savaşırken, kendi halkı tarafından avlanırken ve kendi kanından olanların ihanetine uğramışken.

Uzun, berbat bir andan sonra arkasını dönerek gerisingeri jete girdi. Çantasını, silahlarını çıkarırken inadını da üzerinden atmıştı. Bu kararıyla rahatlayıp sessizce soluklandım. Kalacaktı.

Ama ne kadar süreyle, işte, onu bilmiyordum.

ON BİR

Haritaya göre Korant altı kilometre kuzeydoğuda, Saltanat Nehri ile geniş Liman Yolu'nun kesişimdeydi. Liman Yolu kuzey sınırına uzanırken su kaplı, geçilmez bataklıkların etrafından dolanıp iç kısımlara yönelmeden önceki son kasabalardan biri ve ticari bir karakol bölgesinden ibaret görünüyordu. Ancak Poyraz'ın dört büyük yanyolundan biri olan Liman Yolu, Delfi, Arkeon ve Liman Körfezi'ni birbirine bağladığı için en çok kullanılan rotalardan biriydi. Bu nedenle de, bu kadar kuzey uçta olmasına rağmen, o yolların en tehlikelisiydi. Asker ya da sivil, çok sayıda Gümüş buradan geçiyor olabiliirdi ve bizim peşimizde olmasalar bile Cal'i bu krallıkta tanımayacak hiç kimse yoktu. Çoğu onu tutuklardı ama bir kısmı kesinlikle onu ilk gördüğü yerde öldürmeyi denerdi.

Ve bunu yapabilirler de, diye düşündüm. Bunu bilmek beni korkutmalıydı ama onun yerine canlanmış hissediyordum. Maven, Elara, Evangeline ve Ptolemus Samos... tüm güç ve yeteneklerine rağmen hepsi de kırılgandı. *Yenilebilirler.* Sadece doğru silahlara ihtiyacımız vardı.

Bu düşünce son birkaç günkü acımı bastırmayı kolaylaştırıyordu. Omzum artık çok fazla acımıyordu ve ormanın sessizliğinde başımdaki cınlamanın azaldığını fark ettim. Banşinin çığlığını birkaç gün sonra hiç hatırlamayacaktım. Hatta bugün Kilorn'un yanağına attığım yumruk yüzünden zedelenen eklemelerim bile artık acımıyordu.

Shade ağaçların arasından sıçrarken belirip kaybolan görüntüsü, bulutların arasından görünen yıldızlar gibiydi. Yakında duruyor, göz önünden kaybolmuyor ve ısınırken temposuna dikkat ediyordu. Bir iki kere, çoğunlukla Cal'e yardımcı olmak için, geyik izlerini ya da gizli hendekleri göstererek fısıldamıştı. Kilorn, Shade ve ben ormanlık alanda büyümüştük ama o, saraylarda ve kışlalarda yetişmişti. Sürekli olarak tökezlemesinden ve basarak gürültüyle kırdığı dallardan anlaşılacağı üzere, ikisi de onu gecenin bir yarısı ormanda yürümeye hazırlamamıştı. Geçtiği yerleri yakarak kendine yol açmaya, karşısına çıkan engelleri ve düşmanları sadece ve sadece gücüyle yenmeye alışmıştı.

Prens'in her tökezlemesinde Kilorn'un dudakları sivri bir gülümsemeyle kıvrılıyor, dişleri parlıyordu.

Cal'i gölgelere gizlenmiş iri bir kaya parçasından çekerek uzaklaştırırken, "Şuraya dikkat et," dedi. Cal, kolunu sertçe çekerek balıkçı çocuğun tutuşundan kolayca kurtuldu ama neyse ki verdiği tek tepki bu oldu. Ta ki dereye varana dek.

Karşı kıyıdaki ağaçların dalları bulunduğumuz kıyıya doğru yay gibi eğilmişti ve yaprakları akarsuya değiyordu. Yıldızlar tepemizde parlıyor, Saltanat Nehri'ne katılmak için ormanı dolaşarak geçen akıntıyı aydınlatıyordu. Dere çok geniş değildi ama ne kadar derin olduğu da belli değildi. En azından akıntı sakın görünüyordu.

Kilorn büyük olasılıkla suda, karada olduğundan daha rahattı ve sığ kısımlara doğru hızla atladı. Derenin ortalarına doğru bir taş attı ve taşın suya düşerkenki *şıp* sesini dinledi. "İki-iki buçuk metre kadar," dedi bir süre sonra. Boyumu geçiyordu. "Senin için bir sal yapmalı mıyız?" diye ekledi bana doğru sırta.

İlk kez on dört yaşındayken Başkent Nehri'nde yüzmüştüm, bunun üç katı daha derin ve on katı daha geniş, gerçek bir nehirdi. Bu yüzden dereye atlamak ve başımı karanlık, soğuk suyun içine sokmak benim için çocuk oyuncağıydı. Okyanusa bu kadar yakinken, suyun tadı hafif tuzluydu.

Kilorn hemen ardımdan geldi ve uzun, tecrübeli kulaçlarıyla dereyi saniyeler içinde aştı. Onun daha fazla hava atmamasına şaşırmıştım; suda taklalar atmamış ya da nefesini dakikalarca tutmamıştı. Karşı kıyıya vardığımda sebebini anladım.

Shade ve Farley karşı kıyıda çömelmiş, önlerinde akan suya bakıyorlardı. İkisinin de yüzleri çarpılmış, gölgelerin içindeki Prens'i izlerken gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Su, Cal'in bacaklarının etrafından tıpkı bir annenin nazik dokunuşu gibi dolansa da Prens'in yüzü ay ışığında gittikçe daha solgun görünüyordu. Kollarını hızla kavuşturarak titreyen ellerini gizlemeye çalıştı.

"Cal?" diye seslendim, sesimi alçak tutmaya dikkat ederek. "Sorun nedir?"

Çoktan bir ağaç gövdesine yaslanmış olan Kilorn karanlıkta kahkaha attı. Ceketini çıkararak suyla dolmuş kumaşı tecrübeli ellerle sıktı. "Yapma ama Calore! Bir jeti uçurabiliyorsun ama yüzemiyor musun?" dedi.

"Yüzebilirim," dedi Cal öfkeyle. Kendini zorlayarak suda bir adım daha ilerlediğinde su dizlerine yükseldi. "Sadece bundan hoşlanmıyorum."

Elbette hoşlanmaz. Cal bir yakıcıydı, ateşi yönetirdi ve onu sudan başka hiçbir şey güçsüzleştiremezdi. Su onu çaresiz ve güçsüz kılıyor; nefret etmek, korkmak ve savaşmak üzere eğitildiği her şeyin ta kendisine dönüştürüyordu. Arenada neredeyse ölmek üzere olduğunu hatırladım. Lord Osanos tarafından tuzağa düşürülmüş, yakarak uzaklaştıramayacağı kadar suyla dolu bir küreye hapsedilmişti. Kendini tabutta, sulu bir mezarda hissetmiş olmalıydı.

Onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim; bu hatıra, durgun suyu kaboran, sonsuz bir okyanus gibi mi gösteriyordu?

İçimden gelen ilk tepki, geri yüzüp onun geçmesine yardımcı olma isteğiydi ama bu durum Kilorn'u kahkahalara boğardı ki buna Cal bile dayanamazdı. Ormanın ortasında bir kavga, şu anda ihtiyacımız olan son şeydi.

"Burnundan nefes al, Cal." Başını kaldırdığında derenin karşı kıyılarından gözlerimiz birleşti ve başımı hafifçe sallayarak ona destek oldum. *Ağzından dışarı ver.* Bu onun bana verdiği tavsiyeydi ama onu yatıştırmaya da yaramıştı.

İleri doğru bir adım attı, bir tane daha, sonra bir tane daha. Göğsü sakinleştirici nefeslerle kalkıp iniyordu. Sonra yüzmeye; dereyi tıpkı devasa bir köpek gibi geçmeye başladı. Kilorn bir elini ağzına kapamıştı ve sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. Ona doğru birkaç taş attım. Bu onu, en azından Cal yeniden sığılğa ulaşana ve hevesle sudan çıkana kadar susturdu. Prens'in utancı yüzünden yaydığı sıcaklıkla teninden buhar yükseliyordu.

"Çok soğuk," diye geveledi ve bizden tarafa bakmak zorunda kalmamak için başını salladı. Diken diken olmuş siyah saçları, utançtan beyazlamış yüzünün bir tarafına yapışmıştı. Hiç düşünmeden uzanıp saçlarını geriye doğru atarak onu saygın görüntüsüne kavuşturdum. Tüm bu süre boyunca hareketim karşısında hoş bir şaşkınlık yaşıyor-muşçasına gözlerini benden ayırmadı.

Şimdi de kızarma sırası bendeydi. *Dikkat dağıtıcı bir şey olmayacak, demiştik.*

"Sen de sudan korktuğunu söyleme," diye seslendi Kilorn karşı tarafa, çok yüksek ve kaba bir sesle. Farley sadece kahkahayla karşılık verdi ve ağabeyimin bileğini kavradı. Yarım saniye sonra yanımızda kupkuru bir halde dikilmiş, sırtıyorlardı.

Sıçramışlardı. Tabii ki.

Shade ıslak atkuyruğumu çekistirerek alayla güldü. "Salaklar," dedi nazikçe.

Koltuk değneği olmasa onu doğrudan dereye itebilirdim.

Korant'ın üstündeki tepeye vardığımızda saçlarım neredeyse kuru-muştu. Yoğun bulutlar, ayı ve yıldızları kapasa da köyün ışıkları, görmemize yeterli oluyordu. Gözetleme noktamızdan burasının da Sütunkent'e çok benzediğini görebiliyordum. Saltanat Nehri'nin ağzına kurulmuştu ve iki yolun kesişiminde yer alıyordu. Tuz bataklıklarından hafifçe yüksekteki düzgün asfaltlı yolun Liman Yolu olduğu çok açıktı. Diğeri ise doğudan batıya uzanıyor ve köyün arkasındaki toprak yola bağlanıyordu. Nehir kıyısında, tepesinde dönen fener ışıklarıyla aydınlanan gözetleme kulesi gökyüzüne yükseliyordu. Işıklar üstümüzden geçtiğinde irkildim.

"Sence orada mıdır?" diye fısıldadı Kilorn, Nix'i kastederek. Aşağıdaki gözetleme kulesinin gölgesine sıkışmış gecekondu-lara bakıyordu.

"Nix Marsten. Yaşıyor. Erkek. Doğum: 20 Aralık 271, Korant, Bataklık Sahili, Saltanat Eyaleti, Poyraz. Mevcut ikameti: Doğum yeri.' Listenin tüm söylediği bu kadar." Kelimeleri zihnimde görerek ezbere söyledim. Son kısmı, bir damga gibi yakan bölümü söylememiştim. *Kan grubu: Uygulama dışı. Gen mutasyonu, tür bilinmiyor.* Listede, benimki de dahil her isimde bu yazıyordu. Julian'ın, kan deposunda benim kanımı onla-rınkiyle eşleştirerek onları bulmasını sağlayan işaret buydu. Şimdi bu bilgiyi kullanmak bana kalmıştı... ve çok geç kalmadığımı umuyordum.

Karanlıkta gözlerimi kısıp gecenin içinde görmeye çalıştım. Neyse ki Saltanat sakin ve karanlık bir nehirdi, sessiz görünüyordu ve yollar da boştu. Hatta okyanus bile cam gibi dümdüzdü. Önlem Paketi gereğince sokağa çıkma yasağı hâlâ yürürlükteydi. "Donanma gemisi falan göremiyorum. Liman Yolu'nda da hiç trafik yok."

Cal başını sallayarak beni onaylayınca nabzımı hızlandı. Maven'ın avcılarının onları kolayca görmemizi sağlayacak kalabalık bir asker grubu olmaksızın dolaşmayacağı çok açıktı. Bu da iki olasılığı doğuruyordu: Ya henüz Nix için gelmemişlerdi ya da çoktan gitmişlerdi.

"Sokağa çıkma yasağına rağmen çok da zor olmayacak," dedi Farley, köyü tarayıp her çatıyı ve köşe başım incelerken. Bunu daha önce de yaptığı hissine kapıldım. "Tembel kasaba, tembel güvenlikçiler. On

tetrarka bahse girerim ki kasaba kayıtlarını kilit altında tutmaya bile zahmet etmiyorlardır.”

“Bahsini görüyorum,” diye karşılık verdi Shade, kızın omzunu hafifçe dürterek.

“Sizinle orada buluşuruz,” dedi Cal. Bir kilometre ötedeki ağaçlığı işaret etti. Bataklık ve uzun otlarla çevrili alanı karanlıkta görmek zordu. Mükemmel bir saklanma yeri idi ama itiraz ederek başımı salladım.

“Ayrılmayacağız.”

“Seninle birlikte liderlik etmemi ve hep birlikte orada aylak aylak dolanmamızı mı tercih edersin? İstersen ben gidip Güvenlik karakolunu patlatayım, sen de yoluna her kim çıkarsa kızartırsın,” diye karşılık verdi Cal. Sakin olmak için elinden geleni yapıyordu ama sesi gitgide kızgın bir öğretmeninkine benziyordu. *Tıpkı dayısı Julian’ınki gibi.*

“Olmaz tabii...”

“Biz o kasabaya adım atamayız, Mare. Tabii sen yüzümüzü gören her insanı öldürmeye niyetli değilsen. *Her insanı.*”

Gözleri, anlamamı beklercesine benimkileri delip geçiyordu. Her *insanı*. Sadece Güvenlik görevlilerini değil, askerleri değil hatta Gümüş vatandaşları bile değil. *Herkesi*. Bizim hakkımızda herhangi bir fısıltı, bir dedikodu olursa Maven koşarak gelirdi. Gözcüler, askerler, *birlikler*, gücü altındaki her şey ve herkesle gelirdi. Tek savunmamız saklı ve bir adım ileride kalmaktı. Geride bir iz bırakırsak ikisini de yapamazdık.

“Tamam.” Sesim hissettiğim kadar alçak çıkmıştı. “Ama Kilorn bizimle kalacak.”

Kilorn’un gözleri parlayarak Cal ile benim aramda gidip geldi. “Bana dadılık yapmazsan bu iş çok daha hızlı ilerleyecek, Mare.”

Dadı. Sanırım dönüştüğüm şey buydu; artık düşünebildiği, dövülebildiği ve kendine bakabildiği halde. Keşke bu kadar aptal olmasaydı ve benim korumamı reddetmekte bu kadar ısrar etmeseydi.

“Maven senin adını biliyor,” dedim ona. “Kimlik fotoğrafının ülkedeki her karakola ve her güvenlikçiye gönderilmediğini düşünmek aptallık olur.”

Dudakları kılgımlıkla büzüldü. "Peki ya Farley?"

"Ben Gölbölgeliyim, evlat," diye cevapladı Farley, benim yerime. En azından onunla aynı fikirdeydik. "Senin Kralın benim kayıtlarıma ulaşamaz ve benim gerçek adımlı bilmiyor."

"Benim gitme sebebim de herkesin benim öldüğümü düşünmesi," diye araya girdi Shade, değneğine yaslanarak. Elini Kilorn'un omzuna koyarak onu sakinleştirmek istese de balıkçı çocuk silkinerek ondan kurtuldu.

"Pekâlâ," diye homurdandı sessizce. Döndü ve arkasına bakmadan ağaçlığa doğru tıpkı bir tarla faresi gibi sessiz ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Cal, ağzı hoşnutsuzlukla kıvrılarak arkasından baktı. "Onu yok etmemizin herhangi bir yolu var mı?"

"Zalimleşme Cal," dedim sertçe ve Kilorn'un arkasından gittim. Yolumun üstündeki Prens'e iyi durumdaki omzumla bilerek vurdum. Zarar vermek için değil, iletişim kurmak içindi: *Onu rahat bırak.*

Beni yakından takip ederken sesi fısıltı gibiydi. İlk parmakları beni sakinleştirmek istercesine kolumu okşuyordu. "Sadece şaka yapıyorum."

Ancak bunun doğru olmadığını biliyordum. Hem de hiç doğru değildi. Ve en kötüsü de onun haklı olup olmadığını merak etmemdi. Kilorn bir asker değildi, bir bilge ya da bir bilimci de. Herkesten daha hızlı ağ atabilirdi, bunu biliyordum ama balık değil de *insan* yakalamaya çalıştığımıza göre, bunun bize nasıl bir faydası olurdu? Muhafızlar'la nasıl bir eğitim aldığını bilmiyordum ama onlarla bir aydan fazla zaman geçirmemişti. Güneş Sarayı'nda benim sayemde hayatta kalmıştı ve Sezar Meydanı'ndaki katliamdan tamamen şans eseri sağ kurtulmuştu. Yeteneği olmadan, yetersiz eğitimle ve çok daha düşük zekâyla bizi yavaşlatmaktan başka ne işe yarayabilirdi?

Onu mecburi hizmetten, bunun için... başka bir savaşa düşün diye kurtarmamıştım. Bir yanım onu eve, Sütunkent'e, nehrimize ve bildiğimiz hayata geri gönderebilmeyi diliyordu. Belki yoksul bir hayatı olacaktı, fazla çalışacaktı ve istenmeyecekti ama *yaşayacaktı*. Orman ve

nehir arasına sıkışmış o gelecek artık benim için mümkün değildi. Ama onun böyle bir şansı olabilirdi. Bunu onun için istiyordum.

Onun burada kalmasına izin vermek delilik mi?

Ama gitmesine nasıl göz yumacağım?

Bu iki soruya da cevabım yoktu, bu yüzden Kilorn'la ilgili tüm düşüncelerimi kenara ittim. Bunlar bekleyebilirdi. Shade ve Farley'yle vedalaşmak için arkama baktığımda çoktan gitmiş olduklarını gördüm. Korant'ta bir tuzak olabileceğini düşündüğümde sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. Başımın içinde silah sesleri yankılandı; hatıraları zihnimde hâlâ çok tazeydi. *Hayır*. Shade'in yeteneği ve Farley'nin tecrübesiyle onları bu gece hiçbir şey durduramazdı. Ve ben yokken, gizleyecekleri bir Şimşek Kız olmadığında, hiç kimse ölmek zorunda değildi.

Kilorn, uzun otların arasında tıpkı bir gölge gibiydi ve becerikli elleriyle yeşil sapsarı ayırıyordu. Arkasında hiç iz bırakmıyordu, gerçi bu pek de önemli değildi. Arkamdan gelen Cal'in geniş gövdesi yolundaki her şeyi eziyordu ve varlığımızı gizlemenin bir anlamı kalmıyordu. Ayrıca sabah olmadan, umarım yanımızda Nix'le buradan ayrılmış olacaktık. Şanslıysak hiç kimse bir Kızıl'ın kaybolduğunu fark etmezdi ve ne yaptığımızı anlamadan önce bize Maven'dan uzaklaşma fırsatı verirdi.

Ne yapıyoruz gerçekten? Zihnimdeki ses Julian'ın, Kilorn'un, Cal'in ve bir miktar da Gisa'nın sesiyle karışarak tuhaf bir hale büründü. İğne gibi batıyor, kabullenmekten korktuğum şeyi dürtüyordu. Liste sadece ilk adım. Yenikanları takip etmek. Ama onları bulduktan sonra ne yapacağız? Ben ne yapacağım?

Yaşadığım hüsrarla adımlarım hızlandı ve Kilorn'u geride bıraktım. Yalnız başıma olmak istediğimi anlayarak geçmem için yavaşladığımı belli belirsiz fark ettim. Karanlıkla örtülmüş ağaçlık gittikçe yaklaşırken gerçekten yalnız olabilmeyi diledim. Dalgıçta yalnız uyandığımdan beri huzurlu bir anım olmamıştı. O bile kısa sürmüş, sessizliğim Kilorn tarafından bölünmüştü. O zaman onu gördüğüme memnun olmuştum ama şimdi o sürenin sadece kendime ait kalabilmesini dilerdim. Düşünmek,

plan yapmak ve yas tutmak için zamanım olmasını. Hayatımın geldiği noktayı anlamaya çalışabilmeyi.

"Ona seçenek sunacağız," dedim yüksek sesle. Cal'in de Kilorn'un da duyma mesafesinin dışında olmadığını biliyordum. "Bizimle gelir ya da burada kalır."

Cal yakındaki bir ağaca yaslandı, bedeni rahatlamış görünse de gözlerini ufka doğru dikmişti. Bakışlarından hiçbir şey kaçmazdı. "Ona bu *seçiminin* sonuçlarını anlatacak mıyız?"

"Onu öldürmek istiyorsan önce beni geçmen gerek," dedim. "Bize katılmayı reddetti diye bir Yenikan'ın öldürülmesine karşıyım. Ayrıca bir güvenlikçiye benim burada olduğumu söylerse, bunun nedenini de açıklamak zorunda kalacaktır. Bu da Bay Marsten için ölüm emri gibi bir şey olur."

Prens'in dudakları kıvrıldı. Söylenmemek için kendini zor tuttu. Ama benimle tartışmak onu hiçbir yere vardırmayacaktı, özellikle de şimdi. Kendi verdiği emirler dışında hareket etmeye alışık olmadığı belliydi. "Ona Maven'dan bahsedecek miyiz? Burada kalırsa öleceğinden? Maven senin izini bulursa *diğerlerinin* de öleceğinden?"

Başımı öne eğerek onaylarcasına salladım. "Ona anlatabileceğimiz her şeyi anlatacağız ve ona kim ya da ne olmak istediğini seçme şansı vereceğiz. Maven'a gelince de... eh..." Doğru kelimeleri aradım ama her geçen an bu daha da zorlaştı. "Ondan uzak duracağız. Sanırım yapabileceğimiz tek şey bu."

"Neden?" diye lafa girdi Kilorn. "Neden ona seçim şansı veriyorsun ki? Erişebileceğimiz herkese ihtiyacımız olduğunu kendin söyledin. Bu Nix denilen adam senin yarın kadar bile güçlüyse onun gitmesine izin veremeyiz."

Bunun cevabı çok basitti ve içimi parçalıyordu. "Çünkü kimse bana bu şansı vermemiştir."

Kendime, sonuçlarını bilseydim de bu yolda yürüyeceğimi... Kilorn'u mecburi hizmetten kurtaracağımı, yeteneğimi keşfedeceğimi, Muhafızlar'a katılacağımı, yaşamları paramparça edeceğimi, savaşaacağımı ve

öldüreceğimi söyledim. Şimşek Kız olacağımı. Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum.

Ağır ve gergin sessizlik içinde bir saat kadar zaman geçti. Benim için hava hoştu; bana düşünmek için zaman veriyordu ve Cal de sessizliğin tadını çıkarıyordu. Son birkaç günden sonra o da en az benim kadar dinlenmeye muhtaç kalmıştı. Kilorn bile şaka yapmaya yeltenmeksizin, eğri büğrü bir kökün üstüne oturup uzun otlardan kınılgan ve işe yaramaz bir ağ örmeye daldı. Belli belirsiz gülümsüyor, tanıdık düğümlerin keyfini çıkarıyordu.

Aşağı kasabadaki Nix'i düşündüm; hazırladığım tuzağa düşmüş, büyük ihtimalle yatağından sürüklenmiş, belki de ağzı bağlanmıştı. Acaba Farley, adamın gelmesi için karısını ve çocuklarını tehdit etmiş miydi? Ya da Shade kolayca bileğinden yakalayıp *sıçramış*, adamı da kendisiyle birlikte, ağaçlığa ısınlanmanın mide bulandırıcı kiskacına mı almıştı? *Doğum 20 Aralık 271*. Nix babamla yaşıttı; neredeyse kırk dokuz yaşındaydı. Nix de onun gibi yaralı ve kırgın mıydı? Yoksa hiçbir şeyi yoktu da bizim gelip onu kırmamızı mı bekliyordu?

Ben karanlık ve ezici soruların girdabına yuvarlanmadan önce uzun otlar kımıldandı. *Biri geliyor*.

Sanki Cal'in içinde bir düğmeye basıldı. Tüm kasları gerilmiş, otların arasından fırlayacak her şeye hazırlıklı halde yaslandığı ağaçtan uzaklaştı. Parmak uçlarında alevler görmeyi beklesem de uzun yıllar boyunca aldığı askeri eğitimden sonra Cal nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Karanlığın içinde, alevleri gözetleme kulesinin ışığı kadar göze çarpardı ve tüm güvenlikçilere buradaki varlığımızı bildirirdi. Kilorn da beni şaşırtarak Cal kadar dikkatli davrandı; ottan yaptığı ağı bıraktı ve kalktığı sırada ayaklarıyla ezdi. Hatta botunda gizlediği bir hançer çıkardı; bu, bir zamanlar balık temizlemekte kullandığı kalın bıçağı. Aletin görüntüsü sinirlerimi bozdu. Bu bıçağın ne zaman silaha dönüştüğünü ya da onu ne zaman ayakkabısında taşımaya başladığını bile bilmiyordum. *Büyük ihtimalle insanlar ona ateş etmeye başladığı sırada.*

Ben de silahsız değildim. Kanımdaki kısık uğultu tek ihtiyacımdı; her bıçaktan daha keskin ve her mermiden daha acımasızdı. Kıvılcımlar ihtiyacım olduğunda kullanmam için derimin altında dolaşmaya başladı. Benim yeteneğimin, Cal'inde eksik olan bir gizlilik özelliği vardı.

Otların arasından duyulan bir kuş sesi geceyi böldü. Kilorn da aynı şekilde hafif bir ısıkla karşılık verdi. Sütunlu evlerimizin altında yuva yapan ardıçkuşlarının gibi bir sestti. "Farley," diye fısıldadı, uzun çalıları göstererek.

Otların arasından ilk çıkan Farley olsa da sonuncusu değildi. Onu iki kişi daha takip ediyordu: Biri değneğine yaslanan ağabeyim; diğeriye bodur, kolları kaslı ve yaşla edindiği toparlak göbekli bir adamdı. Nix.

Cal'in eli koluma dolanarak hafifçe baskı yaptı. Beni nazikçe ağaçların içindeki gölgelere doğru çekti. İhtiyatlı olmaktan asla zarar gelmeyeceğini bilerek itiraz etmeden onunla gittim. İçten içe, Narsiya'daki gibi, yüzümü gizlemek için bir parça kırmızı bezimizin olmasını diledim.

"Sorun yaşadınız mı?" diye sordu Kilorn, Farley ve Shade'e yaklaşarak. Her nasılsa olduğundan daha yaşlı, benim alışık olduğumdan daha kontrollü konuşmuştu. Gözlerini Nix'ten ayırmıyor; kısa, tombul Yenikan'ın kısa parmaklarındaki her seğirmeyi takip ediyordu.

Farley soru önemsizmiş gibi elini salladı. "Kolaydı. Hatta bu şey etrafta topallayıp durmasına rağmen," dedi, Shade'i parmağıyla dürterek. Ardından Nix'e döndü. "Mücadele etmedi."

Karanlığa rağmen Nix'in yüzünün kızardığını gördüm. "Pekâlâ, sonuçta aptal değilim." Sertçe ve doğrudan konuşuyordu. Sırlarla işi olmayan bir adamdı. *Gerçi kanı şimdiye kadarki en büyük sırrı barındırıyor. "Siz şu Kırmızı Muhafızlar'dansınız. Güvenlikçiler sizi evime aldığım için beni asacaklar. Davet etmemiş olsam bile."*

"Bunu bilmek güzel," diye mırıldandı Shade sessizce. Benden tarafa anlamlı bir bakış attığında gözleri hafifçe parlıyordu. *Bizim varlığımız bu adamı ölüme mahkûm etti. "Şimdi, Bay Marsten..."*

"Nix," diye homurdandı adam. Gözlerinde bir şey parıldadı ve Shade'in bakışlarını takip etti. Gölgelerin içindeki varlığımı fark ettiğinde

gözlerini kısarak yüzümü görmeye çalıştı. "Ama sanırım bunu çoktan biliyorsunuz."

Kilorn hafifçe yer değiştirerek adamın görüş açısını engelledi. Bu hareket çok masum görünse de anlamını çözemeyen Nix'in kaşları çatıldı. Sırtını dikleştirerek Kilorn'un dibinde durdu. Genç oğlan ona tepeden bakıyordu ama Nix bir gram korku belirtisi göstermiyordu. Parmağını kaldırarak Kilorn'un göğsünü işaret etti. "Beni buraya sokağa çıkma yasasından sonra sürüklediniz. Bu asılma sebebidir. Şimdi ya bana bunun ne için olduğunu anlatın ya da yolda ölmemeye çalışarak evime döneyim."

"Sen farklısın, Nix." Sesim çok yüksek, çok genç çıkmıştı. *Nasıl açıklayacağım? Birilerinin bana anlatmış olmasını dilediğim bir şeyi ona nasıl anlatacağım? Benim bile gerçekten anlamadığım bir şeyi?* "Sende ters giden bir şey olduğunu, açıklayamadığın bir durum olduğunu biliyorsun. Hatta sende... sende yanlış bir şey olduğunu düşünüyor bile olabilirsin."

Son sözlerim bir ok gibi, hedefi buldu. Aksi, ufak tefek adam bunu duyunca irkildi ve öfkesinin bir kısmı eriyip gitti. Neden bahsettiğimi kesinlikle biliyordu. "Evet," dedi.

Ağaçların içindeki yerimden kıpırdamadım ama Kilorn'a kenara çekilmesini işaret ettim. Söylediğimi yapıp Nix'in geçmesine izin verdi. Adam yaklaşıp gölgelerin içinde bana katıldığında kalbim deli gibi atıyor; öfkeli, hırslı davullar gibi kulaklarımda gümürdüüyordu. Bu adam bir Yenikan'dı, tıpkı benim gibi, Shade gibi. Bunu anlayabilecek başka biri daha.

Nix Marsten'ın babama benzer hiçbir yanı olmasa da aynı gözlere sahipti. Ne renkleri ne de şekilleri benziyordu ama yine de aynıydılar. Zamanın iyileştiremeyeceği kayıplar yaşamış aynı boş bakışlara sahipti ikisi de. Beni korkutansa Nix'in acısının babamınkinden; yürümek bir yana, zar zor nefes alan adamdan daha derin olmasındı. Bunu omuzlarının sarkıklığında, ihmal edilmiş gri saçlarında ve giysilerinde görebiliyordum. Eğer hâlâ bir hırsız, bir yankesici fare olsaydım bu adamdan çalmaya zahmet bile etmezdim. Verebileceği hiçbir şeyi kalmamıştı.

Bakışlarıma karşılık verdi; gözleri yüzümde ve vücudumda dolaştı. Kim olduğumu anladığında gözleri kocaman açıldı. “Şimşek Kız.” Ama arkamda duran Cal’i tanıdığında yaşadığı şaşkınlık büyük bir öfkeye dönüştü.

Neredeyse elli yaşında bir adama göre Nix şaşırtıcı derecede hızlıydı. Gölgelerin içinde onun omuzlarını düşürüp saldırdığını ve Cal’i belinden yakaladığını zar zor görebildim. Prens’in yarı boyunda olsa da tıpkı bir boğa gibi saldırdı ve Cal’le birlikte güçlü bir ağacın gövdesine sertçe çarptı. Çarpmanın etkisiyle ağaç gürültüyle *çatladı* ve kökünden dallarına kadar sallandı. Yarım kalp atışı sonra, müdahale etmem gerektiğini anladım. Cal, Cal’di ama Nix’in kim olduğu ya da ne yapabildiği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Nix, ben daha kollarımı onun boynuna dolamayı başaramadan Cal’in çenesine o kadar güçlü, morartan bir yumruk indirdi ki kırılmasından korktum. “Beni buna mecbur etme, Nix,” diye gürledim kulağının dibinde. “Yapma.”

“Elinden geleni ardına koyma,” dedi Nix tükürürcesine ve beni dirseğiyle uzaklaştırmaya çalıştı. Ama yerimden kıpırdamadım ve boynunu sıktım. Teni dokunuşumun altında kaya gibi sertti. *Pekâlâ*.

Nix’e sadece boyun eğdirecek kadar şok verdim. Bu darbe onun sadece saçlarını diken diken edecekti. Mor kıvılcımların tenine değdiğinde onun geri çekilmesini, belki de biraz sarsılmasını ve aklını başına toplamasını bekledim. Ama sanki şimşegi hiç hissetmemişti. Onu sadece ata konan sinekler kadar rahatsız etmişti. Daha fazla güçle onu yeniden çarptım ama yine hiçbir şey olmadı. Şaşırtıcı şekilde beni üstünden fırlattı ve sırtımı bir ağaca çarparak sertçe düştüm.

Cal benden daha iyi idare ediyor, elinden geldiğince yumruklardan kurtuluyordu. Ama darbeler koluna bile çarpsa acıyla inliyordu. En sonunda alev yapan bilekliği parıldadı ve elinde bir ateş topu oluştu. Alevler Nix’in omzuna kayaya çarpan sular gibi çarpsa da sadece giysilerini yaktı ama tenine hiçbir zarar vermedi. Zihnimde *taşderi* adı yankılansa da bu

adam başka bir şeydi. Cildi hâlâ sağlıklı ve düzgündü, gri ya da taş gibi değildi. Sadece *etkilenmiyordu*.

"Kes şunu!" diye hırladım, sesimi alçak tutmaya çalışarak. Ama kavga, daha doğrusu katliam, devam etti. Cal'in ağzından gümüş kan akıyor, Nix'in yumruklarını karanlıkta siyaha boyuyordu.

Kilorn ve Farley hızla koşarak yanımdan geçtiler. Gülleden beter bir insana karşı ne kadar faydalı olabileceklerini bilemediğimden onları durdurmak için elimi uzattım. Ama Shade zıplayarak onlardan önce Nix'in yanına ulaştı ve adamın hemen arkasında durdu. Nix'i benim de yaptığım gibi boynundan yakaladı ve ikisi de gözden kayboldu. Yarım saniye sonra, on metre ileride belirdiklerinde Nix yemyeşil bir yüzle yere düştü. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama Shade değneğini adamın boğazına dayayarak onu zapt ediyordu.

"Hareket edersen yine aynı şeyi yaparım," dedi gözlerinde canlı ve tehlikeli bir bakışla.

Nix gümüş kanla lekelenmiş elini kaldırarak teslim oldu. Diğer eliyse havada sıkışmaktan ve şaşkınlıktan hâlâ bulanık midesindeydi. O hissi iyi biliyordum. "Yeter," dedi soluk soluğa. Alnında yorgunluğunu belli eden ter damlacıkları parlıyordu. *Etkilenmiyor ama durdurulabilir*.

Kilorn kendini yeniden ağaç kökünün üstüne bıraktı ve ağundan kalanları topladı. Kendi kendine gülümsüyordu; Cal'in dayak yemişi ve kanayan görüntüsü karşısında neredeyse kahkaha atacaktı. "Bu herifi sevdim," dedi. "Hem de çok sevdim."

Kendimi zorlayarak ve eski ağrılarımın yeniden kemiklerimi sıratlatmasına aldırmadan ayağa kalktım. "Prens *bizimle birlikte*, Nix. O da yardım etmek için burada, tıpkı benim gibi."

Bu sözlerim onu yatıştırmadı. Sarı dişlerini ortaya çıkararak düzensiz ve hırıltılı nefesler alıp verirken dizlerinin üstüne oturdu. "Yardım mı?" diyerek alayla güldü. "Bu Gümüş piç, kızlarımın erkenden mezara girmesine neden oldu."

Cal çenesinden damlayan kana rağmen nazık görünmek için çaba harcadı. "Bayım..."

“Dara Marsten. Jenny Marsten,” diye tısladı Nix. Bakışları doğruca bana çevrilmişti ve karanlıkta parlayan bir bıçaktan farkı yoktu. “Çekiç Birliği. Şelale Savaşı. Sadece on dokuz yaşındaydılar.”

Savaşta ölmüşler. Suç değilse bile bir trajediydi ama bu nasıl Cal’in hatası olabilirdi?

Yüzünü saran saf utançtan, Cal’in de Nix’le aynı fikirde olduğu anlaşıyordu. Konuştuğunda sesi boğuktu ve duygu yoğunluğuyla kısılmıştı. “Kazandık,” diye mırıldandı, Nix’in gözlerine bakamadan. “Kazandık.”

Nix yumruğunu sıkı ama vurmamak için kendini tuttu. “*Sen kazandın. Onlar* nehirde boğuldu ve vücutları Bakire Şelaleleri’nden aşağı düştü. Mezar kazıcılar ayakkabılarını bile bulamadı. Mektupta ne yazıyordu?” diye bastırıldığında Cal acıyla yüzünü buruşturdu. “Ah, evet, kızlarımın ‘zafer uğruna öldüğü.’ ‘Kralığı korumak için.’ Ayrıca sonunda çok hoş imzalar vardı. Ölmüş Kral’ın ve tüm birliğe nehirden yürüyerek geçmeyi emreden, taktik dehası Çekiç Birliği generalinin imzası.”

Bütün gözler Cal’e çevrildiğinde bakışlarımızın altında ezildi. Yüzü kanyla ve utancıyla bembeyaz kesildi. Cal’in Güneş Sarayı’nda içleri notlarla ve taktiklerle bezeli defter ve kitaplarla dolu odasını hatırladım. Şimdi de o zamanlardaki gibi midemi bulandırdı, hem Cal’le hem de *kendimle* ilgili olarak. Çünkü onun gerçekte kim olduğunu unutmuştum. Sadece bir prens, bir asker değil, aynı zamanda bir katildi. Başka bir hayatta, ölüme yürüme emri verdiği ben de olabilirdim, ağabeylerim ya da Kilorn da olabilirdi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Cal. Kendini zorlayarak başını kaldırdı ve kızgın, acılı babayla göz göze geldi. Sanırım bunun için eğitilmişti. “Bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Kızların... *tüm* askerler yaşamayı hak ediyordu. Ve siz de öyle bayım.”

Nix ayağa kalkarken dizleri çatırdadı ama o bunu fark etmemiş gibiydi. “Bu bir tehdit mi evlat?”

“Bir uyarı,” diye cevapladı Cal, başını sallayarak. “Siz de tıpkı Mare ve Shade gibisiniz.” Eliyle bizi gösterdi. “Farklısınız. Bizim Yenikan diye adlandırdıklarımızdansınız. Kızıl ve Gümüş’sünüz.”

"Sakın bana bir daha Gümüş deme," diye söylendi Nix sıkılı dişlerinin ardından.

Bu Cal'in ayağa kalkarken konuşmaya devam etmesine engel olmadı. "Kardeşim sizin gibi insanları avlayacak. Hepinizi öldürmeyi ve asla var olmamışsınız gibi yapmayı planlıyor. Sizi tarihten silmeyi planlıyor."

Nix'in boğazı düğümlendi ve gözleri akıl karışıklığıyla buğulandı. Destek bulmak için bana baktı. "Başka... başkaları da mı var?"

"Çok daha fazlası var, Nix." Bu sefer koluna dokunduğumda onu çarpmak gibi bir niyetim yoktu. Gerçi bu hiçbir işe yaramıyordu zaten. "Kadınlar, erkekler, gençler, yaşlılar. Ülkenin her yerindeler ve bulunmayı bekliyorlar."

"Peki, onları... bizi bulduğun zaman... o zaman ne olacak?"

Cevaplamak için ağızımı açsam da hiçbir şey söyleyemedim. *O kadar ilerisini düşünmedim.*

Ben bocalayınca Farley öne çıkarak elini uzattı. Yıpranmış ama temiz bir kırmızı fular tutuyordu. "Kırmızı Muhafızlar onları koruyacak, gizleyecek. Ve eğitilmek isterlerse de eğitecek."

Albay aklıma geldiğinde söylediklerine neredeyse karşı çıkacaktım. Görünüşe göre istediği son şey etrafında Yenikanlar olmasıydı ama Farley çok emin ve çok inandırıcı görünüyordu. Her zaman olduğu gibi, gizli bir planı vardı; sorgulamamam gereken bir plan. Henüz.

Fulanı yavaşça onun elinden alan Nix, kumaşı lekeli ellerinde evirip çevirdi. "Peki ya reddedersem?" diye sordu hafifçe ama altında yatan sertliği duyabildim.

"O zaman Shade seni yatağına geri götürecektir ve bir daha asla bizden haber almayacaksın," dedim. "Ama Maven *gelecek*. Bizimle kalmak istemiyorsan, ormanda saklanman çok daha iyi olacaktır."

Kırmızı kumaşın üstündeki tutuşu sıkılaştı. "Fazla seçeneğim yok."

"Ama bir seçim hakkın *var*." Bunu gerçekten kastettiğimi anlamasını umdum. Bunu kendi iyiliğim için, kendi ruhum için istiyordum. "Kalmayı ya da gelmeyi seçebilirsin. Ne kadar çok şey kaybedildiğini

herkesten daha iyi biliyorsun... ama bir şeyleri tekrar kazanmamıza yardım edebilirsin."

Nix bir müddet sessiz kaldı. Elinde fularla volta attı ve ara sıra dalların arasından görünen gözetleme kulesi ışığına baktı. Yeniden konuşmaya başladığında ışık üç tur atmıştı.

"Kızlarım öldü, karım öldü ve ben de bataklık kokusundan bıktım," dedi önümde durarak. "Seninleyim." Sonra gözlerini omzumun üstünden arkaya çevirdiğinde Cal'e baktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. "Şunu benden uzak tut, yeter."

ON İKİ

Peşimizde sadece soğuk deniz esintisi ve bulutlarla, ağaçların arasından güçlkle ama zarar görmeden yürüdük. Kalbimi saran korkuyu üzerimden atamıyordum.

Nix, Cal'in kafasını neredeyse ikiye yaracaktı ama onu davamıza katmak kolay olmuştu. Fazla kolay. Geçmiş on yedi yılda ve son *bir ayda* öğrendiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyin kolay olmadığıydı. Her şeyin bir bedeli vardı. Nix bir tuzak değilse bile, kesinlikle bir tehlikeydi. *Herkes herkese ihanet edebilir.*

Dolayısıyla, bana babamı hatırlatsa da, sadece yaşlı ve kederli bir insandan daha fazlası olsa da, bana benzese de, kalbimi Korant'tan gelen adama kapadım. Onu Maven'dan kurtarmıştım, ne olduğunu anlatmıştım ve bir seçim yapmasına izin vermiştim. Artık ondan sonrakilerle de aynıısını yapabilmek için devam etmek zorundaydım. Önemli olan tek şey, bir sonraki isimdi.

Yıldızların ışığı, ormanı Julian'ın artık aşına olduğum listesinin sayfalarına göz gezdirmeme yetecek kadar aydınlatıyordu. Liman Körfezi

çevresinde birkaç Yenikan vardı. İkiş şehir merkezinde, biri de Yeni Kent kenar mahallesinde. Onlardan birine bile nasıl ulaşacağımızı ise hiç bilmiyordum. Şehir, Arkeon ve Yazkent gibi duvarlarla çevrili olacaktı ve bunun yanında teknisyenlerin kenar mahallesi üzerindeki kısıtlamalar Önlem Paketi'nden bile kötü olacaktı. Ama sonra duvarların ve kısıtlamaların Shade için geçerli olmadığını hatırladım. Neyse ki artık daha iyi yürüyordu ve birkaç gün sonra koltuk değneklerine ihtiyacı kalmayabilirdi. Sonra yenilmez olacaktık. Sonra *kazanabilirdik* bile.

Bu düşünce beni heyecanlandırdığı kadar kafamı karıştırdı. Öyle bir dünya nasıl olurdu? Ben sadece nerede olacağımı hayal edebilirdim. Belki evimde ama kesinlikle ailemle birlikte, bir nehri duyabileceğim ormanın içerisinde bir yerlerde. Tabii ki Kilorn yakınında olacaktı. Ama Cal? Sona vardığımızda nerede olmayı seçeceğini bilmiyordum.

Gecenin karanlığında zihninizin serbest kalmasına izin vermek kolaydır. Ormanlara alışık olduğumdan köklerin ve yaprakların üzerinde yürürken sendelemek için dikkat etmeme gerek kalmıyordu. Böylece yürürken, neler olabileceğiyle ilgili hayaller kurabiliyordum. Yenikanlardan oluşan bir ordu. Farley, Kırmızı Muhafızlar'ın lideri olmuş. Boğaz siperlerinden, Gri Şehir'in sokak aralarına kadar yükselen, başarılı bir Kızıl isyanı. Cal her zaman büyük savaşların ödenen bedellere değmediğini söylerdi. Kızılların ve Gümüşlerin çok fazla can kaybedeceğini söylerdi. Haklı olmasını umuyordum. Maven'ın bizim ne olduğumuzu, neler yapabileceğimizi görmesini ve kazanamayacağını anlamasını umuyordum. Aptal değildi. Yenildiğinde bunu anlayabilirdi. *En azından öyle olmasını umuyorum*. Zira bildiğim kadarıyla Maven daha önce hiç yenilmemişti; En azından gerçekten önemli meselelerde. Cal babasını, askerlerini kazanmıştı ama Maven tacı kazanmıştı. Maven gerçekten önemli olan her savaşı kazanmıştı.

Ve geçmişte.... beni de kazanabilirdi.

Her ağacın her gölgesinde, onu Kemik Stadyumu'ndaki yağmur fırtınasının ortasında dikilen haliyle görüyordum. Sular, demir tacının uçlarından gözlerine, ağzına ve yakasından karanlık kalbinin olduğu

soğuk boşluğa akıyordu. Su renk değiştirerek kırmızı oluyordu, benim kanıma dönüşüyordu. Tatmak için ağzını açıyor ve beyaz kemikten, jilet gibi keskin dişleri gözüküyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak hain Prens'in anılarını zihnimden uzaklaştırdım.

Farley karanlıkta mırıldanarak, Muhafızlar'ın gerçek amaçlarını detaylıca anlatıyordu. Nix zeki bir adamdı ama Alevli Taç'ın yönetimindeki herkes gibi yalanlarla beslenmişti. Yayınlarda Muhafızlar'dan bahsedilirken *terör, anarşi, kana susamış canavarlar* gibi kelimeler kullanılıyordu. Ülkeyi sözde şeytan konusunda ikna edebilmek için Güneş Patlaması'nda ölen çocukları ve Arkeon Köprüsü'nün çöküşünü gösteriyorlardı. Tüm bunlar olurken, gerçek düşman tahtta oturuyor ve gülümsüyordu.

"Onun olayı nedir?" Benim tarafıma doğru bir bakış atarak fısıldadı. "Kral'ı öldürmesi için Prens'i baştan çıkardığı doğru mu?"

Nix'in sorusu bir jilet gibi keskindi. Öyle yaralayıcıydı ki göğsümden dışarı fırlayan bir bıçak görmeyi bekledim. Ama şahsi acılarım bekleyebilirdi. Cal biraz ileride sessizce duruyordu, geniş omuzları kalkıp iniyor, derin ve düzenli nefes aldığını gösteriyordu.

Elimi, onun beni sakinleştirdiği gibi sakinleştirmesini umarak koluna koydum. Parmaklarımın altında teni neredeyse dokunulmayacak kadar sıcaktı.

"Hayır değil," diyerek sesime olabildiğince sertlik katıp Nix'i cevapladım. "Kesinlikle öyle bir şey olmadı."

"O zaman Kral'ın kafası kendi kendine koptu, öyle mi?" Bizden kahkahalar yükselmesini bekleyerek güldü. Ama Kilorn bile sessiz kalacak sağduyuyu gösterdi ve gülümsemedi bile. İnsanın babasının ölmesinin ne demek olduğunu anlıyordu.

"Bunu yapan Maven'dı," diye homurdandı Cal hepimizi şaşırtarak. Bakışları saf alevdi. "Maven ve annesi, Kraliçe. Kraliçe zihin kontrol edebiliyor ve..." Sesi titredi; devam etmek istemiyordu. Nefret ettiğimiz bir adam olsa da Kral'ın ölümü korkunçtu.

Nix, "Ve?" diye üsteledi ve Cal'e doğru birkaç adım attı. Neyse ki tombul adamı hançer gibi keskin bakışlarıyla birkaç adım kala durdura-bildim. Ama Prens'i acı çekerken gürmenin hevesiyle yüzünde alaycı bir ifade oluştu. Cal'e işkence etmek için iyi sebepleri olduğunu biliyordum ama bu, ona izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

"Yürümeye devam et," diye sadece Cal'in duyabileceği şekilde mırıldandım.

Prens bunun yerine ona doğru döndü. Elimin altındaki kasları iyice gerilmişti; düz bir denizdeki sıcak dalgalar gibiydi. "Bunu bana Elara yaptırdı, Marsten." Bronz rengi gözleri Nix'inkilerle buluştu ve bir adım daha atması için ona meydan okudu. "Zihnime girdi ve vücudumun kontrolünü ele geçirdi. Ama bilincimin içeride açık kalmasına izin verdi. Kontrolüm dışında babamın kılıcını alırken ve kafasını gövdesinden ayırırken izlememi sağladı, sonra da dünyaya en başından beri bunu istediğimi söyledi." Sanki kendisine hatırlatmak istercesine yumuşak bir şekilde, "Bana babamı öldürttü," dedi.

Nix'in kötücül düşünceleri azalınca içindeki insan ortaya çıktı. "Resimleri gördüm," diye mırıldandı, özür diler gibi. "Her yerde, şehirdeki her ekranda. Düşündüm ki... Öyle gözüküyordu..."

Cal gözlerini ağaçlara doğru çevirdi ama yapraklara bakmıyordu. Bakışları daha çok geçmişe, daha acı verici bir şeylere takılmıştı. "Gerçek annemi de öldürdü ve izin verirse hepimizi öldürecek."

"Onu önce ben öldürmezsem," dediğimde, kelimelerim ete değen paslı bir bıçak gibi sert ve acımasızdı. Ağzımda enfes bir tat bıraktılar.

Tüm yeteneğine rağmen Cal şiddeti seven biri değildi. İnsanı binlerce farklı yöntemle öldürebilir, bir orduya liderlik edebilir, bir kasabayı yakıp yıkabilir ama bunların hiçbirinden keyif almazdı. Bu yüzden bana bakarak, "Zamanı geldiğinde yazı tura atacağız," dediğinde şaşırđım.

Onun parlak alevleri de kararmaya başlamıştı.

Ormandan çıktığımızda içimden korku dolu bir ürperti geçti. Karaşeytan gittiyse ne olacaktı? Ya takip edildiysek? *Ya şöyle olursa? Ya böyle*

olursa? Ama jet tam olarak bıraktığımız yerdeydi. Gri-siyah pistin üzerinde kaybolmuş gibiydi ve karanlıkta neredeyse görünmez olmuştu. Uçağın güvenli ortamına hızla koşmamak için kendimle mücadele ettim ve Cal'ın hızına ayak uydurmaya çalıştım. Ancak çok da yakın olmamalıydım. *Dikkatim dağılmamalı.*

Yaklaştığımız sırada, "Gözlerini açık tut," diye mırıldanarak küçük ama nazik bir uyarıda bulundu Cal. Bir tuzak belirtisi olup olmadığını anlamak için gözlerini jetten ayırmıyordu.

Ben de gecenin karanlığında piste doğru açık duran rampaya bakarak aynısını yaptım. Tehlike yokmuş gibi görünüyordu ama Karaşeytan'ın gövdesinde toplanan gölgeler bulunduğumuz mesafeden görmemizi imkânsız kılıyordu.

Tüm jete güç vermek büyük bir enerji ve odaklanma gerektiriyordu ama içerideki aydınlatma tamamen ayrı bir hikâyeydi. On metre uzaktan bile, aydınlatmaların kablolarına ulaşmak, kıvılcımlar göndererek şarj etmek ve jetin içini aniden parlak ışıklarla kaplamak kolaydı. İçeride hiçbir hareket olmadı ama yanımdakiler, ışıkların yanmasıyla şaşırarak harekete geçtiler. Farley bacağındaki kılıftan tabancasını bile çıkardı.

"Sadece benim," diyerek ona elimi salladım. "Jet boş."

Adımlarım hızlandı. İçeriye girmeye can atıyordum ve her adımında güçlenen elektriğin enerjisiyle sarmalanıyordum. Rampaya adımımı atıp jetin içine girmek sıcak bir kucaklanma gibiydi. Yanından geçtiğim duvarda metal paneller boyunca ellerimi gezdirdim. Enerjim akmayı sürdürüyor; ampullerden taşıyor, elektrik hatları boyunca ilerleyip ayağımın altında ve kanatlara yerleştirilmiş akülere ulaşıyordu. Aküler de mükemmel bir uyumla vızıldıyor, kendi enerjilerini gönderiyor ve benim henüz güç vermediğim bölümlere erişiyorlardı. Karaşeytan canlanmıştı.

Nix devasa metal jete duyduğu korku ve saygıyla nefesini tuttu. Daha önce bir jete adım atmak bir yana, bu kadar yakından dahi görmemişti. Onu koltuklara veya kokpite bakarken göreceğimi düşünerek döndüm ama bakışları benim üstümde sabitlenmişti. Yüzü kızardı ve titrek bir reverans yapıyormuşçasına başını aşağı eğdi. Bunun beni ne

kadar rahatsız ettiğini söyleyemeden bir koltuğa yerleşti ve emniyet kemeriyle uğraşmaya başladı.

“Bir kaskım olacak mı?” diye sordu. “Havada olacaksak bir kask istiyorum.”

Kilorn gülerek Nix’in yanındaki koltuğa oturdu ve ne yaptığını bilen, hızlı elleriyle hem kendisinin hem de onun emniyet kemerini taktı. “Nix, bence aramızda buna ihtiyacı *olmayan* tek kişi sensin.”

Birbirlerine bakıp kıkırdadılar. Kırmızı Muhafızlar ya da ben olmasaydık Kilorn büyük ihtimalle Nix gibi birine dönüşecekti. Geride kemiklerinden başka bir şeyi kalmamış, hırpalanmış bir ihtiyara. Ancak yine de, ağrıyan dizleri ve gri sakalları olacak kadar yaşlanabilmesini umuyordum. Keşke Kilorn onu korumama izin verseydi. Keşke gelen her merminin önüne atlamakta ısrarcı olmasaydı.

“Yani o gerçekten Şimşek Kız ve bu da...” Yeteneğini tanımlayacak kelimeleri arayarak Shade’i işaret etti.

“Sıçrayıcı.” Shade saygı dolu bir onaylamayla cevap verdi. Yeni bir jet yolculuğu fikrinin verdiği rahatsızlıkla emniyet kemerini olabildiğince sıkı. Farley çok da etkilenmiş gözüküyordu ve oturduğu koltuktan kararlı bir şekilde kokpit camından dışarı bakıyordu.

“Tamam, Sıçrayıcı. Ya sen, evlat?” Kilorn’un yüzündeki solgun gülümsemeyi görmezden gelerek dirseğiyle dürttü. “Sen ne yapabiliyorsun?”

Balıkçı çocuğun yüzündeki acıyı görmek istemediğim için kokpitteki koltuğa gömüldüm ama yeterince hızlı değildim. Omuzlarının dikleşmesini, gözlerinin kısılmasını, kaşlarının çatılmasını ve utandığı için kızaran yüzünü gördüm. Sebep şok edecek kadar açıktı. *Kıskançlık* bir iltihap hızıyla tüm benliğini sarmıştı. Yoğunluğu beni şaşırttı. Kilorn’un benim gibi, *Gümüş* gibi olmak isteyebileceğini hiç düşünmemiştim. Her zaman kanının renginden gurur duyardı. Hatta benim ne olduğumu gördüğünde bana çok öfkelenmişti. *Onlardan biri misin*, diye hırıldadığı sırada sesi sert ve yabancı çıkmıştı. Çok kızmıştı. Öyleyse şimdi neden bu kadar kızgındı?

"Ben balık tutarım," dedi zorla gülümsemeye çalışarak. Sesinde bir acılık vardı ve sessizliğimizde bunun yayılmasına izin verdik.

İlk konuşan, Kilorn'un omzuna dokunan Nix oldu. "Yengeçler," dedi parmaklarıyla tempo tutarak. "Hayatım boyunca yengeç avladım."

Kilorn'un rahatsızlığı azalıp çarpık gülümsemesinin ardında kaldı. Karaşeytan'ı uçuşa hazırlamak için kontrol paneline yönelen Cal'i izlemek için döndü. Jetin, kanatların altındaki motorlardan gelen enerjiyle nazikçe tepki verdiğini hissettim. Motorlar uğuldamaya başlamıştı ve her saniye daha da güçleniyordu.

"İyi görünüyor," dedi Cal sonunda rahatsız edici sessizliği bozarak. "Şimdi nereye?"

Bana sorduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. "Ah," diye geveledim. "En yakın isimler Liman Körfezi'nde. İkisi şehrin içinde, biri de şehrin kenar mahallesinde."

Duvarlarla çevrili Gümüş şehrine girme konusunda daha fazla endişelenmesini beklesem de Cal sadece başıyla onayladı. "Bu kolay olmayacak," diye uyardı. Bronz rengi gözlerinde, kontrol panelinin yanıp sönen ışıklarının yansımaları parlıyordu.

"Bilmediğimiz şeyleri bize söylemek üzere burada olduğun için çok mutluyum," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Farley, bunu yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

Başıyla onayladı. Her zamanki durgun maskesinde, duygularını ele verecek bir çatlak vardı. *Heyecan*. Parmaklarıyla bacağında tempo tutuyordu. Bunların bir kısmını oyun olarak gördüğü yönünde kötü bir hisse kapıldım. "Körfez'de yeterince arkadaşım var," dedi. "Duvarlar sorun olmayacaktır."

"O zaman istikamet Körfez," dedi Cal. Sert sesi pek de rahatlatıcı değildi.

Gizli pistte hızlanmaya başlayan jetle birlikte midemin ağzıma gelmesi de pek rahatlatıcı sayılmazdı. Bu sefer gökyüzüne yükselirken gözlerimi tamamen kapadım. Motorların rahatlatıcı uğultusu ve bu sefer bana ihtiyaç olmadığını bilmenin rahatlığıyla kolayca uykuya daldım.

Uyku ve uyanıklık arasında defalarca gidip geldim ama zihnimin umutsuzca ihtiyaç duyduğu sessiz karanlığa yuvarlanamadım. Jetteki bir şey beni engelliyordu. Gözlerimi tamamen açamıyordum ama zihnim de tam olarak kapanmıyordu. Fısıldanan sırları dinleyen ama uyuyor gibi yapan Shade gibi hissediyordum. Ama diğerleri, Nix'in ayları kış uykusundan kaldıracabilecek horlamasına rağmen sessizlerdi. Sadece Farley uyanıktı. Onun kemerini çözdüğünü ve Cal'ın yanına gittiğini duydum. Adımları jet motorlarının gürültüsünden dolayı neredeyse duyulmuyordu. İçim geçti ve ihtiyaçla birkaç dakikalık, derin olmayan dinlenmeye geçiyordum ki Farley'nin kısık sesle konuşması beni kendime getirdi.

"Okyanusun üzerindeyiz," diye kafası karışmış şekilde mırıldandı.

Cal ona doğru dönerken boynu çıtırdadı. Jete o kadar odaklanmıştı ki onun geldiğini duymamıştı. "Sezgilerin kuvvetli," dedi toparlandıktan sonra.

"Neden okyanusun üzerindeyiz? Körfez güneyde, doğuda değil..."

"Çünkü hepsinin uyumaya ihtiyacı var ve kıyı boyunca daireler çizebilecek kadar yakıtımız var." Korku gibi bir şey sesini titretti. *Cal sudan nefret eder. Bu onu öldürüyor olmalı.*

Farley, boğazından gelen bir hıhlamayla alay edercesine güldü. "İndiğimiz yerde de uyuyabilirler. Bir sonraki pist de önceki gibi gizlenmiş durumda."

"O uyumaz. Yenikanlar söz konusu olduğunda bayılana kadar ilerleyecektir ama bunu yapmasına müsaade edemeyiz."

Uzun bir sessizlik. Cal kelimeler yerine bakışlarıyla ikna etmek için Farley'ye bakıyordu. Bakışlarının ne kadar ikna edici olabildiğini gayet iyi biliyordum.

"Peki, sen ne zaman uyuyacaksın Cal?"

Cal'ın sesi, ruh haliyle kısılarak fısıltıya döndü. "Ben artık uyuyorum."

Ona dönmesini ve elinden geldiğince acele etmesini söylemek için gözlerimi açmak istedim. Okyanusun üzerinde zaman harcıyor; Poyraz'ın Yenikanlarının yaşam ile ölüm arasındaki çizgisini belirleyen değerli

saniyelerini tüketiyorduk. Ama kızgınlığım, yorgunluğumla ve soğukla artmıştı. Ayaklı bir ısı kaynağı olan Cal'in yanındayken bile, bedenimdeki tanıdık buz soğukluğunu hissediyordum. Nereden geldiğini bilmiyordum. Sadece düşündüğümde ve hareketsiz kaldığım sessiz zamanlarda geliyordu. Ne yaptığımı ve bana neler yapıldığını hatırladığım zamanlarda. Buz, kalbimin olması gereken yerdeydi ve göğüs kafesimi yırtıp dışarı çıkmakla tehdit ediyordu. Acıyı durdurmak için kollarımla vücudumu sardım. Bu az da olsa işe yarıyor ve içimin tekrar ısınmasını sağlıyordu. Yine de buzun eridiği yerde bir boşluk kalıyordu. Sadece derin bir boşluk. Ve ben onu nasıl doldurabileceğimi bilmiyordum.

Ama iyileşecektim. İyileşmek zorundaydım.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle. Ama beni kastetmiyordu.

Bir şey koluma sürtündü. Bu, onu daha iyi duyabilmek için yaklaşan Farley'ydi.

"Sana yaptıklarım için. Güneş Sarayı'ndayken." Sesi çatlıyordu; Cal'in de kendi buzları vardı. Saray'ın hücrelerinde Farley'ye yapılan işkence-ler ve donmuş kanının hatıraları. Farley, kendi halkına ihanet etmeyi reddetmişti ve Cal de bunun karşılığında onu çığlık çığlığa bağırtmıştı. "Senden herhangi bir özrü kabul etmeni beklemiyorum ve aslında etmemelisin de..."

Farley sert ama içten bir şekilde, "Ediyorum," dedi. "O gece ben de bazı hatalar yaptım. Hepimiz yaptık."

Gözlerim kapalı olduğu halde bana baktığını biliyordum. Pişmanlık ve kararlılıkla dolu bakışlarını hissediyordum.

Tekerleğin betona çarpmasıyla koltuğumdan sıçrayarak uyandım. Gözlerimi açtım ama kokpitin camından yansıyan güneş ışığını engellemek için hemen kısıtım ve kafamı çevirdim. Diğerleri tamamen uyanıktı ve sessizce konuşuyorlardı. Omzumun üzerinden onlara baktım. Pist boyunca yavaş bir şekilde ilerlememize rağmen, Kilorn yanıma geldi. Tah-

minimce o uzun bacakları bir işe yarıyordu çünkü jetin hareketi onu hiç de etkilemiş gibi durmuyordu.

"Mare Barrow, seni bir kez daha pineklerken yakalarsam karakola rapor edeceğim." Yedi yaşına geldiğinde balıkçının yanında çırak olarak işe girene kadar ikimizin de öğretmenliğini yapan kadını taklit ediyordu.

Bu anıma gülümseyerek ona baktım. "O zaman ben de teşhir boyunduruğunda uyurum *Bayan Vandark*," diye karşılık verip Kilorn'u kakhaha nöbetine soktum.

Tamamen uyandığımda üzerimin koyu renkli, yumuşak, yıpranmış bir kumaşla örtüldüğünü fark ettim. *Kilorn'un ceket*i. Ben daha karşı çıkamadan ceketini üzerimden aldı ve beni sıcaklığından mahrum ederek soğukta bıraktı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, ceketini giyişini seyrederken.

Omuzlarını silkti. "Titriyordun."

"Körfez'e doğru uzun bir yürüyüş olacak." Cal'in sesi uçuş sonrası soğuyan motorların kükremesinden daha yüksek çıktı. Gözlerini pistten hiç ayırmıyor, tamamen durana kadar jeti yönlendiriyordu. Burası da Dokuz-Beş Sahası gibi, harabe olarak görünüyordu, ormanla çevriliydi ve tamamen terk edilmişti. "Ormanın ve kenar mahallelerin içinden on altı kilometre," diye ekledi başırı Farley'ye doğru çevirerek. "Tabii eğer yine gizli bir numaran yoksa."

Kemerini çözen Farley kendi kendine gülümsedi. "Öğreniyorsun galiba." Albay'ın haritasını hızlıca dizlerinin üstüne serdi. "Eski tünellerden ilerlersek mesafeyi on kilometreye indirebiliriz ve kenar mahallelerden tamamen kaçınmış oluruz."

"Bir Alttren daha mı?" Bu düşünce beni umut ve korkunun birleşimi bir duyguyla doldurdu.

"Alttren de nedir?" Nix dalgınlıkla söylendi. Narsiya'da bıraktığımız metal tüpü açıklayarak zamanımı boşa harcamayacaktım.

Farley de onu duymazdan geldi. "Körfez'in altında henüz araç yok ama tüneli, Liman Yolu'nun altından geçiyor. Tabii henüz kapatılmadıysa."

Cal'e doğru meraklı bir bakış attı ama o hayır anlamında başını salladı. "Yeterince zamanı olmamıştır. Dört gün öncesine kadar tünellerin çöktüğünü ve terk edildiğini düşünüyorduk. Haritalardan bile çıkartılmıştı. Emrindeki tüm güçlükollara rağmen, Maven'ın hepsini bu kadar kısa sürede kapatması mümkün değil." Sesi yoğun düşüncelerle azaldı. Ne hatırladığımı biliyordum.

Sadece dört gün önceydi. Cal ve Ptolemus'un, Walsh'u Arkeon'un altındaki tünelleri bulmasından beri dört gün. Walsh'un, Kırmızı Muhafızlar'ın sırlarını korumak için kendini öldürmesini izlememizden beri dört gün.

Kendimi Walsh'un cam gibi ölü gözlerinin hatırasından uzaklaştırmak için koltuğumdan kalktım, eğilerek kaslarımı çalıştırdım. "Haydi harekete geçelim," dedim ve kulağa, niyetlendiğimden daha amirane geldiğini fark ettim.

Sıradaki isimleri ezberlemiştim. *Ada Wallace. Doğum: 1 Haziran 290, Liman Körfezi, Fener, Saltanat Eyaleti, Poyraz. Mevcut ikameti: Doğum yeri.* Diğerleri de aynı şekilde Liman Körfezi'nde listelenmişti. *Wolliver Galt. Doğum: 20 Ocak 302.* Doğum günü, yılına kadar Kilorn'ununkiyle aynıydı ama o Kilorn değildi. O bir Yenikan'dı, Kilorn'un kıskanacağı bir başka Kızıl ve Gümüş mutasyonuydu.

Bundan daha ilginç olanıysa Kilorn'un Nix'e karşı düşmanca bir tutum sergilememesiydi. Aslında her zamankinden daha arkadaşça görünüyordu ve yaşlı adamın etrafında bir köpek yavrusu gibi dolanıyordu. Sessizce konuşuyorlar, fakir, Kızıl ve umutsuz olarak büyüme deneyiminde birleşiyorlardı. Nix, Kilorn'un taptığı, sıkıcı ağ ve düğüm konusunu açtığında dinlemeyi bıraktım ve eşyaları yerlerine yerleştirmeye odaklandım. Bir parçam en iyi sızma stratejisini geliştirmek yerine onlara katılıp çift ilmekli düğümün önemini tartışmak istiyordu. Bu benim normal hissetmemi sağlardı. Zira Shade ne derse desin normalin dışında her şeydik.

Farley omuzlarının üzerine koyu kahverengi bir ceket aldı ve şimdiden gitmeye hazırdı. Kırmızı fularını, rengini saklamak için ceketinin içine tıktırdı ve erzakların içinden yiyecek almaya başladı. Stoklarımız

henüz azalmamıştı ama yolculuğumuz boyunca fırsat bulabilirsem, taşıyabileceğimiz kadarını çalmam gerektiğini aklıma not aldım. Silahlar da diğer bir konuydu. Sadece altı taneydiler ve daha fazlasını çalmak kolay olmayacaktı. Üç tüfek ve üç tabanca. Farley şimdiden ikisinden de birer tane almıştı. Omzunda asılı uzun namlulu tüfek ve arkasına sıkıştırdığı tabanca. Sanki silahlar kolları ve bacaklarıymış gibi, uyurken de onlarla yatıyordu. Bu yüzden iki silahı da çıkarıp duvardaki malzeme dolabına koyması şaşırtıcıydı.

“Silahsız mı gideceksin?” diye sordu Cal, kendi tüfeğini elinde tutarken.

Karşılık olarak Farley pantolonunun paçasını yukarı kaldırdı ve botunun içine sıkıştırdığı bıçağı gösterdi. “Liman Körfezi büyük bir şehir. Mare’nin Yenikanlarını bulmak için gündüze ve onları çıkartabilmek için belki de tüm geceye ihtiyacımız olacak. Ruhsatsız bir ateşli silah taşımaya riskine girmeyeceğim. Yakalanırsam güvenlikçiler beri oracıkta infaz ederler. Bunu kasabalarda yapabilirim ama Körfez’de olmaz,” dedi ve bıçağı tekrar sakladı. “Kendi kanunlarınızı bilmemene şaşırdım Cal.”

Utancıtan yüzü gümüş rengine, kulaklarının ucu da kemik beyazına döndü. Denediği halde Cal’in kanunlara ve politikaya hiç yatkınlığı olmamıştı. Bu daima Maven’in uzmanlık alanıydı.

“Her neyse.” Farley ikimize birden bakarak devam etti. “Senin ve Şimşek Kız’ın tabanca ve tüfekten daha güçlü silahlar olduğunuzu düşünmek istiyorum.”

Cal’in hayal kırıklığı ve sinirle dişlerini birbirine sürttüğünü neredeyse duyabiliyordum. “Sana söyledim, biz yapamayız...” diye konuşmaya başladığında, karşı çıkışlarını duymak için homurtusunun geri kalanını dinlemeye ihtiyacım yoktu. *Krallık’ta en çok aranan, herkese göre en tehlikeli insanlarız ve her şeyi tehlikeye sokabiliriz.* İlk içgüdüm Cal’i dinlemek olsa da, daimi olan ikinci içgüdüm ona güvenmememi söylüyordu. Çünkü bir yerlere sinsice sızmak onun değil, *benim* becerimdi. O, Farley’yle tartışırken kendimi sessizce tünellere ve Liman Körfezi’ne hazırladım. Julian’ın kitaplarından hatırlıyordum. Çaktırmadan haritayı Farley’den aldım. Cal’le uğraşmakla meşgul olduğu için bu ince hareketimi

fark etmedi. Shade de Farley'nin yanında tartışmaya katıldı ve üçlünün hızlı hızlı konuşmaları kendi sessizliğimde oturup plan yapabilmem için bana fırsat tanıdı.

Albay'ın Liman Körfezi haritası, Julian'ın bana gösterdiğinden daha güncel ve detaylıydı. Arkeon'un Kırmızı Muhafızlar'ın yok ettiği devasa köprüünün etrafına inşa edilmesi gibi, Liman Körfezi de doğal olarak, çanak şeklindeki körfezin etrafına inşa edilmişti. Karaya doğru mükemmel bir kıvrım oluşturan koyun büyük kısmı yapaydı. Yeşerticiler ve nymphalar, bir zamanlar orada bulunan harabeleri toprağın altına gömerek veya suyun altında bırakarak, şehrin ve körfezin inşasına yardım etmişlerdi. Okyanusu bölerek suyun içinden fırlayan dümdüz yolun üstünde birçok kapı, askeri karakollar ve dar geçitler bulunuyordu. Bu yol sivil Akvaryum Limanı'nı, hak ettiği ismiyle Savaş Limanı'ndan ayırıyordu ve körfezin ortasında, kare surlarla çevrili Vatansever Kalesi'ne doğru uzanıyordu. Bu kale ordunun üç alanına da hizmet verdiği için ülkenin en değerli kalesiydi. Fener Birliği askerlerine ve Hava Filosu'nun bölüklerine ev sahipliği yapıyordu. Savaş Limanı'nın kendi sularıysa en büyük gemilere yetecek kadar derindi ve Poyraz Deniz Kuvvetleri için önemli bir limandı. Kale harita üstünde bile korkutucu görünüyordu ve Ada ile Wolliver'ı bu duvarların *dışında* bulmamızı umuyordum.

Şehrin kendisi limanın çevresine yayılmıştı ve iskelelerin aralarını dolduruyordu. Liman Körfezi, Arkeon'dan daha eskiydi ve bir zamanlar burada bulunan şehrin kalıntıları üzerine inşa edilmişti. Yollarda şaşırtıcı virajlar ve sapaklar vardı. Başkent'in düzgün sisteminden sonra burası düğüm olmuş kabloları benziyordu. Bizim gibi kaçaklar için mükemmeldi. Hatta bazı sokaklar yeraltına iniyor ve anladığımız kadarıyla Farley'nin çok iyi bildiği tünel ağıyla birleşiyordu. Liman Körfezi'nden iki Yenikan'ı çıkarmak kolay olmayacaktı ama imkânsız da görünmüyordu. Özellikle de doğru anda birkaç elektrik kesintisi şehre yayılırsa.

"Sen burada kalmakta özgürsün, Cal," dedim başımı haritadan kaldırarak. "Ama ben burada oturup beklemeyeceğim."

Lafının ortasında durup bana bakmak için döndü. Bir anlığına alevleriyle tutuşacakmış gibi hissettim. "O zaman, gerekeni yapmaya hazır olduğunu umuyorum."

Yüzümü tanıyan herkesi öldürmeye hazır olmamdan bahsediyor. Yüzümü tanıyan herhangi birini.

"Hazırım."

Çok iyi bir yalancıydım.

ON ÜÇ

Nix'i geride kalmaya ikna etmek kolay oldu. Her ne kadar yaralanmamak gibi bir özelliği olsa da hâlâ evinin tuz bataklıklarından ötesine geçmemiş, kasabalı bir yengeç avcısıydı. Duvarlarla çevrili bu şehirdeki kurtarma görevi ona uygun değildi ve bunu o da biliyordu. Kilorn'u kandırmaksa o kadar kolay olmadı. Ancak birilerinin Nix'e göz kulak olması gerektiğini söylediğimde jette kalmaya ikna oldu.

Bana sıkıca sarılıp veda ettiğinde kulağıma bir uyarı, belki de bir nasihat fısıldamasını bekledim. Onun yerine beni cesaretlendirdiğinde bu beni gerektiğinden çok rahatlattı: "Onları kurtaracaksın," diye fısıldadı. "Bunu başaracağımı biliyorum."

Onları kurtaracaksın. Jetin rampasından aydınlık ormana inene kadar sözleri zihnimde yankılandı. İçimden, *Kurtaracağım*, dedim ve Kilorn'un bana inandığı kadar kendime inanana dek bunu tekrarladım. *Kurtaracağım. Kurtaracağım. Kurtaracağım.*

Bu ormanda ağaçlar daha seyrekti ve bizi sürekli tetikte olmaya zorluyordu. Gün ışığında Cal'in alevleri için endişelenmesine gerek yoktu ve

atesini hazırda tutarken bütün parmak uçları mum fitilleri gibi yanıyordu. Shade'in ayağı yere basmıyordu ve ağaçtan ağaca sıçırıyordu. Ormanı bir asker dikkatiyle araştırıyor, tatmin olana dek her yönü şahin bakışlarıyla gözden geçiriyordu. Ben de tüm duyularımı açmıştım ve bir araçtan ya da alçaktan uçan bir jetten yayılacak herhangi bir elektrik akımı olup olmadığını hissetmeye çalışıyordum. Güneydoğu yönünde Liman Körfezi'ne doğru hafif bir uğultu vardı ama Liman Yolu'ndaki yoğun trafik akışı gibi, bu da anlaşılır bir durumdu. Yan yoldan duyulamayacak kadar uzaktaydık ama içimden bir ses, her adımda yaklaştığımızı söylüyordu.

Onları görmeden önce hissettim. Bu, açık zihnimde ufak, hafif bir basıncı. Küçük bir pil enerji yayıyordu; büyük ihtimalle bir kol saati ya da telsizdi.

"Doğuda," diye mırıldandım enerji kaynağını işaret ederek.

Farley çömelmeye gerek duymadan anında o tarafa döndü. Ancak ben kesinlikle böyle bir şey yapmadım ve yaprakların üstüne tek dizimle çömelip sonbaharın ilk renkleri arasında koyu kırmızı gömleğim ve koyu saçlarımla kamufle oldum. Cal hemen sağımdaydı, bir orman yangını başlatmamak için alevlerini kontrollü bir şekilde azaltmıştı. Gözleriyle ağaçları araştırırken solukları önceden çalışılmışçasına düzenli ve sabitti.

Pilin olduğu yöne doğru parmağımı uzattım. Tek bir kıvılcım, yaklaşmakta olan elektriği çağırarak elimden aşağı akıp gözden kayboldu.

"Farley, eğil," diye homurdandı Cal ama sesi yaprak hışırtılarının arasında kayboldu.

Farley onu dinlemek yerine bir ağaca sırtını dayadı ve ağaç gövdesinin gölgelerine karıştı. Yapraklardan süzülen güneş ışınları tenine benek benek düşüyordu ve genç kadın hareketsiz haliyle ormanın bir parçası gibi görünüyordu. Ama sessiz kalmadı. Dudakları aralandı ve hafif bir kuş sesi dalların arasında yankılandı. Korant'ın dışında Kilorn'la haberleşmek için kullandığının aynısıydı. *Bir sinyâl.*

Kırmızı Muhafızlar.

"Farley," diye tısladım sıkılı dişlerimin arasından. "Neler oluyor?"

Bana cevap vermek yerine ağaçları izledi. Bekledi. Dinledi. Bir dakika sonra benzer şekilde yanıt geldi ama tamamen aynıysa değildi. Tepemizdeki ağaçtan Shade de kendi tuhaf ışığını çalarak karşılık verdiğinde korkum bir nebze olsun hafifledi. Farley beni bir tuzağa çekebilirdi ama Shade bunu yapmazdı. *Umarım.*

Gür karaağaçların arasından kaba saba bir ses, "Yüzbaşı, o lanet olası adaya tıkalıp kaldığınızı düşünmeye başlamıştık," dedi. Yoğun aksanı, ünlüleri sertçe söylemesi, Liman Körfezi'nden olduğunu belli ediyordu.

Farley bu sese gülümseyerek ardına saklandığı ağaç gövdesinden ileri çıktı. "Crance," dedi çalıların arasından çıkan adama elini sallayarak. "Melody nerede? Sen ne zamandan beri Egan'ın ayakçısı oldun?"

Adam yaprakların arasından çıktığında, uzun süre önce dikkat etmeyi öğrendiğim ufak detayları inceleyerek ona değer biçmeye çalıştım. Arkasındaki ağır bir şeyi dengelemek için eğildi. Belki bir tüfek ya da coptu. *Gerçekten de tam bir ayakçı.* Kuvvetli kolları ve eski püskü, içi dolgulu yeleğinin altına gizlenmiş geniş göğsüyle bir liman işçisine ya da kavgacı bir tipe benziyordu. Yeleği yamalarla doluydu, sanki kırmızının her tonunun birleşimi gibiydi. Yeleği bu kadar yıpranmışken deri botlarının cilalanmış ve yepyeni görünmesi tuhaftı. Büyük ihtimalle çalınıydı. *Benim kafamda bir adam.*

Crance, Farley'ye doğru omuzlarını silkti ve koyu tenli yüzü hafifçe seğirdi. "Melody'nin rıhtımda yapması gereken işler vardı. Ayrıca ayakçı yerine *sağ kol*u demeni tercih ederim, eğer sakıncası yoksa," diye ekledi seğirtmesi sırtıma dönüşürken. Sonra da eğilerek sık ve abartılı bir reverans yaptı. "Patron Egan size sevgi ve saygılarını ilettiler, Yüzbaşı."

"Artık yüzbaşı değilim," diye mırıldandı Farley, adamın önkolunu sıkarak; kendi aralarında bir el sıkışma yöntemi olmalıydı. "Bunu duyduğundan eminim."

Adam sadece başını salladı. "Burada bunu kabul eden çok az kişi bulacaksınız. Denizciler sadece Egan'a hesap verir, senin Albay'ına değil."

Denizciler mi? Sanırım bu da Kırmızı Muhafızlar'ın içinde başka bir hücreydi.

"Arkadaşların çalırların arasında saklanmaya devam edecekler mi?" diye ekledi bana doğru bir bakış atarak. Mavi gözleri ürkütücüydü ve çikolata rengi teninde çok daha keskin görünüyordu. Ancak beni daha acil olan konudan uzaklaştırmaya yeterli değildi; hâlâ pilden gelen titreşimleri hissediyordum ve Crance saat takmıyordu.

"Peki ya *senin* arkadaşların?" diye sordum ayağa kalkarken.

Cal de benimle aynı anda hareketlendi, onun da adamı dikkatle incelediğini görebiliyordum. Diğer adam da aynısını yaptı; karşı karşıya gelmiş iki asker... Ardından adam sırtıttığında dişleri parıladı.

"Demek bu yüzden Albay bu kadar yaygara koparmış," diye kıkırdadı öne doğru cüretkâr bir adım atıp.

Adamın boyutlarına rağmen ikimiz de irkilmeden durduk. Biz ondan daha tehlikeliydik. Bakışlarını bana çevirdiğinde hafif bir ısıklık çaldı. "Sürgün Prens ve Şimşek Kız. Peki ya Tavşan nerede? Sesini duyduğumdan eminim."

Tavşan mı?

Shade'in bedeni Crance'in arkasında belirdi; bir kolu koltuk değneğinde, diğeri adamın boynundaydı. Ama gülümsüyordu, *kahkaha atıyordu*. Crance'in omuzlarını sarsarak, "Bana böyle dememeni söylemiştim sana," dedi neredeyse sızlanarak.

"Yarası olan gocunur," diye karşılık verdi Crance, Shade'in kollarından kurtulurken. Eliyle tavşan gibi hoplama hareketleri yaparken ağabeyim de kahkaha atıyordu. Ama değneği ve sargıları gördüğünde gülümsemesi soldu. "Merdivenden falan mı düştün?" Crance şakacı bir tonla konuşmaya çalışsa da parlak gözleri kararmıştı.

Shade elini sallayarak onun endişesini giderdi ve adamın geniş omzunu tuttu. "Seni görmek güzel, Crance. Ayrıca sanırım seni kız kardeşimle tanıştırsın..."

"Tanıştırmana gerek yok," dedi Crance bana elini uzatarak. Benimkinin iki katı elini memnuniyetle tutup sıkıdım. "Seninle tanıştığıma sevindim, Mare Barrow ama 'aranıyor' posterlerinde çok daha iyi görüldüğünü söylemeliyim. Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmezdim."

Diğerleri de yüzümün resminin her kapıya ve pencereye asılmış olduğu düşüncesiyle en az benim kadar korkarak yüzlerini buruşturdular. *Bunu bekliyor olmalıydık.*

"Hayal kırıklığı için üzgünüm," dedim zorlukla ve elimi onunkinden çektim. Yorgunluk ve endişe bana iyi gelmemiştir. Derimdeki kırı hissedebiliyordum ve saçlarımdaki düğümlerden bahsetmeye hiç gerek yoktu. "Aynaya bakmaya fırsat bulamayacak kadar meşguldüm."

Crance alaycılığını doğal karşıladı, sırtışı genişledi. "Gerçekten de kıvılcımın var," diye mırıldandı ve bakışlarının parmaklarıma çevrildiği gözümünden kaçmadı. Ona aslında ne kadar kıvılcımla uğraştığını gösterme dürtüsüyle savaşıarak tırnaklarımı avcuma geçirdim.

Pilden yayılan titreşimler hâlâ havadaydı. "Peki, etrafımız sarılmamış gibi davranmaya devam mı edeceksin?" diyerek ısrar ettim ve etrafımdaki ağaçları gösterdim. "Yoksa bir sorun mu yaşayacağız?"

"Hiçbir sorun yok," dedi ellerini alaycı bir tavırla, teslim olur gibi kaldırarak. Sonra yeniden ısıklık çaldı, bu seferki avlanmakta olan bir kartalın sesi gibi daha yüksek ve keskindi. Crance gülümsemek ve rahatlamış görünmek için elinden geleni yapsa da gözlerindeki şüpheyi kaçırmadım. Onun Cal'i daha yakından gözleyeceğini düşünmüştüm ama asıl güvenmediği kişi bendim. *Ya da anlamadığı.*

Crance'in arkadaşları, ezilen yaprak sesleri eşliğinde ortaya çıktı; hepsinin üstünde benzer şekilde eski püskü giysiler ve çalıntı takılar vardı. Bu o kadar uyumsuz bir üniformaydı ki neredeyse aynı görünüyorlardı. İki kadın ve kolunda eski ama çalışan saatıyla bir adam; hepsi de silahsızdı. Farley'yi selamladılar, Shade'e gülümsediler ve Cal ile bana nasıl davranacaklarını bilemediler. Böylesi daha iyiydi sanırım. Kaybedecek daha fazla arkadaşla ihtiyacım yoktu.

"Pekâlâ Tavşan, bakalım bize ayak uydurabilecek misin?" diye dalga geçti Crance yürümeye başladığımda.

Shade karşılık olarak en yakındaki ağaca sıçradı; yaralı ayağını ağaçtan sarkıtmıştı ve gülümsüyordu. Ancak gözleri benimkilerle bu-

luştuğunda bakışları değişti. Yarım saniye sonra arkamdaydı, o kadar hızlı hareket etmişti ki onu zorlukla görebilmiştım.

Ama fısıldadığı şeyi duyabilmişim.

“Kimseye güvenme.”

Tüneller rutubetliydi, kıvrılarak uzanan duvarları yosunlar ve kalın köklerle kaplıydı ama zemin kaya ve molozlardan temizlenmişti. Liman Körfezi’ne kaçmak gerekirse diye Alttrenler için yapılmış olduğundan şüphelendim. Ancak ne metalin metale sürme sesi ne de üstümüze hızla gelen bir trenin aküsünden çıkan sağır edici gürültü vardı. Tek hissedebildiğim, Crance’in elindeki el feneri, diğer adamın saati ve on metre üstümüzdeki Liman Yolu trafiginden gelen düzenli ritimdi. Ağır araçlar en kötüsüydü; kablo ve aküleri kafatasımın arka tarafında uğulduyordu. Tepemizden her geçişlerinde irkiliyordum ve kısa süre sonra Narsiya’ya kaç aracın gittiğini karıştırmışım. Bunlar grup halinde olsalardı, Maven’ın kraliyet konvoyu olmasından şüphelenirdim ama araçlar gelişigüzel geçip gidiyor gibiydi. Sinirlerimi yatıştırmak için kendime, *Bu çok normal*, dedim, yoksa el fenerini kısa devre yaptırıp hepimizi karanlıkta bırakacaktım.

Crance’in yandaşları arkamızdan geliyorlardı ki bunun beni sinirlendirmesi gerekiyordu ama umursamıyordum. Kıvılcımlarım sadece bir kalp atışı uzaktaydı ve biri yanlış bir karar verirse yanımda Cal vardı. Eli kırmızı, dans eden alevlerle kaplıyken o benden çok daha ürkütücüydü. Değişik şekillerdeki alevler tünelin içini kırmızı ve siyaha boyuyordu. *Bir zamanlar onun renkleri idi. Ama bunları da diğer her şey gibi kaybetti.*

Benim dışındaki her şey gibi.

Burada fısıldamanın hiçbir anlamı yoktu. En küçük ses bile yankılandığından Cal ağzını sımsıkı kapalı tutuyordu. Ama hâlâ yüzünü okuyabiliyordum. Bir asker, bir prens ve bir Gümüş olarak içinden geçen her dürtüyle savaşmaktan rahatsızdı. İşte, buradaydı ve bilinmeyen bir yere doğru düşmanı ileliyordu... Peki, ne için? Bana yardım etmek için mi? Maven’a zarar vermek için mi? Bir gün bu sebeplerden hiçbiri onun devam etmesi için yeterli gelmeyecekti. Bir gün, beni takip et-

meyi bırakacaktı ve kendimi buna hazırlamalıydım. Kalbimin neye izin vereceğini... ve yalnızlığa nasıl dayanacağımı düşünmem gerekiyordu. Ama henüz değil. Sıcaklığı hâlâ benimleydi ve onu yanımda tutmaktan başka çarem yoktu.

Bu tüneller bizdeki haritada, daha doğrusu gördüğüm hiçbir haritada yoktu ama Liman Yolu vardı ve onun tam altında olduğumuzu düşünüyordum. Yol, Turna Köprüsü'nden geçip doğrudan Körfez'in kalbine doğru gidiyor, limanın etrafından kıvrılıp kuzeydeki tuz bataklıklarına, Korant'a ve en uçtaki donmuş sınır bölgesine uzuyordu. Liman Yolu'ndan daha önemli olansa Güvenlik Merkezi'ydi. Burası kayıtları, daha da önemlisi Ada ve Wolliver'ın adreslerini bulabileceğimiz, tüm şehrin idari merkeziydi. Listedeki üçüncü isim, Yeni Kent'in varoşlarında yaşayan küçük kız da orada olabilirdi.

Cameron Cole, diye anımsadım ama şu anda diğer tüm bilgilerini unutmuştum. Etrafta bu kadar yabancı yüz varken, kontrol etmek için Julian'ın listesini çıkarmaya kalkışmadım. Yenikan verilerini ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. İsimleri onların ölüm emriydi ve Shade'in uyarısını hâlâ unutmamıştım.

Şanssızız yaver giderse gece çöktüğünde ihtiyacımız olan her şeyi almış ve kahvaltı saatinde beraberimizde üç Yenikan'la Karaşeytan'a dönmüş olacaktık. Kilorn'u geride bırakıldığı için sinirden köpürürken bulmayı bekliyordum ama bu, endişelerimin en küçüğüydü. Aslında onun sinirle kızarmış yüzünü görmeyi ve asabi mızımlanmalarını duymayı dört gözle bekliyordum. Muhafızlar'a ve yeni keşfettiği öfkesine rağmen, birlikte büyüdüğüm oğlan hâlâ içinde bir yerde parlıyordu ve Cal'in alevleri ya da ağabeyimin sarılması kadar rahatlatıcıydı.

Shade, sessizliği doldurmak için konuşuyor, Crance ve takipçileriyle şakalaşıyordu. "Bu adam benim Boğaz'dan sağ çıkmamın tek sebebidir," diye açıkladı ağabeyim, değneğiyle Crance'i göstererek. "İnfazcılar beni öldürememişti ama açlık bunu neredeyse başarıyordu."

“Sen bir lahana çaldın. Ben sadece onu yemene izin verdim,” diye yanıtladı Crance başını sallayarak ama yüzündeki kızarıklık, kendiyle gurur duyduğunu ele veriyordu.

Shade onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermedi. Tünelleri aydınlatacak bir gülümsemeyle ona baktı ama gözlerinde hiç ışık yoktu. “Altın kalpli bir yankesici.”

Karşılıklı atışmalarını kısık gözler ve dikkatle dinliyor, tıpkı bir oyun gibi takip ediyordum. Birbirlerine ettikleri iltifatları, Boğaz’dan dönerkenki yolculuk anılarını, güvenlikçileri ve birlikleri atlatmalarını. O zamanlar bir dostluk kurmuş olabilirlerdi ama bu dostluk artık bitmiş gibi görünüyordu. Artık sadece anılarını ve zoraki gülüşleri paylaşan iki adamdılar; her ikisi de diğerinin gerçekten neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Aynı şeyi ben de yapıyor ve kendi sonuçlarıma varıyordum.

Crance kendiyle övünen bir hırsızdı; benim çok iyi bildiğim bir meslektendi. Hırsızların en iyi yanı güvenilir olmalarıydı... daima en kötüsünü yapacakları konusunda. Onun yerinde olsaydım ve eski halimdeyken bir kaçağı Sütunkent’e sokmaya çalışsaydım, birkaç tetrark için onları satar mıydım? Birkaç haftalık yemek ve elektrik istihkakı için? Sert kışları, bitmeyecek gibi görünen soğuk ve aç günleri çok iyi hatırlıyordum. Basit tedavileri olan hastalıkları ama ilaç için para olmadığını. Hatta sadece basit bir isteğin acısını bile; *sadece* güzel ya da kullanışlı olduğu için bir şeyi almayı istemenin acısını bile hatırlıyordum. O zamanlar çok korkunç şeyler yapmıştım ve en az benim kadar çaresiz durumdaki insanlardan çalmıştım. *Hayatta kalmak için. Hepimizin yaşamasını sağlamak için.* Bu benim Sütunkent’teyken, çocukları açlıktan kıvranan ailelerden çaldığım zamanlardaki bahanemdi.

Elinden gelse Crance’in beni Patron Egan’a teslim edeceğinden hiç şüphem yoktu çünkü benim de yapacağım şey bu olurdu. Kendimi en yüksek fiyata Maven’a satardım. Neyse ki Crance’in yeteri kadar silahı yoktu ve o da bunun farkındaydı; bu yüzden gülümsemesini korumak zorundaydı. *Şimdilik.*

Tünel aşağı doğru kıvrıldığında içerisi bir trenin geçemeyeceği kadar daraldı ve Alttren rayları aniden sona erdi. Derine indikçe ortam serinlemeye başlamıştı ve hava basıncı artıyordu. Üstümüzdeki toprağın ağırlığını düşünmemeye çalıştım. Eninde sonunda duvarlar zayıflayarak çatlayacak ve yeni destekler konulmazsa büyük ihtimalle çökecekti. Her biri tünel tavanını taşıyan ve diri diri gömülmemizi engelleyen sade, ahşap sütunlar karanlığa doğru uzanıyordu.

“Yüzeye nereden çıkacağız?” diye sordu Cal. Soruyu ortaya sormuştu ve her kelimesinden hoşnutsuzluk damlıyordu. Derin tüneller benim gibi onun da sinirini bozuyordu.

“Okyanus Tepe’nin batı tarafından,” diye yanıtladı Farley. Okyanus Tepe, Liman Körfezi’ndeki kraliyet konutuydu. Ama Crance başını sallayarak sözünü kesti.

“Tüneller kapatıldı,” diye homurdandı. “Kral’ın emirleriyle yeni bir inşaat başladı. Tahta çıkalı üç gün oldu ama şimdiden başımın belası oldu.”

Bu kadar yakından Cal’in dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Bir öfke patlamasıyla alevleri daha da parlaklaşıp tünelin duvarlarına bir ısı dalgası gönderse de diğerleri bunu görmemiş gibi davrandı. *Kral’ın emirleri.* Maven, çabalamadığı anlarda bile işimize engel olmayı başarıyordu.

Cal sabırlı davranmaya çalışarak yere baktı. “Maven daima Tepe’den nefret etmiştir.” Kelimeleri duvarlardan yankılanarak bizi onun anılarıyla sardı. “Onun için çok küçüktü. Çok eski.”

Duvara yansıyan gölgelerimiz bozularak hareketlendi. Çarpık her şekilde, her karanlıkta Maven’ın yüzünü görüyordum. Bana bir zamanlar alevin gölgesi olduğunu söylemişti. Şimdiyse benim zihnimdeki gölge olmasından korkuyordum; bu bir avcıdan ya da bir hayaletten çok daha kötüydü. En azından sadece bana musallat değildi. En azından Cal de onu hissediyordu.

“Balık Pazarı’na o zaman.” Farley’nin aksi sesiyle yeniden görevimize odaklandım. “Etrafından dolaşmak zorundayız ve eğer başarabilirsen Güvenlik Merkezi’nin dışında dikkatleri dağıtacak bir şeye ihtiyacımız olacak.”

Haritaya baktığımda beynim uğulduyordu. Güvenlik Merkezi, Cal'in eski sarayına doğrudan bağlıydı ya da en azından aynı alanın içindeydi. Balık Pazarı ya da benim orası olduğunu düşündüğüm yer, oradan oldukça uzaktaydı. İçeri sızmak bir yana, ihtiyacımız olan yere gitmek için bile sürünerek ilerlemek zorundaydık. Cal'in yüzünün asılmasına bakılırsa o da bunu dört gözle beklemiyordu.

"Egan taleplerinize uyacaktır," dedi Crance, Farley'nin sözlerini onaylayarak. "Yapabildiği her şekilde yardım edecek. Gerçi yanınızda Tavşan varken buna çok da ihtiyacınız olmayacak."

Shade nazikçe yüzünü buruşturdu, hâlâ bu takma isimden rahatsız oluyordu. "Körfez'deki Kızılın ne kadar tanıyorsun? Birkaç isim söylesem bir şeyler çağrıştırır mı?"

Ağabeyime kızmamak için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmak zorunda kaldım. En son isteğim, Crance'e kimi aradığımızı söylemekti; özellikle de bunun sebebini merak edeceği için. Ama Shade kaşlarını kaldırarak bana baktı ve beni isimleri söylemeye teşvik etti. Yanında duran Crance normal görünmeye çalışsa da gözleri parlıyordu. Söylemek zorunda kaldığım şeyi büyük bir hevesle bekliyordu.

"Ada Wallace." Tünelin sırrımı çalacağından korkarmış gibi bunu fısıltıyla söylemiştim. "Wolliver Galt."

Galt. Bu ismi duyduğunda Crance'in yüzünde tanıdığına dair bir belirti dolaştı ve başıyla onaylamaktan başka çaresi kalmadı. "Galt'ları tanıyorum. Eski bir ailedir, Kömürcü Yolu'nun dışında yaşarlar. Biracılıkla uğraşırlar." Gözlerini kısarak daha fazlasını hatırlamaya çalıştı. "Onlarınki Körfez'deki en iyi biradır. İnsanın böyle güzel arkadaşlara ihtiyacı var."

Kalbim göğsümde hızlandı, böylesi bir şansla karşılaştığımız için keyiflenmiştim. Ama aynı zamanda Crance ve şu gizemli Egan artık kimleri aradığımızı bildiği için sinirliydim.

"Wallace dediğinizi tanıdığımı söyleyemem," diye devam etti. "Çok yaygın bir isimdir ama aklıma kimse gelmiyor."

Onun yalan söyleyip söylemediğini anlayamayınca canım sıkıldı. Bu yüzden onu konuşturmaya devam etmeliydim. Belki de bir şeyi açık eder ya da onu açık vermeye *ikna etmem* için bana bir fırsat verirdi.

“Kendinize Denizciler mi diyorsunuz?” diye sordum, ses tonumu normal tutmaya dikkat ederek.

Omzunun üstünden bana sırttı, ardından da kolundaki dövme yi göstermek için gömleğini sıyrdı. Lacivert bir çapaya kırmızı bir ip dolanmıştı. “Fener’deki en iyi kaçakçılar,” dedi gururla. “Sen istersin, biz kaçıırız.”

“Ve Muhafızlar’a mı hizmet ediyorsunuz?”

Bu soruyla gülümsemesi söndü ve gömleğinin kolunu aşağı indirdi. Hafifçe başını sallayarak onayladığını gördüm ama bundan daha ikna edici bir şey yapmadı.

“Egan da bir başka yüzbaşı sanırım.” Adımlarımı hızlandırdım ve neredeyse Crance’in topuklarına basana kadar ilerledim. Benim yakınlığımla omuzları gerildi ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğu gözümünden kaçmadı. “Peki, bu durumda sen ne oluyorsun? Onun teğmeni mi?”

“Bizim unvanlarla işimiz olmaz,” diye cevapladı, iğnelememden ustalıkla kurtularak. Ama daha yeni başlıyordum. Diğerleri benim tavrımdan kafaları karışmış halde, öylece bakıyorlardı. *Kılorn olsa anlardı. Daha da iyisi, o da bana katılırdı.*

“Bağışla beni, Crance.” Kelimeler dudaklarımdan yapışkan bir tatlılıkla döküldü. Bir hırsız gibi değil de bir saray leydisi gibi konuşmuştum ve bu onu gıcık etti. “Sadece Körfez’deki kardeşlerimizi merak ediyorum. Söylesene, seni davaya katılmaya ne ikna etti?”

Sert bir sessizlik... Arkamı dönüp baktığımda Crance’in arkadaşlarının da sessiz olduklarını gördüm, gözleri loş tünelde neredeyse simsiyah görünüyordu.

“Farley miydi? Yoksa işe mi alındın?” Daha da bastırdım ve bir kırılma işareti bekledim. Hâlâ cevap vermiyordu. İçimde bir korku dalgası yükseldi. Bize söylemediği şey neydi? “Belki sen de benim yaptığım gibi Muhafızlar’ı kendin arayıp bulmuşsundur. Tabii benim bunun için iyi bir

nedenim vardı. Shade'in öldüğünü düşünüyordum ve bunun intikamını almak istiyordum, anlarsın ya. Muhafızlar'a katıldım çünkü ağabeyimi öldüren insanları öldürmek istiyordum."

Hiçbir cevap gelmedi ama Crance'in yürüyüşü hızlandı. Bir *şeye* dokunmuştum.

"Gümüşler senden kimi aldı?"

Sorularım için Shade'in bana çıkışmasını beklesem de o sessiz kaldı. Dikkati Crance'in yüzünden bir an bile ayrılmayarak kaçakçının ne sakladığını anlamaya çalışıyordu. Çünkü kesinlikle bizden bir şey saklıyordu ve bunu hepimiz hissetmeye başlamıştık. Dakikalar önce gayet arkadaşça davranan Farley bile gerilmişti. Bir şeyin farkına varmış, daha önce görmediği bir şeyi görmüştü. Eli ceketinin içine yöneldi ve gizli bir bıçak olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi tuttu. Cal başından beri indirmedığı gardını koruyordu. Ateşi, karanlığı bölen çıplak bir tehdit gibiydi. Tüneli düşündüm. Artık bana bir mezar gibi gelmeye başlamıştı.

"Melody nerede?" diye mınıldandı Farley ve elini uzatarak Crance'i durdurdu. Biz de aynı şekilde durduğumuzda sanki tünelin duvarlarından yankılanan kalp atışlarımızı duyabiliyordum. "Egan seni asla yalnız göndermezdi."

Yavaşça dönüp sırtımı duvara verdim, böylece Crance ve serserilerini aynı anda görebilecektim. Cal de aynısını yaptı. Boştaki elinden küçük bir ateş yükseldi, her an kullanmaya hazır halde avcunda alevlendi. Benim kıvılcımlarım da beyaz ve mor minik yıldırımlar halinde tenimde dans etmeye başlamıştı. Onları hissetmek iyi gelmişti, saf güce uzanan minik ipler gibiydi. Tepemizde trafik artmıştı; şehir kapılarının tam altında değilsek bile çok yakınında olabiliydik. *Savaşmak için hiç de iyi bir yer değil.*

Çünkü birazdan olacak olan buydu.

"Melody *nerede?*" diye tekrarladı Farley, bıçağını hızla çekerek. Bıçak Cal'in ateşini yansıtarak keskince parıladı ve Crance'in gözlerine yansıdı. "Crance?"

Adamın gözleri kör edici ışığa rağmen kocaman açıldığında tamamen pişmanlıkla doluydu. Bu, sırtımın korkuyla ürpermesine yetti. "Bizim ne olduğumuzu, Egan'ın kim olduğunu biliyordun. Bizler *suçluyuz* Farley. Biz paraya inanırız... ve hayatta kalmaya."

O hayatı çok iyi biliyordum. Ama ben o yoldan dönmüştüm. Artık bir hain değildim. Artık Şimşek Kız'dım ve sayamayacağım kadar çok amacım vardı. Özgürlük, intikam, bağımsızlık, içimdeki kıvılcımları ateşleyen her şey ve devam etmemi sağlayan azim...

Crance'in serserileri benim kadar yavaşça hareket ederek gizlenmiş kılıflardaki silahlarını çektiler. Her biri usta ve hafifçe seğiren ellerde üç tabanca. Crance'in de silahı olduğunu düşünüyordum ama o henüz çıkarmamıştı. Açıklama yapmakla ve olacakları anlamamızı sağlamaya çalışmakla meşguldü. Bense kesinlikle anlıyordum. İhanet bana çok tanıdıktı ama hâlâ midemi bulandırıyor ve bedenimi korkuyla donduruyordu. Bunu görmezden gelmeye ve odaklanmaya çalıştım.

"Kızı götürdüler," diye mırıldandı. "Bu sabah da Egan'a onun işaretparmağını gönderdiler. Tüm Körfez'de durum aynı, her çete değerli birini ya da bir şeyini kaybetti. Denizciler, Kurukafalar... Hatta Ricket'ın yıllardır bu işten uzak duran küçük oğlunu bile götürdüler. Ve bunun bedeli de..." Duraksadı ve karanlık bir ışıltı çaldı. "Gülüp geçilecek bir şey değil."

"Neden?" diye fısıldadım, yakınımıdaki Denizci'den gözlerimi ayırmadan. Kız da bana bakıyordu.

Crance'in sesi boğuk, acılı bir hırıltıydı: "Senin için, Şimşek Kız. Seni sadece güvenlikçiler ya da ordu aramıyor. Biz de arıyoruz. Buradan Del-fi'ye kadar bütün kaçakçılık ağları, hırsızlık örgütleri... Avlanacaksınız, Bayan Barrow. Gün ışığında ya da gölgelerde, Gümüşler ya da kendi halkınız tarafından. Üzgünüm ama durum böyle."

Özrü bana değil, ağabeyim ve Farley'yeydi. İhanete uğrayan arkadaşlarına. Benim arkadaşlarımsa benim yüzümden büyük tehlike içindeydi.

"Ne tür bir tuzak kurdun?" diye kükredi Shade, bir kolunun altındaki değneğe rağmen tehditkâr görünebilmek için elinden geleni yapıyordu. "Neyin içine yürüyoruz?"

"Hoşuna gidecek bir şey değil, Tavşan."

Cal'ın alevleri, benim kıvılcımlarım ve Crance'in el fenerinin tuhaf ışığı altında neredeyse gözlerindeki parıltıyı kaçıracaktım. Bakışları hızla sola kayarak hemen yanımdaki destek girişinde durdu. Girişin üstündeki tavan çatlamıştı ve parçalanıyordu; betonun arasından toz düşmeye başladı.

"Seni orospu çocuğu," diye kükredi Shade; sesi çok yüksek, hareketleri çok abartılıydı. Her an yumruk atabilecekmiş gibi... mükemmel bir dikkat dağıtmaydı. *Başlıyoruz.*

Üç Denizci silahlarını kaldırıp ağabeyime doğrulttular. Yaşayan en hızlı şeye. Shade yumruğunu kaldırdığında tetiği çektiler ama mermileri boşluk dışında bir şeye saplanmadı. Kulağımın dibinde ateşlenen silahlardan sağır olmuş halde dizlerimin üstüne düştüm ama destek girişini bulmaya odaklandım. Bir yıldırım, tahtayı patlatırcasına yarıp geçti. İkinci yıldırım çatlak tavanayolladığımda giriş parçalanarak çöktü. Cal yan tarafa, Crance ve Farley'ye doğru sıçrayarak, düşen beton parçalarından kaçtı. Zamanım olsaydı Denizcilerle birlikte gömülmekten korkabilirdim ama Shade'in eli belime dolanmıştı. Gözlerimi kapadım ve tünelin birkaç metre ilerisinde yere inene kadar sıkışma hissiyle savaştım. Artık Crance'in ve Cal'e ayağa kalkması için yardım eden Farley'nin hemen önündeydik. Onların diğer tarafında tünel çökmüştü; toz, beton parçaları ve ezilmiş üç bedenle doluydu.

Crance ölen Denizcilere son bir bakış attı, ardından saklı silahını çekti. Bir an beni vuracağını düşündüm. Ama bunun yerine yakıcı gözlerini kaldırıp etrafımızda çökmekte olan tünele baktı. Dudaklarından tek bir kelime çıktı.

"Koşun!"

ON DÖRT

Sol, sağ, yeniden sol, tırman.

Crance'in bağırarak verdiği emirler bizi tünellerde takip ediyor, ayak seslerimize yön veriyordu. Art arda gerçekleşen çöküntülerden yankılanan gümbürtüler bizi elimizden geldiğince hızlı hareket etmeye zorluyordu; tünellerin içinde patlama yaratarak zincirleme bir tepki başlatmıştık. Bir iki kere tünel o kadar yakınımızda çökmüştü ki destek kirişlerinin kırılırken çıkardığı keskin çatırtıları duymuştum. Fareler de bizimle birlikte koşuyor, eğilip bükülerek bu yıkımdan kurtulmaya çalışıyordu. Ayaklarımın üstünden geçtiklerinde, çıplak kuyrukları ince ipler gibi çarptığında ürperiyoordum. Sütunkent'te çok fazla fare olmazdı çünkü nehir taşıduğında boğulurlardı; bu yüzden de kaygan siyah kürkleri tüylerimi diken diken ediyordu. Ama bu tiksintimi bastırmaya çalıştım. Cal de onlara çok meraklı değildi ve yaratıklar ona fazla yaklaştıklarında alevli yumruğunu yere uzatıp hepsini uzaklaştırıyordu.

Ayaklarımızın altında uçuşan tozlar havayı boğucu hale getiriyordu ve Crance'in feneri bu kasvetli ortamda hiçbir işe yaramıyordu. Diğerleri

tünel duvarlarına tutunarak ilerlemeyi güvenli bulsa da ben zihnimi tepemizdeki dünyaya, elektrik kabloları ve ilerleyen taşıtlara çevirmiştim. Bu, kısa süre önce ezberlediğim haritanın üzerine oturan başka bir harita çizdi zihnimde. Böylece sınırlarımın gittikçe geliştiğini hissediyordum. Son derece yoğun bir histi ama yine de onu bastırıp kendimi elimden geldiğince çok şeye erişmeye zorladım. Tepemizden çığlık atarcasına geçen araçlar ilk çöküntünün olduğu bölgeye doğru hızla gidiyordu. Birkaç tanesi büyük ihtimalle çöken yollardan ve yıkıntılardan kaçınmak için ara sokaklara yöneldi. *Dikkatleri dağıldı. Güzel.*

Tüneller Farley ve Crance'ın güçlü olduğu alanlardı, adeta onların tozdan yapılmış krallıkları gibiydi. Ancak bizi karanlıktan çıkarma görevi Cal'e düşmüştü ki ikimiz de bu ironinin farkındaydık. Kaynak yapılarak kapatılmış servis kapısına geldiğimizde Cal'e ne yapacağını söylememize gerek kalmadı. Öne geçti, bilekliğinden kıvılcımlar çıkarken kollarını uzattı, sonra sıcak alevleri yükseldi. Avuçlarında dans eden alevlerle kapının menteşeleri kırmızı demir damlalarına dönüşene dek onları tutup eritti. Önümüze çıkan bir sonraki engelse paslanmış metal ızgaralardı ve Cal çok daha kolayca, saniyeler içinde onları da eritti.

Çöken tünelden gök gürültüsüne benzer bir ses geldi ama bu seferki çok daha uzaktaydı. Farelerin artık sakinleşerek geldikleri karanlığa geri dönmeleri ise daha büyük bir kanıttı. Küçük gölgeleri tuhaf ve mide bulandırıcı bir rahatlık vermişti. Hızla koşarak ölümden birlikte kurtulmuştuk.

Crance kırık ızgarayı göstererek dışarı çıkmamızı işaret etti. Ama bir eli hâlâ kızgın demirin üstünde duran Cal tereddüt etti. Elini çektiğinde kırmızı demirin üstünde izi kalmıştı.

"Bitpazarı mı?" diye sordu tünele bakarak. Cal, Liman Körfezi'ni benden çok daha iyi biliyordu. Ne de olsa önceden burada yaşamış, kraliyet ailesi ne zaman Körfez'e gelse Okyanus Tepe'de kalmıştı. Onun rıhtımlardan ve ara sokaklardan sıvışırken üzerine düşeni yapacağından şüphem yoktu; tıpkı benimle ilk karşılaştığı gün yaptığı gibi.

"Evet," diye cevapladı Crance başını hızlıca sallayarak. "Sizi Merkez'e en fazla bu kadar yaklaştırabilirim. Egan sizi Denizcilerin ve bir bölüm güvenlikçinin hazır beklediği Balık Pazarı'na götürmemi emretmişti. Sizin Bitpazarı Meydanı'ndan geçmenizi beklemeyeceği için kimse sizi orada aramaz."

Bunu söyleyiş tarzı sınırlarımı bozdu. "Neden?"

"Orası Kurukafaların bölgesi."

Kurukafalar. Onlar da büyük ihtimalle Crance'ın felaket habercisi çapasına benzer dövmelemlerle damgalanmış başka bir çeteydi. Maven'ın entrikaları olmasaydı Kızıl kardeşlerine yardımcı olabilirlerdi ama bunun yerine en az bir Gümüş askeri kadar tehlikeli düşmanlara dönüşmüşlerdi.

"Onu sormadım," dedim, korkumu gizlemek için Mareena'nın sesini kullanarak. "Neden bize yardım ediyorsun?"

Birkaç ay önce olsa enkaz altında kalan üç cesedin düşüncesi beni dehşete düşürürdü. Artık çok daha beterlerini gördüğüm için onların çarpılmış kemikleri aklıma bile gelmedi. Oysa suça meyilli doğasına rağmen Crance hiç de rahat görünmüyordu. Bakışları ölümlerine neden olduğu üç Denizci'nin bulunduğu karanlığa doğru çevrildi. Denizciler büyük ihtimalle onun arkadaşlarıydı.

Ama *ben*, zaferlerim için arkadaşlarımı takas edebilir, kimi canlardan vazgeçebildim. Bunu daha önce de yapmıştım. Ölümleri çok daha iyi bir şeye hayat veriyorsa insanların ölmelerine izin vermek çok da zor değildi.

"Ben yeminlere inanan biri değilim, ya da kızıl şafaklara ya da sürekli bahsettiğiniz diğer saçmalıklara..." diye mırıldandı, tek yumruğunu hızla açıp kapıyordu. "Kelimeler beni etkilemez. Ama siz konuşmaktan çok daha fazlasını yapıyorsunuz. Bu durumda anladım ki ya patronuma ihanet edecektim ya da kendi kanıma."

Kana. Bana.

İğne gibi batan kelimeleri söylerken loş ışıktaki dişleri parladı: "Fareler bile kanalizasyondan kurtulmak isterler, Bayan Barrow."

Ardından ızgaradan geçip hepimizin sonu olabilecek yüzeye adım attı. Ve ben de onu takip ettim.

Omuzlarımı dikleştirerek dikkatimi tünelin güvenli ortamının dışına ve seslere verdim. Liman Körfezi'ni daha önce hiç görmemiştim ama harita ve elektrik hislerim yeterli olmuştu. İkisi birleşince zihnimde yolların, araçların ve kabloların bir resmi oluşmuştu. Kaleye doğru ilerleyen askeri araçları ve Bitpazarı'nın ışıklarını hissedebiliyordum. Üstelik, şehirler benim anlayabildiğim şeylerdi. Kalabalıklar, ara sokaklar, günlük hayatın tüm dikkat dağıtıcı unsurları benim için bir çeşit kamuflajdı.

Bitpazarı Meydanı, tıpkı Yazkent'teki Görkemli Bahçe ya da Sütünkent'teki meydan gibi hareketliydi. Ama çok daha kirli, daha yıkık dökük, içinde Gümüş amirler bulunmasa da Kızılalar ve onların pazarlık bağırtılarıyla dolup taşan bir bölgeydi. *Saklanmak için mükemmel bir yer.* Yağ içindeki muşamba tentelerin zikzaklar çizdiği bodrum katta yüzeye çıktık. Ama burada ne bir koku ne de duman vardı; biz Kızılar fakir olabilirdik ama aptal değildik. Yukarı baktığımda tavanda gördüğüm ızgaralı, geniş delik bana üst katlarda balıkların ya da tütsülenmiş etlerin satıldığını, kokularının da gökyüzüne gittiğini gösteriyordu. Şimdilik etrafımız her biri kendi malını, birbirine sürtecek iki tetrark sikkesi olmayan müşterilere kakalamaya çalışan seyyar satıcılar, mucitler, dokumacılarla çevriliydi. Para herkesi çaresiz duruma düşürüyordu. Tüccarlar ona sahip olmak, müşteriler onu elinde tutmak istiyordu ve bu hepsinin gözünü kör ediyordu. Hiç kimse duvardaki unutulmuş bir delikten içeri giren iyi eğitilmiş birkaç kişinin farkına varmamıştı. Korkmam gerektiğini biliyordum ama kendi halkımla çevrilmiş olmak tuhaf bir rahatlık veriyordu.

Crance öne geçerek yol gösterdi, kasıntı yürüyüşünü, Shade'inkine benzeterek topallamaya çevirmişti. Sradan bir göz onu iki büklüm, yaşlı bir adam gibi görürdü; hiç de öyle olmamasına rağmen. Shade'i de hafifçe destekliyor, bir kolunu ağabeyimin omzuna atarak yürütmesine yardım ediyordu. Shade'in yüzünü saklamak gibi bir endişesi yoktu, bu yüzden tüm dikkatini, Bitpazarı'nın bodrum katındaki engebeli zeminde kaymadan yürümeye vermişti. Farley en arkadan geliyordu ve onun arkamı kollaması bana güven veriyordu. Tüm sırlarına rağmen ona güveniyordum; tuzakları görmesi konusunda olmasa da onlardan

sınırlanabilecek olmasına. Bu ihanet dolu dünyada en fazla bu kadarım umut edebilirdim.

En son aylar önce bir şeyler çalmıştım. Bir tezgâhtan kömür grisi iki şal yürüttüğümde hareketlerim hızlı ve mükemmeldi ama içimde alışık olmadığım bir pişmanlık hissettim. Bunları birisi yapmıştı; birisi yünü ipliğe çevirip dokuyarak bu kaba şallara dönüştürmüştü. Birinin bunlara ihtiyacı vardı. *Ama benim de var.* Biri benim, biri Cal içindi. Şalı elimden aceleyle alıp yıpranmış yünü başına ve omuzlarına dolayarak kolayca tanınabilecek yüz hatlarını gizledi. Aynısını ben de yaptım ve hiç de çabuk değildim.

Kalabalık, loş pazara attığımız ilk adımlar bizi doğruca bir tabelanın yanına yönlendirdi. Genellikle satış ilanları, gazete parçaları, ölüm ilanları gibi Kızıl zimbirtılarıyla dolu olurdu. Birkaç çocuk tabelanın yanında boş boş duruyor, uzanabildikleri kâğıtları yırtarak bunları birbirlerine kar topları gibi fırlatıyorlardı. Sadece çocuklardan biri, dağınık siyah saçlı ve kirli çıplak ayaklı bir kız yaptıkları şeye bakma gereği duymuş, bir düzine devasa posterdeki iki tanıdık yüze gözlerini dikmişti. Posterler süssüz ve kasvetliydi, kalın siyah harflerle "TERÖR, VATANA İHANET VE CİNAYET suçlarıyla KRALİYET TARAFINDAN ARANIYOR" yazıyordu. Bitpazarı'nın içindeki çoğu insanın okumayı bildiğinden şüpheliydim ama mesaj yeteri kadar açıktı.

Cal'in resmi onu güçlü, azametli ve cesur gösteren kraliyet portresi değildi. Hayır, buradaki resim grenli de olsa belirgindi ve Kemik Stadyumu'ndaki idamından kaçmasından birkaç dakika önce oradaki kameralar tarafından çekilmiş, donmuş bir kareydi. Gözleri kontrolsüz bir öfkeyle yanarken yüzü yaşadığı kayıp ve ihanetle vahşileşmişti. Boynundan fırlayan kasları gergindi. Hatta yakasında kurumuş kan bile vardı. Bu resim onu tam da Maven'ın istediği gibi, her zerresiyle bir katil gibi gösteriyordu. Altlarda kalan posterleri yırtılmış ya da okunamayacak kadar vahşice çizilmiş, sert hath, elyazısını andıran yazılarla kaplanmıştı. *Kral Katili, Sürgün.* Sanki fotoğraftaki derisini kanatabilirmiş gibi kelimeler kâğıdı yırtarcasına kazanmıştı: *Onu bulun, onu bulun, onu bulun.*

Cal'inki gibi benim fotoğrafım da Kemik Stadyumu'nda çekilmişti. Hangi an olduğunu tam olarak biliyordum. Arenanın kapılarından geçmeden durup Lucas'ın beynine bir kurşun yemesini dinlediğim andı. O anda ölmeye gittiğimi biliyordum ama daha kötüsü, hiçbir işe yaramadığımı bilmemdi. Artık hayatta olmayan Arven yanımdaydı ve yeteneğimi bastırıp beni turnak arasındaki pislikten başka bir şey olmayan birine dönüştürmüştü. Resimdeki gözlerim korkuyla kocaman açılmıştı ve küçük görünüyordum. Burada Şimşek Kız değildim. Devrimin sembolü değil, korkmuş bir kıydım sadece. Beni korumak bir yana, kimse arkamda bile durmazdı. Bu kareyi yaratacağı etkiyi bilerek Maven'ın bizzat seçtiğinden hiç şüphem yoktu. Ama herkesi kandıramamışlardı. Bazıları yayın kesilmeden önceki birkaç saniyede benim gücümü, şimşeğimi görmüştü. Bazıları benim ne olduğumu biliyordu ve onlar posterin her tarafına diğerlerinin de görebileceği kelimeler yazmışlardı.

Kızıl Kraliçe. Şimşek Kız. O yaşıyor. Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz. Yüksekleyeceğiz.

Her kelime bir damga gibiydi, sıcak ve derinden dağlıyordu. Ama aranan suçluların posterleriyle dolu bir ilan panosunun önünde oyalanamazdık. Cal'i hafifçe dürterek, vahşi görüntülerimizin yanından uzaklaştırdım. İtiraz etmeden geldi ve kalabalığın içinde Shade ve Crance'ı takip ettik. Ona tutunma ve omuzlarındaki yükü biraz olsun almaya çalışma dürtümü bastırdım. Ona sarılmak istesem de bunu yapamazdım. Ölüme bakmalı ve Devrik Prens'in ateşinden uzak durmalıydım. Kalbimi alev alev yakmakta ısrar eden tek kişiye karşı kalbimi buza çevirmeliydim.

Bitpazarı'ndan çıkmak beklediğimden daha kolay oldu. Hiç kimse için önemi olmayan bir Kızıl pazarydı burası; bu yüzden güvenlik kameraları ve güvenlikçiler çok seyrekli. Yine de duyularımı açık tutup tezgâhları ya da vitrinleri gelişigüzel kapsayan elektrikli kayıt hattını tespit ettim. Onlardan beceriksizce kaçınmaya çalışmak yerine onları kapayabilmeyi çok istedim ama bu çok daha tehlikeli olurdu. Gizemli bir kesinti kesinlikle dikkat çekerd. Siyah üniformalarının içindeki güvenlikçiler çok daha rahatsız ediciydi. Bitpazarı'nın katlarını tırmanıp

yüzeye çıktığımızda sayıları da arttı. Çoğu, Kızıl yaşantısının telaşından sıkılmış görünüyordu ama birkaçı tetikteydi. Gözleri kalabalığın içinde dolaşıyor, *aranıyordu*.

"Kambur dur," diye fısıldadım Cal'in bileğini sertçe tutarak. Bu hareket elimden koluma dek uzanan sinirlerin alev alev yanmasına neden olunca elimi çok hızlı çekmek zorunda kaldım.

Yine de ona söylediğimi yaparak boyunu saklamak için öne doğru eğildi. Gerçi bu da yeterli olmayabilirdi. *Tüm bunların hiçbirisi yeterli olmayabilir.*

"Esas onunla ilgili endişelen. Kaçmaya kalkarsa hazır olmalıyız," diye mırıldandı Cal, dudakları kulağıma değecek kadar yakındı. Bir parmağını şalının katları arasından çıkararak Crance'ı işaret etti. Ama ağabeyim Denizci'yi kontrol altında tutuyordu ve Crance'in yeleğini sıkıca kavramıştı. Bizim gibi o da yankesiciye hiç güvenmiyordu.

"Shade onunla ilgileniyor. Sen başını önde tutmaya odaklan."

Cal'in dışlerinin arasından kızgın bir oflama duyuldu. "Sadece izle. Kaçacaksa bunu otuz saniye içinde yapacak."

Cal'in bunu nereden bildiğini sormama gerek yoktu. Kalabalığın akışına bakınca otuz saniyenin bizi kıvrımlı, yıkılacak gibi görünen merdivenin tepesine ulaştırıp Bitpazarı'nın ana katına sağ salım çıkarabileceğini anlamıştım. Artık pazarın merkezini görebiliyordum, tam tepemizdeydi ve oradan süzülen öğle güneşi yeraltında geçirdiğimiz onca zamandan sonra neredeyse kör ediciydi. Tezgâhlar artık daha düzenli, daha profesyonel ve daha kazançlı görünüyordu. Açık bir mutfaktan, pişen etin kokusu havaya yayılıyordu. Yiyecek paketleri ve tuzlu balıktan sonra bu koku ağzımı sulandırdı. Tepemizde eski bir ahşap kemer, yıpranmış, yamalı brandalı çatıyı destekliyordu. Kemerlerden bazıları hasarlıydı, yağmurlar ve karla yıpranmıştı.

"Kaçmayacak," diye fısıldadı Farley aramıza girerek. "En azından Egan'a. Denizcilere ihanet ettiği için kellesini kaybedebilir. Ancak şehir dışına kaçabilir."

"O zaman bırakalım gitsin," diye fısıldadım. Bir Kızıl'a daha bebek bakıcılığı yapmak, en son istediğim şeydi. "Bizim için olan faydasını tamamladı, öyle değil mi?"

"Peki ya hapse düşerse ve sorguya alınırsa, o zaman ne olacak?" Cal'in sesi sakindi ama tehditkârdı. Kendimizi korumak için ne yapmamız gerektiğini hatırlatan soğuk bir uyandı.

"Üç arkadaşının ölümüne benim için göz yumdu. Beni korumak için." Onların yüzlerini bile hatırlamıyordum. Bunu yapamazdım. "İşkencenin onu fazla rahatsız edeceğini düşünmüyorum."

"Her zihin Elara Merandus'a yenilir," dedi Cal sonunda. "Bunu herkesten iyi sen ve ben biliyoruz. Eğer onu ele geçirirse bizi bulurlar. Körfez Yenikanlarını bulurlar."

Eğer.

Cal bir adamı bu kadar feci bir kelime için öldürmeyi istiyordu. Sessizliğimi onay olarak algıladı ve utandırıcı yanı, tamamen yanılmadığını fark etmemdi. En azından bunu bana yaptırmayacaktı, her ne kadar benim şimşegim adamı alevlerden daha hızlı öldürebilecek olsa da. Bunun yerine elleri şalının altında gizlediğini bildiğim bıçağına gitti. Ellerim titremeye başladı. Ve Crance'in yola devam etmesine, adımlarının hiç aksamamasına dua ettim. Bana yardım etmeye cüret ettiği için sırtına bir bıçak yememesine...

Bitpazarı'nın ana katı, alt katlardan çok daha gürültülüydü, ses ve görüntüyle aşırı doluydu. Doğru dürüst düşünebilmek için duyularımın hassasiyetini biraz azalttım. Tepedeki ışıklar uğulduyor, inişli çıkışlı akım yüzünden titreşiyordu. Kablo bağlantıları arızalıydı ve bazı yerlerde gidip geliyordu. Bu durum gözlerimden birinin seğirmesine sebep oluyordu. Kameralar da burada çok daha yoğun ve pazaryerindeki Güvenlik kulübesine odaklanmışlardı. Kulübe bir tezgâhtan daha büyüktü; altıgen yapının beş penceresi, bir kapısı ve tahta kiremitlerle kaplı bir çatısı vardı. Ancak içi, uyumsuz mallarla değil de güvenlikçilerle tıka basa doluydu. *Çok fazla güvenlikçi*, diye düşündüm gittikçe büyüyen bir korkuyla.

"Hızlanın," diye fısıldadım. "Daha hızlı olmamız gerek."

Aceleyle yürüyerek Cal ve Farley'yi geride bıraktım ve neredeyse Crance'in dibine geldim. Shade kaşlarını çatarak omzunun üstünden baktı. Ama bakışları beni ve diğerlerini geçerek kalabalıkta başka bir şeye kilitlendi. Hayır, *başka birine*.

"Takip ediyoruz," diye mırıldandı, Crance'in kolunu daha da sıkı tutarak. "Kurukafalar."

İçgüdülerime lanet okuyarak onlara şöyle bir bakabilmek için şalım hafifçe yana çektim. Fark edilmeyecek gibi değillerdi. Tıraşlı kafalarında beyaz mürekkeple kafataslarına işlenmiş kurukafa dövmeleleri vardı. Tamı tamına dört Kurukafa kalabalığı yaparak ilerliyor, kedinin fareyi takip etmesi gibi bizi izliyorlardı. İkisi soldan, ikisi sağdan gelerek bizi araya sıkıştırmıştı. Bu kadar korkunç bir durumda olmasaydık birbirinin aynısı dövmelelerine gülebilirdim. İnsanlar onları şahsen tanıyor ve geçmeleri, *avlanmaları* için yana çekiliyorlardı.

Diğer Kızıllar bu suçlulardan korkuyor olabilirdi ama ben korkmuyordum. Kurukafalar endişelerimin en küçüğüydü. Birkaç haydut, kulübelerinde boş boş takılan bir düzine güvenlikçiyle karşılaştırıldığında önemsizdi. İçeride bize kan ve acıyla bedel ödetebilecek çevik, güçlükol ya da imha gibi Gümüşler olabilirdi. En azından onların saraydaki Gümüşler kadar tehlikeli olmadıklarını biliyordum; fısıltı, ipek ya da susturucu değillerdi. Kraliçe Elara gibi fısıltılar rütbece düşük siyah üniformalar giymezdi. Onlar orduları ve krallıkları kontrol ederdi, pazaryerlerini değil; bu yüzden buradan çok uzaktaydılar. *Şimdilik*.

İlk darbe bizi şaşırtarak arkamızdan değil, hemen önümüzden geldi. Aslında hiç de görüldüğü gibi olmadığı anlaşılan iki büküm, yaşlı bir kadın, bastonuyla Crance'i boynundan yakaladı. Onu yere fırlatırken kendi pelerini de tek bir hareketle sıyrdı ve kel kafasındaki kurukafa dövmesini açığa çıkardı.

"Balık Pazarı sana yetmedi mi Denizci?" diye hırladı kadın, Crance'in sırtüstü düşmesini izlerken. Shade de Crance'in ellerine, ayaklarına ve kendi kol değneğine dolanarak onunla birlikte yuvarlandı.

Yardım etmek için öne atıldım ama bir kol belime dolanarak beni kalabalığın içine geri çekti. Diğer insanlar sıradan pazaryerinde ufak da olsa bir eğlence görebilme arzusuyla uzaktan seyrediyordu. Hiç kimse, hatta bizi takip eden dört Kurukafa bile bizim onlarca yüzün arasına karıştığımızı fark etmedi. Hedefleri biz değildik. *Henüz.*

“Yürümeye devam et,” diye homurdandı Cal kulağımın dibinde.

Ama ayaklarımı yere sabitledim. Beni kimse yerimden oynatamazdı, Cal bile. “Shade olmadan olmaz.”

Kurukafalardan olan kadın, Crance ayağa kalkmaya çalışınca ona vurdu ve bastonu kemiğin üstünde çatırdadı. Kadın hızlıydı ve bastonunu yerde kalacak kadar akıllı davranarak teslim olur gibi kollarını kaldıran Shade’e çevirdi. Ağabeyim anında ortadan yok olabilir, güvenli bir ortama sığılabılırdi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bu kadar kişi izlerken, Güvenlik kulübesi bu kadar yakınken olmazdı.

“Aptallar ve hırsızlar, hepsi aynı,” diye homurdandı yakınlardaki bir kadın. Bu görüntüden rahatsız olan tek kişi oymuş gibiydi. Tüccarlar, alıcılar ve sokak çocukları beklentiyle durmuş, bir dövüş izlemek için hevesle bekliyorlardı. Güvenlikçiler de hiçbir şey yapmıyor, gizli bir zevkle izliyorlardı. Hatta birkaçının birbirine para vererek yaklaşan dövüş için bahse girdiğini bile gördüm.

Bir darbe bu sefer Shade’in yaralı omzuna indi. Ağabeyim dişlerini sıkarak acıyla böğürmemek için kendini zor tuttu ama darbenin sesi Bitpazarı’nda yankılandı. Darbeyi neredeyse kendim almış gibi hissettim ve ağabeyim iki büklüm olurken acıyla yüzümü buruşturdum.

“Senin yüzünü tanımıyorum, Denizci,” diye cırladı Kurukafa. Ona yeniden, bu sefer mesaj verecek kadar sertçe vurdu. “Ama Egan kesinlikle tanıyacaktır. Yaralı olsanız da sağ salım geri dönmeniz için bir bedel ödeyecektir.”

Şimşegiime ulaşma isteğiyle yumruklarımı sıkıttım ama aynı anda ateşi hissettim. Sıcak parmaklar elimi sımsıkı kavramıştı. *Cal.* Onu incitmeden kıvılcım çıkaramazdım. Bir yanımda onu iterek uzaklaştırmak ve herkesi

silip süpüren tek bir hareketle ağabeyimi kurtarmak istiyordu. Ama bu bize bir şey kazandırmazdı.

Bundan daha iyi dikkat dağıtacak bir fırsat bulamayacağımızı anladığımda nefesimi sertçe çektim. *Shade dikkatleri dağıtacak bir olay değil*, diye bağırdı zihnimdeki ses. Dudağımı kanatırcasına ısırdım. Onu bırakamazdım. Yapamazdım. Onu yeniden kaybedemezdim. *Ama burada kalamayız. Bu çok tehlikeli ve çok daha fazlasını riske ediyoruz.*

"Güvenlik Merkezi," diye fısıldadım sesimin titrememesine çalışarak. "Ada Wallace'ı bulmalıyız ve Merkez de bunun tek yolu." Dudaklarımdan dökülen sonraki kelimenin tadı kan gibiydi: "Gitmeliyiz."

Shade bir sonraki darbenin yan tarafına gelmesini sağlayarak bana döndü. Göz göze geldik. Durumu anlamasını umuyordum. Dudaklarımdan sessiz kelimeler döküldü. *Güvenlik Merkezi*, dedim; kurtulduğunda bizimle orada buluşması için. *Çünkü kurtulacak. O da benim gibi bir Yenikan. Bu insanlar onun dengi değil.*

Bunlara inanabilirdim.

Benim onu kurtarmayacağımı anladığında yüzü düştü ama aynı zamanda başıyla da onayladı. Ardından bir sürü insan aramıza girip onu tamamen görüş alanımdan çıkardı. Baston kemiğine yeniden inmeden önce arkamı döndüm ama sert, yankılanan sesi yine de işittim. Tekrar acıyla irkildim ve yaşlar gözlerimi yaktı. Arkama bakmak istiyordum ama ilerlemek, yapılması gereken ne varsa yapmak ve unutulması gereken ne varsa unutmak zorundaydım.

Kalabalık tezahürat ediyor ve daha iyi görebilmek için öne doğru birbirini itiyordu; böylece sokağa, Liman Körfezi'nin derinliklerine kolayca sıvışmamızı sağladılar.

Bitpazarı'nı çevreleyen sokaklar da tıpkı pazaryeri gibiydi; kalabalık, gürültülü, balık kokulu ve kabaydı. Üst üste binmiş evlerin ara sokaklara doğru yattığı, çöplerle ve dilencilerle dolu karanlık geçitler oluşturduğu şehrin Kızıl bölümünden de daha azını beklemezdim zaten. Görünürde hiç güvenlikçi yoktu, ya Bitpazarı'ndaki çete kavgasına ya da arkamızda

bıraktığımız çöken tünellere gitmişlerdi. Öne geçen Cal bizi hiç durmadan güneye, Kızıl merkezinden uzağa yönlendiriyordu.

“Bildığın bir bölge mi?” diye sordu Farley, bir ara sokakta eğilmemizi işaret eden Cal’e şüpheli bir bakış atarak. “Yoksa sen de benim gibi kayıp mı oldun?”

Cal cevap bile vermeyerek elini hızlıca sallamakla yetindi. Pencere-lerinden, şimdiden içeriği doldurmuş profesyonel ayyaşların görüldüğü bir hanın yanından hızla koştuk. Cal’in gözleri parlak kırmızı boyalı meyhane kapısında gezindi. Burasının, eskiden Gümüş yüksek sosyetesinin pırıltısı olmaksızın krallığını görebilmek için, Okyanus Tepe’den fark edilmeden sıvışıp geldiği mekânlardan biri olduğunu tahmin ettim. *İyi bir kral böyle yapar*, demişti bir zamanlar. Ama daha sonra onun “iyi kral” tanımının fazla kusurlu olduğunu keşfetmiştim. Yıllarca yüz yüze geldiği hırsızlar ve dilenciler, Prens’i ikna etmeye yetmemişti. Açlığı ve adaletsizliği görmüştü ama bunlar adalet getirmesi için yeterli olmamıştı. Onu yeterince endişelendirmemişti. Ta ki dünyası onu dışarı atana ve onu sürgün edilmiş bir yetim ve hain haline getirene dek.

Onu takip ediyorduk çünkü böyle yapmak zorundaydık. Çünkü hedeflerimize ulaşmak için bir askere ve bir pilota ihtiyacımız vardı. En azından onun dibinden ayrılmazken kendime söylediğim buydu. Cal’e soylu amaçlarım nedeniyle ihtiyacım vardı. Hayatları kurtarmak için. *Kazanmak için.*

Ağabeyim gibi benim de koltuk değneklerim vardı. Ama metalden değildi. Etten, ateşten ve bronz gözlerden yapılmıştı. Keşke onu başımdan atabilseydim. Keşke Prens’in gitmesine ve intikamı için ne yapacaksa yapmasına izin verebilecek kadar güçlü olabilseydim. Yaşaması ya da ölmesi umurumda olmasaydı. *Ama ona ihtiyacım var. Ve onu gönderecek gücü kendimde bulamıyorum.*

Balık Pazarı’ndan çok uzakta olmamıza rağmen caddeden iğrenç bir koku yayılıyordu. Kokuyu engellemek için burnumu şalımla kapadım. Aniden bunun balık *olmadığını* fark ettim. Diğerleri de bunu anlamıştı.

“O taraftan gitmemeliyiz,” diye mırıldandı Cal. Elini uzatarak beni durdurmaya çalıştı ama eğilerek kolunun altından geçtim. Farley de hemen peşimdeydi.

Yan sokaktan bir zamanlar gösterişsiz bir meydan olan alana adım attık. Artık buraya ölüm sessizliği hâkimdi; evlerin ve dükkânların pencereleri sımsıkı kapalıydı. Çiçekler yanmış, toprak küle dönmüştü. Çıplak ağaçlardan düzinelerce ceset sarkıyordu, boyunlarındaki ipler yüzünden yüzleri şişip morarmıştı. Hepsi de boyunlarında birbirinin aynı kırmızı madalyonlar dışında çırılçıplak halde asılmıştı. Madalyonlar öyle süslü şeyler değildi, sadece kaba iplere takılı, oyulmuş karelerden ibaretti. Daha önce hiç bunlar gibi kolyeler görmemiştim ve ölü yüzlere bakmamak için gözlerimi onlardan ayırmadım.

Kokuya ve etraflarını saran sinek sürüsüne bakılırsa bir süredir bu haldeydiler. Ölüme yabancı değildim ama bu cesetler şimdiye kadar gördüklerimden... ya da yaptıklarımın çok daha kötüydü.

“Önlem Paketi mi?” diye sesli düşündüm. Bu kadınlar ve adamlar sokağa çıkma yasağını mı delmişti? Uygunsuz mu konuşmuştu? Benim verdiğim emirler yüzünden mi idam edilmişlerdi? *Hayır, senin emirlerin değil*, dedim kendi kendime tepkisel olarak. Ama bu suçluluk duygumu azaltmadı. Hiçbir şey azaltamazdı.

Farley başını hayır dercesine salladı. “Onlar Kızıl Devriye’ydi,” diye mırıldandı. Öne doğru ilerleyecek oldu ama fikrini değiştirdi. “Büyük şehirlerde, büyük Kızıl topluluklarının kendi muhafızları ve kendi güvenlikçileri olur. Huzuru ve bizim kanunlarımızı korumak için. Çünkü Güvenlik görevlileri bunu yapmaz.”

Kurukafaların Crance ve Shade’e bu kadar açıkça saldırmasına şaşmamak gerekirdi. Kızıl Devriyelerin öldüğünü biliyorlardı.

“Onları aşağı indirmeliyiz,” dedim, gerçi bunun mümkün olmadığını biliyordum. Onları gömecek vaktimiz olmadığı gibi başımıza bela almak da istemiyorduk.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Görüntü hayatım boyunca unutamayacağım kadar iğrençti ama ağlamayacaktım. Cal orada, sanki

idam meydanına girmeye hakkı yokmuş gibi saygılı bir mesafede bekliyordu. Bunu içimden, sessizce onayladım. Bunu onun halkı yapmıştı. *Onun halkı.*

Farley benim kadar toparlanamamıştı. Gözlerindeki yaşları saklamaya çalıştı ve oradan uzaklaştığımız sırada ben de onları görmemiş gibi yaptım.

"Bunun hesabı sorulacak," diye tısladı, kelimeleri tüm ilmeklerden daha boğucuydu.

Bitpazarı'ndan uzaklaştıkça şehir daha düzenli hale gelmeye başladı. Sokaklar genişleyerek caddelere dönüştü, keskin virajlar yerini nazik dönemeçlere bıraktı. Buradaki binalar taştan ya da düzleştirilmiş betondan yapılmıştı ve güçlü bir rüzgârla yıkılacakmış gibi görünmüyordu. Küçük ama özenli yapılmış birkaç evin kırmızı kapıları ve panjurlarından, şehrin başarılı Kızılarına ait oldukları anlaşıyordu. Bizim rengimizle işaretlenip damgalanmışlardı, böylece herkes içeride kimin ve neyin yaşadığını biliyordu. Caddede dolaşan Kızılar da kırmızı bilekliklerinden açıkça anlaşılır şekilde, çoğunlukla hizmetçilerdi. Birkaçının kıyafetlerine çizgili rozetler iğnelenmişti ve hizmet ettikleri hanenin renklerini taşıyorlardı.

Yakınıımızdaki birinin kırmızı ve kahverengi arması vardı. *Rhambos Hanesi.*

Başı kesilen Leydi Blonos'la derslerim hayal meyal gözümün önüne geldi. Rhambos, Soylu Haneler'den biriydi. Fener bölgesinin yöneticileriydi. Güçlükollar. Beni ikiye ayırabilecek kadar güçlü kızları Rohr, Kralıçedenemesi'ne katılmıştı. Kemik Stadyumu'nda bir Rhambos'la daha karşılaşmıştım. Benim infazcılarımdan biri olacaktı ama onu öldürmüştüm. Kemikleri haykırana kadar ona elektrik vermiştim.

Oğlanın çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum. Az önceki idam meydanından sonra, bu anıyla neredeyse gültümseyecektim.

Rhambos hizmetçileri batıya döndüler ve körfeze tepeden bakan, hafif eğimli bir tepeyi çıktılar. Efendilerinin malikânesine gittiklerine şüphe yoktu. Heybetli bembeyaz duvarları, gök mavisi çatıları ve her birinin tepesinde sivri uçlu yıldızlar bulunan uzun, gümüş kuleleriyle

ufku çevreleyen görkemli evlerden biriydi. Onları takip ederek tepeyi çıktığımızda kendimizi hepsinden büyük bir yapının önündeki caddede bulduk. Sanki takımyıldızlarla taçlandırılmış gibi görünüyordu; elmas-camdan yapılmış şeffaf, parlak duvarlarla çevrelenmişti.

“Okyanus Tepe,” dedi Cal, bakışlarını takip ederek.

Yapı, tepenin tamamını kaplıyordu ve kristal parlaklığındaki duvarların ardında beyaz, şişman bir kedi gibi huzurla tembellik yapıyordu. Beyazateş Sarayı’ndaki gibi bu yapının çatısının uçları da yaldızlı metal alevlerle süslenmişti; böylece gün ışığında dans ediyor gibi görünüyordular. Pencerele mücevherler gibi göz kırıyor, kim bilir kaç Kızıl hizmetçinin emeği sayesinde tertemiz parlıyordu. Maven artık kraliyet konutuna ne yaptırıyorsa, saraydan inşaat sesleri yankılanıyor, gümbürtüler yükseliyordu. Bir yanım bunu görmek istese de diğer yanım bu aptallığıma neredeyse kahkahalarla gülecekti. Bir daha bir saraya adım atarsam, zincire vurulmuş halde olacaktım.

Cal, Okyanus Tepe’ye uzun süre bakamadı. Burası artık uzak bir hatıraydı; giremeyeceği bir yerdi, dönemeyeceği bir evdi.

Sanırım bu bizim ortak noktamızdı.

ON BEŞ

Çatıları süsleyen yıldızlara tünemiş martılar, gün ortasının serin gölgeleri arasından geçtiğimiz sırada bizi izliyordu. Onların bakışları altında kendimi akşam yemeğinde mideye indirilmek üzere olan bir balık gibi hissediyordum. Hızlı bir tempo tutturarak Cal'in de tehlikeyi hissettiğini biliyordum. Arka sokaklarda, sadece hizmetçilerin kullandığı servis kapılarının bulunduğu gözden uzak bölgelerde bile başımıza geçirdiğimiz şallar ve eski püskü kıyafetlerle uygunsuz görünüyorduk. Şehrin bu kısmı huzurlu, bozulmamış... ve tehlikeliydi. İlerledikçe bunu daha fazla hissediyordum. Elektriğin nabızı derinleşiyor, geçtiğimiz her evle sabit bir uğultuya dönüşüyordu. Tepemizdeki mavi çizgili tentelerle ya da sarmaşıklarla gizlenmiş kablolardan geçiyordu. Ancak etrafta hiç kamera hissetmiyordum ve araçlar da anayoldan ayrılmıyordu. Şimdiye kadar kanlı birkaç dikkat dağıtıcı sayesinde fark edilmemeyi başarmıştık.

Cal bizi hızla Yıldız Mıntıkası dediği bir yere yönlendirdi. Yüzlerce kubbeli çatıdaki binlerce yıldız bakılırsa burası ismini hak eden bir yerdi. Okyanus Tepe'den uzak durmaya özen gösterip ara sokaklardan

geçerek sonunda trafiğin yoğun olduğu bir anacaddeye indik. Haritayı doğru hatırlıyorsam, Liman Yolu'nun yan yolu olan bu cadde, Okyanus Tepe'yi ve civarındaki yapıları aşağıdaki kalabalık limana ve suya doğru uzanan Vatansever Kalesi'ne bağlıyordu. Bulunduğumuz yerden şehir etrafımıza mavi beyaz bir tablo gibi serilmişti.

Kaldırımları dolduran Kızılların arasına karıştık. Beyaz kaldırım taşlarının üstünden askeri araçlar geçip duruyordu. İki kişilik olandan zırhlı tanklara kadar değişen araçların çoğunda ordunun kılıç amblemi vardı. Önümüzden her geçişlerinde Cal'ın gözleri şalının altında parlıyordu. Ben daha çok sivil araçlardan endişeliydim. Sayıca daha azlardı ve trafikte hızla ilerliyorlardı. En etkileyicilerinde hangi haneye ait olduklarını ya da kimi taşıdıklarını gösteren flamalar dalgalanıyordu. Maven'ın Calore Hanesi'nin siyah-kırmızı renklerini ya da Elara'nın Merandus Hanesi'nin mavi-beyaz renklerini görmemek içimi rahatlatı. En azından bugün en kötüsünü beklemek zorunda kalmayacaktım.

Kalabalığın itiş kakışı yüzünden sağımda Cal, solumda Farley'yle sıkışarak yürümek zorundaydık. "Ne kadar kaldı?" diye fısıldadım, yüzümü şalının içinde iyice saklayarak. Tüm çabalarımın rağmen, zihnimdeki harita bulanıklaşmıştı. Benim için bile çok fazla kavşak, çok fazla viraj geçmiştik.

Cevap olarak Cal başını onaylarcasına hafifçe salladı ve önümüzdeki insan ve araç kalabalığının ilerisini gösterdi. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde Liman Körfezi'nin kalbi olan manzara karşısında yutkundum. Şehrin zirvesi beyaz taş ve elmascam duvarlarla çevrelenmişti. Gümüş kaplı, açık mavi kapıların ardındaki sarayı, göğe uzanan ısı ısı birkaç kulenin dışında pek göremiyordum. Çok güzel bir yer olsa da soğuktu, zalimdi ve jilet kadar keskindi. Tehlikeliydi.

Harita üstünde burası hafif bir yokuştan sonra limana ve Vatansever Kalesi'ne bağlanan, Okyanus Tepe'nin kapılarından önceki bir meydana ibaret görünüyordu. Gerçekse çok daha karmaşıktı. Burada krallığın iki dünyası iç içe geçmiş gibiydi; Kızılar ve Gümüşler bir anlığına da olsa birbirine karışıyordu. Liman işçileri, askerler, hizmetçiler ve soylu

lordlar devasa avlunun kristal kubbesinin altında yürüyordu. Ortada, henüz sonbaharın dokunmadığı mavi-beyaz çiçeklerle çevrili bir fiskeye çağılıyordu. Güneş ışıkları kubbeden içeri süzülüyor, kırılan ışık demetleri parlak renkli kaosun üstünde dans ediyordu. Kale kapıları hemen önümüzdeki bulvarın sonundaydı ve kubbeli çatıdan yansıyan ışıklarla parılıyordu. Tıpkı sarayın kapıları gibi onlar da ustalıklı tasarlanmıştı. Devasa, kıvrak bir balığa dolanmış on iki metre yükseklikte, cilalı bronz ve gümüşlendi. Düzinelerce asker ve hissettiğim korku olmasaydı bu kapıları muhteşem bulabilirdim. İlerideki köprüye ve denize doğru Vatansever Kalesi'ne açılıyorlardı. Tüm bunlara kornalar, bağırışlar ve kahkahalar da eklenince bakışlarımı botlarıma çevirip nefesimi tuttum. İçimdeki hırsız bu karmaşadan çok hoşlansa da geri kalanım korkmuş ve gerilmişti; kıvılcımlarına hâkim olmaya çalışan elektrikli bir tel gibiydim.

"Tek Yıldız Gecesi olmadığı için şanslısın," diye mırıldandı Cal, bakışları uzaklara dalmıştı. "Festival için tüm şehir sokaklara dökülür."

Ona cevap verecek gücüm de, isteğim de yoktu. Tek Yıldız Gecesi, onlarca yıl önce yaşanmış bir deniz savaşının anısına kutlanan bir Gümüş bayramıydı. Bunun benim için hiçbir anlamı olmasa da Cal'e attığım tek bakışla, onun benimle aynı fikirde olmadığını anladım. O bayramı bu şehirde tecrübe etmişti ve sevgiyle hatırlıyordu. Müzik, kahkahalar ve ipekler. Belki de suyun üstünde havai fişekler ve partinin sonunda düzenlenen bir kraliyet ziyafeti. Babasının onaylayan gülümsemesi, Ma-ven'la yaptıkları şakalar. Kaybettiği her şey.

Şimdi uzaklara dalma sırası bendeydi. *O hayatın bitti Cal. Bunun artık seni mutlu etmemesi gerekiyor.*

"Endişelenme," diye ekledi, anılardan sıyrılırken. Başını sallayarak hüzünlü gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Yaklaştık. Şuradaki bina Güvenlik Merkezi."

İşaret ettiği bina hareketli meydanın kenarındaydı. Karmakarışık trafiğe kıyasla çıplak ve beyaz duvarları göğe yükseliyordu. Kalın camlı pencereleri ve devasa balıkların pullu kuyruklarına kazınmış sütunlarla çevrelenmiş terasına kıvrılarak yükselen merdivenleriyle güzel bir kaleydi.

Devriyelerin gezdiği geçitler, Okyanus Tepe'nin elmascam duvarlarına doğru yay çizerek görkemli bahçeye bağlanıyordu. Çatısı maviydi ama yıldızlarla değil, *demirle* süslenmişti. İkişer metre uzunluğunda, uçları sivriltilmiş demir çubuklarla. Sanırım herhangi bir saldırı durumunda mıknatısların kullanması içindi. Binanın geri kalanı da çatısı gibi Gümüş silahlarla kaplıydı. Korucular için sarmaşıklar ve dikenli bitkiler sütunları sarmıştı; nymphalar için de karanlık, dingin suyla dolu iki geniş havuz vardı. Elbette her kapıda da ellerinde tüfekleriyle silahlı muhafızlar bekliyordu.

Tüm bu muhafızlardan daha kötüsü de bayraklardı. Denizden esen rüzgârla dalgalanıyor, duvarlara, kulelere ve balık kuyruğu sütunlara çarpıyordu. Üstlerinde Güvenlik'in gümüş mızrakları değil, Alevli Taç vardı. Poyraz'ı, krallığı ve *Maven'ı* temsil ediyorlardı. Yok etmeye çalıştığımız her şeyi. Aralarındaki yaldızlı sancaklarda ise Maven'ın kendisi vardı. Ya da en azından onun resmi. Başında babasının tacıyla ve yanında gözleri parlıdayan annesiyle. Genç ama güçlü bir oğlan gibi görünüyordu, en gereksinim duyulduğu anda imdada yetişmiş bir prens gibi. Sert, solgun yüzünün altında KRALIMIZ ÇOK YAŞA yazıyordu.

Etkileyici korunma önlemlerine ve Maven'ın insana musallat olan bakışına rağmen gülümsememe engel olamadım. Merkez, benim tek silahımla yani elektrikle bir nabız gibi atıyordu. Bu herhangi bir mıknatıstan, korucudan ya da silahtan çok daha güçlüydü. Ve her yerdeydi. Benimdi. Keşke onu düzgünce kullanabilseydim. Keşke saklanmak zorunda olmasaydık.

Keşke. Bu aptal kelimeden nefret ediyordum.

Dokunabileceğim kadar yakınımda, havada asılıydı. Keşke *içeri girebilsek*. Keşke *Ada'yı ve Wolliver'ı bulabilsek*. Keşke *Shade geri dönse*. Bu son düşünce canımı hepsinden çok acıttı. Keskin gözlerimle kalabalığı tarasam da ağabeyimi hiçbir yerde göremiyordum. Koltuk değnekleriyle sekerken onu bulmak kolay olurdu ama hiçbir yerde yoktu.

İçimde büyüyen panik, zorlukla geliştirdiğim kontrol hissimin bir kısmını alıp götürdü. Yüksek sesle inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. *Ağabeyim nerede?*

Farley, "Peki, şimdi bekleyecek miyiz?" diye sorarken sesi endişeyle titredi. Gözleri fıldır fıldır dönüyor, anyordu. Ağabeyimi... "İkiniz güçlerinizi birleştirseniz bile oraya Shade olmadan girebileceğinizi sanmıyorum."

Merkez'in güvenliğini incelemekle meşgul olan Cal ona bakmadan alayla güldü. "İçeriye çok kolay girebiliriz ama bunun için tüm binayı dumana boğmak gerekir. Pek de gizli bir yaklaşım olmaz."

"Evet, hem de hiç olmaz," diye mırıldandım sadece dikkatimi dağıtabilmek için. Ancak ne kadar ayaklarıma ya da Cal'in maharetli ellerine yoğunlaşmaya çalışırsam çalışayım Shade için endişelenmeme engel olamıyordum. Şu ana kadar, bizimle buluşamayacağına dair şüpheye düşmemiştim. O bir *ışındı*, yaşayan en hızlı şeydi ve birkaç liman ser-serisi onun için bir tehdit değildi. Onu Bitpazarı'nda bırakırken kendime böyle söylemiştim. *Onu terk ederken*. Birkaç gün önce benim yerime bir kurşun yemişti, bense onu bir kuzuyu kurdun önüne atar gibi Kurukafaların önüne atmıştım.

Narsiya'dayken Shade'e ona güvenmediğimi söylemiştim. Sanırım artık o da bana güvenmemeliydi.

Parmaklarımı şalımın içine sokarak ağrıyan boyun kaslarıma masaj yapmaya çalıştım ama bu beni rahatlatmadı çünkü şu anda kasabın bıçağına bakan aptal tavuklar gibi, atış mangasının önünde oyalanıyorduk. Ve Shade için ne kadar korkuyorsam kendim için de o kadar korkuyordum. Beni yakalayamazlardı. *Yakalanmayacaktım*.

"Arka kapı," dedim. Bu bir soru değildi. Her evin bir kapısı vardı ama aynı zamanda pencereleri, çatıda bir deliği ya da kırık bir kilidi de. İçeri girmenin daima bir yolu bulunurdu.

Cal ilk defa aklı karışarak kaslarını çattı. Bir hırsızın işi, bir askere emanet edilmezdi. "Shade'le girersek daha iyi olur. Hiç kimse onun girdiğini bile bilmeyecek. Birkaç dakika daha..."

"Harcadığımız her saniyeyle her Yenikan'ı büyük riske atıyoruz. Ayrıca Shade bizi daha sonra kolayca bulacaktır," diye karşılık verdim ve Liman Yolu'ndan yan caddeye yürümeye başladım. Cal söylense de yanımdan ayrılmadı. "Tek yapması gereken dumanı takip etmek."

"Dumanı mı?" diye sorarken yüzü beyazladı.

"Kontrollü bir yangın," diye devam ettim. Zihnimdeki plan, kelimelerin dudaklarımdan döküldüğü hızla şekilleniyordu. "*Sınırlı* bir şey. Sadece istediğimiz isimleri alana kadar onları geri tutmaya yetecek bir ateş duvarı. Birkaç adı nympha senin için büyük bir tehdit sayılmaz ama öyle olursa da," elimi yumruk yaparak avcumda minik bir kıvılcım yarattım, "ben, bunun için buradayım. Farley, senin kayıt sistemini bildiğini varsayıyorum."

Kadın başını hızla sallarken yüzü tuhaf bir gururla aydınlandı. "Niha-yet," diye mırıldandı. "İşe yaramayacaksınız sizi yanımda sürüklememin hiçbir anlamı yok."

Cal'in gözleri bana babasını anımsatan korkutucu bir bakışla karardı. Sanki bir çocukmuşum gibi, "Bunun sonucunda ne olacağını biliyorsun, değil mi?" diye uyardı beni. "Maven bunu kimin yaptığını fark edecek. Bizim nerede olduğumuzu bilecek. Ne yaptığımızı anlayacak."

Açıklama yapmama gerek olduğu için, benim herhangi bir karar alabileceğime *güvenmediği* için Cal'e kızarak çıktım: "Nix'i alalı on iki saatten fazla oldu. Henüz fark etmedilerse bile, Nix'in gittiğini birilerinin anlaması an meselesi. Bunu *rapor* edeceklerdir. Maven'ın, o listedeki herkesi gözetlemediğini mi sanıyorsun?" Neden daha önce anlamadığıma şaşırarak başımı salladım. "Nix'in kaybolduğunu duyduğu anda bizim ne yaptığımızı anlayacaktır. Bizim burada ne yaptığımızın bir önemi yok. Bugünden sonra, bu gerçekten de bir insan avına dönecek. Tüm şehir peşimize düşecek ve gördükleri yerde öldürmek üzere emir alacaklar. O halde bu kovalamacaya neden avantajlı başlamayalım?"

Banimle tartışmadı ama bu, kabullendiği anlamına gelmiyordu. Umu-rumda da değildi. Cal dünyanın bu kısmını, kendimizi içine atmamız gereken sefaleti ve pisliği bilmiyordu. Ben biliyordum.

"Tüm gücümüzü ortaya koyma zamanı Cal," dedi Farley.

Yine cevap yoktu. Üzgün, hatta iğrenmiş görünüyordu. "Onlar benim halkım, Mare," diye fısıldadı sonunda. Başka biri olsa bağırırdı ama Cal öyle bir insan değildi. Fısıltıları genellikle yakıcı olurdu ama bu sefer kararlılığını hissettim. "Onları öldürmeyeceğim."

"Gümüşleri," diye tamamladım cümlesini. "Gümüşleri öldürmeyeceksin."

Başını yavaşça salladı. "Yapamam."

"Ama kısa süre önce Crance'i öldürmeye can atıyordun," diye üstüne gittim öfkeyle. "O da senin halkından biri. Ya da en azından, kral olsaydın öyle olacaktı. Ama sanırım kanının rengi yanlıştı, değil mi?"

"Bu..." diye kekeledi. "Bu aynı şey değil. Kaçarsa, yakalanırsa büyük tehlike içine girecektik..."

Kelimeler boğazında düğümlendi çünkü artık söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ne kadar *adil* olduğunu söylerse söylesin ikiyüzlünün tekiydi. Bu kadar basitti. Kanı gümüştü, kalbi Gümüş'tü. Ve asla başkasını, kendisinden olmayandan üstün tutmayacaktı.

Defol, demek istedim. Kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı. Bunların dudaklarımdan dökülmesine izin veremezdim. Önyargısı, sadakatsizliği sinir bozucu olsa da yapmam gerekeni yapamıyordum. Onu bırakamıyordum. Çok *yanlış* ama onun gitmesine izin veremiyordum.

"O zaman öldürme," dedim dişlerimin arasından. "Ama *onun* öldürdüğünü hatırla. Benim... ve senin halkını. Artık *ona* itaat ediyorlar ve yeni kralları istediği için bizi öldürecekler."

Yaralı parmağımla caddeyi, Maven'ın yüzünün resminin olduğu bayrakları işaret ettim. Kırmızı Muhafızları, isyancıları teröristlere dönüştürmek ve düşmanlarını tek bir hamlede yok etmek için Gümüşleri feda eden Maven. Sarayda benim gerçek kimliğimi bilen herkesi öldüren Maven. Lucas, Leydi Blonos ve hizmetçilerim sırf ben farklı olduğum için ölmüştü. Babasının öldürülmesine yardım eden ve ağabeyini idam ettirmeye çalışan Maven. Yok edilmesi gereken Maven.

Minik bir parçam, Cal'in çekip gideceğinden korkuyordu. Kalbinde aradığı huzuru bulmak için şehrin içinde kaybolabilirdi. Ama yapmaya-

caktı. Derinlerde hissettiği öfkesi bundan çok daha güçlüydü. Benim gibi o da kendi intikamını alacaktı. Bu, değer verdiğimiz şeylere mal olsa bile.

“Bu taraftan.” Sesi yankılandı. Artık fısıldaşmaya zamanımız kalmamıştı.

Güvenlik Merkezi’nin köşesini dönüp arkasına geçtiğimizde duvarlardaki güvenlik kameralarına yoğunlaştım ve yüzümde bir gülümsemeyle kablolarına kısa devre yaptırđım. Yolladığım dalgalarla tek tek kapandılar.

Arka kapı da ön kapı gibi etkileyici ama daha küçüktü. Verandaya benzer, geniş bir basamağın ardında, sadece silahlı dört muhafızın koruduğı, oymalı çelikten bir kapıydı. Muhafızların özenle cıalanmış tüfekleri ellerine ağır geliyor gibiydi. *Acemi askerler*. Kollarına takılı, hanelerini ve yeteneklerini gösteren bantlardaki renkleri fark ettim. Bir tanesinde bant yoktu; soylu bir hanesi olmayan ve diğerlerine göre daha zayıf yetenekleri olan, düşük sınıftan bir Gümüş’tü. Geri kalanlarsa Marinos Hanesi’nden bir banşı, Gliacon Hanesi’nden bir ürperti ve Greco Hanesi’nden bir güçlükoldu. Şansıma Eagrie Hanesi’nin siyah-beyaz renklerini görmedim. Yakın geleceğı gören, ne yapmak üzere olduğumuzu anlayacak bir kâhinleri yoktu.

Yaklaştığımızı gördüler ama dikleşmeye tenezzül etmediler. Kızılar, Gümüş muhafızların endişelenmelerine değmezdi. Ne kadar da yanılıyorlardı.

Arka kapının basamaklarının önünde durduğumuzda bizi ancak fark edebildiler. Bir oğlan çocuğundan biraz büyükçe, çekik gözlü ve çıkık elmacık yanaklı banşı ayaklarımıza tükürdü.

“Yürümeye devam edin, Kızıl sıcanlar.” Sesinde acı verici bir sertlik vardı.

Tabii ki onu dinlemedik. “Bir şikâyetle bulunmak istiyordum,” dedim. Hâlâ yere baksam da sesim yüksek ve berraktı. Yanımdan sıcaklık yükselmeye başladığında yan gözle Cal’e baktım ve yumruklarımı sıkmış olduğunu gördüm.

Memurlar tuhaf bir şekilde gülerek kahkahalara boğuldular. Hatta banşı birkaç adım atıp tepemde dikildi. “Güvenlik sizin isteklerinizi dinle-

mez. Şansınızı Kızıl Devriye'yle deneyin." Yeniden yüksek sesle kahkahalar attular. Banşinin gülüşü zaten hassas olan kulaklarımı acıttı. "Sanırım hâlâ Saf Bahçe'nin orada," daha da mide bulandırıcı bir kahkaha attı, "*sallanıyorlardır*."

Farley'nin elleri ceketinin altında kıvrılarak yakınında tuttuğu bıçağı kavradı. Doğru zaman gelmeden birini bıçaklamasını engelleyebilmek umuduyla ona bakım.

Merkez'in çelik kapısı açıldı ve başka bir muhafız eşişe adım attı. Diğer muhafızlardan birine bir şeyler fısıldadığında sadece *bozuk* ve *kamera* kelimelerini duyabildim. Ancak muhafız omuz silkti ve tepemizdeki diğer kameraları işaret etti. Onlarda bir bozukluk göremiyordu, elbette göremezdi.

"Gidin buradan," diye devam etti banşı, köpek kovalar gibi elini sallayarak. Hareket etmediğimizde kıstığı gözleri ince, siyah yarıklara dönüştü. "Ya da sizi buraya izinsiz girmekten tutuklayayım mı?"

Bizim korkuyla kaçışmamızı bekledi. Tutuklama, bugünlerde idam edilmekle neredeyse aynı şeydi. Ama biz yerimizden ayrılmadık. Banşı bu kadar zalim bir aptal olmasaydı onun için üzülebilirdim.

"Deneyebilirsiniz," dedim şalıma uzanarak.

Şalım, gri kanatlar gibi uçuşarak önce omuzlarıma düştü, sonra ayaklarımın dibine yığıldı. Banşıye baktığımda, beni tanıdığı anda yüzünde beliren o korkuyu izlemek kendimi iyi hissettirdi.

Akılda kalan bir görünüşüm yoktu. Kahverengi saç, kahverengi gözler, kahverengi ten. Yaralı, yorgun, ufak tefek ve aç. Kızıl kan ve kızıl öfke. Birini ürkütememeliydim ama banşı kesinlikle benden korkmuştu. Yaralarımın altında nasıl bir gücün uğulduğunu biliyordu. Şimşek Kız'ı tanyordu.

Tökezledi, bir ayağı basamağa takıldı ve arkaya düştü. Bağırarak için gücünü toplamaya çalışırken ağzı açıp kapanıyordu.

"Bu... bu o!" diye kekeledi arkasındaki ürperti, titreyen parmağını bana doğru uzatarak. Parmağı hızla buza dönüştü. Ellerimden kıvılcım-

lar çıkarken açıkça gülmeme engel olamadım. Kıvılcımlarımın sarsıcı tıslamaları kadar rahatlatıcı bir şey yoktu.

Cal heyecanı daha da artırdı. Tek ve hızlı bir hareketle üstündeki kılıktan kurtulup itaat etmek üzere yetiştirildikleri ama sonrasında korkmaları söylenen prensi ortaya çıkardı. Bilekliği çatırdadı ve alevler şalını tutuşturup onu öfkeli, yanan bir bayrağa dönüştürdü.

"Prens!" dedi güçlükol, soluğu kesilerek. Gözleri parlıyordu ve harekete geçmeye gönülsüzdü. Ne de olsa birkaç gün öncesine kadar Cal'in bir canavar değil, bir efsane olduğuna inanıyorlardı.

İlk olarak toparlanıp silahına uzanan banşi oldu. "Tutuklayın onları! Tutuklayın onları!" Tiz bir çığlık attı ve üçümüz birden, ses dalgası bizi vurmadan hemen önce eğilince arkamızdaki camlara çarparak onları tuzla buz etti.

Yaşadıkları şaşkınlık muhafızları yavaşlatıp aptallaştırmıştı. Güçlükol yaklaşmaya cüret edemiyordu, yükselen heyecanıyla mücadele ederek kılıfında duran silahlarına uzandı. Açık kapının önünde duran muhafız ise Merkez'in güvenli ortamına kaçacak kadar akıllıydı. Geride kalan dördünün hakkından gelmek kolay oldu. Banşi ikinci çığlığı atmadan bir elektrik şimşeğiyle çarpıldı. Şok, boynundan ve göğsünden girerek beynini buldu. Bir anlığına teninin altında dallar gibi ayrılan damarlarını ve sinirlerini hissettim. Gümüş, olduğu yere yığılarak derin ve karanlık bir uykuya daldı.

Aniden bir soğuk dalgası hissedince arkamı döndüm ve ürpertinin buz parçalarından oluşan duvarının üstüme doğru geldiğini gördüm. Buzlar bana çarpmadan önce Cal'in alev topuyla eriyerek yok oldular. Alevler hızla ürpertiye ve güçlükolu sararak kapana kısıtınca işimi tamamlayabildim. Yolladığım iki şokla yere yığıldılar. Ne olduğu bilinmeyen son muhafız kaçmak için hâlâ açık duran kapıya doğru atıldı. Farley muhafızı boynundan yakalasa da Gümüş, kadından kurtularak onu geriye doğru fırlattı. Telkiydi ama zayıftı ve kolayca üstesinden gelebildim. O da yerdekilere katıldığında yediği şok yüzünden kasları hafifçe seğiriyordu. Fesatlığından ötürü banşiye fazladan bir şok daha

yolladım ve bedeni basamakların üstünde Kilorn'un ağlarındaki balıklar gibi sarsıldı.

Tüm bunlar çok kısa sürmüştü. Kapı hâlâ açıldı ve devasa menteselerinden hafifçe sallanıyordu. Tamamen kapanıp kilitlenmeden önce yakaladım ve Güvenlik Merkezi'nin serin havasına kolumu uzattım. İçerideki ışıklarda, kameralarda ve kendi parmak uçlarındaki elektriği hissettim. Sakin bir nefes alarak hepsini söndürdüm ve içerisini karanlığa gömdüm.

Cal baygın vücutların üstünden dikkatlice geçerken Farley her birini kaburgalarından tekmelemekle meşguldü. "Devriye için," diye tısladı, başının burnunu kırarken. Daha fazla zarar veremeden Cal onu durdurdu ve kolunu omzuna dolayarak merdivenden çıkarıp kapıdan içeri soktu. Gökyüzüne son kez bakarak Merkez'e adım attım ve çelik kapıyı arkamızdan sertçe kapadım.

Karanlık koridorlar ve kapanmış kameralar bana Güneş Sarayı'ndayken Farley ve Kilorn'u kesin bir ölümden kurtarmak için sarayın zindanlarına gizlice inişimizi hatırlattı. Ama o zaman ben neredeyse bir prenestim. İpeklere bürünmüştüm, Julian arkamı kolluyor, her muhafızı hipnotize ederek amacımıza uygun davranmaları için iradeleriyle oynuyordu. Temiz; benimki dışında kan dökülmeyen bir olaydı. Güvenlik Merkezi'yse böyle değildi. Tek umudum kayıpları en aza indirebilmektir.

Cal nereye gideceğini bildiğinden bize önderlik ediyordu ama bizi durdurmaya çalışan Güvenlik görevlilerinden kaçmaktan fazlasını yapmıyordu. Vahşi biri için oldukça zarifti; güçlükollar ve çeviklere omzunun üstünden ateş topları yolluyordu. Onları incitmeyecekti ve bu yükü bana bırakıyordu. Şimşek de alev kadar zarar verebiliyordu ve ardımızda bedenlerden bir iz bırakarak devam ettik. Kendime onların sadece baygın olduğunu söylesem de çarpışmanın şiddetiyle bundan pek emin değildim. Şimşekleri, oluşturduğum kadar kolay kontrol edemiyordum ve arkamızdakilerden bir ya da ikisini öldürmüş olabilirdim. Bu da ne benim ne de uzun bıçağımı karanlık gölgelerin içine saplayıp duran

Farley'nin umurundaydı. Ulaşmamız gereken yere, sıradan bir kapının önüne geldiğimizde bıçağından gümüş kan damlıyordu.

İçeride dikkat çekici bir şey hissettim. Elektrikle titreşen büyük bir makine.

"Burası. Kayıt odası," dedi Cal. Gözlerini kapıdan ayırmadı; arkasına dönüp de yarattığımız katliama bakamıyordu. Sözüünü tutarak koridoru alevlerle doldurdu ve çalıştığımız sırada bizi koruyacak ateşten bir duvar oluşturdu.

Kapıdan içeri girdik. Koca koca kâğıt dağları, Julian'ın bana verdiğine benzer listeler bulmayı bekliyordum ama bunun yerine kendimi ışıkların yanıp söndüğü, video ekranları ve kontrol panellerinin bulunduğu bir duvara bakarken buldum. Nabız gibi atıyor, kabloları müdahalemden sonra hantallaşmış gibi görünüyordu. Hiç düşünmeden elimi soğuk metale koyarak kendimi ve hırıltılı nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Kayıt makinesi karşılık verdi ve hızla çalışmaya başladı. Ekranlardan biri açıldı ve siyah beyaz, bulanık bir görüntü oynamaya başladı. Ekrandan bir yazı geçince Farley'yle soluğumuzu tuttuk. Böyle bir şeyi görmek bir yana, hayal bile edemezdik.

"Olağanüstü," diye fısıldadı Farley, elini çekinerek uzatırken. Parmakları ekrandaki yazının üstünde dolaşırken yavaşça okudu. Kocaman harflerle yazan *Nüfus Sayımı ve Kayıtlar*'ın hemen altında daha küçük harflerle *Fener Bölgesi, Saltanat Eyaleti, Poyraz* yazıyordu.

"Korant'ta bunlardan yok mu?" diye sordum, Nix'in yerini nasıl bulduğunu merak ederek.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Korant'ın postanesi bile yok sayılır, bırak bunlardan birini." Sırtarak parlak ekranın altındaki düğmelerden birine bastı. Daha sonra bir diğerine ve bir diğerine daha. Her seferinde ekran yanıp sönerken başka bir soru sordu. Farley tıpkı bir çocuk gibi kıkırdayarak düğmelere basmaya devam etti.

Elimi onunkinin üstüne koydum. "Farley."

"Üzgünüm," dedi. "Biraz yardım alabilir miyiz, Majesteleri?"

Cal kapıdan ayrılmadan, başını sağa sola çevirip Güvenlik görevlilerini kontrol etti. "Mavi tuş. Üstünde *arama* yazan."

Farley'den önce atılıp tuşa bastım. Ekran bir anlığına karardıktan sonra maviye büründü. Üç seçenek belirdi; her birinin altında yanıp sönen beyaz bir kutu vardı. *İsme göre ara, yere göre ara, kan grubuna göre ara*. Aceleyle *seç* diye işaretlenmiş tuşa basarak ilk kutuyu seçtim.

"İstediğiniz ismi yazın ve *ileri* tuşuna basın. Aradığınız şeyi bulunca *yazdır* tuşuna basarsanız size bir kopyasını çıkaracaktır," diye talimat verdi Cal. Ama alevli barikatına dokunan bir Güvenlik görevlisinin küfrederek bağırmasıyla bakışlarını yeniden o tarafa çevirdi. Bir silah sesi duyulduğunda ateşe mermilerle karşılık vermeye çalışan aptal görevliye acıdım. "Şimdi acele edin."

Parmaklarım tuşların üstünde dolaşıp *Ada Wallace* yazmak için her harfi tek tek ararken aşırı yavaştım. Makine yeniden vınladı, ekran üç kez yanıp söndü ve uzunca bir yazı belirdi. Kızın kimlik kartında kullanılan bir fotoğrafı bile vardı. Yenikan'ın fotoğrafına uzunca bakarak Ada'nın altın rengi tenini ve yumuşak gözlerini beynime kazıdım. Bu küçük resimde bile mutsuz görünüyordu.

Bir silah sesiyle yerimden zıpladım. Dikkatimi yeniden yazılara çevirip Ada'nın kişisel bilgilerini taradım. Doğum yeri ve tarihini, onu da benim gibi bir Yenikan yapan kan mutasyonunu iyi biliyordum. Farley de benim gibi araştırıyor, gözleri kelimelerin üstünde hızla akıyordu. "İşte." Parmağımı ihtiyacımız olan şeyin üstüne getirdiğimde günlerdir olmadığım kadar mutlu hissettim.

Meslek: Hizmetçi. İşveren: Vali Rem Rhambos. Adres: Sukenarı Meydanı, Kanal Mıntıkası, Liman Körfezi.

"Biliyordum," dedi Farley, *yazdır* tuşuna sertçe basarken. Makineden Ada'nın kayıtlarındaki bilgilerin bulunduğu bir kâğıt çıktı.

Uğuldayan makinede diğer ismi çok daha kolay bulduk. *Wolliver Galt*. *Meslek: Tüccar. İşveren: Galt Bira Fabrikası. Adres: Savaş Bahçe ve Kömürcü Yolu, Üçtaş Mıntıkası, Liman Körfezi.* Demek ki Crance en

azından bu konuda yalan söylememiştii. Onu bir daha görürsem elini sıkmalıydım.

Cal kapı ağzından, "Bitiyor mu?" diye bağırdığında sesindeki gerginliği hissettim. Nymphaların koşarak gelmeleri ve ateş duvarını söndürmeleri an meselesiydi.

"Hemen hemen," diye mırıldandım tuşlara yeniden basarken. "Bu makine sadece Liman Körfezi için değil sanırım, değil mi?" Cal, kalkanımı korumakla çok meşgul olduğundan cevap vermedi ama haklı olduğumu biliyordum. Sırtarak ceketimdeki listeyi çıkardım ve ilk sayfayı açtım. "Farley, sen şu ekrandan başla."

Hızla dikkat kesildi ve diğer ekran açılana kadar tuşlara coşkuyla bastı. Listeyi birbirimize vererek, isimleri ardı ardına girerek her birinin çıktısını aldık. Fener bölgesinde yaşayan on kişinin hepsinin. Yeni Kent gecekondu mahallelerinde yaşayan kız, Kankorda'daki büyükanne, Bahrn Adaları'ndaki ikizler ve diğerleri. Yerde oluşan kâğıt yığını bana Julian'ın listesinden şimdiye kadar öğrendiğimden çok daha fazlasını anlatıyordu. Böylesine bir ilerlemeden heyecanlanmalı, mutluluktan uçmalıydım ama bir şey sevincimi bastırıyordu. *Çok fazla isim var. Kurtarılacak çok fazla kişi.* Ve çok yavaş hareket ediyorduk. Hepsini zamanında bulabilmemiz imkânsızdı; bu şekilde olmazdı. Jete, kayıtlara hatta Farley'nin yeraltı tünellerine rağmen yapamazdık. Bazıları ölecekti. Bundan kaçış yoktu.

Düşüncelerim tıpkı arkamdaki duvar gibi parçalara ayrıldı. Büyük bir toz bulutu halinde odanın içine doğru patlayan duvarın ardında gri derisi kayaya benzeyen ve koçbaşı gibi sert duran bir adamın çarpık silüetini gördüm. Adamın saldıracak Farley'yi belinden yakalamasından önce tek düşünebildiğim *taşderi* oldu. Kadın hâlâ çıktılara tutunuyordu ve değerli kâğıtları makineden yırtarak çıkarmaya çalışıyordu. Kâğıtlar peşinde sanki beyaz teslim bayrağı gibi dalgalandı.

"Teslim olun!" diye kükredi taşderi ve Farley'yi pencereye mıhladı. Farley'nin başı cama hızla çarptığında cam kırıldı ve kızın gözleri geriye kaydı.

Daha sonra ateş duvarı odanın içindeydi ve içeri kızgın bir boğa gibi dalan Cal'ın etrafını sarmıştı. Kâğıtları Farley'nin elinden kaptım ve yanmamaları için listeyi birlikte ceplerime tıktırdım. Cal zarar vermeme yeminini unutmuşçasına hızla çalışarak taşderiyi Farley'nin üstünden çekti, alevlerinin yardımıyla adamı duvardaki delikten odanın dışına geriletti ve ateş yükselerek yeniden içeri girmesini engelledi. En azından şimdilik.

Gözleri canlı birer kömür gibi yanan Cal, "Artık bitti mi?" diye kükredi.

Başım la onayladım ve bakışlarımı kayıt makinesine çevirdim. Sanki yapmak üzere olduğum şeyi biliyormuş gibi makine hüznüle vınladı. Yumruğumu sıkarak devrelerini aşırı yükledim ve makineye imha edici bir akım yolladım. Tüm ekranlar ve yanıp sönen yazılar kıvılcımlar saçarak patladı ve edinmeye geldiğimiz tüm bilgileri sildi. "Bitti."

Farley pencerenin önünden sendeleyerek uzaklaşırken bir eliyle başını tutuyordu. Dudakları kanasa da hâlâ inatla dik duruyordu. "Sana nırm artık kaçmamız gereken bölüme geldik."

Tek kaçış yönümüz olan pencereye baktığımda atlayamayacağımız kadar yüksekte olduğumuzu gördüm. Dışarıdaki koridordan yükselen sesler, bağrışmalar ve ayak sesleri de aynı şekilde korkunçtu. "Nereye kaçacağız?"

Cal yüzünü buruşturarak eliyle cilalı ahşap zemini gösterdi.

"Aşağıya."

Ayaklarımızın dibinde bir ateş topu patladı. Ahşabı delerek karmaşık desenlerini ve tabanı kömürleştirdi. Zemin anında çatırdayarak çökünce önce bir alt kattaki odaya, sonra onun da altındaki odaya düştük. Bacaklarım altımda bükülse de bir eliyle yakamı sıkıca tutan Cal düşmeme izin vermedi. Ardından beni hiç bırakmadan çekti ve bizi başka bir pencereye doğru götürdü.

Bundan sonra ne yapacağımın söylenmesine gerek yoktu.

Alevi ile şımşegim, kalın cam paneli paramparça etti ve kendimizi dışarı, boşluk olduğunu düşündüğüm yere attık. Ancak havada uçmak

yerine sertçe yere düşerek yürüme yollarından birinde yuvarlandık. Farley de peşimizden atladığında düşmesinin hızıyla oradaki korkmuş bir muhafıza çarptı. Adam daha tepki veremeden Farley onu köprüden aşağı itti. Mide bulandırıcı bir çarpma sesi, adamın düşüşünün hiç de hoş olmadığını düşündürdü.

Ayağa kalkmaya çalışan Cal, "Koşmaya devam edin!" diye kükredi.

Fırtına gibi koşarak Güvenlik Merkezi'ni Okyanus Tepe'deki kraliyet sarayına bağlayan köprüyü geçtik. Burası Beyazates'ten daha küçük olsa da en az orası kadar korkutucuydu. Ayrıca Cal için de bir o kadar tanıdıktı.

Yürüme yolunun sonunda bir kapı açılmaya başladı ve daha fazla muhafız ile Güvenlik görevlisinin bağrışmalarını işittim. Gerçek bir idam mangası. Ancak Cal, dövüşmeyi denemek yerine alevler içindeki ellerini kapiya çarptı ve kaynak yaparak kapıyı sımsıkı *mühürledi*.

Farley duraksadı ve bakışları kilitlenmiş kapıyla arkamızdaki yol arasında gidip geldi. Bu bir tuzağa benziyordu, hatta tuzaktan daha kötüydü. "Cal?.." diye sordu korkuyla ama Cal onu duymazdan geldi.

Bunun yerine elini bana uzattı. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Saf alev, saf ateşi.

"Seni fırlatacağım," dedi, nazik olmaya zahmet etmeden. Arkasındaki mühürlü kapı titredi.

Tartışacak, hatta soru soracak zamanım yoktu. Zihnim korkuyla donakalmış haldeydi ama bileğini tuttum, o da benimkini kavradı. "Çarptığında patla." Ne demek istediğini anladığımdan emindi.

Bir homurdanmayla beni fırlattı ve bir pencereye doğru uçtum. Cam parlıyordu ve onun elmascam olmamasını umdum. Çarpıp da bunu öğrenmeme yarım saniye kala kıvılcımlarım isteğime uydular. Pencereyi imha ederek camları paramparça ettiler ve altın rengi bir halının üstüne düştüm. Kitap rafları, tanıdık eski deri ve kâğıt kokusuyla sarayın köhne kütüphanesindeydim. Benden sonra Farley de pencereden içeri uçtu ve Cal'ın nişanlaması mükemmel olduğundan tam üstüme düştü.

"Kalk Mare!" diye bağırıp beni çekştirirken neredeyse kolumu yerinden çıkaracaktı. Beyni benimkinden daha hızlı çalışıyordu ve pencereye

ilk olarak o ulaşip kollarını uzattı. Sersemlemiş halde onun yaptığını yaptım ama başım dönüyordu.

İleride, köprü'nün üstünde muhafızlar ve Güvenlik görevlileri iki taraftan da akın ediyordu. Ortada bir alev yükseldi. Bir anlığına hareketsiz gibi dursa da sonra fark ettim ki hızla üzerimize doğru yaklaşıyordu, bize doğru geliyordu ama aynı zamanda *alçalıyordu* da.

Cal'in alevleri duvara çarpmadan hemen önce söndü ve pencereyi ıskaladı.

"Cal!" diye bağırdım, kendimi neredeyse aşağı atıyordum.

Eli benimkini sıyrıp geçti. Kalbimi durduran bir an boyunca onun ölümünü izlemek üzere olduğumu düşündüm. Ama o bunun yerine diğer eliyle Farley'ye sınıksız tutunarak asılı kaldı. Kadın haykırdı, kasları tişörtünün içinde gerildi ama bir şekilde doksan kiloluk Prens'i düşürmeden tuttu.

"Tut onu!" diye bağırdı. Eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Yukarıdaki köprüye doğru bir şimşek yolladım. Cal'in kolay hedef halinde sarkan bedenine nişan almış muhafızların silahlarına doğru. Korkuyla çömeldiler ve taşın bazı yerleri çatladı. Bir tane daha yollarsam tamamen çökecekti.

Çökmesini istiyorum.

"MARE!" diye haykırdı Farley.

Uzanmak ve onu yukarı çekmek zorundaydım. Elleri benimkini bulduğunda harcadığım güçle neredeyse bileklerim kırılacaktı. Ama hızla onu yukarı çektik ve pencereden içeri, yatıştırıcı sessizlikle ve zararsız kitaplarla dolu odaya soktuk.

Yaşadığı şeyden Cal bile şoke olmuş görünüyordu. Bir anlığına gözleri kocaman açılmış ve nefes nefese kalmış halde uzandı. Sonunda, "Teşekkürler," dedi hırıltılı bir sesle.

"Daha sonra!" diye hırladı Farley. Bana yaptığı gibi onu da çekerek kaldırdı. "Şimdi bizi *dışarı* çıkar!"

"Tamam."

Ancak kütüphanenin gösterişli girişine yönelmek yerine odayı boylu boyunca geçti ve kitap raflarıyla dolu bir duvarın önünde durdu. Bir süre bir şey bulmak için arandı. Hatırlamaya çalışıyordu. Sonra homurdanarak kitaplığın bir rafına omzuyla yüklenip onun *kaymasını* sağladığında ortaya dar ve eğimli bir geçit çıktı.

Beni çekerek, "İçeri!" diye bağırdı.

Ayaklarım yüzlerce yıllık basamakların üstünde adeta uçtu. Tozlu, loş ışıkta aşağı doğru hafifçe dönerek indik. Taş duvarlar kalın ve eskiydi ve bizi takip eden birileri varsa da onları duyamıyordum. Nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım ama içsel pusulam çok hızlı dönüyordu. Burayı hiç bilmiyordum, nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece Cal'i takip edebildim.

Çentik, taş bir duvarla sona ermiş gibi göründü ama yolu açmak için şimşegimi fırlatmadan önce Cal beni durdurdu. "Yavaş ol," dedi, elini diğerlerinden daha fazla yıpranmış bir taşın üstüne koyarken. Kulağını yavaşça duvara yaslayıp dinledi.

Kulaklarımda atan kalbim ve hızlı nefeslerimiz dışında hiçbir şey duymuyordum. Cal de muhtemelen daha fazlasını veya aslında daha azını duymuş olmalıydı ki yüzü asılarak anlayamadığım kasvetli bir ifadeye büründü. Korkmak için her türlü hakkı olmasına rağmen korkmuyordu. Aksine tuhaf bir şekilde sakindi. Birkaç kere gözlerini kırıştırdı, duvarın ardından bir şeyler duymaya gayret etti. Bunu daha önce kaç kere yaptığını, bu saraydan kaç kere gizlice kaçtığını merak ettim.

O zamanlar, muhafızlar onu korumak içindi. Ona hizmet etmek için. Şimdiyse onu öldürmek istiyorlardı.

"Dibimden ayrılmayın," diye fısıldadı sonunda. "İki sağ, bir sol yaptıktan sonra giriş bahçesindeyiz."

Farley dişlerini gıcırdattı. "Giriş bahçesi mi?" Öfkeden deliye döndü. "Onların işini *kolaylaştırmak* mı istiyorsun?"

"Tek çıkış yolumuz bahçe," diye cevapladı Cal. "Okyanus Tepe'nin tünelleri kapalı."

Farley yüzünü buruşturarak elini yumruk yaptı. Bıçağını uzun zaman önce kaybettiğinden elleri bomboştu. "Burasıyla orası arasında bir cephanelik bulma şansımız var mı?"

"Keşke olsaydı," diye tısladı Cal. Sonra bana ve ellerime baktı. "Biz yeterli olmak zorundayız."

Sadece başımla onaylayabildim. *Daha kötüsünü atlattık*, dedim kendi kendime.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Çenemi sıktım. "Hazırım."

Duvar kendi ekseninde dönerek yavaşça kaydı. Ayak seslerimizin arkamızdaki geçitte yankılanmaması için dikkatle yürüdük. Kütüphane gibi burası da boştu ve bolca yeşil-sarı tonlarında güzelce döşenmişti. Solmuş altın rengi duvar kâğıtlarına kadar her yerinde kullanılmamışlık ve ihmal edilmişlik havası vardı. Cal renklere bakarken neredeyse duruyordu ama sonra bizi hemen oradan çıkardı.

İki sağ. Ardından tuhaf, iki yönlü bir dolabın içinden başka bir geçide girdik. Cal'den dalgalar halinde ısı yükseliyordu, birazdan dönüşeceği alev fırtınasına hazırlanıyordu. Aynı şeyi ben de hissediyordum, kollarımdaki tüyler elektrikle diken diken olmuştu. Elektrikim neredeyse havada çatırdıyacaktı.

Yaklaştığımız kapının diğer tarafından sesler yankılandı. Konuşma ve ayak sesleri.

"Hemen sola," diye mırıldandı Cal. Elime doğru uzanacak oldu ama sonra vazgeçti. Birbirimize dokunarak risk alamazdık; özellikle de şimdi, dokunuşumuz ölümcül haldeyken. "Şimdi koşun!"

İlk önce Cal fırladı ve önündeki dünya ateş patlamasıyla *titredi*. Alevler devasa giriş salonuna yayıldı, mermerin ve pahalı halının üstünden geçerek yaldızlı duvarlara kadar ulaştı. Bir alev, salona tepeden bakan bir tabloyu tutuşturdu. Yeni yapılmış bir portreydi. Yeni kral... *Maven*'ın portresi. Alevler tuvali sarana dek Maven tıpkı bir gargoyl gibi sırıtıyordu. Ancak sıcaklık çok fazlaydı ve dikkatlice çizilmiş dudakları erimeye, canavar ruhuna daha çok uyan bir çarpıklığa büründü. Alev-

lerin dokunmadığı tek şey, diğer duvara asılı, mat ipekten yapılmış altın rengi iki sancaktı. Ancak kime ait olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bizi bekleyen muhafızlar derilerinin üstünden dumanlar tüterken bağırarak kaçıştı. Canlı canlı yanmamaya çalışıyorlardı. Cal alevleri ikiye bölerek bizim için güvenli bir yol açtı. Farley ortamızdan yürüyor, duman solumamak için ağzını kapatıyordu.

Geride kalan nympha ve taşderiler alevlere dayanıklı olsalar da bana karşı değillerdi. Bu defa şimşeğim canlı, parlak bir elektrik ağı gibi hızla fırladı. Sadece Cal ve Farley'yi bu fırtınadan koruyacak kadar yoğunlaşabilmişim. Geri kalanlarsa o kadar şanslı değildi.

Doğuştan koşucuydum ama nefesim ciğerlerime batıyordu. Her soluğum daha zor, daha acıydı. Kendime bunun duman yüzünden olduğunu söyledim. Ancak Okyanus Tepe'nin ana girişinden kendimi dışarı attığımda da bu acı hafiflemedi. Sadece değişti.

Etrafımız çevrilmişti.

Siyahlar içinde sıra sıra Güvenlik görevlileri ve griler içindeki askerler bahçeyi doldurmuştu. Hepsisi silahlıydı, hepsi de bekliyordu.

"Teslim ol, Mare Barrow!" diye bağırdı bir Güvenlik görevlisi. Bir koluna çiçek açmış bir sarmaşık dolanırken diğer elinde silahını tutuyordu. "Teslim ol, Tiberias Calore!" Cal'in adını söylerken tereddüt etti, hâlâ bir prence bu kadar gayriresmi bir şekilde seslenmeye isteksizdi. Başka bir zaman olsa buna gülerdim.

İkimizin arasında duran Farley dikildi. Artık silahı yoktu, kalkanı yoktu ama hâlâ diz çökmeyi reddediyordu. Gücü hayret vericiydi.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım, bir cevabın olmadığını bilerek.

Cal'in gözleri asla bulamayacağı çözümü arayarak sağı solu taradı. Sonunda bakışları benim üstümde durdu. Gözleri bomboştu. Ve yapayalnızdı.

Sonra nazik bir el, bileğime dolandı.

Dünya karardı ve ben içinde sıkışarak uzun gelen bir an boyunca kapana kısıldım, hapsoldüm, boğuldum.

Shade.

Işınlanmanın verdiği histen nefret etsem de şu anda buna minnettardım. Shade iyiydi. Ve biz hayattaydık. Aniden, dizlerimin üstüne çökmüş halde Güvenlik Merkezi'nden, Okyanus Tepe'den ve muhafızların ölüm bölgesinden uzakta, soğuk bir ara sokağın kaldırım taşlarına bakıyordum.

Yakınımda birisi kusuyordu; sestен anladığım kadarıyla Farley'ydi. Sanırım kafanın pencereye gömülmesi ve ışınlanma kötü bir birleşimdi.

"Cal?" diye sordum, akşamüstü ışığında neredeyse soğumaya başlamış havaya doğru.

Cevap birkaç metre uzaktan duyuldu. "Buradayım," dedi omzuma dokunmak için uzanırken.

Ancak eline yaslanmak ve artık rahatlatıcı hale gelmiş sıcaklığının beni sarmasına izin vermek yerine uzaklaştım. İnleyerek ayağa kalktığımda Shade'in tepemde dikildiğini gördüm. İfadesi karanlıktı, öfkeyle gerilmişti ve kendimi azarlanmaya hazırladım. *Onu bırakmamalıydım. Bunu yapmak hataydı.*

"Ben..." diye özür dilemek için söze başlasam da sonunu getiremedim. Bana kocaman sarılarak kollarını omuzlarıma doladı. Ben de ona aynı şekilde sımsıkı sarıldım. Hâlâ küçük kız kardeşi için endişeleniyor, hafifçe titriyordu. "Ben iyiyim," dedim, yalanımı sadece onun duyabileceği kadar kısık sesle.

"Bunun için zaman yok," diye söylendi Farley zorlukla ayağa kalkarken. Etrafına bakıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışırken hâlâ dengesini bulamamıştı. "Savaş Bahçe şu yönde, birkaç sokak doğuda."

Wolliver. "Tamam." Başımı onaylarcasına sallayıp dengesini bulması için ona uzandım. Ölümcül kaçıışımızdan sonra bile buradaki görevimizi unutamazdık.

Ancak kalbimde yatanları anlamasını umarak gözlerimi Shade'den ayırmadım. Benim özrümü görmezden gelerek başını salladı; bunu kabul etmediğinden değil, sadece özür dilememi istemeyecek kadar nazık olduğu için.

"Yolu göster," dedi Farley'ye dönerek. Onun yaralarına ve bulan-tısına rağmen inatla devam etme çabası karşısında bakışları az da olsa yumuşamıştı.

Cal de ışınlanmaya yabancı olduğundan çabuk doğrulamamıştı. Elinden geldiğince hızlı toparlanarak bizi şehrin Üçtaş olarak bilinen mıntıkasının ara sokaklarında takip etti. Duman kokusu da derinleşen öfkesi gibi ona yapışıp kalmıştı. Güvenlik Merkezi'nde Gümüşler ölmüştü, sadece emirleri uygulayan kadın ve erkekler... *Bir zamanlar benzer emirleri kendi veriyordu.* Buna katlanmak zor olsa da yapmalıydı. Eğer bizimle, *benimle* kalmak istiyorsa tarafını seçmek zorundaydı.

Bizim tarafımızı seçmesini diledim. Bir daha gözlerindeki o boş bakışı görmek zorunda kalmamayı diledim.

Burası şimdilik görece güvenli bir Kızıl mıntıkasıydı ve Farley fark edilmememiz için bizi dolambaçlı arka sokaklardan, hatta bir iki boş dükkânın içinden geçirerek ilerletiyordu. Güvenlik görevlileri bağırarak anayollardan geçiyor, yeniden organize olmaya ve Güvenlik Merkezi'nde olanları anlamaya çalışıyorlardı. Bizi henüz burada aramaya başlamamışlardı. Henüz Shade'in ne olduğunu, ne kadar hızlı olabileceğini ve bizi ne kadar uzağa taşıyabileceğini anlamamışlardı.

Bir duvara yapışıp bir güvenlikçinin geçip gitmesini bekledik. Onun da diğerleri gibi dikkati dağılmıştı ve Farley bizi gölgelerin içinde tuttu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım Shade'e. Bunu söylemem gerektiğini biliyordum.

Yeniden başını salladı. Hatta beni değneğiyle hafifçe dürttü. "Bu kadar yeter. Yapman gerekeni yaptın. Ayrıca bak, benim bir şeyim yok. Hiçbir zarar gelmedi."

Hiçbir zarar gelmedi. Belki vücuduna gelmemiştir ama ya zihnine? Kalbine? Ona, ağabeyime ihanet etmiştim. *Çok iyi tanıdığım birinin yaptığı gibi.* Neredeyse öfkeyle patlayıp Maven'la hiçbir benzerliğimin olmadığını söyleyecektim.

"Crance nerede?" dedim, başka bir şeye yoğunlaşabilmeyi umarak.

“Onu Kurukafalardan kurtardım, sonra kendi yoluna gitti. Paçaları tutuşmuş halde koşuyordu.” Bu anıyla Shade’in gözleri kısıldı. “Tünellerde üç Denizci’yi gömdü. Artık buralarda yeri yok.”

Bu duyguyu bilirim.

“Peki ya sen nasılsın?” Başını belli belirsiz sallayarak Okyanus Tepe tarafını gösterdi. “Tüm bu olanlardan sonra?”

Neredeyse ölecek olmamdan sonra. Bir kez daha.

“İyi olduğumu söyledim ya.”

Shade tatmin olmayarak dudaklarını büzdü. “Pekâlâ.”

Farley’nin yeniden harekete geçmesini beklerken katı bir sessizliğe gömüldük. Sokaktaki duvara iyice yaslanmıştı ama bir grup gürültücü okul çocuğu geçtikten sonra tekrar yola koyuldu. Onların arasına saklanarak ilerleyip başka ara sokakların kuytularına daldık.

Sonunda alçak bir kemerin altında eğildik; daha doğrusu onlar eğildi, ben yürümeye devam ettim. Shade aniden durana kadar ben neredeyse diğer tarafa geçiyordum ama elini uzatarak beni durdurdu.

“Üzgünüm Mare,” dediğinde özrüyle dengemi yitirip yere düşecektim.

“*Sen* mi üzgünsün?” diye sordum; bu saçmalığa neredeyse gülecektim. “Ne için üzgünsün?”

Cevap vermedi, utanmıştı. Geriye çekilerek kemerin ilerisindeki şeyi görmeme izin verdiği sırada havayla hiç ilgisi olmayan bir soğukluk bedenimi sardı.

İleride Kızılların kullanımına ayrıldığı çok belli olan bir meydan vardı. *Savaş Bahçe*. Canlı yeşillikleri ve her yerine dağılmış gri savaşçı heykelleriyle sade ama bakımlı bir yerdi. Tam ortadaki, sırtına tüfeği asılı heykel en büyükleriydi ve bir kolunu havaya kaldırmıştı.

Heykelin eli doğuyu gösteriyordu.

Heykelin elinden bir ip sarkıyordu.

İpte bir beden sallanıyordu.

Ceset çıplak değildi ve Kızıl Devriye’nin madalyonlarını taşııyordu. Genç ve kısa boylu bir oğlandı, cildi hâlâ yumuşaktı. İdam edileli çok

olmamıştı; belki bir ya da iki saat. Ama meydan yas tutanlardan ve muhafızlardan temizlenmişti. Onun sallanışını izleyen hiç kimse yoktu.

Açık kumral saçları gözlerinin üzerine düşüp yüzünün bir kısmını gizlese de bu oğlanın kim olduğunu çok iyi biliyordum. Onu kayıtlarda görmüştüm, kimlik kartındaki fotoğrafında gülümsüyordu. Artık bir daha asla gülümseyemeyecekti. Bunun olacağını biliyordum. *Biliyordum*. Ama bu, acıyı ya da başarısızlığı hafifletmiyordu.

Bu, Wolliver Galt'tı; cansız bir cesede dönüşmüş bir Yenikan'dı.

Hiç tanımadığımı bu oğlan için, yeterince hızlı olup da kurtaramadığımı bu oğlan için ağladım.

ON ALTI

Ölenlerin yüzlerini hatırlamamaya çalışırdım. Hayatım pahasına kaçmak çok iyi bir dikkat dağıtıcıydı ama sürekli yok edilme tehdidiyle karşı karşıya olmak bile her şeyi örtemiyordu. Bazı kayıpları unutmam imkânsızdı. Walsh, Tristan ve şimdi de Wolliver zihnimin köşelerini tıpkı yoğun, gri örümcek ağları gibi kuşatıyordu. Benim varlığım onların idam fermanı olmuştu.

Elbette bir de kendi isteğim ve ellerimle öldürdüklerim vardı. Ama onlar için yas tutmuyordum. Ne yaptığımı düşünemezdim, şimdi olmazdı. Hâlâ bu kadar büyük bir tehlikenin içindeyken olmazdı.

Wolliver'ın sallanan bedenine arkasını ilk dönen Cal oldu. Onun ölü yüzlerden oluşan kendi hayaletleri vardı ve bunlara bir yenisini eklemeye ihtiyacı yoktu. "İlerlemeliyiz."

"Hayır..." Farley duvara sertçe yaslandı. Elini ağzına bastırıp yeniden kusmamaya çalışarak tiksintiyle yutkundu.

"Sakinleş," dedi Shade. Elini Farley'nin omzuna koydu. Kadın silkinerek ondan kurtulmaya çalışsa da Shade yerinden ayrılmadı ve bahçedeki

çiçeklerin üstüne tükürmesini seyretti. "Bunu görmek zorundaydık," diye ekledi, Cal ve bana alev alev yanan bir bakış atarak. "Başarısızlığımızın sonucu bu."

Öfkesinde haklıydı. Ne de olsa Liman Körfezi'nin göbeğinde silahlı çatışma başlatmıştık ve Wolliver'ın hayatının son saatini boşa harcamıştık ama beni azarlamasına izin veremeyecek kadar yorgundum.

"Burası ders vermek için uygun bir yer değil," dedim. Burası bir mezarlıktı ve konuşmak bile yanlışmış gibi geliyordu. "Onu aşağı indirmeliyiz."

Wolliver'ın cesedine doğru adım atmak üzereyken Cal kolunu benimkine dolayarak beni geri çekti. "Hiç kimse cesede dokunmayacak," diye hırıldadı. Sesinin, babasınınkine benzerliği karşısında şoke oldum.

"Cesedin bir adı var," diye hırladım kendimi toparlayınca. "Sadece kanı seninkiyile aynı renkte değil diye onu bu şekilde bırakmamız gerekmiyor!"

"Onu ben indiririm," diye homurdandı Farley, dizlerinin üstüne kalkarken.

Shade de onunla birlikte hareketlendi. "Yardım edeceğim."

"Durun! Wolliver Galt'ın bir ailesi vardı, değil mi?" diye bastırdı Cal. "Neredeler?" Eliyle boş bahçeyi, ağaçları ve bize tepeden bakan, sınıksız kapalı pencereleri gösterdi. Akşam çökerken şehrin uzaktan gelen gürültüsü dışında meydan sessiz ve sakindi. "Annesi onu kesinlikle burada yalnız bırakmazdı, değil mi? Yas tutan kimsesi yok mu? Cesedine tükürecek güvenlikçiler? Kemiklerini toplamak için bir karga bile yok. *Neden?*"

Cevabı biliyordum.

Tuzak.

Cal'in kolunu tınaklarım sıcak derisine batıp neredeyse alevler çıkarana dek sıktım. Bana değil de gölgeler içindeki arka sokağa bakan Cal'in yüzünde kendi korkumu görünce dehşete kapıldım. Göz ucuyla bir taç gördüm. Nereye giderse gitsin onu takmakta ısrarcı olan aptal oğlanın tacını.

Sonra bir klik sesi... sanki lezzetli yemeğine hazırlanan metal bir böcek kısıkaçlarını açıp kapıyordu.

"Shade," diye fısıldadım, diğer elimi ısınlanabilen ağabeyime uzatarak. Bizi kurtaracaktı; bizi tüm bunlardan uzağa taşıyacaktı.

Tereddüt etmedi. Bana doğru atıldı.

Ama bana hiç ulaşamadı.

İki çeviğin onu diğer kolundan yakalayıp sırtüstü yere çarpmalarını dehşetle izledim. Başı taşa çarpınca gözleri kaydı. Çevikler onu hızla uzaklaştırıyordu ve bedenlerinin bulanıklaşmasını izlerken Farley'nin çılgınlığını hayal meyal duydum. Geri dönmeleri için arkalarından şimşek fırlattığım sırada çoktan kemerli ana girişe varmışlardı bile. Kolumdan yükselen şiddetli acı sıcak, beyaz hançerler gibi batıyordu. Ama benim kendi kıvılcımlarımın, kendi gücümün dışında kolumda bir şey yoktu. Bunun canımı yakmaması gerekiyordu.

Klik sesi her saniye hızlanarak kafatasımda yankılanıyordu. Görmezden gelmeye ve savaşmaya çalıştım ama gözlerim karardı. Görüşüm bulanıklaşmıştı ve her klikle gelip gidiyordu. *Bu ses de ne?* Ne olursa olsun, beni paramparça ediyordu.

Bulanıklığın arasında, çevremde iki patlama olduğunu gördüm. Biri parlak ve alev alevdi, diğeryse dumandan ve ateşten bir yılan gibiydi. Bir yerde Cal acıyla kükredi. *Kaç*, demişti sanırım. Ben de kesinlikle bunu yapmaya çalışıyordum.

Sonunda sürünerek kaldırım taşlarının üstüne düştüğümde birkaç santimden ötesini göremiyordum ki o kadarı bile çok zordu. *Bu da ne, bu da ne, bana neler oluyor?*

Birileri beni kolumdan yakaladı, tutuşları canımı yakıyordu. Görmezden dönerek boyunlarının olması gereken yere uzandım. Parmaklarım dümdüz ve bol işlemeli zırhı yakaladı. "Kızı yakaladım," dedi tanıdığım bir ses. *Ptolemus Samos*. Yüzünü hayal meyal görüyordum. Siyah gözler, gümüş rengi saç ve ay rengine bir ten.

Bir haykırıyla, sahip olduğum tüm gücü topladım ve onu şimşeğimle ikiye bölmeye çalıştım. Ancak ben de en az onun bağıracağı kadar bağır-

dım ve ateş içimi doldururken kolumu tuttum. Hayır, bu ateş değildi. Yakılmanın ne olduğunu biliyordum. Bu başka bir şeydi.

Mideme bir tekme yediğimde iki büklüm oldum ve yuvarlandım. Sonunda bahçedeki çamurun içine yüzüstü kapaklanınca yüzüm çizildi ve kanamaya başladı. Toprağın serin kokusu anlık bir merhem gibiydi ve beni yeniden görebileceğim kadar sakinleştirdi. Ancak gözlerimi açtığımda kör olmayı diledim.

Maven tam önümde diz çökmüştü ve oyunağına merakla bakan bir köpek yavrusu gibi başını yana eğmişti. Arkasında bir çatışma vardı. Hiç de eşit olmayan bir savaş. Shade âciz haldeydi ve ben çamurun içinde yatıyordum; geride sadece Cal ve Farley kalmıştı. Farley'nin elinde artık bir silah vardı ama her ateşlediğinde Ptolemus'un mermilerin yönünü değiştirmesi nedeniyle hiçbir işe yaramıyordu. En azından Cal, yakınına gelen her şeyi eritiyor, elinden geldiğince bıçakları ve sarmaşıkları yakıyordu. Gerçi bu da pek uzun sürmeyecekti. Köşeye sıkışmışlardı.

Neredeyse cıglık atacaktım. Bir ölüm tuzağından sadece bir yenisine düşmek için kaçmıştık.

"Bana bak, lütfen."

Maven yerini değiştirerek arkasını görmemi engelledi. Ama ona, bakışlarımı yakalama zevkini tattırmayacaktım. Kendi iyiliğim için ona bakmayacaktım. Bunun yerine, başka kimsenin duymadığını düşündüğüm klik sesine yoğunlaştım. Her geçen saniye biraz daha saplanıyordu.

Maven çenemi kavrayıp hızla çekerek beni onunla yüz yüze gelmeye zorladı. "Çok inatçı." Dilini şaklattı. "En ilgi çekici özelliklerinden biri bu. Tabii bununla birlikte," diye ekledi parmağını yanağındaki kırmızı kana sürterek.

Klik.

Tutuşu sertleşerek çene kemiğime yakıcı bir acı gönderdi. Klik sesi her şeyin daha çok acıtmasına, daha derinden yaralamasına neden oluyordu. İstemeyerek de olsa tanıdık mavi gözlerle ve sivri, solgun yüzle karşı karşıya geldim. Korkutucu olan, tam da hatırladığım gibi olmasıydı. Sessiz, sakin, sorunlu bir çocuk. Benim kâbus gibi anılarımdaki, kan ve

gölgelerden oluşan hayalet Maven değildi. Yeniden gerçek olmuştu. Gözlerindeki kararlılığı tanıdım. Bunu babasının gemisinin güvertesindeyken, bildiğimiz dünyayı ardımızda bırakarak nehir boyunca Arkeon'a giderken görmüştüm. Beni öpmüş ve bana hiç kimsenin zarar veremeyeceğine dair söz vermişti.

"Seni bulacağımı söylemiştim."

Klık.

Elleri çenemden boynuma kayarak sıktı. Beni sessiz tutmaya yetecek kadardı ama nefes almamı durduracak kadar değildi. Dokunuşu *yakıyordu*. Zorlukla nefes aldım ama bir çılgılığı dolduracak kadar hava alamadım.

Maven. Canımı yakıyorsun. Maven dur.

O annesi değildi. Düşüncelerimi okuyamazdı. Görüşüm yeniden bulanıklaşarak karardı. Gözlerimin önünde siyah noktacıklar uçuyor, iğrenç *klik* sesiyle büyüyüp genişliyorlardı.

"Ve seni kurtaracağımı söylemiştim."

Daha sıkı tutmasını bekledim. Ama aynı kaldı. Boştaki eliyle köprücük kemiğime uzandı ve cayır cayır yanan avcunu tenime bastırdı. Beni yakıyordu, *damgalıyordu*. Bağırmaı tekrar denedim ama zar zor bir inilti çıkarabildim.

"Ben sözümü tutarım." Başını yeniden eğdi. "Tabii canım istediğinde."

Klık. Klık. Klık.

Kalbim sesin ritmine uymaya çalışırken, hayatta kalamayacağım kadar çılgınca çarpıyordu.

"Dur..." diyebilirdim boğulurcasına. Elimini ağabeyime ulaşabilmeyi dileyerek havaya kaldırdım. Ancak elimi tutan Maven oldu ve bu da canımı yaktı. Bedenimdeki her zerre yanıyordu.

"Bu kadar yeter," dediğini duyduğumu sandım ama bana söylememişti. "Bu kadar yeter dedim!"

Kanıyormuş gibi görünen gözleri, kararmakta olan dünyamda gördüğüm son parlak noktalardı. Açık mavi bir bulanıklık halinde hızla gidip geliyor, görüşüme acı verici buz parçaları gibi saplanıyordu. Etrafımı sardılar, hapsettiler. Yanıma hissi dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Beyaz bir ışık parlaması ve bir ses beynimi ikiye ayırmadan önce hatırladığım son şey bu oldu. Ve sonra bütün dünyam acıya dönüştü.

Her şey çok fazlaydı ve tuhaf bir şekilde aslında hiçbir şey yoktu. Ne mermiler, ne bıçaklar, ne yumruklar, ne ateş ne de boğmaya çalışan yeşil sarmaşıklar vardı. Bu daha önce hiç karşılaşmadığım bir silahtı... çünkü benim silahımdı. Benim sınırlarımın ötesinde, aşırı yüklenmiş şimşek, elektrik ve kıvılcımlardı. Bir keresinde Kemik Stadyumu'nda bir fırtına çağırmıştım ve beni bitap düşürmüştü. Ancak Maven'ın yaptığı bu şey her neyse, beni *öldürüyordu*. Sinirlerimi tek tek ayırıyor, tüm kemiklerimi parçalıyor ve kaslarımı yırtıyordu. Kendi tenimin içinden yok ediliyordum.

Aniden fark ettim... *Böyle mi hissediyorlar? Öldürdüğüm insanlar? Şimşekle ölmek böyle mi hissettiriyor?*

Kontrol. Julian bana daima böyle söylemişti. *Kontrol et.* Ama bu çok fazlaydı. Koskoca bir okyanusu tutmaya çalışan bir baraj gibiydim. Bu şey her neyse, onu durdurmayı başarsam bile kendi içimde patlayan acıyı durduracak bir yol bulamazdım. Uzanamıyordum. Hareket edemiyordum. Kendi kendime hapsolmuştum ve dişlerimin ardından haykırıyordum. *Yakında öleceğim. Ve nihayet her şey sona erecek.* Ama sona ermiyordu. Acı her duyuma saldırıyordu. Nabız gibi atıyor ama azalmıyor; değişiyor ama durmuyordu. Güneşten de parlak beyaz noktalar, kırmızı bir patlama onları yok edene kadar gözümün önünde dans etti. Gözlerimi kırptıştırarak bunu uzaklaştırmayı, kendi başıma *herhangi bir şeyi* kontrol edebilmeyi denedim ama beceremedim. Becerdiysem bile bunu anlayamadım.

Derim şimdiye kadar erimiş, irili ufaklı şimşeklerle yanıp kül olmuş olmalıydı. Belki bana merhamet edip kan kaybından ölmeme izin verirdi. Böylesi, bu beyaz cehennemden çok daha hızlı olurdu.

Öldür beni. Bunu defalarca, tekrar tekrar söyledim. Tek söyleyebildiğim buydu, şu anda bildiğim tek şey. Yenikanlarla ilgili tüm düşüncelerim, Maven, ağabeyim, Cal, Kilorn; hepsi aklımdan uçup gitmişti.

Hatta bana musallat olan yüzler, ölülerin yüzleri bile kaybolmuştu.
Hayaletlerimin, tam da ben ölmek üzereyken gitmiş olmaları komikti.

Geri dönmelerini diledim.

Yalnız başıma ölmek zorunda kalmamayı diledim.

ON YEDİ

“Öldür beni.”

Kelimeler, bağarmaktan tahriş olup yanmış boğazımı dağlayarak çıktı. Kan tadı almayı bekledim... Hayır, aslında hiçbir şey beklemiyordum. Ölmüş olmak dışında.

Ancak hislerim geri geldikçe derimin kemiklerime kadar soyulmuş olmadığını fark ettim. Hatta kanamıyordum bile. Her ne kadar öyle hissetmesem de sapasağlamdım. Büyük bir iradeyle kendimi gözlerimi açmaya zorladım ve Maven ya da infazcılarını yerine tanıdık, yeşil gözlerle karşılaştım.

“Mare.”

Kilom bana soluklanacak zaman bile tanımadı. Kollarını omuzlarıma dolayarak beni göğsüne bastırdı. Bu dokunuşla ateşin ve kemiklerimdeki şimşeklerin hissini anımsayarak irkilmeme engel olamadım.

“Her şey yolunda,” diye mırıldandı. Konuşmasında yatıştırıcı bir şeyler vardı, sesi derinden ve titrekti. İstemsizce uzaklaşmaya çalıştığımda bile geri çekilmeme izin vermedi. Kırılgan sinirlerim bunu kaldıramasa

bile Kilorn kalbimin ne istediğini biliyordu. "Her şey geçti Mare, artık iyisin. Geri döndün."

Bir anlığına hareket etmedim ve parmaklarımı gömleğinin kıvrımlarına sokup yumruklarımı sıktım. Ona odaklanarak titrememi durdurdum. "Geri mi döndüm?" diye fısıldadım. "Nereye?"

"Bırak da nefes alsın, Kilorn."

Sıcaklığıyla sadece Cal'in olabilecek bir el koluma uzandı. Sıkıca tutuyor, odaklanabileceğim kadar dikkatli ve kontrollü bir baskı uyguluyordu. Dokunuşu bu kâbustan çıkmamı ve gerçek dünyaya tamamen dönmemi sağladı. Nerede uyandığımı görebilmek için yavaşça geri çekilerek Kilorn'dan uzaklaştım.

Rutubet ve toprak kokusundan anladığım kadarıyla yeraltındaydık ama burası Farley'nin tünellerinden biri değildi. Elektrik hissimin kılavuzluğuna bakılırsa Liman Körfezi'nin dışındaydık. Tek bir titreşim bile alamadığıma göre şehirden oldukça uzaktaydık. Burası yeraltına oyulmuş, orman ve bitki örtüsüyle kamufle edilmiş bir güvenli evdi. Kırmızıya boyanmış olmasından Kırmızı Muhafızlar tarafından kullanıldığını anladım. Her şey soluk pembe görünüyordu. Zemin ve duvarlar sıkıştırılmış topraktandı ve eğimli saman çatı, paslı metal direklerle desteklenmişti. İçeride hiçbir süs eşyası yoktu, aslında neredeyse hiçbir şey yoktu. Tüm görebildiğim, benimki de dahil birkaç uyku tulumu, yemek paketleri, söndürülmüş bir fener ve jetten taşınmış birkaç malzeme sandığıydı. Sütunkent'teki evim buraya kıyasla saray gibiydi ama şikâyet edemezdim. Rahatlamayla gülümsedim; tehlikeden ve kör edici acıdan uzaklaştığım için mutluydum.

Kilorn ve Cal boş odaya bakınmam ve kendi sonuçlarımı çıkarmam için beni rahat bıraktılar. Endişeden bitkin görünüyorlardı ve sadece birkaç saat içinde yaşlı adamlara dönmüş gibilerdi. Koyu halkalarla çevrelenmiş gözlerinden ve derin kaş çatışlarından gözümü alamayarak onları neyin bu kadar yaraladığını merak ettim. Ama sonra hatırladım. Dar pencerelerden süzülen ışık turuncu-kızıl renkteydi ve hava gittikçe soğuyordu. Gece yaklaşıyordu. Gün bitmişti. Ve biz kaybetmiştik. Wolliver

Galt ölmüş, Maven'ın katlettiği Yenikanlara katılmıştı. Büyük olasılıkla Ada da ölmüştü. Başarısız olmuşum.

"Jet nerede?" diye sordum doğrulmaya çalışarak. Ancak ikisi de beni durdurmak için aynı anda atılıp uyku tulumumun içinde tuttular. Şaşırtıcı derecede naziklerdi, sanki bir dokunuşlarıyla parçalanacakmışım gibi davranıyorlardı.

Kilorn beni iyi tanıdığından rahatsızlığımı ilk o fark etti. Topuklarının üstünde geriye kaykılarak bana biraz yer açtı. Başını gönülsüzce sallamadan önce Cal'e baktı ve açıklamayı Prens'e bıraktı.

"Senin... bulunduğun durumda çok uzun süre uçamadık," dedi gözlerini benden kaçırarak. "Sen jeti aşırı yüklenmiş bir ampul gibi patlatmadan önce sadece birkaç düzine kilometre gidebildik. Neredeyse uçağı kızartıyordun. Sen daha iyi duruma gelene kadar uçuşlarımızı ertelemek ve ormanda saklanmak zorunda kaldık."

Sadece, "Üzgünüm," diyebilirdim ama o önemsizmişçesine elini salladı.

"Gözlerini açtın ya Mare, benim için önemli tek şey bu," dedi Cal.

Üstüme çöken bitkinlikle neredeyse yığılacaktım ama bununla savaştım. Sonra Cal'in eli kolumdan yukarı ilerleyerek boynumu buldu. Bu hisle yerimden sıçradım ve kocaman açılmış, sorgulayan gözlerle ona döndüm. Ama o tenime, oradaki bir şeye yoğunlaşmıştı. Parmakları, boynumdan omurgama kadar uzanan tuhaf, pütürlü, dal dal çizgilerin üstünde dolaştı. Bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"O da ne?" diye hırladı Kilorn. Bakışları Kraliçe Elara'yı bile gururlandırır.

Cal'in dokunduğu yerlere dokunarak tuhaflığı hissettim. Tırtıklı, büyükçe çizgiler ensemden aşağı kadar uzanıyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Sanki şeye benziyorlar..." Cal tereddüt ederek bir parmağını daha kalınca bir çizginin üstünde dolaştırdı ve içim ürperdi. "Yara izleri, Mare. Şimşek şeklinde."

Son hızla dokunuşundan uzaklaştım ve ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Tuhaf bir şekilde aşırı güçsüz bacaklarımın üzerinde sende-

leyince Kilorn beni yakaladı. "Yavaş ol," diye çıkıştı bileklerimi hiçbir şekilde bırakmayarak.

"Liman Körfezi'nde neler oldu? Maven bana ne... ne yaptı? Oydu, değil mi?" Siyah tacın görüntüsü zihnimde bir damga gibi yanıyordu. Yeni yaralarım da tam olarak buydu. *Damgalar. Bedenimde bıraktığı imler.* "Wolliver'ı öldürdü ve bize tuzak kurdu. Peki sen *neden* bu kadar pembe görünüyorsun?"

Her zaman olduğu gibi Kilorn sinirli halime güldü ama çıkan ses boş, zorlama ve ondan çok, benim iyiliğim içinmiş gibiydi. "Gözün," dedi, bir parmağıyla sol elmacikkemiğimi okşarken. "Damarını çatlatmışsın."

Haklıydı, bir gözümü açıp diğerini kapadığımda bunu fark ettim. Sol gözümünden dünya tamamen farklıydı, kandan kaynaklı olduğu belli, kırmızı ve pembe bir sisle kaplıydı. Maven'ın işkencesinin acısı bana bunu da yapmıştı.

Cal bizimle birlikte ayağa kalkmak yerine ellerine dayanarak geriye kaykıldı. Dizlerimin hâlâ titrediğini ve çok yakında düşeceğimi bildiğinden şüphelendim. Bu gibi şeyleri hep önceden bilirdi ve bu durum beni çok kızdırıyordu.

"Evet, Maven, Liman Körfezi'ne gizlice gelmiş," dedi tüm ciddiyetiyle. "Yaygara koparmadığı için bunu bilemezdik. Böylece bulabildiği ilk Yenikan'ın peşinden gitmiş."

Bunu hatırladığımda inledim. Wolliver sadece on sekiz yaşındaydı ve farklı doğmak dışında hiçbir suçu yoktu. Suçu *benim* gibi olmak.

Kaybettiğimiz asker için yas tutarken, *Acaba neydi*, diye düşündüm. *Ne tür bir yeteneği vardı?*

"Maven'ın yapması gereken tek şey beklemektir," diye devam etti Cal, yanağında bir kas seğiriyordu. "Shade olmasaydı hepimizi yakalayabilirlerdi. Beyin sarsıntısı geçirmesine rağmen hepimizi kurtarmayı başardı. Birkaç kere sıçraması gerekti ve kılıpayı kurtulduk ama başarabildi."

Rahatlayıp yavaşça derin bir nefes aldım. "Farley iyi mi? Shade?" diye sordum. Cal başımı eğerek onayladı. "Ve ben de hayattayım."

Kilorn'un tutuşu sıkılaştı. "Nasıl olduğunu ben de biliyorum."

Köprücük kemiğime dokundum ve tişörtümün altında tenim acıyla kasıldı. Kâbusumla birlikte vücudumu etkileyen diğer korkular da yok olmuştu ama Maven'ın damgası sahiciydi.

Cal, "Sana yaptıkları canını acıttı, değil mi?" diye sorduğunda Kilorn alayla dudak büktü.

"Dört gündür ağzından çıkan ilk laf 'öldür beni' oldu, unuttuysan hatırlatayım," diye patladı ama Cal irkilmedi bile. "O makine her ne yaptıysa elbette canını acıtmıştır."

Klik sesi. "Makine mi?" Kanım çekilirken iki adama bakakaldım. "Bekleyin. *Dört gün mü?* O kadar uzun süredir baygın mıydım?"

Uykuda geçen dört gün. Hiçbir şey olmadan geçen dört gün. Panik, acı dolu tüm düşüncelerimi bastırarak damarlarımda buzlu su gibi dolandı. *Kendi zihnime hapsoldüğüm sürede daha kaç kişi öldü? Ağaçlardan ve heykellerden şimdi kaç kişi sallanıyor?* "Lütfen bu süre boyunca bana bebek bakıcılığı yapmadığınızı söyleyin. Lütfen, *bir şeyler yaptığınızı* söyleyin."

Kilorn güldü. "Seni hayatta tutmak da oldukça büyük *bir şeydi*."

"Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diye lafımı böldü ve sonunda aramıza bir mesafe koydu.

Kalan son saygınlığımla uyku tulumumun üstüne geri oturdum ve homurdanmamak için kendimi zor tuttum.

"Hayır Mare, öylece oturup beklemedik." Kilorn arkasını dönüp sıkıştırılmış toprak duvarın üstünden uzandı ve pencereden dışarıya baktı. "Oldukça fazla şey yaptık."

"Ava devam ettiler." Bu bir soru değildi ama Kilorn yine de başıyla onayladı. "Nix bile mi?"

"Küçük öküz faydalı oldu," dedi Cal, çenesindeki çürüğe dokunarak. Nix'in gücünü en iyi o biliyordu. "İkna konusunda da oldukça iyi. Ada da öyle."

"Ada mı?" dedim şaşkınlıkla. Onun da bir Yenikan cesedine dönüşmüş olması gerekiyordu. "Ada Wallace mı?"

Cal başıyla onayladı. "Crance, Kurukafaların elinden kurtulduktan sonra kızı Liman Körfezi'nden çıkarmış. Maven'ın adamları valinin malikânesini sarmadan önce kızı kaçırmış. Biz jetin yanına gittiğimizde çoktan orada bekliyorlardı."

Ada'nın kurtuluşuna sevinsem de sinirlenmeden edemedim. "Siz de kızı öylece kurtların arasına mı attınız? Onu ve Nix'i?" Uyku tulumumu sıkıca kavrayarak sıcaklığıyla bir parça olsun rahatlamayı umdum. "Nix bir balıkçı, Ada'ysa bir hizmetçi. Onları böyle büyük bir tehlikenin içine nasıl sokarsınız?"

Cal azarlamamdan utanarak bakışlarını yere çevirdi ama pencerenin yanında duran Kilorn kıkırdarak yüzünü günbatımının azalan ışığına çevirdi. Işık, yüzünü sanki kanla kaplanmış gibi kırmızıya boyadı. Bu sadece yaralı gözümün oynadığı bir oyun olsa bile yine de ürperdim. Kahkahası, benim endişelerimi her zamanki gibi ciddiye almaması beni her şeyden daha çok korkutuyordu.

Balıkçı çocuk böyle bir durumda bile hiçbir şeyi ciddiye almıyordu. Mezarına bile gülerek gidecekti.

"Sana komik gelen bir şey mi var?"

"Gisa'nın eve getirdiği şu yavru ördeği hatırlıyor musun?" diye cevaplayarak bizi şaşırttı. "Dokuz yaşında falandı ve yavruyu annesinden koparmıştı. Onu çorbayla beslemeye kalkmıştı..." Tekrar kıkırdarak duraksadı. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi Mare?" Gülümsemesine rağmen bakışları sert ve ısrarcıydı, anlamamı sağlamaya çalışıyordu.

"Kilorn," diye iç geçirdim. "Bunun için zamanımız yok."

Ancak o yılmadan hızlı hızlı anlatmaya devam etti: "Kısa süre sonra anne ördek geldi. Birkaç saat sonra falan. Peşinde diğer yavrularıyla evin altında tur atmaya başladılar. Tüm o vaklamalar ve viyaklamalarla ortalığı velveleye vermişlerdi. Bree ve Tramy onu kaçırmayı denemişlerdi, değil mi?" Ben de bunu Kilorn gibi gayet iyi hatırlıyordum. Ağabeylerim anne kuşa taş atarlarken verandada oturup izlemiştim. Ördek yerinden kıpırdamamış, kayıp çocuğunu çağırmaya devam etmişti. Yavru ördek de Gisa'nın kollarında çırpınarak ona yanıt vermişti. "Sonunda ufaklığı

geri vermesi için Gisa'yı ikna ettin. 'Sen bir ördek değilsin Gisa,' demiştin. 'Siz ikiniz birbirinize ait değilsiniz.' Sonra da yavru ördeği annesine vermiştin ve hep birlikte uzaklaşmalarını izlemiştik. Ördekler tek sıra halinde doğruca nehre dönmüştü."

"Tüm bunlarla nereye varmaya çalıştığını merak ediyorum."

"Aslında bir yere varıyor," diye mırıldandı Cal, sesi derinden geliyordu. Neredeyse şaşırmış gibiydi.

Kilorn gözleri parlayarak Prens'e baktı ve başını hafifçe, teşekkür edercesine salladı. "Nix ve Ada ördek yavruları değiller ve sen de kesinlikle onların annesi değilsin. Kendi başlarının çaresine bakabilirler." Sonra çarpık bir gülümsemeye eski şakacı haline döndü. "Ama sen oldukça yıpranmış görünüyorsun."

"Hem de nasıl." Kilorn için az da olsa gülümsemeye çalıştım ama bu hareket yüzümdeki deriyi geri çektiğinde, boynumu ve oradaki yeni yaralarını zorladı. Konuştuğumda acıyorlardı ve biraz daha gerildiklerinde çok feci ağıyorlardı. *Maven'ın benden aldığı bir şey daha.* Bir daha acı çekmeden gülemeyeceğimi öğrense bu onu ne kadar da mutlu ederdi. "En azından Farley ve Shade onlarla birlikte mi?"

Oğlanlar aynı anda başlarını onaylarcasına salladıklarında neredeyse bu görüntüye gülecektim. Aslında birbirleriyle tam zıddılar. Cal iriyarıyken Kilorn daha cılızdı. Kilorn altın saçlı ve yeşil gözlüyken Cal canlı bir alev gibi yanan gözleriyle esmerdi. Ama burada, zayıf ışıktaki ve benim görüşümü kaplayan kan bulutunun ardında benzer görünmeye başlamışlardı.

"Crance de yanlarında," diye ekledi Cal.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Crance mi? O burada mı? O... *bizimle mi?*"

"Başka gidecek bir yeri yok ki," dedi Cal.

"Peki ona... ona güveniyor musunuz?"

Kilorn duvara yaslandı, ellerini cebine soktu. "Ada'yı kurtardı ve son birkaç günde diğerlerinin geri getirilmesine yardım etti. Ona neden güvenmeyelim? Hırsız olduğu için mi?"

Benim gibi. Eskiden olduğum gibi. "Mesaj alındı." Yine de yanlış kişiye güvenmenin sonuçlarını unutamazdım. "Ama emin olamayız, değil mi?"

"Sen kimseden emin olmazsın zaten," dedi Kilorn kızgınlıkla iç çekerek. Ayağını yerdeki toprağa sürttü, sanki bir şeyler daha söylemek istiyor ama söyleyemeyeceğini biliyordu.

"Crance, Farley'yle dışarıda. Çok da kötü bir casus sayılmaz," diye ekledi Cal desteklercesine. Hem de Kilorn'u. Şoka girebilirdim.

"Siz ikiniz hemfikir misiniz yani? Nasıl bir dünyaya uyandım ben böyle?"

Cal'in ve aynı anda Kilorn'un yüzünde gerçek birer gülümseme belirdi.

"Senin onu göstermeye çalıştığın kadar kötü biri değilmiş," dedi Kilorn, başıyla Prens'i işaret ederek.

Cal kahkaha attı. Öncesinde olanlarla lekelenmiş, yumuşak bir sestti. "Aynen."

Sırf onun gerçekliğinden emin olmak için Cal'in omzuna hafifçe vurdum. "Sanırım rüya görmüyorum."

"Renklerime şükürler olsun ki görmüyorsun," diye mırıldandı Cal, gülümseyişi yine yüzünden silinmişti. Elini çenesinde ve sakallarında dolaşırdı. Arkeon'dan, yani babasının ölümünü izlediği günden beri tıraş olmamıştı. "İnanmazsın ama Ada kanun kaçaklarından çok daha fazla işe yarıyor."

"İnanırım." Hepsi birbirinden güçlü yetenekler hayal ettim. "Ne yapabiliyor?"

"Daha önce hiç görmediğim bir şey," dedi. Bilekliği çırtıdayarak kıvılcımlar çıkardı, sonra bir alev topuna döndü. Cal bir süre gömleğinin uçlarını yakmadan alevle oynadıktan sonra onu zeminin ortasındaki küçük çukura fırlattı. Yanan ateş, batan güneşin yerine odayı ısı ve ışıkla doldurdu. "Akıllı, hem de inanılmaz derecede akıllı. Valinin evindeki her kitabın her kelimesini hatırlıyor."

Böylece yeni bir savaşçı hayalim sönüp gitti. "Çok faydalıymış," diye söylendim. "Bir ara isteyelim de bize bir masal anlatsın."

"Sana Mare'nin bunu anlamayacağını söylemiştim," dedi Kilorn.

Ama Cal devam etti: "Kızın mükemmel bir hafızası, mükemmel bir zekâsı var. Her günün her anını, şimdiye kadar gördüğü her yüzü, duyduğu her kelimeyi *hatırlıyor*. Okuduğu her tıp ve tarih kitabını veya gördüğü her haritayı anlıyor. Aynısı pratikte de geçerli."

Fırtına yaratabilen birini tercih etsem de böyle bir yeteneğin değerini anlayabiliyordum. Keşke Julian burada olsaydı. Ada'yı gece gündüz inceleyip bu yeteneği anlamaya çalışırdı. "Pratikte mi? Antrenman gibi mi?"

Cal'ın yüzünden gurura benzeyen bir ifade geçti. "Eğitmen değilim ama ona öğretebilmek için elimden geleni yapıyorum. Şimdiden çok iyi bir atıcı oldu. Ayrıca bu sabah Karaşeytan'ın uçuş kitabını bitirdi."

Soluğumu tuttum. "Jeti uçurabiliyor mu?"

Cal omuzlarını silkti. Dudakları bir sırtışla kıvrılmıştı. "Diğerlerini Kankorda'ya uçurdu ve yakında geri dönecekler. O zamana kadar senin dinlenmen gerekiyor."

"Dört gündür dinleniyorum. Asıl *sen* dinlen," diye söylendim, onu omuzlarından sarsmak için uzanarak. Bariz derecede zayıf itişimle yerinde kıpırdamadı bile. "İkiniz de zombilere benziyorsunuz."

"Birilerinin senin nefes almaya devam ettiğinden emin olması gerekiyordu." Kilorn'un sesi alçaktı. Başkaları onun şaka yaptığını düşünebilirdi ama ben öyle olmadığını biliyordum. "Maven sana her ne yaptıysa bu tekrarlanmamalı."

Sıcak, beyaz acının hatırası hâlâ çok tazeydi. Bunu bir daha yaşama düşüncesiyle elimde olmadan irkildim. "Katılıyorum."

Maven'ın nasıl bir yeni güce sahip olduğunu düşünmek hepimizin aklını başına getirdi. Daima kıpırdanan ya da yürüyen Kilorn bile hareketsizdi. Pencereden dışarı, yaklaşan geceye bakıyordu. "Cal, Mare'nin o şeyle yeniden karşılaşması durumunda ne yapılabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Bana nutuk çekecekseniz biraz suya ihtiyacım olabilir," dedim kavrulmuş boğazımı birden hatırlayarak. Kilorn yardımcı olma hevesiyle yerinden fırladı. Beni Cal'le yalnız bıraktığında daha da sıcak bastı.

"Bir ses sondası olduğunu düşünüyorum. Tabii değiştirilmiş hali," dedi Cal. Gözleri boynuma, omurgamdan aşağı inen yıldırım şeklindeki yara izlerine kaydı. Şaşırtıcı bir aşinalıkla parmağını sanki bir ipucu ararmış gibi izlerin üstünde gezdirdi. Akli başında tarafım onu itmek, damgalarımı inceleyen ateş prensi durdurmak istese de yorgunluk ve ihtiyaç diğer her düşüncenin önüne geçti. Dokunuşu yatıştırıcıydı, hem duygusal hem de fiziksel olarak. Birinin benim yanımda olduğunun kanıtıydı. Artık cehennemde yalnız değildim.

"Birkaç yıl önce göllerdeki sondalarla oynamaya başlamıştık. Bunlar ses dalgaları saçarak Gölbölgelilerin gemilerindeki telsizleri altüst etmişti. Onların birbiriyle iletişimini imkânsız hale getirmişti ama aynı şeyi bize de yapmıştı. Tüm gemiler körlemesine yol almak zorunda kalmıştı." Parmakları daha aşağılara inip kürekkemiğim boyunca ilerleyen boğumlu bir yara izini takip etti. "Sanırım bu defa kullandıkları da devasa elektrik dalgaları ya da parazit gönderiyor. Seni güçsüz düşürecek, *semi* kör edecek ve şimşegini sana karşı döndürmeye yetecek kadar."

"Cihazı çok hızlı yapmışlar. Kemik Stadyumu'nun üstünden sadece birkaç gün geçti," diye mırıldandım. Fısıltıdan daha yüksek herhangi bir şey bu kırılgan huzuru bozabilirdi.

Cal'in eli hareketsiz kaldı, avcu çıplak tenimde durdu. "Maven, sana Kemik Stadyumu'ndan çok önce ihanet etmişti."

Bunu şimdi anlıyorum. Bunu her acı dolu nefesimde anlıyorum. İçimde bir şey serbest kaldı, beni parçaladı ve belimi büktü; böylece yüzümü ellerime gömebildim. Anıları dışarıda bırakmak için ördüğüm her duvar yıkılıyordu ama o yıkıntının altında kalamazdım. Yaptığım hataların beni gömmesine izin veremezdim. Cal'in sıcaklığı etrafımı sararken, kollarını omuzlarıma dolayıp başımı boynuna yasladığında ona sokuldum ve Giza-da'daki hücrede bunu yapmayacağımıza dair birbirimize yemin etmemize rağmen beni korumasına izin verdim. Birbirimizin dikkatini dağıtmaktan başka bir şey yapmıyorduk ve bu da insanı ölüme götürürdü. Ama ellerim onunkileri buldu ve kemiklerimiz neredeyse birbirinin içine geçene

kadar parmaklarımız birbirine kilitlendi. Ateş sönmek üzereydi, korlar köze dönüşmüştü. Ama Cal hâlâ buradaydı. Beni asla terk etmeyecekti.

"Sana ne söyledi?" diye fısıldadı.

Görebilmesi için biraz geri çekildim. Titreyen elimle tişörtümün yakasını aşağı çekerek Maven'ın yaptığı şeyi gösterdim. Damgayı gördüğünde gözleri kocaman açıldı. Tenime dağlanmış, pürüzlü bir *M* harfi. Cal uzun süre gözlerini ayırmadan bakınca öfkesinin beni yine yakmasından korktum.

"Sözünü tutan biri olduğunu söyledi," dedim. Bunu duymak, bakışlarını yeni yara izimden ayırmasına yetti. "Beni daima bulacağını... ve kurtaracağını." Kuru bir kahkaha attım. *Maven'ın beni sadece kendinden kurtarması yeter.*

Cal nazik ellerle tişörtümü çekip kardeşinin işaretini gizledi. "Bunu zaten biliyorduk. Şimdi en azından gerçek nedenini de biliyoruz."

"Ha?"

"Yalan söylemek Maven için nefes almak kadar kolay ve zincirlerini de annesi kontrol ediyor ama kalbini kontrol edemez." Cal'ın gözleri anlamam için adeta yalvarırcasına kocaman açıldı. "Yenikanları avlamanın sebebi tacını korumak değil, seni incitmek. *Seni* bulmak. Senin ona geri dönmeni sağlamak." Bacağındaki eli yumruk haline geldi. "Maven seni bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyor."

Maven şu anda burada olsaydı onun o korkunç gözlerini oyardım. "Pekâlâ, beni asla elde edemeyecek." Bunun sonuçlarını Cal de ben de anlıyorduk.

"Cinayetleri durduracak olsa bile mi? Yenikanlar için bile mi?"

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Geri dönmeyeceğim. Hiç kimse için."

Beni yargılamasını bekledim ama gülümseyerek başını eğdi. Benim kararımdan utanmam gibi o da verdiği tepkiden utanmıştı.

"Seni kaybedeceğimizi düşündüm." Kelimeleri düşünülerek seçilmiş, dikkatle kullanılmıştı. Uzanıp elimi yumruk yaptığı elinin üstüne koydum. Devam etmesi için gereken tüm güvence buydu. "Seni *kaybedeceğimi* düşündüm. Birçok defa."

"Ama hâlâ buradayım," dedim.

Sanki bana inanmıyormuş gibi boynumu ellerinin arasına aldı. Maven'in tutuşunu hayal meyal hatırlayınca, irkilmemek için kendimi tuttum. Cal'in geri çekilmesini istemiyordum.

Uzun zamandır kaçıyordum. Tüm bunlar başlamadan önce bile. Sütunkent'teyken bile kaçıyordum. Ailemi, kaderimi ve hissetmek istemediğim herhangi bir şeyi görmezden geliyordum. Ve hâlâ hızla kaçmaya devam ediyordum. Beni öldürmek isteyenlerden... ve beni sevmek isteyenlerden.

Durmayı o kadar çok istiyordum ki... Kendimi ya da bir başkasını öldürmeden hareketsiz durabilmeyi... Ama bu mümkün değildi. Devam etmeli, kendimi korumak için kendi canımı yakmalı, birilerini kurtarmak için başka birilerini incitmeliydim. Kilorn'u incitmeli, Cal'i incitmeli, Shade'i, Farley'yi, Nix'i ve beni takip edecek kadar aptal olan herkesi incitmeliydim. Onları da kendim gibi kaçak yapıyordum.

"O zaman onunla savaşıcağız." Cal'in dudakları her kelimeyle daha da ısınarak yaklaştı. Tutuşu, sanki her an biri gelip beni ondan kaçırcağını gibi sıkılaştı. "Bu yola baş koyduk ve bunu başaracağız. Bir ordu kuracağız. Ve onu öldüreceğiz. Onu ve annesini."

Bir kralı öldürmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yerini başka biri alacaktı. Ama bir başlangıçtı. Maven'ı yavaşlatamıyorsak onu durdurmak zorundaydık. Yenikanlar için. Cal için. Benim için.

Ben etten bir silahım, tenle sarılı bir kılıçtım. Bir kralı öldürmek için, bir dehşet hükümdarlığını henüz gerçek anlamda kurulmadan durdurmak için doğmuştum. Maven'ı ateş ve şimşek yükseltmişti; şimdi aynı ateş ve şimşek onu alaşağı edecekti.

"Onun seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim."

Nefesi tenimi ürpertti. Böylesine bir sıcaklıkla sarmalanmışken ürpermek tuhaf bir histi. "Sana inanıyorum," diye yalan söyledim.

Zayıf olduğum için kollarının arasında döndüm. Zayıf olduğum için dudaklarımı onunkilere bastırdım ve beni kaçırmaktan alıkoyacak, unutmamı sağlayacak bir şeyler aradım. Görünüşe göre ikimiz de zayıftık.

Elleri benimde dolaşırken başka türlü bir acı hissettim. Maven'ın makinesinden daha kötü, sınırlarıma işleyen bir acı. İçimde sanki bomboş bir ağırlık varmış gibi sancıyordu. Ben bir kılıçtım; şimşekten, bu ateşten... ve Maven'ın ateşinden doğmuştum. Biri bana çoktan ihanet etmişti ve diğeri de her an gidebilirdi. Ancak kalbimin kırılmasından korkmuyordum. Acıdan korkmuyordum.

Cal'e, Kilorn'a, Shade'e ve kurtarabildiğim tüm Yenikanlara sıkıca tutunmuştum çünkü boşluğa uyanmaktan korkuyordum. Arkadaşlarımla ve ailemin olmamasından; yalnız bir fırtınanın karanlığındaki tek bir şimşek olmaktan korkuyordum.

Ben bir kılıçsam, candan yapılmıştım ve çatlamaya başladığımı hissediyordum.

ON SEKİZ

Ateşin meselesi, ne kadar üşürseniz üşüyün, sıcaklığa ne kadar ihtiyacınız olursa olsun, sonunda daima fazla gelmeye başlamasıydı. Dondurucu soğğun, pencere camındaki çatlaktan içeri girip alt kattaki oturma odasında yanan ateşle savaştığı evimizde geçirdiğim kışları hatırlıyordum. Buzlu hava her nasılsa uyumama yardımcı olurdu. Şimdi de içime derin derin çektiğim sonbahar rüzgârı rahatlamama ve Cal'î güvenli evde tek başına bıraktığımı unutmama yardımcı oluyordu. *Bunu yapmamalıydım*, diye düşündüm alev alev yanan tenime dokunarak. Cal kaldıramayacağım kadar dikkat dağıtıcı olmakla kalmıyordu; aynı zamanda yaşanmayı bekleyen bir kalp kırıklığıydı da. Sadakati en iyi durumda bile sallantıdaydı. Bir gün beni terk edecek, ölecek ya da diğerleri gibi bana ihanet edecekti. Bir gün beni incitecekti.

Güneş artık tamamen alçalmış, gökyüzünü kırmızı ve turuncunun en koyu tonlarına boyamıştı. *Galiba*. Gördüğüm renklere güvenemezdin. Bundan sonra birçok şeye güvenemezdin.

Güvenli ev bir tepenin zirvesinde ormanla çevrili, geniş bir açıklığın ortasına inşa edilmişti. Ağaç ve göllerle dolu, sisli, dolambaçlı bir vadiye tam tepeden bakıyordu. Ben de ormanda büyümüştüm ama burası bana Arkeon ya da Güneş Sarayı kadar yabancıydı. Görüş mesafesinde insan yapımı hiçbir şey yoktu, ne bir oduncu köyü ne de bir çiftçi kasabasının sesleri yankılanıyordu. Yine de jet hâlâ kullanıldığına göre yakınlarda gizli bir pist olmalıydı. Poyraz'ın taşrasının ücra bir köşesinde, Liman Körfezi'nin kuzeyi ve iç kısımlarında bir yerlerde olmalıydık. Saltanat Eyaleti'ni çok iyi bilmiyordum ama burası vahşi doğası, yeşil dağları ve Gölbölge sınırındaki donmuş tundrasıyla Uluorman bölgesi gibi görünüyordu. Bu bölge az nüfuslu, Gliacon Hanesi'nin ürpertileri tarafından hassasiyetle yönetilen bir yerdı ve saklanmak için mükemmeldi.

"Onunla işin bitti mi?"

Dalları göğe uzanmış bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış duran Kilorn bir gölgeden farksızdı. Ayaklarının dibinde unutulmuş bir su testisi vardı. Üzgün olduğunu anlamam için yüzüne bakmama gerek yoktu. Bunu sesinden de gayet iyi anlayabiliyordum.

"Kabalaşma." Ona emrediyormuş gibi konuşmak istesem de daha çok bir rica gibi çıkmıştı. Tam da beklediğim gibi, beni duymazdan gelerek gevezelik etmeye devam etti.

"Sanırım tüm dedikodularda bir parça da olsa gerçek payı var. Hatta küçük, huysuz Maven'ın ortalığa yaydıklarında bile. 'Mare Barrow, Kral'ı öldürmesi için Prens'i baştan çıkardı.' Onun yarı yarıya haklı olduğunu görmek çok şaşırtıcı." Sinsi sinsi birkaç adım attığında aklıma Iral Hanesi ipeklerinin son vuruşları için sessizce sokulmaları geldi. "Prens gerçekten de büyülenmiş durumda."

"Konuşmaya devam edersen seni bir aküye çevirmek zorunda kalacağım."

"Yeni tehditler bul," dedi sertçe gülümseyerek. Yıllarca benim atıp tutmalarına alışmıştı ve onu herhangi bir şeyle, hatta şimşegimle bile korkutabileceğimden şüpheliydim. "O, kelimenin her anlamıyla güçlü

bir adam. Beni yanlış anlama, onun dizginlerini elinde tutmaktan memnunum."

Kendimi tutamayıp yüzüne karşı alayla kahkaha attım. "Memnun musun? Sen sadece kıskançsın, bu kadar basit. *Paylaşmaya* alışık değilsin. Ayrıca işe yaramaz olmaktan da hoşlanmıyorsun."

İşe yaramaz. Bu, onun canını yakmıştı. Boynundaki bir damarın seğirmesinden bunu anlayabiliyordum. Ancak bu, tepemizde belirlemeye başlayan yıldızların ışığını engelleyecek kadar uzun boyuyla bana tepeden bakmasına engel olmadı.

"Asıl soru, senin de büyülenip büyülenmediğin. Senin onu kullandığın gibi o da seni kullanıyor mu?"

"Ben hiç kimseyi kullanmıyorum." Bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Ayrıca neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Haklısın," dedi sessizce.

Şaşkınlıktan neredeyse yere düşecektim. On yılı aşkın arkadaşlığımızda Kilorn Warren'dan bu kelimeyi hiç duymamıştım. Bir ağaç kütüğü kadar inatçıydı; kendine aşırı güvenirdi ve çoğu zaman sulu fırlamanın tekiydi... ama şimdi, bu tepenin üstünde, eski halinden eser kalmamıştı. Ufak ve belli belirsiz; eski hayatımın sönmeye yüz tutmuş küçük bir pırıltısıydı. Kilorn'un hâlâ var olduğunu kanıtlama isteğiyle uzanıp ona dokunmamak için ellerimi birbirine kenetledim.

"Mareena'yken sana ne olduğunu bilmiyorum. Yanında değildim; bunu atlatmada sana yardım edemedim. Bu yüzden anladığımı ya da senin için üzüldüğümü söylemeyeceğim. İhtiyacın olan şey bu değil."

Ancak aslında ihtiyacım olan tam da buydu, böylece ona sinirlenebilirdim. Böylece söylemek üzere olduğu şeyi dinlemek zorunda kalmazdım. Kilorn'un beni çok iyi tanınması kötüydü.

"Senin için yapabileceğim en iyi şey, gerçekleri söylemek... ya da en azından gerçek olduğunu *düşündüğüm* şeyleri." Sesi sakın çıksa da omuzları aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu. *Korkuyor.* "Bana inanıp inanmamak sana kalmış."

Dudaklarım seçirerek acı dolu bir gülümsemeyle bana ihanet etti. İtilip kakılmaya ve en yakınındakiler tarafından düşüncelerimin, hareketlerimin yönlendirilmesine alışmıştım. Bunu Kilorn bile yapmıştı. Ama şu anda uzun zamandır istediğim özgürlüğü bana veriyordu. Küçük de olsa bir seçim hakkı. Benim bir seçim yapabileceğime inanıyordu... hem de ben inanmazken.

"Dinliyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra durdu. Kelimeler ağzından çıkmayı reddediyordu. Bir an yeşil gözleri tuhaf yaşlarla doldu.

"Ne var Kilorn?" diyerek iç geçirdim.

"Ne var," diye tekrarladı başını sallayarak. Uzun gelen bir saniyenin ardından aniden konuştu: "Benim hissettiğim gibi hissetmediğini biliyorum. Bizimle ilgili olarak."

Başımı bir kayaya çarpma isteğimle savaştım. *Biz*. Bunun hakkında konuşmak aptalcaydı, zaman ve enerjimizi salakça boşa harcamaktı. Dahası, utanç verici ve rahatsız ediciydi. Yanaklarım alev alev yanarak kızardı. Bu, onunla yapmayı hiç istemediğim bir konuşmaydı.

"Ve bu sorun değil," diye devam etti onu durdurumama fırsat tanımadan. "Sen bana, benim sana baktığım gibi bakmadın hiç; tüm bunlar başlamadan çok önce, Sütunkent'teyken bile. Bir gün bunun değişeceğini düşünürdüm ama..." Omuzlarını silktilti. "Senin içinde beni sevmek yok."

Eskiden, sadece Sütunkentli Mare Barrow olduğum zamanlarda, ben de aynı şekilde düşünürdüm. Mecburi hizmetten kurtulursam geleceğimin nasıl olacağını merak ederdim. Yeşil gözlü balıkçı gençle arkadaşça bir evlilik, seveceğimiz çocuklar, sütunların üstünde bir fakirhane. O zamanlar bu bana imkânsız bir rüya gibi gelirdi. Hâlâ öyleydi. Daima da öyle olacaktı. Kilorn'u onun istediği şekilde sevmiyordum. Asla da sevmeyecektim.

"Kilorn," diye mırıldandım ona yaklaşarak. Ama o iki adım geriledi. "Kilorn sen benim en iyi arkadaşımsın. Ailem gibisin."

Gülümsemesi acı doluydu. "Ve öyle de olacağım. Ölene kadar."

Seni hak etmiyorum, Kilorn Warren. "Üzgünüm," diye hıçkıldım, başka ne söyleyeceğimi bilmeyerek. Neden özür dilediğimi bile bilmiyordum.

"Bu senin kontrol edebileceğin bir şey değil, Mare," dedi. Hâlâ benden uzakta duruyordu. "Kimi seveceğimizi biz seçmiyoruz. Böyle olmasını her şeyden daha çok isterdim."

İkiye bölündüğümü hissettim. Tenim birkaç dakika önce Cal'in bana sarılıp dokunmasının hatırasıyla hâlâ sıcacıktı. Ama içimde, en derinlerde bir parçam, varlığımın her zerresinin karşı çıkmasına rağmen ağaçların ötesindeki buz rengi gözleri, boş bir vaadi ve bir teknenin güvertesindeki öpücüğü düşünüyordu.

"Onu istediğin gibi sevebilirsin, seni engellemeyeceğim. Ama benim, ailenin ve geri kalanımızın iyiliği için lütfen onun seni *kontrol* etmesine izin verme."

Aklıma yeniden Maven geldi. Ancak o çok uzaklarda, dünyanın sert kıyılarındaki bir gölgeydi. Beni öldürmeye çalışsa da beni kontrol edemezdi, artık yapamazdı. Kilorn sadece diğer soyluyu, Calore Hanesi'nin gözden düşmüş oğlunu kastediyor olabilirdi. *Cal'i*. Yaralarım ve kâbuslarıma kalkan olanı. Ama o bir savaşçıydı; politikacı ya da bir suçlu değildi. Onun insanları kandırmak gibi bir yeteneği yoktu. En azından beni. Bu onun doğasında yoktu.

"O bir Gümüş, Mare. Onun neler yapabildiğini ya da gerçekten ne istediğini bilemezsin."

Cal'in de bildiğinden şüpheliyim. Sürgün Prens, huysuz Şimşek Kız dışında bir müttefiki ya da hiçbir şeye sadakati olmaksızın, akıntıya benden daha fazla kapılmış durumdaydı. "O, senin düşündüğün gibi biri değil," dedim. "Kanının rengi ne olursa olsun."

Yüzünden sert, keskin ve alaycı bir gülümseme geçti. "Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

"İnanmıyorum," dedim üzgünce. "Biliyorum. Ve bu her şeyi daha da zorlaştırıyor."

Bir zamanlar kanın her şey olduğunu; karanlık ve aydınlık arasındaki fark, kesin ve aşılmaz bir ayrım olduğunu düşünürdüm. Gümüşleri

güçlü, soğuk ve zalim kılıyor; benim Kızıl halkıma kıyasla insanlıktan çıkarıyordu. Onlar bizim gibi değildi; acı, pişmanlık ya da şefkat hissedemezlerdi. Ama Cal, Julian, hatta Lucas gibi insanlar bana ne kadar yanıldığını göstermişlerdi. Onlar da sadece insandı; bizim kadar korku ve umutla doluydular. Elbette günahları vardı ama hangimizin yoktu ki? Benim vardı.

Keşke Kilorn'un inandığı gibi canavar olsalardı. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı. Kalbimin derinliklerinde Kilorn'un saf öfkesini kışkandım. Onun bilgisizliğini paylaşabilmeyi dilerdim ama bunun için çok fazla şey görmüş ve çok acı çekmiştim.

"Maven'ı öldüreceğiz. Annesini de," diye ekledim ürkütücü bir kararlılıkla. *Hayaleti öldür, gölgeyi öldür.* "Onlar ölünce Yenikanlar güvende olacak."

"Cal de tahtını geri alabilecek. Her şeyi eski haline döndürebilmek için."

"Böyle bir şey olmayacak. Kızıl *ya da* Gümüş, kimse onun tahta geçmesine izin vermez. Ayrıca bildiğim kadarıyla o da bunu istemiyor."

"Gerçekten mi?" Kilorn'un dudaklarında beliren sırıtiştan nefret ettim. "Bu kimin fikriydi? Maven'ı öldürmek yani?" Cevap vermediğimde sırıtişi genişledi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Dürüstlüğün için teşekkürler, Kilorn."

Minnettarlığım onu afallatarak en az onun beni şaşırttığı kadar şaşırttı. Son birkaç ayda ikimiz de değişmiştik; artık herhangi bir konu hakkında, hatta *her konuda* kavga eden Sütunkent'teki o kız ve oğlan değildik. Onlar çocuktı ve artık sonsuza kadar yok olmuşlardı.

"Söylediklerini aklımın bir köşesinde tutacağım elbette." Derslerim hiç bu kadar işe yaramamıştı; onlar sayesinde Kilorn'u incitmeden başımdan atabilecektim. Tıpkı bir prensesin, hizmetçisine yapacağı gibi.

Ancak Kilorn öyle kolayca baştan savılacak biri değildi. Gözleri, benim nezaket maskemin altındakileri görerek kısıldı ve koyu yeşil çizgiler haline geldi. O kadar tiksiniş görünüyordu ki tükürmesini bekledim.

“Çok yakında bir gün, kaybolacaksın,” diye fısıldadı. “Ve ben, sanayol göstermek için orada olmayacağım.”

En eski arkadaşşıma sırtımı döndüm. Sözleri canımı yakıyordu ve ne kadar mantıklı olursa olsun onları duymak istemiyordum. Beni orada dikilmiş, ormana bakarken bıraktı ve botları sert toprağın üstünde hırşırdayarak öfkeyle uzaklaştı. Uzaklarda bir yerden, güvenli evimizde dönen jetin uğultusu duyuluyordu.

Yalnız kalmaktan, her şeyden daha çok korkuyordum. Öyleyse bunu neden yapıyordum? Neden sevdiğim insanları uzaklaştırıyordum? Benim sorunum neydi?

Bilmiyorum.

Ve bunu nasıl durduracağımı da bilmiyordum.

Bir ordu kurmak en kolay kısımdı. Liman Körfezi'nden aldığımız kayıtlar bizi Kankorda'dan Taurus'a ve Bahrn Adaları'nın kısmen su altında kalmış limanlarına kadar, Fener bölgesinin köy ve kasabalarındaki Yenikanlara yönlendirdi. Julian'ın listesi sayesinde Poyraz'ın her köşesine ulaştık. Krallığın en güneyindeki Delfi şehri bile jetle sadece birkaç saat uzaklıktaydı.

Ne kadar küçük olursa olsun bütün nüfus merkezlerine, bizi yakalayıp Kral'a teslim etmekle görevlendirilmiş Gümüş subaylarla dolu garnizonlar kurulmuştu. Ancak tüm hedefleri sürekli korumaları mümkün değildi ve Maven da henüz bir gecede yüzlerce kişiyi kaçırabilecek kadar güçlü bir hükümdar değildi. Herhangi bir düzene bağlı kalmadan, gelişigüzel saldırıyorduk ve onları çoğunlukla hazırlıksız yakalıyorduk. Bazen şansımız yaver gidiyordu ve varlığımızı bile fark etmiyorlardı. Shade her seferinde ne kadar önemli bir rol oynadığını kanıtlıyordu; Ada ve Nix de. Ada'nın yetenekleri şehir duvarları arasında yolumuzu bulmamızı sağlıyor; Nix'inkilerse duvardan doğruca geçmemizi sağlıyordu.

Ancak iş eninde sonunda bana geliyordu. Her Yenikan'la yüzleşip ne olduğunu ve yeni Kral'ın gözünde bir tehdit oluşturduğu için nasıl tehlikede olduğunu açıklamak bana düşüyordu. Sonra da onlara bir seçim

şansı sunuyorduk ve seçimleri daima hayatta kalmaktan yana oluyordu. Her zaman bizi seçiyorlardı. Ailelerine güvenli geçiş sağlayarak geride kalanları Kırmızı Muhafızlar'ın sığınak ve üslerine yönlendiriyorduk. *Komutanlık'a*, diyordu Farley ve bunu her seferinde daha gizemli bir havayla söylüyordu. Sığınmacılardan birkaçının Gizada'ya, güvenlikleri için Albay'a gönderildiği bile olmuştu. Albay Yenikanlardan nefret ediyor olabilirdi ama Farley, onun gerçek Kızılara asla sırtını dönmeyeceğini garanti etmişti.

Bulduğumuz Yenikanlar korkuyordu; bazıları öfkeliydi ama çok azı şaşkıncı ki bunlar genelde çocuklardı. Çoğu zaman ne olduklarını bilmiyorlardı. Ama bazıları biliyordu ve kanımızdaki mutasyon onlara çoktan musallat olmuştu.

Limankent'in kenar mahallelerinde Luther Carver'la buluştuk. Seyrek, siyah saçlı ve minyon yapılı sekiz yaşındaki bu çocuk, bir marangozun oğluydu. Onu babasının atölyesinde bulduk, meslek öğrenmek için okuldan ayrılmıştı. Bay Carver'ın bizi içeri almaya ikna olması için çok çabalamamız gerekmedi; gerçi Cal ve Nix'i şüpheyle süzüyordu. Luther benim gözlerimin içine bakmıyordu ve minik parmakları heyecanla seğiriyordu. Onunla konuşurken titriyordu ve bana Şimşek Kız demekle ısrarcıydı.

"İsmin bu listede çünkü sen özelsin ve farklısın," dedim. "Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

Oğlan başını vahşice, olumsuz anlamda salladığında uzun perçemleri uçtu. Ama babası arkasında muhafız gibi dikiliyordu ve ciddiyetle, yavaşça başıyla onayladı.

"Sorun değil Luther, utanılacak hiçbir şey yok." Carver'ın işçiliği olduğu belli olan karmaşık desenli masanın üstünden çocuğa uzandım ama Luther parmaklarını hızla yetişemeyeceğim bir mesafeye çekip kucagında birleştirdi.

"Üzerinize alınmayın," dedi Carver, oğlunu sakinleştirmek için elini omzuna koyarak. "Luther sadece... sadece size zarar vermek istemiyor. Bu şey gelip gidiyor ve her seferinde daha da kötüleşiyor. Ama siz ona

yardım edeceksiniz, değil mi?" Zavallı adamın sesi acıyla çatlıyordu. Onun adına üzüldüm ve böyle bir durumda babam olsa ne olurdu diye merak ettim. Çocuğunu anlayan ve ona yardım edebilecek insanlarla karşılaşsa ama onu kendisinden uzaklaştırmak zorunda kalsa... "Onun neden böyle olduğunu biliyor musunuz?"

Bu benim de kendime defalarca sorduğum bir soruydu, hemen her Yenikan'ın bana sorduğu soru. Ancak hâlâ bir cevabım yoktu. "Üzgünüm ama bilmiyorum efendim. Tek bildiğimiz, yeteneklerimizin bir mutasyondan, kanımızdaki açıklanamayan bir şeyden kaynaklandığı."

Julian'ı, kitaplarını ve araştırmasını düşündüm. Bana Bölünme'yi yani gümüş kanın kırmızidan ayrıldığı o çok eski anı anlatmaya fırsat bulamamış; sadece onun gerçekleştiğini ve sonucunda dünyanın şimdiki hale dönüştüğünü söylemişti. Kanı benimki gibi olanlarla yeni bir Bölünme'nin başladığını düşünüyordum. Julian yakalanmadan önce beni inceliyor, bu sorunun tam yanıtını bulmaya çalışıyordu ama bu fırsatı asla elde edememişti.

Yanımda duran Cal hareketlenip masanın etrafından dolarken yüzünde her zamanki korkutucu maskesini görmeyi bekledim. Oysa o nazıkçe ve o kadar geniş gülümsüyordu ki ısıltısı neredeyse gözlerine dek ulaşıyordu. Sonra eğildi ve Luther'in gözlerine bakabilmek için diz çöktü. Oğlan bu görüntüyle büyülenmiş gibiydi; sadece Prens'in varlığı yüzünden değil, onun kendisine dikkat kesilmesiyle de şaşkına dönmüştü.

"Majesteleri," diye cıyıklarken selam durmaya bile çalıştı. Arkasında duran babası ise onun kadar usturuplu değildi, kaşları çatılmıştı. Gümüş prensler en sevdiği misafirler değildi.

Yine de Cal'ın gülümsemesi derinleşti ve gözlerini oğlandan ayırmadı. "Lütfen, bana Cal de," dedi elini uzatırken. Luther yeniden geri çekildi ama Cal bunu umursamıyor gibiydi. Aslında bunu beklediğine bahse girebilirdim.

Luther kızardı, yanakları koyu ve sevimli bir kırmızıya büründü. "Üzgünüm."

"Üzülme," diye karşılık verdi Cal. "Aslında küçükken ben de aynıyım yapardım. O zamanlar senden biraz daha küçüktüm ama sonra bir sürü, bir sürü öğretmenim oldu. Üstelik onlara ihtiyacım da vardı," dedi göz kırparak. Oğlan, korkusuna rağmen birazcık gülümsedi. "Ama senin sadece baban var, değil mi?"

Çocuk yutkundugunda minik âdemelması inip kalktı. Ardından başıyla onayladı.

"Denedim..." dedi Carver, yine oğlunun omzunu kavrayarak.

"Anlıyoruz, efendim," dedim adama. "Hem de herkesten daha iyi."

Luther ayakkabısıyla Cal'i dürtükledi; en sonunda merakı ağır basmıştı. "*Sen* neden korkmuş olabilirsin ki?"

Cal'in öne uzattığı avuçları gözlerimizin önünde sıcak, dönen alevlere dönüştü. Ancak yavaşça dans eden ateşin tuhaf bir güzelliği vardı. Sarı ve kırmızı tonlarda, ağır ağır salınıyordu. Sıcaklığı olmasaydı silah değil, sanat eseri sanılabilirdi. "Bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum," dedi Cal, ateşi parmaklarının arasında oynatırken. "İnsanları yakmaktan korkuyordum. Babamı, arkadaşlarımı, küçük," sesi boğuklaştı, "kardeşimi. Ama bunu dilediğim gibi kullanmayı, korumak istediğim insanlara zarar vermemeyi öğrendim. Bunu sen de yapabilirsin, Luther."

Oğlan büyülenmiş gibi bakarken babası bundan pek de emin görünmüyordu. Ama yüzleştığımız ilk ebeveyn o değildi ve ben de sıradaki soru için hazırlıklıydım. "Şu Yenikan dedikleriniz... onlar bunu yapabiliyorlar mı? Onlar... oldukları şeyi kontrol edebiliyorlar mı?"

Ellerimi kıvılcımlar sardı ve her biri mor, mükemmel bir ışıkla parıladı. Ardından geride tek bir iz bırakmadan tenimin içinde kayboldular. "Evet, yapabiliyoruz Bay Carver."

Adam şaşırtıcı bir hızla raftan bir saksı alarak oğlunun önüne koydu. İçinde topraktan fişkırmış, eğreltiotuna benzeyen bir bitki vardı. Başka biri olsa aklı karıştırdı ama Luther babasının ne demek istediğini tam olarak biliyordu. Babası şefkatli ve yumuşak bir sesle, "Yap haydi evlat," diyerek onu teşvik etti. "Onlara neyi düzeltmeleri gerektiğini göster."

Bu sözüne itiraz etmeme fırsat kalmadan Luther titreyen elini uzattı. Dikkatli ama kendinden emin bir tavırla parmağını eğreltiotunun yaprağına şöyle bir dokundurdu. Hiçbir şey olmadı.

“Sorun yok, Luther,” dedi Bay Carver. “Bırak da görsünler.”

Oğlan yeniden denerken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Bu sefer bitkinin sapım minik yumruğuyla kavradı. Eğreltiotu onun dokunuşuyla yavaşça boynunu büktü, siyaha döndü, büzüldü... *öldü*. Biz büyülenmiş gibi izlerken Bay Carver arka raftan başka bir şey alarak oğlunun kucağına bıraktı. Deri eldivenler.

“Ona iyi bakın,” dedi. Dışlerini birbirine kenetlemiş, kalbindeki fir-tınayı içinde tutmaya çalışıyordu. “Bana bunun sözünü verin.”

Tüm cesur insanlar gibi, elini sıkıgım sırada irkilmedi bile.

“Size söz veriyorum Bay Carver.”

Ancak sonunda, Çentik demeye başladığımız güvenli eve döndüğümüzde biraz yalnız kalmak istedim. Düşünmek ve söylediğim yalanın iyi bir amaca hizmet ettiğine kendimi ikna etmek için. Yakında yaşayacaklarımızdan sağ çıkacaklarının sözünü ne bu oğlana ne de onun gibi olan diğerlerine verebilirdim. Ama onun yaşamasını kesinlikle istiyordum ve bunun için elimden geleni yapacaktım.

Bu çocuğun dehşet verici yeteneği ölümün kendisi bile olsa.

Kaçanlar sadece Yenikanların aileleri değildi. Önlem Paketi, hayatı her zamankinden daha da kötü hale getirmişti ve birçok Kızıl ölümüne çalışmayacakları ya da çizgiyi aştıkları için asılmayacakları bir yer bulmak umuduyla ormanlara veya sınır bölgelerine sığınmıyordu. Bazıları şimdiden sonbahar kanyıyla kaplanan kuzey sınırına doğru yönelmiş, kampımızın birkaç kilometre yakınına kadar gelmişti. Kilorn ve Farley onlara yardım etmek, yemek ya da ilaç vermek isteseler de Cal ve ben buna karşı çıkmıştık. Hiç kimse varlığımızı öğrenmemeliydi; buna, onları bekleyen kadere rağmen Kızıllar da dahildi. Gölbölge sınırına ulaşana dek kuzeye doğru devam edeceklerdi. Bazıları sınırı tutan birlikler tarafından

yakalanacaktı. Kaçacak kadar şanslı olanlarsa siperde bir kurşun yemek yerine tundrada soğuğa ya da açlığa yenik düşecekti.

Günler birbirini kovalıyordu. Asker toplama, eğitim ve tekrar. Değişen tek şey havaydı; kış yaklaşıyordu. Artık şafaktan çok önce uyanıldığında toprak kalın bir buz tabakasıyla kaplanmış oluyordu. Cal jeti ısıtmak, buz tutan tekerlekleri ve dişlileri çözmek zorunda kalıyordu. Seçtiğimiz Yenikan'ı almaya giderken çoğu zaman o da bizimle geliyor, jeti uçuruyordu. Ama bazı günler geride kalıyor, öğretmeyi uçmaya tercih ediyordu. O günlerde onun yerini Ada alıyordu, müthiş hızlı ve doğru öğrenme yeteneğiyle o da en az Cal kadar iyi bir pilottu. Ayrıca kanalizasyon sisteminden erzak rotalarına kadar Poyraz'a dair her şeyi bilmesi hayret vericiydi. Beyninin bu kadar şeyi nasıl aldığına ve hâlâ daha fazlasına yerinin olmasına aklım ermiyordu. Benim için tam bir gizemdi; bulduğumuz her Yenikan gibi.

Yenikanların hemen hemen hepsi birbirinden farklıydı; Gümüşlerin bilinen yeteneklerinin çok dışında ya da benim hayal edebileceğim çok ötesinde değişik güçleri vardı. Luther çiçekten fidana her şeyi kurutarak öldürme yeteneğini dikkatle kontrol etmeye çalışıyordu. Cal, onun, yeteneğiyle kendi kendini iyileştirebileceğine inansa da henüz bunu nasıl yapacağını bulamamıştık. Herkesin Dadı diye çağırdığı yaşlı bir Yenikan, anladığımız kadarıyla fiziksel görünümünü değiştirebiliyordu. Kampta Kraliçe Elara kılığında gezindiği gün hepimizi epeyce korkutmuştu. Yaşına rağmen onu yakında asker olarak görmeyi umuyordum. Cal'ın derslerinde diğerleriyle birlikte silah ve bıçak kullanmayı öğrenerek kendini yeterince kanıtlamıştı. Tüm bunlar elbette ki kamp alanını gürültüye boğuyordu ve Uluorman'ın derinliklerinde olsak bile kesinlikle dikkatleri üzerimize çekerti. Ancak Nix ve Ada'dan hemen sonra aramıza katılan Farrah isimdeki kadın, sesi yönetebiliyordu. Silahların patlama sesini emiyor, her merminin sesini boğuyordu; böylece vadide en ufak bir yankı bile olmuyordu.

Yenikanlar yeteneklerini geliştirip benim gibi kontrol etmeyi öğrendikçe umutlanmaya başladım. Cal çok iyi bir öğretmendi, özellikle de

çocuklarla. Onların yetişkinler gibi önyargıları yoktu ve antrenmanlar bittikten sonra bile Cal'in peşinden ayrılmıyorlardı. Bu sayede daha büyük Yenikanlar da sürgün prensi sevmeye başlamıştı. Ayaklarının dibinde bir ders için yalvaran çocuklarla birlikte dolanıp duran Cal'den nefret etmek zordu. Nix bile ona dik dik bakmayı kesmişti. Gerçi hâlâ Cal'in olduğu tarafa baktığında homurdanmaktan vazgeçmiyordu.

Ben Prens kadar yetenekli değildim, bu yüzden sabah ve akşamüstü derslerinde gergin oluyordum. Huzursuzluğumun bahanesi yorgunluğum oluyordu. Günlerimin yansı adam toplamakla, listedeki bir isim için yolculuk yapmakla geçiyordu ama gerçek sebebim bu değildi. Sadece çok kötü bir eğitmendim.

Yeteneği daha fiziksel olan ve benimkine benzeyen Ketha'yla çalışıyordum. Kadın elektrik ya da bir element yaratamıyordu ama yok edebiliyordu. Tıpkı Gümüş imhalar gibi nesneleri patlatabiliyor, duman ve ateş topuna dönüştürüp paramparça edebiliyordu. Ancak Gümüş imhalar nesnelere dokunmak zorundayken Ketha'nın böyle bir kısıtlaması yoktu.

Gözleri elimdeki kayada, sabırla bekliyordu. Ne yapabildiğini çok iyi bildiğim patlayıcı bakışlarının karşısında irkilmemek için elimden geleni yapıyordum. Onu bulduğumuz hafta içinde kâğıt, yaprak ve dal parçalarından, kaya patlatmaya kadar yükselmişti. Tıpkı diğer Yenikanlar gibi, hepsi de gerçek benliklerini bulmak için bir fırsata ihtiyaç duyuyorlardı. Sonra yetenekleri de buna uyup kafesten salıverilmiş hayvanlar gibi özgürleşiyordu.

Diğerleri bizi Çentik'in uzak bir köşesinde yalnız bırakıp ona antrenman yapabilmesi için geniş bir açıklık verirken benim böyle bir şansım yoktu. "Kontrol et," dediğimde başıyla onayladı.

Ona sunabileceğim daha çok şeyim olmasını dilerdim ama benim rehberliğim ne yazık ki çok zayıftı. Kendi yeteneğim için sadece bir ay eğitim görebilmişim ve çoğu da pek iyi bir eğitmen sayılmayan Julian tarafından verilmişti. Dahası, o eğitim bana özeldi ve bunu Ketha'ya açıklamakta çok zorluk çekiyordum.

"Kontrol," diye tekrarladı.

Gözlerini kısarak dikkatini yoğunlaştırdı. Taşdıkları tüm güce rağmen gözleri tuhaf bir şekilde sıradandı. Benim gibi, Ketha da bir nehir kasabasından geliyordu ve kolayca ablam ya da teyzem sanılabilirdi. Yanık teni ve dipleri grileşmiş saçları, mütevazı ve haksızlıklarla dolu yaşantımızın kanıtları gibiydi. Kayıtlarına bakılırsa buraya gelmeden önce bir öğretmendi.

Kayayı elimden geldiğince yükseğe fırlattığımda aklıma Eğitim Arven ve Antrenman dersleri geldi. Hedefleri yeteneklerimizle vurdurarak nişan alma ve odaklanma becerilerimizi geliştirmişti. Kemik Stadyumu'ndaysa ben onun hedefi haline gelmiştim. Beni öldürmesine ramak kalmıştı ama şu anda onun yöntemlerini kullanıyordum. Bu bana doğru gelmese de işe yarıyordu.

Sanki içine minik bir bomba girmiş gibi patlayan kaya un ufak oldu. Ketha sevinçle el çırpınca ben de aynısını yapmak için kendimi zorladım. Yetenekleri sırandığında, kaya yerine eti patlatması gerektiğinde de aynısını hissedip hissetmeyeceğini merak ettim. Sanırım Kilorn'a bizim için bir tavşan yakalatıp bunu öğrenebilirdim.

Ancak Kilorn her geçen gün daha da uzaklaşıyordu. Kendini kampı doyurmaya adanmıştı ve zamanının çoğunu balık tutarak ya da avlanarak geçiriyordu. Kendi görevlerimle, adam toplama ve eğitimle bu kadar meşgul olmasaydım onun kendine gelmesini sağlayabilirdim. Ama Kilorn'u tatlı sözlerle kandırıp yanuma çekmek bir yana, uyumaya bile zor zaman buluyordum.

İlk kar yağdığında, kampta yaşlı kadınlardan ürkek oğlan çocuklarına kadar geniş bir yaş aralığında yirmi Yenikan yaşıyordu. Neyse ki güvenli evimiz ilk başta düşündüğümünden çok daha büyüktü, koridorları ve odaları tepenin içine doğru labirent gibi yayılıyordu. Birkaç oda ve koridorun havalandırma penceresi olsa da çoğunluğu karanlıktı; bu yüzden Yenikanlar için ziyaret ettiğimiz her yerden fenerler çalmak zorunda kalıyorduk. İlk karda Çentik yirmi altımızı birden rahatlıkla barındırıyordu ve daha fazlasına da yer vardı. Kilorn ve onu sessiz,

ölümcül bir avcıya dönüştüren Farrah sayesinde yemeğimiz boldu. Her yeni katılımcı dalgasıyla, kış giysilerinden kibrite kadar erzak da geliyordu. Hatta bir miktar tuzumuz bile vardı. Farley ve Crance ihtiyacımız olan şeyler için tanıdıkları suçluları kullanıyorlardı ama bazen eski usul hırsızlık da yapıyorduk. Bir ay içinde, iyi yağlanmış ve iyi saklanmış bir makineye dönmüştük.

Maven bizi bulamamıştı ama biz onu olabildiğince yakından takip ediyorduk. İlan direkleri ve gazeteler bunu kolaylaştırıyordu. *Kral Delfi'yi Ziyaret Etti, Kral Maven ve Leydi Evangeline Mızrak Kalesi'ndeki Askerleri Teftiş Etti, Taç Giyme Turu Kral Eyaleti'nde Devam Ediyor.* Manşetler onun yerini gösteriyordu ve her birinin ne anlama geldiğini biliyorduk. Delfi'de, Mızrak Kalesi'nde ve ziyaret ettiği her yerde Yenikanlar ölüyordu. Sözde Taç Giyme Turu, sadece idamları gizlemek için uydurulmuş bir kılıftı.

Tüm yeteneklerimize ve hilelerimize rağmen herkesi kurtarabilecek kadar hızlı değildik. Bulup da kampa getirdiğimiz her Yenikan karşılığında iki tanesi asılıyor, "kayboluyor" ya da hendeklerde kan kaybından ölüyordu. Cesetlerden birkaçında mıknaatısların izi vardı; şişe geçirilmiş ya da demir tellerle boğulmuşlardı. Bunu yapan hiç şüphesiz Ptolemus'tu, belki yeni kralın yanı başında keyif çatan Evangeline de oradaydı. Çok yakında kraliçe olacaktı ve Maven'ı yakınında tutmak için kesinlikle elinden geleni yapacaktı. Bir zamanlar bu beni çileden çıkarırdı ama artık mıknaatıs kıza acımak dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Maven, Cal değildi ve canı isterse kızı öldürürdü. Tıpkı yalanlarını sürdürmek ve bizi kaçırmaya zorlamak için Yenikanlara yaptığı gibi. Ölüyorlardı çünkü Maven yanlış hesap yapmıştı. Yeteri kadar cesedin ona geri dönmeme sağlayacağına inanıyordu.

Ama dönmeyecektim.

ON DOKUZ

Ölü Yenikanlardan başka bir şey bulamadığımız, üç gün süren bir başarısızlıktan sonra Templin'e hareket ettik. Burası, Delfi yolunda sessiz bir kasabaydı ve çoğunlukla geniş Gümüş malikâneleri ile nehir boyunca sıralanmış, sıkışık Kızıl evlerinden oluşuyordu. Efendiler ve hizmetçiler. Templin ustalık ve dikkat isteyen bir yerd; saklanabileceğimiz uçsuz bucaksız ormanları, tünelleri ya da kalabalık caddeleri yoktu. Genelde duvarları aşmak için Shade'i kullanırdık ama bugün bizimle gelmemiştir. Dün bileğini burkunca iyileşmekte olan kası tekrar kötüleşmişti, bu yüzden onu arkada bırakmıştım. Cal de eğitmenlik yapmayı tercih ettiği için geride kalmıştı ve Karaşeytan'ı uçurma işi Ada'ya kalmıştı. Genç kız hâlâ jetteydi ve her zaman yaptığı gibi, pilot koltuğunda oturmuş, bir şeyler okumakla meşguldü. Gergin olmamaya ve Cal'in yapacağı gibi yol göstermemeye çalışsam da o ve ağabeyimin yokluğunda kendimi tuhaf biçimde çıplak hissediyordum. Daha önce adam toplama görevlerine hiç ikisi birden olmaksızın çıkmamıştım ve bu benim kendimi kanıtlama fırsatımdı. Diğerlerine sadece gerektiğinde serbest bırakılacak bir silah

olmadığımı ve onlarla *birlikte* savaşmaya istekli olduğumu gösterme şansındı.

Neyse ki yeni bir sarsıcı üstünlüğümüz vardı. İki hafta önce Orienpratis'in taş ocaklarından kurtardığımız Yenikan Harrick. Bu onun ilk askeri göreviydi ve olaysız geçmesini umuyordum. Adam, taş ustaları gibi kaslı olmasına rağmen ürkek ve titrekti. Yük arabasındayken kaçmaya karar verirse diye Farley'yle iki yanına oturup sessizce onu gözlemiştik. Karşımda oturan Nix ve yük arabasını süren Crance daha çok yola dikkat kesilmişlerdi.

Arabamız iş için kasaba merkezine giden tüccar ve işçi kervanına katılmıştı. Crance'in elleri çaldığımız arabayı çeken yaşlı, benekli, topal ve bir gözü kör atın dizginlerini sımsıkı kavramıştı. Atı ilerlemeye teşvik ediyor, diğerleriyle aynı tempoyu tutturarak araya karışmamızı sağlıyordu. Kasabanın, taş sütunlarla desteklenen açık kapısı önümüzde belirdi. Sütunların arasında tanıdık bir hanenin tanıdık bayrağı asılıydı. Sabah güneşinde neredeyse iç içe geçmiş gibi görünen kırmızı ve turuncu çizgileri vardı. Lerolan Hanesi; imhalar, Delfi bölgesinin yöneticileri. Güneş Sarayı'ndaki patlamada öldürülen üç Lerolan'ı hatırlayınca gözlerimi kırıştırdım. Baba Belicos, Farley ve Kırmızı Muhafızlar tarafından öldürülmüştü. Bebek sayılacak ikiz oğulları ise ardından gelen patlamada paramparça olmuştu. Ölü yüzleri krallığın her tarafında sergilenmiş, her yayında gösterilmiş ve Gümüş propagandasında kullanılmıştı. *Kırmızı Muhafızlar çocukları öldürüyor. Kırmızı Muhafızlar yok edilmeli.*

Bayrağın ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ederek Farley'ye göz attım ama o, ilerideki güvenlikçilere odaklanmıştı. Harrick de aynı durumdaydı, gözlerini dikkatle kısmıştı ve titreyen ellerini birbirine kenetlemişti. Sessizce koluna dokunarak onu cesaretlendirdim. "Bunu yapabilirsin," diye mırıldandım.

Bana azıcık da olsa gülümsediğinde rahatlayarak dikleştim. Onun yeteneğine güveniyordum, her fırsatta antrenman yapıyordu ama onun da kendisine güvenmesi gerekiyordu.

Nix gerginleşti, kasları gömleğinin altında şişti. Farley belli etmese de botundaki bıçağa uzanmak için can attığını biliyordum. Bense Harrick'in iyiliği için korktuğumu belli etmeyecektim.

Kapıda duran Güvenlik görevlileri içeri giren herkese tek tek, dikkatle bakıyordu. Kimlik kartlarını kontrol etmekle uğraşmadan yüzleri ve yükleri araştırıyorlardı. Bu Gümüşler bir kâğıt parçasında yazan kelimeleri umursamıyorlardı; aldıkları emirler, köyünden uzaklardaki bir çiftçiye değil, beni ve yoldaşlarımı bulmaktı. Sıra bize gelmişti ve Harrick'in üst dudağındaki ter zerrecikleri her şeyi çoktan yaptığını gösteriyordu.

Crance, güvenlikçinin emriyle atı ve arabayı durdurdu. Güvenlikçinin dik bakışları karşısında saygılı ve bitkin bir havayla gözlerini yerden ayırmadı. Tıpkı beklediğimiz gibi, o bir sorun çıkarmadı. Crance bir Yenikan değildi ve bizimle birlikte olduğu bilinmiyordu. Maven onu aramıyordu. Güvenlikçi arabanın kasasına bakmak için arkaya dolanarak içeri göz attı. Hiçbirimiz ne kıpırdamaya ne de nefes almaya cesaret edebiliyorduk. Harrick sesi değil, sadece görüntüyü gizleyebiliyordu. Bir ara görevliyle göz göze geldiğinde Harrick'in çuvalladığını düşündüm. Ama kalbimin neredeyse durduğu bir andan sonra güvenlikçi tatmin olmuş bir halde uzaklaştı. *Bizi görmüyor.*

Harrick olağanüstü yeteneği olan bir Yenikan'dı. Göz yanılısamları, seraplar yaratabiliyor ve insanların aslında orada olmayan şeyler görmesini sağlıyordu. Bizi de göz önünden saklamış, boş at arabasının içinde görünmez yapmıştı.

"Hava mı taşıyorsun Kızıl?" diye sordu güvenlikçi tiksindircesine sırtarak.

"Delfi'nin iç kısımlarına gönderilecek sevkiyatları topluyorum," diye cevapladı Crance, tam da Ada'nın ona öğrettiği gibi. Dün bütün gününü ticaret rotalarını öğrenmekle geçirmişti. Bir saatlik bir okuma sonunda Poyraz'ın tüm alım-satımları hakkında uzman olmuştu. "Eğrilmiş yün, efendim."

Ancak görevli çoktan ilgisiz bir tavırla uzaklaşmaya başlamıştı. "Devam et," dedi eldivenli elini sallayarak.

Araba öne atıldığında Harrick'in eli benimkini kavrayarak sıktı. Ben de onunkini sıkarak biz kapıdan uzaklaşıp Templin'in içine girene kadar dayanması, mücadele etmesi ve yanılısamayı koruması için destekledim.

"Sadece bir dakika daha," diye fısıldadım. "Neredeyse geldik."

Pazaryerine varmadan önce anayoldan çıktık ve gösterişsiz Kızıl dükkânları ile evlerinin sıralandığı, yarı boş ara sokaklarda ilerledik. Diğerleri tam olarak ne aradığımızı bildiklerinden etrafı araştırırken ben tüm dikkatimi Harrick'e vermiştim. "Varmak üzereyiz," dedim yeniden, haklı olduğumu umarak. Bir iki dakika içinde gücü tüenecek, yanılısama ortadan kalkacaktı ve hepimiz yolun ortasında görünür hale gelecektik. Etraftaki insanlar Kızıl'dı ama ülkenin en çok aranan kaçaklarıyla dolu bir at arabasını kesinlikle rapor ederlerdi.

"Solda dur," dedi Nix kabaca ve Crance söyleneni yaptı. Arabayı kırımızı perdeli, ahşap bir evin önünde durdurdu. Tepedeki güneşe rağmen pencere pervazında bir mum yanıyordu. *Kızıl bir şafak gibi.*

Evin yanında dar bir yol vardı; Kırmızı Muhafızlar'ın eviyle ve terk edilmiş iki evle sıralanmıştı. Bu evlerin sakinlerinin nerede olduğunu bilmiyordum ama büyük ihtimalle Önlem Paketi'nden kaçmışlar ya da denerken öldürülmüşlerdi. Bu kadar saklanmak bana yeterdi. "Şimdi Harrick," dedim. Derin bir nefes verdi ve yanılısama kalkanımız kayboldu. "Çok iyiydin."

At arabasından atlayıp çatının gölgeliğine gizlenerek hiç zaman kaybetmeden Kırmızı Muhafızlar'ın evine ulaştık. Farley öne geçerek yan kapıyı üç kere tıklattı. Hızla açılan kapının ardında, karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Farley hiç tereddüt etmeden içeri girince biz de peşinden gittik.

Gözlerim karanlığa çabucak alıştı ve içerisinin Sütunkent'teki evime benzerliğini görünce donakaldım. Basit ve dağınıktı; kaba ahşap döşemeli zemini, pis pencereleri ve sadece iki odası vardı. Tepedeki ampuller yanmıyordu, ya kırık, ya kaybolmuşlardı ya da yemek almak için satılmıştı.

Bir ses, "Yüzbaşı," diyerek bizi karşıladı. Saçları çelik grisi, yaşlıca bir kadın pencerenin yanında belirdi ve mumu söndürdü. Yaşlı yüzünde

çizgiler vardı ve elleri yara izleriyle doluydu. Bileğinin etrafında tanıdık bir dövme gördüm. Tek bir kırmızı şerit; ihtiyar Will Whistle'inin aynısından.

Farley, Liman Körfezi'nde yaptığı gibi yüzünü buruşturarak kadının elini sıktı. "Ben artık yüzbaşı..."

Ancak kadın elini sallayarak onu susturdu: "Albay'a göre öyle olabilir ama Komutan'a göre öyle değil. Senin endişelendiğin konular hakkında onun başka fikirleri var." *Komutan*. Kadın benim merakımı fark etti ve selam verircesine başını eğdi. "Bayan Barrow. Ben Ellie Whistle."

Tek kaşımı kaldırdım. "Whistle mı?" dedim. "Acaba şöyle bir akra-balığınız..."

Daha sözümü bitirmeden Ellie araya girdi. "Büyük ihtimalle yok. Whistle² çoğunlukla takma isim olarak kullanılır. Benim bir kaçakçı olduğum anlamına gelir." *Elbette*. Will Whistle ve karavanı her zaman kaçak ya da çalıntı mallarla dolu olurdu ve bunların birçoğunu da ben ona götürürdüm. "Ben de bir Kırmızı Muhafız'ım," diye ekledi.

En azından bunu biliyordum. Son birkaç haftada Farley eski ekibinden Albay'ın emrinde olmayan, bize yardımcı olabilecek ve eylemlerimiz konusunda sessiz kalacak insanlarla bağlantıya geçmişti.

"Çok iyi," dedim kadına. "Marcher ailesi için buradayız." Aslında sadece ikisi için. *Doğum tarihlerinden ikiz oldukları anlaşılan Tansy ve Matrick için*. "Kasabadan uzaklaştırılmaları gerekiyor, mümkünse bir saat içinde."

Ellie beni büyük bir dikkatle dinledi. Kıpırdandığında belindeki silahı fark ettim. Farley'ye baktı ve ikisi onaylarcasına birbirlerine başlarını salladılar. "Bunu yapabilirim."

"Aynı zamanda erzak ihtiyacımız da var," diye ekledi Farley. "Yiyeceğin varsa alabiliriz ama esas kışlık kıyafetler daha iyi olur."

Kadın tekrar başını salladı. "Bulmaya çalışacağım'dan emin olabilirsiniz," dedi Ellie. "Size verebileceğimiz ne varsa en hızlı şekilde hazırlayacağım. Gerçi biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Ben yardım ederim," diye önerdi Crance. Cüssesi kesinlikle işlerin hızlanmasını sağlardı.

Ellie'nin istekliliğine inanmakta güçlük çekiyordum, Farley de benim gibi düşünüyordu. Kadın işe koyulup evin her yerindeki dolaplarda ve zemindeki parkelerin altında gizlenmiş bölmeleri ortaya çıkarırken birbirimize imalı bakışlar attık.

"İşbirliğinin için teşekkürler," dedi Farley omzunun üstünden, şüphelendiğini belli etmeden. Ben de Ellie'nin her hareketini izliyordum. Yaşlıydı ama çevikti ve bu evde gerçekten yalnız olup olmadığımızı merak ettim.

"Dediğim gibi, ben emirlerimi Komutanlık'tan alırım. Onlar da bedeli ne olursa olsun, Yüzbaşı Farley ve Şimşek Kız'a mutlaka yardım etmemi emrettiler," dedi bize bakmadan.

Şokla, afallayarak kaşlarımı kaldırdım. "Bu konu hakkında beni bir ara bilgilendirmelisin," diye mırıldandım Farley'ye. Kırmızı Muhafızlar'ın ne denli organize oldukları ve köklerinin ne kadar derine indiği karşısında bir kez daha şaşırdım.

"Daha sonra," diye karşılık verdi. "Marcher ailesi nerede?"

Ellie yolu tarif ettiği sırada Harrick ve Nix'in yanına gittim. Bu her ne kadar Harrick'in ilk adam toplama görevi olsa da Nix artık alıştığını söylüyordu ve haklıydı da. Bana düşman bölgelerde sayısız kez eşlik etmişti ve buna minnettardım.

"Hazır mısınız gençler?" diye sordum parmaklarımı esnetirken. Nix, tecrübeli olduğundan aksi ve umursamaz görünmek için elinden geleni yapsa da Harrick'in gözlerinde korku dolu pırıltılar gördüm. "Bu seferki, şehre girmek kadar zor olmayacak. Saklayacak daha az kişi var ve güvenlikçiler bu sefer bizi aramıyorlar. Bunu başarabilirsin."

"Teşekkürler, Mare." Dikleşti, göğsünü kabarttı ve benim için gülümsedi. Adımı söylerken sesi titremiş olsa da ben de ona gülümsedim.

Çoğu kişi bana nasıl sesleneceğini bilemiyordu. Mare, Bayan Barrow, Şimşek Kız, hatta bazıları *leydim* bile diyordu. Lakabım beni rahatsız etse de bu sonuncu soylu unvan kadar değildi. Ne yaparsam yapayım, onlardan biri olmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım beni her zaman ayrı göreceklerdi. Lider de olsam dışlansam da daima grubun dışında kalacaktım. Daima ayrı tutulacaktım.

Crance sokakta arabayı yüklemeye başlamıştı ve biz bir Gümüş gölgenin zarafetiyle gözden kaybolurken bizi izlemeye zahmet bile etmemişti. Ancak Harrick, gölgelerin aksine, sadece ışığı büküp karanlık ve aydınlık yaratmıyor, aynı zamanda istediği her görüntüyü yaratabiliyordu. Ağaç, at, tamamen başka bir insan olabiliyordu. Artık sokakta olduğumuz için bizi kirli yüzleri ve kapüşonlarıyla sıradan Kızılara dönüştürmüştü. Birbirimizi bile tanıyamaz haldeydik. Bana bunun ortadan yok olmaktan çok daha kolay ve kalabalığın içinde daha iyi bir seçenek olduğunu söylemişti. Böylece insanlar aniden bir boşluğa çarpmıyorlardı.

Farley, Ellie'nin tarifini izleyerek bize yol gösterdi. Pazar meydanından ve birçok Güvenlik görevlisinin önünden geçmek zorunda kaldık ama bizi hiç kimse durdurmadı. Saçlarım hafif rüzgârda salınıyor, açık sarı perçemler yüzüme doğru uçuşuyordu. Neredeyse gülecektim. Sarı saç... hem de *bende*.

Marcher evi küçük, alelacele yapılmış ikinci katı üstümüze çökecekmiş gibi görünen bir yapıydı. Ama aşırı büyümüş sarmaşıklar ve çıplak ağaçlarla dolu, sevimli bir arka bahçesi vardı. Yaz aylarında çok güzel görünüyor olmalıydı. Bahçeden geçerken kuru yaprakları hisşırdatmamak için elimizden geleni yaptık.

"Artık görünmeziz," diye mırıldandı Harrick. Ona baktığımda orada olmadığını fark ettim. Kimse göremeyecek olsa da gülümsedim.

Biri benden önce arka kapıya ulaşmış tıklattı. Cevap gelmediği gibi içeride en ufak bir tıkırtı bile yoktu. İşe gitmiş olmalıydı. Farley yanımda usulca küfretti. "Bekleyecek miyiz?" diye fısıldadı. Onu göremiyordum ama yüzünün olması gereken yerde soluğundan çıkan buharları görebiliyordum.

"Harrick bir makine değil," dedim, adamı koruyarak. "İçeride bekleyelim."

Omzuna hafifçe çarparak kapıya yöneldim ve kilidin önünde diz çöktüm. Bunu gözüm kapalı bile açabilirdim; vakit kaybetmeden işe koyuldum. Saniyeler içinde tanıdık, tatmin edici klik sesiyle ödüllendirildim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve hareketsiz kalarak içeriden ne çıkacağını bekledim. Ellie'nin evi gibi burası da karanlıktı ve terk edilmiş görünüyordu. Yine de bir dakika daha bekleyip iyice dinledim. İçeride hiçbir şey hareket etmiyordu ve elektrik titreşimleri de yoktu. Marcher'ların ya karneleri bitmişti ya da elektrikleri hiç olmamıştı. Tatmin olarak omzumun üstünden elimi salladım ama hiçbir şey olmadı. *Seni göremezler, aptal.*

"Girelim," diye fısıldadım ve arkamda Farley'yi hissettim.

Kapı güvenle kapandıktan sonra yeniden görünür hale geldik. Yete-neği ve gücü için Harrick'e minnettarlıkla gülümsüyordum ki bir kokuyla afalladım. İçerideki hava ağır, bayat ve hafif ekşiydi. Elimi hızlıca mutfak masasının üstünde gezdirdiğimde parmaklarım yarım santim toza bulandı.

"Belki de kaçmışlardır. Çoğu kişi böyle yaptı," dedi Nix hızla.

Bir şey, incecik bir fısıltı dikkatimi çekti. Bir ses değil, bir kıvılcımdı. O kadar belli belirsiz ve yumuşaktı ki neredeyse kaçıracaktım. Şöminenin yanında duran, kirli, kırmızı bir bez parçasına sarılmış sepetten geliyordu. Ufak işarete çekilerek yanına gittim.

"Bundan hoşlanmadım. Ellie'nin evinde yeniden toplanmalıyız. Harrick kendini toparla ve yeni bir yanılısamaya hazırlan," diye emretti Farley sessizce.

Sepetin yanında eğilirken ocak taşı dizlerimi sıyırdı. Koku burada daha güçlüydü. Ve kıvılcım da öyle. Bunu yapmamalıydım. Bulacağım şeyden hoşlanmayacağımı biliyordum. *Bunu biliyorum.* Ama bezi çekmekten kendimi alıkoyamadım. Altındakini ortaya çıkarmak için yapış yapış kumaşı açtım. Bir saniye aptal gibi kalakalsam da sonra neye baktığının farkına vardım.

Sendeleyerek, zorlukla nefes alarak, neredeyse bir çığlık kopararak arkaya devrildim. Yaşlar gözlerimden hiç olmadığı kadar hızla akıyordu.

Yanıma ilk gelen Farley oldu ve kollarıyla beni sararak sabit tutmaya çalıştı. "Ne oldu? Mare ne..."

Lafı boğazında kalarak yutkundü. *Benim gördüğümü gördü.* Ve diğerleri de. Nix neredeyse kusacaktı ve Harrick'in bayılmamasına şaşırdım.

Sepetin içinde birkaç günlük bir bebek vardı. Ölmüştü. Hem de terk edildiği için ya da bakımsızlıktan değil. Örtü, kanıyla boyanmıştı. Mesaj mide bulandırıcı ölçüde açıktı. *Marcher'lar da öldü.*

Ölümlle katlaşıp kapanmış minik yumruğun içinde minicik bir alet duruyordu. *Bir alarm.*

"Harrick," diye tısladım gözyaşlarımın arasında. "Gizle bizi." Şaşkınlıkla ağzı açıldı, kafası karışmıştı ama ümitsizlikle bacağına kavradım. *"Gizle bizi."*

Bir saniye içinde gözümün önünden kayboldu.

Silahlarını çekmiş, bağran Güvenlik görevlileri pencerelerin önünde belirdiler ve kapıları kırarak içeri girdiler. "Etrafın sarıldı Şimşek Kız! Teslim ol!" diye kükrediler art arda; sanki tekrarlamaları bir fark yaratmış gibi.

Sessizce mutfak masasının altına gizlendim. Diğerlerinin de ayrısını yapacak kadar akıllı olmalarını umuyordum.

En az on iki güvenlikçi içeri doluşarak hızla evin içini kontrol etti. Dört tanesi ayrılarak üst kata yöneldi ve bir çift bot, bebeğin önünde durdu. Güvenlikçinin boştaki eli titreyince minik cesede baktığını anladım. Uzun bir andan sonra adam şömineye kustu.

"Sakin ol, Myros," dedi içlerinden biri, adamı uzaklaştırarak. Bebeğin yanından geçerken, "Zavallı şey," diye de ekledi. "Yukarıda bir şey var mı?"

"Yok!" diye yanıtladı aşağıya inen bir güvenlikçi. "Alarm arızalanmış olmalı."

"Emin misin? Yanılıyorsak Vali derimizi yüzer."

"Siz herhangi birini görüyor musunuz, efendim?"

Güvenlik görevlisi tam önümde diz çöktüğünde neredeyse soluğum kesilecekti. Gözleri masanın altını araştırdı ve bacağımda hafif bir baskı

hissettim. Bu da bir başkasıydı. İrkilerek geri çekilmemek için kendimle savaşıarak nefesimi tuttum.

"Hayır, görmüyorum," dedi sonunda güvenlikçi ayağa kalkarken. "Yanlış alarm. Herkes nöbet yerlerine geri dönsün."

İçeri girdikleri hızla dışarı çıktılar ama ayak sesleri tamamen uzaklaşana kadar nefes almaya bile cesaret edemedim. En sonunda zorlukla bir nefes alarak silkindim. O sırada Harrick de yanılsamayı bozarak hepimizi yeniden görünür hale getirdi.

"Çok iyiydin." Farley derin derin nefes alırken Harrick'in omzuna hafifçe vurdu. Harrick de benim gibi konuşamıyordu ve ayağa kalkmak için yardım alması gerekti.

"Onları indirebilirdim," diye homurdandı Nix, merdivenin altından yuvarlanarak çıkarken. Hızlı adımlarla kapıya yöneldi ve bir elini kapı kolunun üstüne koydu. "Yine de geri gelirlerse burada olmak istemem."

"Mare?" Farley, kendisine göre oldukça nazik bir tavırla koluma dokundu.

Bebeğin başında dikilip ona baktığımı fark ettim. Julian'ın listesinde hiç bebek yoktu, üç yaşın altında hiçbir çocuk yoktu. Bu bebek bir Yenikan değildi; ne bizim ne de Maven'in elindeki kayıtlarda adı geçiyordu. Sadece burada bulunduğu için öldürülmüştü. Bir hiç uğruna ölmüştü.

Kararlılıkla ceketimi çıkardım. Onu bu şekilde, kendi kanıyla boyanmış bir örtünün altında bırakmayacaktım.

"Mare, yapma. Burada olduğumuzu anlarlar..."

"Bırak anlasınlar."

Ceketimi bebeğin üstüne örterken her zerremle onun yanı başına uzanma ve bir daha kalkmama arzumu savaştım. Parmaklarım onun minik, soğuk yumruğunu okşadı. İçinde bir şey vardı. *Bir not*. Sessizce ve hızlıca kimse görmeden notu cebime attım.

Sonunda Ada'ya ve jete döndüğümüzde okumaya cesaret edebildim. Üstündeki tarih dünü gösteriyordu. *Dün*. O kadar yaklaşmıştık ki...

22 Ekim

Çok kaba bir zarf biliyorum. Ama gerekliydi. Ne yaptığım, beni bu insanlara neler yapmaya zorladığımı bilmen gerekiyor. Her ceset sana ve ağabeyime bir mesaj. Teslim olursanız tüm bunlar sona erecek. Teslim olursanız yaşayacaklar. Ben sözümü tutarım.

Yeniden karşılaşana dek,

Maven

Çentik'e gece karanlığında ulaştık. Yemek yiyemedim, konuşamadım, uyuyamadım. Diğerleri Templin'de neler olduğunu kendi aralarında tartışsa da hiçbiri bana sormaya cesaret edemiyordu. Ağabeyim şansını denedi ama saklanma yerimizin derinliklerine doğru yürüyerek uzaklaştım. Yatak odası olarak kullandığım daracık deliğe saklanarak kendimi bir süre yalnız kalmam gerektiğine inandırdım. Önceki gecelerde diğerlerinden ayrı kalmaktan ve bu kasvetli odadan nefret ederdim. Şimdi daha da fazla nefret ediyordum ama aralarına katılmak içimden gelmiyordu. Bunun yerine, herkesin uyumasını bekleyip dışarı çıktım. Bir battaniye almıştım ama dışarıdaki ve içimdeki soğuğa hiçbir faydası olmadı.

Onun odasına gitme sebebimin midemdeki boşluk hissi değil, sonbahar soğuğu olduğuna kendimi inandırdım. Nedeninin her başarısızlıkla daha da büyüyen donmuş cehennemim olmadığına... İçimi yakarak kocaman bir delik açan, cebimdeki not olmadığına...

Yerde taşlarla çevrili, ufak bir çukurda bir ateş yanıyordu. Tuhaf gölgelerin içinde bile onun uyanık olduğunu anladım. Gözleri alevlerden parlıyordu ama sinirli değildi. Şaşırmamıştı bile. Tek eliyle üstündeki battaniyeleri kaldırdı ve yana kayarak benim için yer açtı.

"Burası çok soğuk," dedim.

Gerçekte ne demek istediğimi anlamıştı sanırım.

"Farley bana anlattı," diye mırıldandı, yanına uzandığım sırada. Bir kolunu belime doladı, nazik ve sıcaktı, sadece rahatlatmak içindi. Diğerini sırtıma bastırdı, avcu yara izlerimin üstündeydi. *Ben buradayım*, diyordu.

Ona Maven'ın teklifinden bahsetmek istedim ama bunun ne faydası olacaktı? O da benim gibi reddedecekti ve bunun utancını benimle birlikte yaşamak zorunda kalacaktı. Bu da ona sadece acı çektirecekti ki Maven'ın asıl amacı da buydu. En azından bu konuda Maven'ın kazanmasına izin vermeyecektim. Beni çoktan fethetmişti. Cal'i de fethedemeyecekti.

Bir şekilde uykuya daldım. Rüya görmedim.

YİRMİ

O günden sonra Cal'ın odası bizim odamız oldu. Bu, ikimize de tutunacak bir şey veren, sözsüz bir anlaşmaydı. Uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olsak da Kilom'un bunun tersini düşündüğünden emindim. Benimle konuşmayı tamamen kesmiş ve Cal'i görmezden gelmeye başlamıştı. Bir parçam çocukların fısıldaştığı ve Dadi'nın onları susturduğu, bir bağ kurabildikleri büyük yatakhanelerdeki kalabalığa katılmayı istiyordu. Ama ben onları yalnızca korkuturdum; bu yüzden Cal'le, benden gerçekten korkmayan tek kişiyle birlikte kaldım.

Beni bilerek uyandırmıyordu ama her gece onun kıpırdanmalarını hissediyordum. Kâbusları benimkilerden beterdi ve ne gördüğünü biliyordum. Babasının kafasını bedeninden ayırdığı zamanı. Buna rağmen uyuyormuş gibi görünmeye çalışıyordum çünkü onun bu haldeyken görülmekten hoşlanmayacağını biliyordum. Ama gözyaşlarını yanaklarımda hissediyordum. Bazen beni yaktıklarını düşünüyordum ama sabahları yeni yara izlerim olmadan uyamıyordum; en azından görülebilecek türde yaralar olmadan.

Her geceyi birlikte geçiresek de Cal'le çok fazla konuşmuyorduk. Görevlerimiz dışında söylenecek pek bir şey yoktu. Ona ilk notu ya da daha sonrakileri anlatmamıştım. Maven uzakta olsa da aramıza girmeyi başarmıştı. Onu ağabeyinin gözlerinde görebiliyordum; Cal'i içten içe zehirleyen bir yılan gibiydi. Aynı şeyi hem notlarıyla hem de hatıralarıyla bana da yapıyordu. Nedenini bilmesem de hiçbirini yok edemiyordum ve birilerine varlıklarından söz edemiyordum.

Notları yakmam gerekiyordu ama yapamıyordum.

Korviyum'daki bir görevimiz sırasında bir mektup daha buldum. Maven'ın o bölgeye gelmek üzere yolda olduğunu biliyorduk. Külle kaplı Boğaz'a gelmeden önceki son büyük şehri ziyaret edecekti. Oraya ondan önce ulaşabileceğimizi düşünmüştük. Bunun yerine Kral'ın oradan çoktan ayrıldığını öğrenmiştik.

31 Ekim

Taç giyme törenimde seni görmeyi bekledim. Senin Kırmızı Muhafızlar'ın mahvetmeyi seveceği türden bir etkinlikti; gerçi oldukça küçük bir törendi. Hâlâ babamın yasını tutuyor gibi görünmemiz gerektiği için büyük bir kutlama saygısızca kaçardı. Özellikle de Cal hâlâ bir kaçakken, seninle ve ayaktakımınla takılıyorken. Annemin söylediğine göre hâlâ ona sadık olan birkaç kişi var ama endişelenme. Onların da çaresine bakılıyor. Herhangi bir Gümüş veraset krizi patlak verip de ağabeyimin tasmaını senin elinden almayacak. Onun doğum gününü benim adıma kutlarsan çok sevinirim. Ayrıca bunun kesinlikle son doğum günü olduğunu da iletiver.

Seninki de yaklaşıyor, değil mi? Birlikte kutlayacağımızdan hiç şüphem yok.

Yeniden karşılaşana dek,

Maven

Her kelimeye sesini duyuyordum, mürekkebi bıçak gibiydi. Bir an midem altüst olunca tüm akşam yemeğimi toprağın üstüne çıkaracak gibi oldum. Mide bulantım biraz geçince uyku tulumundan, Cal'ın kollarının arasından çıkarak köşedeki eşya kutuma gittim. Evdeyken yaptığım gibi, ıvır zıvırlarımı burada saklıyordum ve Maven'ın iki mektubu da en dipte idi.

İkisi de aynı şekilde bitiyordu: *Yeniden karşılaşana dek.*

Sanki içimdeki hayatı koparıp almaya çalışan eller boğazımı sıkıyordu. Mürekkep beni tek başına boğabilirmiş gibi, her kelimeyle eller daha da sıklaşıyordu. Bir an bir daha hiç nefes alamamaktan korktum. Maven bana hâlâ işkence etmekte ısrarcı olduğu için değil. Hayır, bunun sebebi çok daha kötüydü.

Onu özlemiştim. Olduğunu sandığım oğlanı özlemiştim.

Tenimde bıraktığı damga hatıralarla sızladı. Onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim.

Arkamdaki uyku tulumunda yatan Cal, kâbus yüzünden değil ama uyanma vakti geldiği için kıpırdandı. Notları aceleyle kaldırdım ve o gözlerini açmadan odadan çıktım. Onun merhametini görmek istemiyordum, henüz değil. Buna katlanamazdım.

"İyi ki doğdun, Cal," diye fısıldadım tünelin boş koridoruna.

Palto giymeyi unutmuştum ve güvenli evden dışarı adımımı attığımda kasım soğuğu tenime battı. Açıklık şafak öncesi karanlığına bürünmüştü, bu yüzden ormanı zar zor görebiliyordum. Ada kamp ateşinin sönmek üzere olan közlerinin yanındaki bir kütükte oturuyor, yün battaniyeler ve örtüler altında titriyordu. Her zaman son nöbeti devralır ve hepimizden önce uyanmayı tercih ederdi. Hızlandırılmış beyniyle ona getirdiğim kitapları okurken bir yandan da ormanı gözleyebiliyordu. Çoğu zaman biz yataktan kalkana kadar o yeni bir yetenek öğrenmiş oluyordu. Sadece geçen hafta, güneydoğudaki tuhaf ulus Tiraks'ın dilini ve basit ameliyatlar yapmayı öğrenmişti. Ama bugün elinde bir kitap yoktu ve yalnız da değildi.

Ketha, kollarını kavuşturmuş, ateşin başında dikiliyordu. Dudakları hızla hareket ediyordu ama ne söylediğini duyamıyordum. Ada'nın yanında oturan Kilorn'un ayakları neredeyse kömürlere değecekti. Yanlarına yaklaştıkça Kilorn'un kaşlarının yoğun bir dikkatle çatıldığını gördüm. Elindeki bir çubukla toprağa bir şeyler çiziyordu. *Harfler. Tekne, silah ve ev* gibi temel kelimeleri oluşturan basit ve acemice çizgilerdi. Son kelime diğerlerinden daha uzundu: *Kilorn*. Bu görüntüyle yeniden gözlerim yaşardı fakat bunlar alışık olmadığım türden mutluluk gözyaşlarıydı. İçindeki koca boşluk biraz da olsa küçülmüş gibi geldi.

"Karmaşık ama üstesinden geliyorsun," dedi Ketha, dudağının kenarı gülümsemeyle kıvrılırken. *Gerçekten de tam bir öğretmen.*

Ben biraz daha yaklaşmadan Kilorn beni fark etti ve yazdığı çubuğu sert bir çatırtıyla kırdı. Başıyla hafifçe selam bile vermeden ayağa kalktı ve av çantasını savurarak omzuna taktı. Belindeki bıçağı, ormandaki ağaçlardan sarkan buz parçaları gibi soğuk ve keskin bir şekilde parladı.

"Kilorn?" diye sordu Ketha, ardından bakışları bana kayınca sorusunun cevabını aldı. "Ah."

"Zaten av zamanı gelmişti," dedi Ada, bir elini Kilorn'a uzatarak. Koyu tenine rağmen parmak uçları soğuktan morarmıştı. Kilorn elinden kurtulunca kızın eli havada kaldı.

Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Aksine, geri çekilerek ümitsizce ihtiyacı olan alanı ona verdim. Ağaçlara doğru ilerlerken yeni montunun şapkasını başına geçirerek yüzünü gizledi. Geçen hafta Li-mankent'ten çaldığım, sağlam kahverengi deriden, içi yünlü mont onu sıcak tutacaktı. Benden gelen böyle bir hediye kabul edeceğini hiç düşünmezdim ama Kilorn bile sıcaklığın değerini biliyordu.

Gelişimle rahatsız olan sadece Kilorn değildi. Ketha neredeyse kızarak bana şöyle bir baktı. "Öğrenmek istediğini söyledi," dedi özür dilercesine. Sonra da yanımdan geçip Çentik'in sıcak ve tanıdık rahatlığına döndü.

Ada, kadının gitmesini izlerken altın rengi gözleri parlak ama hüznünlüydü. Yanındaki kütüğe vurup oturmanı işaret etti. Oturduğumda da battaniyelerinden birini kucağıma örttü. "İşte, buyurun, bayan." Liman

Körfezi'ndeyken bir hizmetçiydi ve yeni kazandığı özgürlüğüne rağmen eski alışkanlıklarından henüz kurtulamamıştı. Ona defalarca söylememe rağmen hâlâ bana "bayan" diye sesleniyordu. "Kafa dağıtacak bir şeylere ihtiyaçları var sanırım."

"Bu iyi bir şey. Şimdiye kadar hiçbir öğretmen Kilorn'da bu kadar ilerleme kaydedememişti. Ketha'ya mutlaka teşekkür etmeliyim." *Tabii yine benden kaçmazsa.* "Hepimizin kafa dağıtacak bir şeylere ihtiyacı var, Ada."

Onaylarcasına içini çekti. Koyu, dolgun dudakları acı ve anlayış dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çentik'e, kalbimin diğer yarısının bulunduğu yere bir bakış attığı gözümünden kaçmadı. Ardından da diğer yarısının bulunduğu ormana baktı. "Yanında Crance var ve yakında Farrah da onlara katılacak. Ayı da yok," diye ekledi karanlık ufka doğru gözlerini kısarak. Gündüzleri sis olmadığında uzaktaki dağları görebiliyorduk. "Şimdiden sessizleştiler. Kış boyunca uyuyacaklar."

Aylar. Sütunkent'teyken taşradaki efsanevi canavar bir yana, geyiği bile nadiren görürdük. Kereste depoları, oduncu ekipleri ve nehir trafiği, rakundan büyük her hayvanı kaçırmaya yetiyordu ama Uluorman vahşi hayatla doluydu. Devasa boynuzlu geyikler, meraklı tilkiler ve ara sıra duyulan kurt ulumaları tepeleri ve vadileri dolduruyordu. Henüz bir ayıyla karşılaşmamıştım ama Kilorn ve diğer avcılar bir hafta önce bir tane görmüşlerdi. Farrah'ın sessizleştirme yeteneği ve Kilorn'un rüzgârın tersine ilerlemeyi akıl etmesiyle ayının pençelerinden kurtulmuşlardı.

"Aylar hakkında bu kadar çok şeyi nereden öğrendin?" diye sordum, sessizliği boş boş konuşarak doldurmak için. Ada ne yaptığımı anlasa da bana ayak uydurdu.

"Vali Rhambos avlanmayı sever," dedi omuzlarını silkerek. "Şehrin dışında bir mülkü vardı ve oğlu, öldürmesi için orayı değişik yaratıklarla doldururdu. Özellikle de aylarla. Siyah kürkleri ve keskin gözleriyle güzel yaratıklardı. Kendi hallerine bırakıldıklarında ya da av bekçimiz onlara iyi baktığında yeterince sakinlerdi. Valinin kızı küçük Rohr, bir yavru isterdi ama ayların hepsi, yavrulayamadan önce öldürülüyorlardı."

Rohr Rhambos'u hatırlıyordum. Fareye benzeyen ama iki eliyle koca bir kayayı un ufak edebilen bir güçlükoldü. Uzun zaman önce, ben de Ada gibi bir hizmetçiyken Kralıçedenemesi'nde yarışmıştı.

"Aslında Vali'nin yaptığı şeye tam olarak avlanma dendiğini sanmıyorum," diye devam etti Ada. Sesi acıyla doluydu. "Hayvanları derin bir çukura koyuyor ve onlarla boğuşup boyunlarını kırıyordu. Oğulları da aynı şeyi antrenman olsun diye yapardı."

Aylar yırtıcı, korkunç yaratıklar gibi görünse de Ada'nın tavrı bana tam tersini gösteriyordu. Donuk bakışları bu çukurları bizzat gördüğünü ve her saniyesini hatırladığını belli ediyordu. "Bu çok korkunçmuş."

"Onun oğullarından birini öldürdüğünü biliyor muydun? Adı Ryker'dı. Senin cellatlarından biriydi."

Onun adını öğrenmeyi hiç istememiştim. Kemik Stadyumu'nda öldürdüklerimle ilgili kimseye bir şey sormamıştım ve kimse de bana anlatmamıştı. Ryker Rhambos arenanın kumları üstünde elektrik akımına çarpılmış, geriye sadece kararmış eti kalmıştı.

"Özür dilerim, bayan. Sizi üzmemek istememiştim." Hizmetçi olarak yetiştirilen bir kadının mükemmel tavrılarıyla birlikte sükûnet maskesi de geri dönmüştü. Ondaki yetenekle tüm bunların nasıl berbat bir tecrübeye dönüştüğünü ancak hayal edebilirdim. Görmeyi ama konuşmamayı, asla kendi değerini kanıtlayamayayı ya da gerçek benliğini ortaya çıkaramamayayı... Ama daha kötüsü, benim aksime, kusurlu bir zihnin arkasına saklanamazdı. O kadar çok şeyi biliyor ve hissediyordu ki bunun ağırlığı altında ezilme tehlikesiyle yaşıyordu. Tıpkı benim gibi, o da sürekli kaçmak zorundaydı.

"Beni sadece bana *öyle* demen üzüyor. Yani bayan demen."

"Korkarım ki bu bir alışkanlık." Kıpırdanarak battaniyenin altında bir şeye uzandı. Bir kâğıt hışırtısı duydum ve Maven'ın taç giyme turundan bahseden bir gazete sayfası görmeyi bekledim. Bunun yerine Ada, kenarları yanmış ve buruşuk olsa da resmi görünen bir belge çıkardı. Üstünde Poyraz ordusunun kırmızı kılıç arması vardı. "Shade bunu Koriyum'daki güvenlikçiden almış."

“Benim kızarttığım güvenlikçiden.” Parçalanacakmış gibi görünen yanmış kâğıdı inceledim. Bunu taşıyan kişi kurtulamamışken kâğıdın kurtulması ilginçti. “Hazırlıklar,” diye mırıldandım emirleri deşifre ederken. “Nöbet değişimindeki birlikler.”

Başıyla onayladı. “On birlik, Boğaz siperlerindeki dokuz birlikle yer değiştirecek.”

Fırtına Birliği, Çekiç Birliği, Kılıç Birliği, Kalkan Birliği... isimler ve sayılar açıkça listelenmişti. Her birinde beş bin Kızıl asker ve beş yüz Gümüş subay vardı. Saflardaki askerleri değiştirmek için hep birlikte Boğaz’a doğru hareket etmeden önce Korvium’da bir araya geleceklerdi. Berbat bir durumdu ama çok da ilgimi çekmemişti.

Aklıma sadece, “Korvium’u çoktan hallettiğimiz iyi olmuş,” demek geldi. “En azından yoldan geçecek binlerce Gümüş askeri atlatmış olduk.”

Ama Ada elini nazıkçe koluma koydu, gömleğimin üstünden bile uzun ve becerikli parmaklarının soğuğunu hissedebiliyordum. “Dokuz birlik yerine on tane yerleştirecekler. Neden?”

“Zorlamak için mi?” Bunu neden benim sorunum haline getirdiğini anlayamıyordum. “Belki Maven gösteriş yapmak ve nasıl bir savaşçı olduğunu göstermek istemiştir. Herkese Cal’i unutturmak...”

“Pek sanmıyorum. Siper hücumu için en az on beş birlik gerekir; beşi savunma, onu saldırı için.” Sanki zihninde savaşı görebiliyormuş gibi gözleri sağa sola kıpırdanınca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. Bildiğim kadarıyla etrafta herhangi bir taktik kitabı yoktu. “Prens savaş konusunda uzman,” diye açıkladı. “Ve iyi bir öğretmen.”

“Bunu Cal’e gösterdin mi?”

Tereddüdü, ihtiyacım olan tek cevaptı.

“Bunun bir öldürme emri olduğuna inanıyorum,” dedi yere bakarak. “Dokuz birlik görevi devralacak ve onuncu birlik ölecek.”

Bu Maven söz konusu olduğunda bile delilikti. “Bu çok saçma. Neden beş bin iyi askeri boşa harcasın ki?”

“Resmi olarak isimleri Hançer Birliği.” Kâğıdın üstünde bu ismi gösterdi. Diğerleri gibi, bu birlikte de beş bin Kızıl vardı ve siperlere

doğru yol alıyorlardı. "Ama Vali Rhambos onlara başka bir şey demişti... Küçük Birliği."

"Küçük?..." Beynim sonunda kavrayabildi. Aniden Gizada'ya geri dönmüştüm, tepemde dikilen Albay'la revirdeydim. Mezarlarına doğru yürüyen beş bin çocuğu kurtarmak için Cal'i takas etmeyi planlıyordu. "Mecburi hizmete yeni alınanlar. Çocuklar."

"Yaşları on beş ile on yedi arasında. Hançer Birliği, Kral'ın 'savaşmaya hazır' olarak ilan ettiği ilk çocuk birliği." Dudak bükmesini saklamadı bile. "İki ay bile sürmeyen eğitimle."

On beş yaşındayken nasıl olduğumu hatırlıyordum. O zamanlarda da hırsızdım ama küçük ve aptaldım; geleceğimden çok, kız kardeşimi sinir etmekle meşguldüm. Hâlâ mecburi hizmetten kaçabileceğimi düşünürdüm. Tüfekler ve kül rengi siperler henüz rüyalaruma musallat olmamıştı.

"Katledilecekler."

Ada ciddi bir ifadeyle battaniyelerin içine gömüldü. "Amacının bu olduğuna inanıyorum."

Ne istediğini biliyordum; Maven'ın bu çocuk ordusuyla ilgili emirlerini öğrenen pek çok kişinin aynı şeyi isteyeceğini de biliyordum. Bu çocuklar, Önlem Paketi doğrultusunda Boğaz'a gönderiliyorlardı; Kırmızı Muhafızlar'ın ayaklanması karşılığında krallığı cezalandırmanın bir yolu. Sanki ölüm emirlerini ben vermişim gibi hissediyordum ve buna itiraz eden olacağından da şüpheliydim. Çok yakında ellerimde okyanus dolusu kan olacaktı ve bunu durdurmamın hiçbir yolu yoktu. Tıpkı Templin'deki bebek gibi, masumların kanı.

"Onlar için hiçbir şey yapamayız." Ada'nın gözlerindeki hayal kırıklığını görmemek için yere baktım. "Bütün bir orduyla savaşamayız."

"Mare..."

"Sen onlara nasıl yardım edilebileceğini biliyor musun?" diyerek sözünü kestim, sesim öfkeyle sertleşmişti. Bu onu sessizleştirdi. "O halde ben nasıl yapabilirim?"

"Tabii. Hakkınız. *Bayan.*"

Bu kelime, tam da istediği gibi canımı yaktı. "Seni nöbetinle baş başa bırakayım," diye mırıldanarak kütükten kalktığımda kâğıt hâlâ elimdeydi. Yavaşça katlayıp cebimin diplerine tıktırdım.

Her ceset sana bir mesaj.

Teslim olursan tüm bunlar sona erecek.

"Birkaç saat içinde Pitarus'a uçacağız." Ada, planımızı zaten biliyordu ama ona bunu yeniden söylemek, bana yapacak bir şey verdi. "Pilotluğu Cal yapacak, sen de ihtiyacımız olabilecek erzakların listesini Shade'e verirsin."

"Dikkatli olun," dedi. "Kral yine Delfi'de; bir saatlik uçuş mesafesinde."

Bunu düşününce yaralarım karıncalandı. *Beni Maven'ın acı veren hilesinden ayıran bir saat. Kendi gücümü bana karşı çeviren dehşet verici makinesinden ayıran bir saat.*

"Delfi mi? Yine mi?"

Cal, Çentik'in kapısından bize doğru gelirken saçları yataktan kalktığı gibi darmadağınktı. Ancak gözleri hiç bu kadar ayık görünmemişti. "Neden yine gelmiş?"

"Korvium'da gördüğüm bir gazetede onun Vali Lerolan'ı ziyaret edeceği yazıyordu," dedi Ada. Cal'ın ani dikkati yüzünden aklı karışmıştı. "Kaybı için üzüntüsünü şahsen bildirecekmış."

"Belicos ve oğulları için." Belicos'la sadece bir defa, ölümünden bir dakika önce karşılaşmışım ama nazık biriydi. Benim de gerçekleşmesinde katkım olan o sonu hak etmemişti. Ailesi de.

Cal, yükselen güneşe karşı gözlerini kısarak baktı. Bizim göremediğimiz bir şeyi görüyordu, hatta Ada'nın listeleri ve bulgularıyla bile anlayamadığı bir şeyi. "Maven böyle bir şey için zaman harcamaz, görüntüyü kurtarmak için bile olsa. Lerolan'lar ona hiçbir şey ifade etmiyor ve Delfi'deki Yenikanları çoktan öldürdü. İyi bir sebebi olmadıkça oraya geri dönmez."

"Peki, neymiş o sebep?" diye sordum.

Sanki doğru cevabın dudaklarından kendiliğinden dökülmesini umarmış gibi ağzını açtı. Ama hiçbir şey söyleyemeyince başını salladı. "Emin değilim."

Çünkü bu askeri bir manevra değildi. Bu, Cal'in anlayamayacağı başka bir şeydi. Onun savaşmaya yeteneği vardı, entrika çevirmeye değil. O Maven ve annesinin uzmanlık alanıydı ve onların oyun sahasında maalesef silahsızdık. Yapabileceğimiz en iyi şey onlara kendi şartlarımızla meydan okumaktı; beyinlerimizle değil, gücümüzle. *Ama daha fazla güce ihtiyacımız var. Hem de hızlı bir şekilde.*

"Pitarus," dedim yüksek ve kararlı bir sesle. "Dadı'ya da bizimle geleceğini söyleyin."

Yaşlı kadın buraya geldiğinden beri bize yardım etmek istiyordu ve Cal onun artık hazır olduğunu düşünüyordu. Diğer taraftan Harrick, Templin'den beri bize eşlik etmiyordu ama onu suçlayamazdım.

Cal'in, Uçurum bölgesinin nerede başladığını göstermesine ihtiyacım yoktu. Kral Eyaleti'nden geçip Prens Eyaleti'ne girdiğimiz sırada yüksek irtifaya rağmen aşağıdaki farklılık şaşırtıcı derecede belirgindi. Jetimiz her biri dağ sıralarıyla sınırlanmış düzinelerce uçurum vadisinin üstünden geçiyordu. Neredeyse insan yapımı gibi görünüyorlardı, sanki toprağın üstüne turnakla uzun yarıklar açılmıştı. Ancak bunlar Gümüşler için bile çok büyüktü. Bu arazi çok daha güçlü ve yıkıcı başka bir şey tarafından binlerce yıl önce şekillendirilmişti. Araziyi ele geçiren sonbahar aşağıdaki ormanı sanki ateşin kırmızı tonlarına boyamıştı. Çentik'ten oldukça güneydeydik ama tepelerde güneşten saklanmış kar kümelerini görebiliyordum. Uçurum da Uluorman gibi vahşi bir bölgeydi ama onun zenginliği kereste değil, demir ve çelikten geliyordu. Başkenti Pitarus, bölgedeki tek şehirdi ve endüstri merkeziydi. Bir nehir çatalına kurulmuştu ve hem çelik rafinerilerini savaş cephesine hem de güneydeki kömür kasabalarını krallığın geri kalanına bağlıyordu. Uçurum resmi olarak rüzgârbükücü Laris Hanesi tarafından yönetilse de Samos Hanesi'nin atalarından beri eviydi. Demir madenlerinin ve çelik fabrikaları-

nın sahipleri olarak Pitarus ve Uçurum'un gerçek kontrolü onlardaydı. Şanslıysak Evangeline etrafta sinsice dolaşüyor olurdu ve ben de yaptığı tüm şeytanlıkları ona ödetebilirdim.

Pitarus'a en yakın uçurum vadisi yirmi beş kilometreden daha uzaktı ama iniş yapmak için iyi bir gizlenme sağlıyordu. Bu şimdiye kadarki bozuk pistlerin en tümseklisiydi ve bir ara çok ileri gittiğimizden şüphelendim. Ancak Cal, Karaşeytan'ı kontrol altında tutmayı başardı ve bizi biraz sarsılmış halde de olsa güvenle yere indirdi.

Uçuştan çok hoşlanan Dadı ellerini çırparken buruşuk yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Her zaman bu kadar eğlenceli mi oluyor?" diye sordu bize bakarak.

Onun karşısında oturan Shade yüzünü buruşturdu. Hâlâ uçmaya alışamamıştı ve kahvaltısını kadının kucağına boşaltmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Dört Yenikan arıyoruz." Sesim aracın içinde yankılanarak kemerlerin açılma sesini susturdu. Shade daha iyi hissediyordu ve yeniden Farley'nin yanına oturmuştu. Bir de Dadı ile Yenikan Gareth Baument vardı. Cal, eski at terbiyecisinin günlük görevlerimizde işe yarayacağına karar verdiğiinden, bu Gareth'in son dört gündeki üçüncü adam toplama görevi olacaktı. Eskiden Leydi Ara Iral için çalışıyor, Gümüş'ün Başkent Nehri'ndeki aile mülklerinde, devasa ahırdaki atların bakımını yapıyordu. Parlak siyah saçları ve kedi gibi çevik olması sebebiyle Saray'da herkes Leydi Iral'a Panter derdi. Gareth ise pek o kadar hayranlık duymuyordu. Kadına daha çok İpek Sürtük demeyi tercih ediyordu. Neyse ki Iral Hanesi için çalışması onu zinde ve çevik tutmuştu ve yeteneği hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Onu ilk sorguladığımda, özel bir şey yapıp yapamadığını sormuş ve kendimi tavanda bulmuştum. Gareth beni dünyaya bağlayan *yerçekimi* gücüyle oynamıştı. Açık alanda olsaydık büyük ihtimalle bulutlara kadar ulaşacaktım. Ama o işi Gareth'e bırakmıştım. İnsanları havaya fırlatmanın dışında, yeteneğini *uçmak* için de kullanıyordu.

"Gareth, Dadı'yı şehre bırakacak, Dadı da General Lord Laris kılığında Güvenlik Merkezi'ne girecek." Dadı'ya baktığımda karşımda birlikte geldiğim kadın yerine orta yaşlı bir adam buldum. Başını onaylarcasına sallarken sanki daha önce hiç kullanmamış gibi parmaklarını esnetiyordu. Ama ben gerçeği biliyordum. Hava Filosu'nun Gümüş komutanı gibi davranmaya çalışsa da o derinin altındaki Dadı'ydı. "Bize Pitarus'ta yaşayan dört Yenikan'ın ve Uçurum bölgesinde yaşayan diğerlerinin adreslerinin çıktısını getirecek. Biz yaya olarak onları takip edeceğiz ve Shade hepimizi dışarı çıkaracak."

Her zaman olduğu gibi, koltuğundan ilk fırlayan Farley oldu. "Onunla iyi şanslar, Dadı," dedi parmağıyla Gareth'i göstererek. "Jetten hoşlandıysan onun yaptığı şeye bayılacaksın."

"O sırtıştan hoşlanmadım, küçükhanım," dedi Dadı, Laris'in sesiyle. Onun dönüşümünü daha önce de görmüş olmama rağmen bu tuhaf manzaraya alışamamıştım.

Dadı'nın yanındaki Gareth kahkaha attı ve kalkmasına yardım etmek için kadına elini uzattı. "Benimle en son Farley uçmuştu. Yere indiğimizde botlarıma gerçekten iğrenç bir hediye bırakmıştı."

"Öyle bir şey yapmadım," diye karşılık verdi Farley ama jet boyunca hızla ilerleyip yanımızdan uzaklaştı. Büyük ihtimalle kızaran yüzünü gizlemek istemişti. Shade de her zaman yaptığı gibi hemen arkasından onu takip ederken kahkahasını bastırmak için bir eliyle ağzını kapıyordu. Farley bir süredir sık rahatsızlanıyordu ve bunu saklamak için elinden geleni yaparken hepimizi çok eğlendiriyordu.

Araçta en sona Cal ve ben kaldım, gerçi onu beklemek için bir nedenim yoktu. Her zamanki gibi uçağın farklı parçalarını kapatmak için hızlı hareketlerle düğmeleri çevirdi ve şalterleri indirdi. Her birinin içindeki elektriğin söndüğünü hissettim ve sonunda geriye sadece dolu akülerin hafif uğultusu kaldı. Sessizlik kalbimle aynı tempoda atıyordu ve bir anda jetten inmek için sabırsızlandım. Cal'le yalnız kalmak beni nedense korkutuyordu, en azından gün ışığı altında. Gece olduğundaysa onun dışında kimseyi görmek istemiyordum.

"Kilorn'la konuşmalısın."

Sesi beni yarı yolda durdurdu ve arka rampanın yarısında donakaldım.

"Onunla konuşmak istemiyorum."

Yanıma gelirken attığı her adımda sıcaklık arttı. "İlginçtir ki genelde çok daha iyi bir yalancısın."

Hızla arkamı döndüğümde kendimi onun göğsüne bakarken buldum. Bir aydan uzun süre önce ilk giydiğinde yepyeni görünen uçuş tulumu artık eskimişti. Her ne kadar kendini bizim çatışmalarımızdan uzak tutmaya çalışsa da savaş yine de ona dokunmuştu.

"Kilorn'u senden daha iyi tanıyorum ve ona söyleyeceğim hiçbir şey onu bu küçük öfke nöbetinden çıkarmayacaktır."

"Bizimle gelmek istediğini biliyor musun?" Gözleri koyu ve yarı kapalıydı; uykuya dalmadan önceki dakikalardaki gibi. "Bunu bana her gece soruyor."

Çentik'te geçirdiğim günler beni köreltmiş ve kolay okunur biri haline getirmişti. Dolayısıyla şaşkınlığımı ya da hafif kıskançlığımı Cal'in görebildiğinden hiç şüphem yoktu. "*Seninle* mi konuştu? Benimle senin *yüzünden* konuşmuyor, o halde ne diye..."

Birden parmakları çenemi kavradı ve başka tarafa bakamamam için başımı kaldırdı. "Kızgın olduğu kişi ben değilim. Bizim... durumumuza öfkeli değil..." Ne diyeceğini bilememe sırası ondaydı. "Kendi seçimlerini yapman konusunda sana saygı duyuyor."

"Bunu bana da söyledi."

"Ama sen ona inanmadın." Sessizliğim yeterli bir cevaptı. "Neden kimselere güvenemeyeceğine inandığını biliyorum... renklerin üzerine yemin ederim ki biliyorum. Ama bunu yapayalnız başaramazsın. Ve sakın bana sahip olduğunu söyleme çünkü ikimiz de buna da inanmadığınızı biliyoruz." Sesindeki acı beni neredeyse eziyordu. Tenime değen parmakları titredi.

Başımı yavaşça çekerek tutuşundan kurtuldum. "Söylemeyecektim." Bu da yarı yalandı. Cal üstünde hiçbir hak iddia etmiyordum ve kendime

ona güvenme izni vermiyordum ama yine de ondan uzaklaşmıyordum. Bunu ne zaman denesem, kendimi yine ona geri dönerken buluyordum.

"O bir çocuk değil, Mare. Artık onu korumak zorunda değilsin."

Düşününce, tüm bu süre boyunca Kilorn bana, onu hayatta tutmak istediğim için öfkelenmişti. Neredeyse kahkaha atacaktım. *Böyle bir şey nasıl cüret edebildim? Onu güvende tutmaya nasıl cüret edebildim?* "O zaman bir sonraki sefere onu da getir. Bırak da mezara yuvarlansın." Sesimdeki titremeyi duyduğunu biliyordum ama bunu belli etmeyecek kadar kibar davrandı. "Hem sen ne zamandan beri onu önemsiyorsun?"

Dışarı yürürken cevabımı belli belirsiz duydum. "Bunu onun iyiliği için söylemiyorum."

Diğerleri pistin ilerisinde bekliyordu. Farley jetin koltuklarından söktüğü baştan savma bir emniyet kemeri takımıyla Dadı'yı Gareth'in göğsüne bağlamakla meşguldü ama Shade ayaklarına bakıyordu. Yüz hatlarındaki katılığa bakılırsa konuştuğumuz her kelimeyi duymuştu. Yanından geçerken bana baksa da tek kelime etmedi. Daha sonra bir azar daha işitecektim ama şimdi dikkatimizi Pitarus'a ve başarıyla sonuçlanmasını umduğumuz yeni göreve vermeliydik.

Gareth, "Kollar içeri, baş eğik," diyerek Dadı'ya ne yapması gerektiğini tarif etti. Gözlerimizin önünde General Lord'dan daha ufak tefek kendi haline dönüştü. Bu nedenle, bağlı olduğu ipleri de sıkılaştırdı.

"Bu şekilde daha hafifim," diye açıkladı hafifçe kıkırdayarak. Günler süren ciddi konuşmalar ve huzursuz gecelerden sonra bu görüntü karşısında açıkça gülmeye başladım. Kahkahalarımı durduramayınca elimle ağzımı kapamak zorunda kaldım.

Gareth kadının kafasını beceriksizce pırpısladı. "Şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, Dadı. İstersen gözlerini kapayabilirsin."

Kadın itiraz edercesine başını salladı. "Tüm hayatım boyunca gözlerim kapalıydı," dedi. "Bir daha asla."

Çocukken kuş gibi uçabilmeyi düşlerdim ama böyle bir şeyi asla hayal edemezdim. Gareth'in bacakları bükülmedi, kasları gerilmedi. Yerden zıplamadı da. Bunun yerine avuçlarını açıp piste paralel uzattı ve

zahmetsizce *yükselmeye* başladı. Etrafındaki yerçekiminin makaradan boşalan ip gibi gevşediğini biliyordum. Sıkıca bağlı olduğu Dadı'yla birlikte yükseldiler ve en sonunda gökte bir nokta gibi kaldılar. Ardından ip gerildi, küçük noktayı düzgün kavislerle alçaltıp yükseltmeye başladı. En yakındaki uçurumda gözden kaybolana kadar bu şekilde ilerlediler. Yerden bakınca neredeyse huzurlu görünüyordu ama bunu ilk elden tecrübe etmek istediğimi hiç sanmıyordum. Jetle uçmak bana yeter de artardı.

Bakışlarını ufuktan ayırıp elimizdeki işe odaklanan ilk kişi Farley oldu. İlerideki kırmızı ve altın rengi ağaçlarla kaplı tepeyi işaret etti. "Gidelim mi?"

Cevap olarak yürümeye başladım ve bizi tepenin sırtından zirvesine çıkaracak bir tempo tutturdum. Artık çok genişlemiş harita koleksiyonumuza göre madenci kasabası Rosen diğer tarafta olmalıydı. Ya da en azından bir zamanlar Rosen'den kalanlar. Yıllar önce bir maden yangını tüm kasabayı yok etmiş; hem Kızilları hem de Gümüşleri değerli ve bir o kadar da dengesiz madenlerini terk etmeye zorlamıştı. Ada'nın okuduklarına göre bir gece içinde terk edilmişti, dolayısıyla büyük ihtimalle bolca erzak bulabilirdik. Şimdilik oradan geçerken dönüşte neler yağmalayabileceğimize bir göz atmaya niyetliydim.

Kül kokusu önce bana geldi. Yamacın batı tarafından geliyordu ve tepeden indikçe daha da güçleniyordu. Farley, Shade ve ben hızla fularlarımızla burnumuzu tıkadık ama Cal ağır duman kokusundan rahatsız olmamış gibiydi. *Olmaması da gerekmiyor*. Onun yerine kararsızlıkla havayı içine çekti.

"Hâlâ yanıyor," diye fısıldadı ağaçları süzerek. Yamacın diğer tarafının aksine buradaki meşeler ve karaağaçlar ölmüş görünüyordu. Yaprakları çok azdı, gövdeleri grileşmişti ve kıvrımlı köklerinin arasında yabancı otlar bile bitmemişti. "Derinlerde bir yerde."

Cal yanımızda olmasaydı kömür yangınının etrafında dolanmaktan korkardım. Ama madenlerin kızıl ateşi bile onun gücüyle boy ölçüşemezdi. Prens isterse büyük bir patlamayı bile elini sallayarak etkisiz

hale getirebilirdi, bu yüzden ölmekte olan ormandan hoş bir sessizlikle geçerek yola devam ettik.

Yamaca serpiştirilmiş bütün maden bacalarının ağızları tahtalarla alelacele kapatılmıştı. Bir tanesinden duman çıkıyor, bacadan kıvrılarak süzülen gri bulutlar puslu gökyüzüne yükseliyordu. Farley inceleme dürtüsüyle savaşıarak alçak dalların ve kayaların üstünden atlayıp hızla tırmandı. Daima tetikte olduğundan burayı da sessizce odaklanarak gözlemliyordu. Shade de daima ondan birkaç metre uzaktaydı ve gözlerini Farley'den hiç ayırmıyordu. Hiç kimsenin duymadığı bir müzikle dans eden iki dansçıyı, Julian ve Sara'yı düşündüm sessizce.

Rosen şimdiye kadar gördüğüm en gri yerdi. Küller tüm kasabayı kar gibi örtmüş, havada hafif rüzgârla süzülüp binaların önünde belimize gelen yükseklikte birikmişti. Hatta güneşi bile gizleyerek kasabayı daimi bir pusla kaplamıştı. Aklıma Gri Şehir'deki teknisyenlerin yaşadığı kenar mahalleler geldi ama o iğrenç yerin bile cansız ve kararmış da olsa, atan bir kalbi vardı. Bu kasabaysa uzun süredir ölüydü, madenin derinliklerindeki bir kıvılcımla, bir kaza sonucu öldürülmüştü. Sadece tuğladan yapılmış birkaç dükkân cephesi ve ahşap evler arasındaki gelişigüzel bir yoldan ibaret olan anacadde ayakta kalmıştı. Geri kalan her şey yanmış ya da yıkılmıştı. Soluduğumuz külde kemik tozu da olup olmadığını merak ettim.

"Elektrik yok." Hiçbir şey hissetmiyordum, bir ampul bile yoktu. İçimdeki gerginlik biraz azaldı. Rosen uzun süre önce yok olmuştu ve artık bize zarar veremezdi. "Vitrinleri kontrol edin."

Çoktan kirlenmiş giysilerinin kollarıyla camları silerek söylediğimi yaptılar. Ayakta kalan binalardan, yıkık bir Güvenlik karakolu ile yarısı yıkılmış okulun arasında, neredeyse bir dolap kadar küçük olanına göz attım. Gözlerim karanlığa alıştığında sıra sıra kitaplara baktığımı anladım. Raflarda darmadağın olmuş, öylesine üst üste yığılmış ve kirli zemine saçılmışlardı. Ada'ya ne gibi hazineler götürebileceğimi hayal ederek camın ardından sırttım.

Aniden bir şangırıyla irkildim. Sese doğru hızla döndüğümde bir dükkânın önünde dikilen Farley'yi gördüm. Elinde bir odun parçası tutuyordu ve ayaklarının dibinde cam kırıkları vardı. "Hapsolmuşlardı," diye açıklama yaptı, mağazayı göstererek.

Bir an sonra bir karga sürüsü kırık pencereden dışarı fırlayıp küllü gökyüzünde gözden kayboldu ama uzaklaştıktan uzun süre sonra bile çığlıkları yankılanmaya devam etti. Sanki acı çeken çocuklar gibi.

"Renklerim aşkına..." diye küfretti Cal sessizce, Farley'ye başını sallayarak.

Farley ise sadece omuzlarını silkerek sırttı. "Sizi korkuttum mu, Majesteleri?"

Cal dudakları bir gülümsemeyle kıvrılarak cevap vermek için ağzını açtı ama biri onun sözünü kesti. Tanımadığım bir sesteki ve hayatımda hiç görmediğim bir insandan geliyordu: "Henüz değil, Diana Farley."

Adam küllerin arasından belirmiş gibiydi. Teni, saçları ve kıyafetleri de ölü kasaba kadar griydi ama gözleri ürkütücü, parlak bir kan kırmızıydı. "Ama korkutacaksın. Hepiniz korkutacaksınız."

Cal ateşini yaktı, ben şimşegi hazırladım ve Farley de silahını gri adama doğrulttu. Bunların hiçbirini onu korkutmuşa benzemiyordu. Onun yerine bir adım ilerledi ve kızıl bakışları beni buldu.

"Mare Barrow," diyerek iç geçirdi, sanki ismini söylemek ona büyük acı vermişti. Gözleri yaşardı. "Seni uzun zamandır tanıyordum gibi hissediyorum."

Hiçbirimiz kıpırdayamıyorduk, adamın görüntüsüyle donakalmış gibiydik. Gözleri ya da gri, uzun saçlarından kaynaklandığını düşündüm ama beni olduğum yere mıhlayan şey bu değildi. Bir şey, anlayamadığım bir içgüdü beni endişelendiriyordu. Adam yaşlılıkla iki büklüm olmuş ve Cal'le dövüşmeyi bırak, ona bir yumruk bile atamayacak gibi görünmesine karşın ondan korkuyordum.

"Kimsin sen?" Titreyen sesim boş kasabada yankılandı.

Gri adam başını yana eğerek her birimizi sırayla süzdü. Her saniye yüzü biraz daha asıldı ve ağlayacağını sandım. "Pitarus'un Yenikanları

öldü. Kral sizi orada bekliyor." Cal ağzını açıp da hepimizin düşündüğü şeyi soramadan gri adam elini kaldırdı. "Bunu biliyorum çünkü gördüm, Tiberias. Tıpkı sizin geldiğinizi gördüğüm gibi."

"Gördüm de ne demek?" diye kükredi Farley, adama doğru hızlı adımlarla ilerlerken. Silahını hâlâ elinde, her an kullanmaya hazır halde sınıksı tutuyordu. "Açıkla!"

"Bu ne öfke Diana?" diye azarlayarak şaşırtıcı bir hızla yana çekildi. Farley şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve üzerine atlayarak adamı yakalamaya çalıştı. Adam yeniden hızla kenara çekildi.

"Farley dur!" Bu emrime ben bile şaşırdım. Farley bana küçümseyerek baksa da dediğini yaptı ve adamın etrafından dolanarak arkasına geçti. "Adınız ne, bayım?"

Adamın gülümsemesi de saçları kadar griydi. "Bunun bir önemi yok. Benim adım sizin listenizde yazmıyor. Sizin krallığınızın sınırlarının ötesinden geliyorum."

Daha ona Julian'ın listesini nasıl bildiğini soramadan Farley olanca hızıyla adamın sırtına doğru koştu. Ufacık bir ses bile çıkarmamasına ve adam onu görmemesine rağmen kolayca yana çekildi. Farley küllerin üstüne yüz üstü kapaklandı, küfrederek hızla ayağa kalktı ve silahını adamın kalbine doğrulttu. "Bundan da kenara kaçarak kurtulabilecek misin?" diye hırladı mermiyi namluya sürerken.

"Buna gerek kalmayacak," dedi adam kuru bir gülümsemeyle. "Değil mi, Bayan Barrow?"

Tabii ki. "Farley adamı rahat bırak. O da bir Yenikan."

"Sen... sen bir kâhinsin," diye fısıldadı Cal, külle kaplı sokakta adama doğru birkaç adım atarken. "Geleceği görebiliyorsun."

Adam küçümsercesine bir elini salladı. "Bir kâhin sadece baktığı şeyi görebilir. Görüşleri iğne deliğinden daha dardır." Üzgün, kırmızı bakışlarını yine üstümüze dikti.

"Ben her şeyi görüyorum."

YİRMİ BİR

Gri adam ancak Rosen hanının yanmış iskeletinden içeri adım attığımızda yeniden konuşmaya başladı ve kavrulmuş masanın etrafındaki sandalyelere oturduğumuzda kendini tanıttı. İsmi şaşırtıcı derecede basitti: *Jon*. Varlığıysa şimdiye dek hissettiğim en huzursuzluk verici şeydi. Ne zaman kan rengi gözleri bana baksa tenimin içine işleyip kalp dediğim çarpık organı görebildiği hissine kapılıyordum. Ama düşüncelerimi kendime saklayarak Farley'ye, söylenmesi için daha fazla alan tanıdım. Homurdanmak ve bağırarak arasında gidip geliyor, küllerin içinde birdenbire beliren bu yabancı adama güvenmememiz gerektiğini öne sürüyordu. Shade bir iki kere ellerini onun kollarına koyarak kadını sakinleştirmeyi denedi. Jon tüm bunları, şiddetli itirazları yüzünde gergin bir gülümsemeyle oturduğu yerden izliyordu ve en sonunda Farley çenesini kapadığında konuşabildi.

"Dördünüzü çok iyi tanıyorum, bu yüzden kendinizi tanıtmamanıza gerek yok," dedi bir elini Shade'e doğru kaldırarak. Ağabeyim boğulur gibi bir ses çıkararak bir adım geriledi. "Nerede olacağınızı bildiğim için

sizi bulabildim. Yolumu sizinkiyle kesiştirmek benim için çok kolay oldu," diye ekledi Jon, bakışlarını Cal'e çevirerek. Cal'in yüzü beyazladı ama Jon bunu beklemedi bile. Bunun yerine bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsemesi biraz da olsa yumuşadı. *Garip biri ama ekibe iyi bir katılım olacak.* "Çentik'te sizin yanınıza katılmak gibi bir niyetim yok, Bayan Barrow."

Dilini yutma sırası bana gelmişti. Kendimi toparlayıp sormama fırsat kalmadan bana yeniden cevap verdiğinde karnımdan bıçaklanmışım gibi hissettim: "Hayır, düşüncelerinizi okuyamıyorum ama bir an sonra olacak şeyleri görebiliyorum. Örneğin, az sonra soracağınız soruyu. Hemen cevaplamanın bize zaman kazandıracağını düşündüm."

"Etkili," diye söylendi Farley. İçimizde bu adamdan büyülenmeyen tek kişiydi. "Neden bize söylemek için geldiğin şeyi hemen söylemiyor-sun? Daha da iyisi bize gelecekte neler olacağını anlat."

"İçgüdülerin sana iyi yol gösteriyor, Diana," dedi başını hafifçe eğerek. "Arkadaşların, değişen ve uçucu yakında dönecekler. Pitarus Güvenlik Merkezi'nde direnişle karşılaşılabilir ve tıbbi yardıma ihtiyaçları olacak. Diana'nın jetin içinde çaresine bakamayacağı bir şey değil."

Shade sandalyesinden kalkmak için hareketlendi ama Jon elini sallayarak onu oturttu. "Yavaş ol, daha zamanınız var. Kral'ın, peşlerine düşmek gibi bir niyeti yok."

"Neden?" diye sordu Farley tek kaşını kaldırarak.

Kırmızı gözler benimkilerle buluşarak cevap vermemi bekledi. "Garreth uçabiliyor ki bu da Gümüşlerin yapamadığı bir şey. Maven bunu kimsenin görmesini istemeyecektir, ona sadakat yemini etmiş askerlerin bile." Cal başıyla beni onayladı, o da kardeşimi benim kadar çok... ya da az tanıyordu. "Krallığa Yenikanların hiç var olmadığını söyledi ve bu lafının arkasında durmaya niyetli."

"Yaptığı yanlışlardan biri daha," dedi Jon düşünceli düşünceli; hayallere dalmış ve sesi uzaklardan gelir gibiydi. Büyük ihtimalle hiçbirimizin anlayamadığı geleceğe bakıyordu. "Ama bunu çok yakında öğreneceksiniz."

Farley'nin bu kelime oyunlarına sinirlenmesini bekledim ama Shade ondan önce davrandı. Ellerinden destek alarak masanın üzerinden öne doğru eğilip Jon'a tepeden baktı. "Buraya gösteriş yapmaya mı geldin? Ya da sadece bizim vaktimizden çalmaya mı?"

Elimde olmadan ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Gri adam, ağabeyimin öfkeyle gerilmiş yüzü karşısında irkilmedi bile. "Tabii ki öyle Shade. Birkaç kilometre daha gitseydiniz Maven'ın kâhinleri geldiğinizi görecektlerdi. Yoksa bu tuzağa düşmeyi mi tercih ederdiniz? İtiraf ediyorum, ben hareketleri görebilirim; düşünceleri değil. Belki de siz hapse atılmayı ve idam edilmeyi istiyordunuz." Konuşurken hepimize göz atıyor, sesi şaşırtıcı bir neşeyle çıkıyordu. Dudağının bir kenarı hafifçe, gülümsercesine kıvrıldı. "Pitarus ölümle sonuçlanacaktı, belki de çok daha kötü bir kaderle."

Daha kötü bir kader. Masanın altından Cal'in eli benimkinin üstüne kapandı, sanki midemde düğümlenen korkuyu hissetmişti. Hiç düşünmeden ben de elimi açıp parmaklarımı onunkilere doladım. Bizim için nasıl bir kötü kader planlandığını sormak dahi istemedim. "Teşekkürler, Jon." Sesim korkuyla kalınlaşmıştı. "Bizi kurtardığın için."

"Hiçbir şey kurtarmadı," dedi Cal hızla. Elim daha sıkı tuttu. "Verilen her karar, gördüğün her şeyi değiştirebilir. Ormanda atılan yanlış bir adım, bir kuşun kanadını çırpması... Senin gibi insanları ve öngörülerinizin ne kadar yanlış çıktığını biliyorum."

Jon'un gülümsemesi derinleşti ve kocaman oldu. Bu Cal'i, doğumdaki isminin kullanılmasından bile daha çok sinir etti. "Ben senin şimdiye kadar tanıştığın tüm Gümüş kâhinlerinden daha uzağı, daha belirgin görüyorum. Ama söylemek zorunda olduklarımı dinleyip dinlememek senin seçimin. Gerçi en sonunda bana inanacaksın," diye ekledi göz kırparak. "Hapishaneyi ziyaret ettiğin sırada. Julian Jacos dostunuz, değil mi?"

Şimdi ikimizin de elleri titriyordu.

"Evet," diye mırıldandım, gözlerim umutla kocaman açılmıştı. "Hâlâ yaşıyor, değil mi?"

Jon'un gözleri yeniden camlaştı. Kendi kendine, anlamadığımız kelimeler mırıldanarak ara sıra başını sallıyordu. Masanın üstünde duran parmakları seğiriyor, toprağı sürermiş gibi masanın üstünde öne arkaya kıpırdanıyordu. *Bir şeyi itip çekiyor. Ama neyi?*

"Evet, yaşıyor. Ama idam tarihi belirlenmiş. Onun ve..." Duraksayarak düşündü. "Sara Skonos'un."

Sonraki dakikalar, biz sorularımızı sormadan Jon'un onları cevaplamasıyla çok tuhaf geçti. "Maven size yeni bir tuzak kurmak için yakında onların idamlarını duyurmayı planlıyor. Korros Hapishanesi'nde tutuluyorlar. Hayır, orası metruk değil, Tiberias; Gümüşleri hapsedmek için yeniden inşa edildi. Sessiz Taş'tan duvarlar, elmascam güçlendirmeler ve askeri muhafızlar. Hayır, bunların hepsi Julian ve Sara için değil. Hücresinde başka muhalifler de var; yeni kralı sorguladıkları ya da annesine karşı çıktıkları için hapsedilenler. Özellikle de Iral ve Lerolan Haneleri çok zorluk çıkardı. Ayrıca Yenikan mahkûmlar da Gümüşler kadar tehlikeli olabileceklerini kanıtlıyorlar."

"Yenikanlar mı?" diye sözünü kestim hızla anlatmaya devam eden Jon'un.

"Sizin hiç bulamadıklarınız, öldüğünü sandıklarınız. Gözlem ve inceleme için alındılar ama Lord Jacos onları incelemeyi reddetti. İknadan sonra bile."

Safram boğazıma yükseldi. İknanın tek anlamı vardı: İşkence.

"Acıdan daha kötü şeyler vardır, Bayan Barrow," dedi Jon hafifçe. "Yenikanlar artık Kraliçe Elara'nın merhametine kalmış dırıımdalar. Onları büyük bir... dikkatle kullanmaya niyetli." Gözleri Cal'e kaydı ve ikisi acı dolu bir bakışı paylaştılar. "Yeterli zamanları olursa kendi türlerine karşı Kraliçe'nin ve oğlunun kontrolünde birer silaha dönüşecekler. Bu çok, çok karanlık bir yol. Bunun gerçekleşmesine kesinlikle izin vermemelisiniz." Kırık ve kirli tırnakları, masanın kararmış ahşabında derin çentikler açtı. "Kesinlikle izin veremezsiniz."

"Julian ve diğerlerini kurtarırsak ne olacak?" Sandalyemde öne eğildim. "Bunu görebiliyor musun?"

Yalan söylese de bunu anlayamazdım. "Hayır. Sadece mevcut yolu görebilirim, ne kadar uzağa giderse gitsin. Örneğin, şimdi Pitarus tuzağından, sadece dört gün sonra ölmek için kurtulduğunuzu görebiliyorum. Korros'a saldırmak için çok uzun süre bekliyorsunuz. Ah, bekle, şimdi bunu sana söylediğim için değişti." Başka bir tuhaf ve üzgün gülümseme. "Humm."

"Bunlar saçmalık," diye homurdandı Cal elini benimkinden çekerek. Ayağa kalkarken patlamaya hazır bir fırtına gibi yavaş ve temkinliydi. "İnsanlar seninkiler gibi tahminleri dinleyip deliriyor, belirsiz geleceğin bilgisiyle mahvoluyorlar."

"Senin sözün dışında bir kanıtımız yok," diye araya girdi Farley. İlk defa Cal'le aynı fikirdeydi ve bu ikisini de şaşırttı. Sandalyesinden hızla ve sertçe ayağa kalktı. "Ve birkaç sihirbaz numarasından başka."

Sihirbaz numarası. Söyleyeceğimiz şeyleri tahmin etmek ve Farley'nin hareketlerini daha o yapmadan öngörmek sihirbaz numarası değildi. Ama Jon'un söylediklerinin inkânsız olduğuna inanmak kolaydı. Maven'ın benim ve Yenikanların hakkındaki yalanlarına herkes bu yüzden inanmıştı. Gücümü kendi gözleriyle görmüş olsalar da gerçek olan yerine anlayabilecekleri bir şeye inanmayı seçmişlerdi. Onlara bu aptallıklarını ödetecektim ama onlarla aynı hatayı da yapmayacaktım. Jon'la ilgili bir şey beni şaşırtıyor ve içimden bir ses, adama değilse de görülerine inanmamı telkin ediyordu. Bize anlatma nedeninin şerefle hiçbir alakası olmasa da söylediği her şey doğrudu.

Sinir bozucu gülümsemesi zayıflayarak hızlı ve öfkeli bir kaş çatışa dönüştü. "Tacın kan damlattığını görüyorum. Gök gürültüsü olmayan bir fırtına. Bir alev yatağında dönen gölgeler." Cal'in yanında sarkan eli titredi. "Kıyılarından taşan göller görüyorum, adamların hepsini yutuyor. Bir gözü kırmızı bir adam görüyorum, paltosu mavi, silahı tutuyor..."

Farley bir yumruğunu masaya indirdi. "Yeter!"

"Ona inanıyorum." Söylediklerim bana bile yabancı gelmişti.

Kendi arkadaşlarıma bile güvenemezken burada lanetli bir yabancıyla müttefik oluyordum. Cal bana sanki ikinci bir başım çıkmış gibi baktı,

sormaya cesaret edemediği soruyu adeta gözlerinden haykırıyordu. Sadece omuz silktim ve Jon'un kırmızı bakışlarının tenimi dağlayan ağırlığını görmezden geldim. Hepsi bana bakıyor, Şimşek Kız'ı dikkatle inceliyordu. Uzun zaman sonra ilk defa olmak istediğim lider gibi görünebilmek için ipekler ve Gümüş zırhları giyiyor olmayı diledim. Onun yerine eski püskü kazağımın içinde titriyor ve altındaki yara izlerini ve kemiklerimi saklamaya çalışıyordum. Damgamı göremediğine memnundum ama içimden bir ses, onun bunu çoktan bildiğini söylüyordu.

Kendine gel, Mare Barrow. Büyük bir kudretle çenemi kaldırdım, sandalyemde kıpırdandım ve sırtımı diğerlerine döndüm. Küllü ışığın altında Jon gülümsedi.

"Korros Hapishanesi nerede?"

"Mare..."

"Dönüş uçuşunda beni oraya bırakırsınız," diye patladım Cal'e, sözlerimin tokat gibi inmesini izlemeye zahmet etmeden. "Onların orada, Elara'nın kuklasına dönüşmelerine izin vermeyeceğim. Julian'ı da terk etmeyeceğim, bunu yeniden yapmayacağım."

Jon'un yüzündeki çizgiler derinleşti ve acıyla geçen onlarca yılı belli etti. Düşündüğümünden daha gençti ama gençliği kırışıklıklarının ve gri saçlarının altında gizlenmişti. Onu bu hale getirecek neler görmüştü? *Her şeyi*, diye düşündüm farkındalıkla. *Şimdiye kadar gerçekleşmiş korkunç ya da harika her şeyi. Ölümü, yaşamı ve arasındaki her şeyi.*

"Tam da tahmin ettiğim gibi birisin," diye mırıldandı ellerimi elleri arasına alarak. Derisinin altında damarları kırmızı kanla dolu, mavi ve mor renkte ağlar gibiydi. Bu görüntüyle rahatladım. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Ona ufak ama nazik bir gülümsemeyle baktım; elimden ancak bu geliyordu. "Hapishane nerede?"

"Yalnız gitmene izin vermeyecekler." Jon omzumun üstünden baktı. "Ama ikimiz de bunu biliyoruz, değil mi?"

Yanaklarını ısınarak kızardı ve başıyla onaylamak zorunda kaldım.

Bakışlarını masaya çevirmeden önce Jon da aynı şekilde başını salladı. Gözlerindeki hülyalı bakış geri döndü ve ellerini çekti. Sendeleyerek ayağa kalkarken bizim göremediğimiz bir şeyi izliyordu. Ardından havayı kokladı ve paltosunun yakasını kaldırırken bize de aynı şeyi yapmamızı işaret etti.

“Yağmur,” diye uyardı tepemizdeki çatıya damlalar düşmeden saniyeler önce. “Yürümek zorunda olmamız çok kötü.”

Sel gibi yağmurun altında ve çamurun içinde yürümek zorunda kaldığımızdan jete ulaştığımızda kendimi ıslak bir sıçan gibi hissediyordum. Jon bizi sabit bir tempoda yürütmüştü ama birkaç kere, kendi deyimiyle “bir şeyleri hizalamak için” bizi yavaşlatmıştı. Ne demek istediğini, jet göründükten birkaç saniye sonra anladım. Gareth yavaşlayan bir ıslak giysi ve kan meteoru halinde gökten düştü. Yere nazıkçe çarptığında kollarının arasında bebeğe benzeyen bir bohça vardı ve bebek gözlerimizin önünde dönüştü. Dadı yere sertçe basarken sendeleyerek yaşlı dizlerinden birinin üstüne düştü. Shade hemen onun yanına koşarak kadını tutarken Farley de Gareth’in kolunu kendi omzuna attı. Adam kan damlayan yaralı bacağına dengelemek için ağırlığını memnuniyetle Farley’ye verdi.

“Pitarus’ta pusuya düştük,” diye homurdandı acıyla karışık bir öfkeyle. “Dadı yara almadan kaçtı ama benim etrafımı sardılar. Kaçmadan önce şehir duvarını yıkmak zorunda kaldım.”

Jon bize takip edilmeyeceklerini söylemiş olsa da kararan göğe bakmadan edemedim. Sürüklenen her bulut bir jet gibi görünüyordu ama uzaktaki gök gürültülerinin titreşimlerinden başka bir şey görüp duyamıyordum.

“Gelmiyorlar, Bayan Barrow,” dedi Jon yağmurun altında. Çılgın gülümsemesi geri dönmüştü.

Gareth kafa karışıklığıyla ona baktı ama başıyla onayladı. “Takip edildiğimizi sanmıyorum,” dedi ve acıyla inledi.

Farley tutuşunu ayarlayarak, Gareth'in neredeyse tüm ağırlığını kendi üstüne aldı. Jete doğru ilerlerken ona yardım etse de tüm dikkati Jon'un üstündeydi. "Küçük canavar da orada mıydı?"

Gareth başıyla onayladı. "Gözcüler oradaydı, yani Kral da çok uzakta olamaz."

Farley küfretti ama kime kızgın olduğunu bilmiyordum; arkadaşlarımızı tuzağa düşürdüğü için Maven'a mı yoksa haklı çıktığı için Jon'a mı?

"Bacağı olduğundan daha kötü görünüyor," diye seslendi Jon yağmurda. Farley'nin yardımıyla rampayı çıkıp uçağa binen Gareth'i işaret etti. Ardından parmağını hâlâ Shade'e yaslanmış duran Dadı'ya çevirdi. "O da çok yorgun ve üşümüş durumda. Battaniyeler işini görür."

"Ben sarıp sarmalanacak ve bir kenara koyulacak bir bunak değilim," diye söylendi Dadı. Olabildiğince hızlı ayağa kalkarak Jon'a öfkeli bir bakış attı. "Bırak da yürüteyim Shade yoksa seni fırçalamak zorunda kalacağım."

"Emredersin, Dadı," diye mırıldandı Shade. Kadın kasıla kasıla yanından yürüyerek geçerken sırtıtmamak için direniyordu. Dadı'ya yeterince alan tanısa da acil bir durumda uzanıp tutabileceği bir mesafede kaldı. Dadı jete gururla ilerlerken baston yutmuş gibi dimdikti.

"Bunu bilerek yaptın," diye homurdandı Cal, Jon'a omuz atarak yanından geçerken. Jon kahkaha atığında dönüp bakmadı bile.

"Ve işe de yaradı," dedi sadece benim duyabileceğim bir şekilde.

Adama değil, görüye güven. İyi bir dersti. "Cal zihin oyunlarından hoşlanmaz," diye uyardım elimi kaldırarak. Bir şimşek kıvılcımı parmağımdan aşağı dolandı. Çok açık bir tehditti. "Ben de."

"Ben oyun oynamam." Jon omuz silkerek parmağını başının yan tarafına hafifçe vurdu. "Küçük bir çocukken bile oynamazdım. Bu şeyle rekabete girmek biraz zor, anlarsın ya..."

"Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum, Bayan Barrow." Daha önceden rahatsız edici gelen sakın gülümsemesi artık sinir bozucu olmaya baş-

lamıştı. Topuklarımın üstünde dönerek jete doğru ilerlemeye başladım ama birkaç hızlı adımdan sonra Jon'un peşimden gelmediğini fark ettim.

Yağmura bakıyordu ama gözleri parlak ve kocaman açılmıştı. Bir görü görmüyordu. Sadece dikiliyor, soğuk havanın ve tenindeki külleri akıtan temiz suyun keyfine varıyordu.

"Ben burada sizden ayrılıyorum."

Çalışmaya başlayan jetin titreşimlerini göğüs kafesinde hissettim ama şu anda çok uzak ve önemsiz geliyordu. Tek yapabildiğim Jon'a öylece bakmaktı. Yağmur fırtınasının loş ışığında sanki solup gidiyormuş gibi görünüyordu. Kül gibi gri, yağmur gibi gri, ikisi gibi kısa ömürlü.

"Hapishaneyle ilgili bize yardım edeceğine düşünmüştüm." Sesimden çaresizlik akıyordu ve ben de buna izin verdim. Jon bunu umursamamış gibi görününce başka bir taktik denedim: "Maven seni de avlayacak. Hepimizi öldürüyor; fırsat bulursa seni de öldürür."

Bu onu öyle bir güldürdü ki neredeyse iki büküm oldu. "Öleceğim anı bilmediğimi mi düşünüyorsun? Biliyorum, Bayan Barrow ve Kral'ın elinden olmayacağını da biliyorum."

Sinirle dişlerimi gıcırdattım. *Nasıl ayrılabilir? Diğerleri hep savaşmayı seçti. Neden o da seçmiyor?* "Seni bizimle gelmeye zorlayabileceğimi biliyorsun."

Gri yağmurun altında şimşegim iki kat daha parlaktı. Mor-beyaz renklerde, parmaklarımın arasında tıslayarak dolanıp omurgama zevk titreşimleri gönderiyordu.

Jon yeniden gülümsedi. "Yapabileceğini biliyorum ve yapmayacağını da biliyorum. Ama cesur ol, Bayan Barrow. Yeniden karşılaşacağız." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Evet, evet karşılaşacağız."

Sadece söz verdiğim şeyi yapıyorum. Ona bir şans tanıyorum. Yine de onu jete sürüklememek için kendimi çok zor tutuyordum. "Sana ihtiyacımız var, Jon!"

Çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Her adımıyla onu görmem biraz daha zorlaşıyordu. "İhtiyacın yok; bu konuda bana güven! Sana son olarak talimatları vereyim: Sirakas'ın eteklerindeki Küçük Kılıç Gölü'ne

uçun. Orada bulduğunuz şeyi koruyun, yoksa hapisteki arkadaşlarınızı ölmüş bil."

Sirakas, Küçük Kılıç Gölü. Bunları ezberleyene kadar içimden tekrarladım.

"Yarın değil, bu gece değil; hemen, şimdi. Şimdi uçmak zorundasınız."

Jetin kükremesi, havanın kendisi gerginlikle titreyene kadar yükseldi. "Orada ne arayacağız?" diye bağırdım, yağmurdan korunmak için elimi gözlerime siper ederek. Gri adamın silüetini son kez görebilmek için gözlerimi kısarak baktım.

Yağmurun içinden, "Görünce anlayacaksınız!" diyen sesi duyuldu. "Ve Diana'ya da şüpheye düştüğünde, aradığı cevabın *evet* olduğunu söyle."

"Ne cevabı?" Ama azarlarcasına parmağını salladı.

"Kendi kaderine odaklan, Mare Barrow."

"Neymiş benim kaderim?"

"Yükseleceksin. Ve yalnız yükseleceksin." Sözleri bir kurt uluması gibi yankılandı. "Neye dönüşeceğini görebiliyorum. Şimşek olmaktan çıkıp bizzat fırtınaya dönüşeceksin. Tüm dünyayı yutacak bir fırtınaya."

Bir an gözleri parlıyormuş gibi göründü. Griliğin ortasındaki kızılık beni yakıp geçti ve her türlü geleceğe baktı. Dudakları o sinir bozucu gülümsemeyle kıvrılırken gümüşü ışığın altında dişleri parıladı. Bir an sonra gitmişti.

Ayaklarımı yere vura vura jete tek başıma bindiğimde, Cal öfkemin yatışmasını bekleyecek kadar sağduyulu davrandı. Öfkemden daha baskın olan tek duygu çaresizlikti. *Yalnız yükseleceksin. Yalnız.* Tırnaklarımı avuçlarıma batırarak üzüntümü acıyla gidermeye çalıştım. *Kader değişebilir.*

Farley, Cal kadar ince düşünceli değildi. Elleri yapış yapış kırmızı kanla kaplanmış halde Gareth'in bacağına bandajlarken başını kaldırıp bana bakarak alayla sırttı. "İyi bari, yaşlı kaçığa ihtiyacımız yoktu zaten."

"Yaşlı kaçıkla bu savaş hemen kazanabilirdik." Shade karanlık bir bakışla kadının koluna hafifçe vurdu. "Onun yeteneğiyle neler yapılabileceğini bir düşünsene."

Cal, pilot koltuğundan dik dik baktı. “Yeteri kadar yaptı.” Öfkeden kudurur halde yanındaki koltuğa yerleştiğim sırada beni izledi. “Gerçekten de bizim gibi insanlar için yapılmış gizli bir hapishaneye öylece dalmamızı mı istiyorsun?”

“Julian’ın ölmesini mi tercih edersin?” Cevap yerine uzun bir tıslama geldi. “Benim düşündüğüm de buydu.”

Jeti kalkışa hazırlarken, “Pekâlâ o zaman,” diyerek iç geçirdi. Altımızdaki tekerlekler engebeli yolda zıplayarak ilerlemeye başladı. “Yeniden toplanmalıyız ve birlikte bir plan yapmalıyız. İsteyen herkes gelebilir ama çocuklar olmaz.”

“Evet, çocuklar olmaz,” diye onayladım. Luther’i ve Çentik’teki diğer Yenikan çocukları düşündüm. Dövüşemeyecek kadar küçük olmaları, Maven’ın avından sağ kurtulacakları anlamına gelmiyordu. Arkada bırakılmaktan hoşlanmayacaklardı ama Cal’in onları ne kadar önemseydiğini biliyordum. Hiçbirinin silah namlusuyla karşı karşıya kalmasına izin vermeyecekti.

“Ne hakkında konuşuyorsanız ben de varım.” Farley’nin arkasından başını uzatan Gareth bacağındaki ağrı yüzünden dişlerini sıkıyordu. “Gerçi yine de ne için söz verdiğimi bilmek isterim.”

Dadı kemikli eliyle ona dalga geçercesine hafifçe vurdu. “Sadece bacağından vurulmuş olman dikkatini veremeyeceğin anlamına gelmez. Bir hapis kaçıışı planlıyoruz.”

“Çok haklısın Dadı,” diye onayladı Farley. “Ayrıca bana kalırsa boşa kürek çekiyoruz. Bir delinin sözüne göre hareket ediyoruz.”

Bu, Dadı’nın şakalaşmalarını bile susturdu. İhtiyar kadın bana sadece bir büyükannenin başarabileceği bakışlarla dik dik baktı. “Bu doğru mu, Mare?”

“*Delî* biraz sert oldu,” diye mırıldandı Shade ama herkesin düşündüğü şeyi de inkâr etmedi. Jon’a sadece ben inanıyordum ve hepsi de benim bu inancımı takip edecek kadar bana güveniyordu. “Pitarus ve diğer konularda haklı çıktı. Hapishane hakkında neden yalan söyleysin ki?”

Yükseleceksin ve yalnız yükseleceksin.

"Yalan söylemedi!"

Bağınışım hepsini susturunca kalan tek ses, motorların uğultusu oldu. Uğultu tanıdık bir kükremeye yükseldi, jet titredi ve altımızdaki pistten yükseldik. Pencerelere vuran yağmurdan dışarıyı görmek imkânsızdı ama Cal bizi düşürmeyecek kadar ustaydı. Birkaç dakika sonra koyu gri bulutların içinden geçerek parlak öğle güneşine çıktık. Sanki üstümüzden koca bir yük kalkmıştı.

"Bizi Küçük Kılıç Gölü'ne götür," diye mırıldandım. "Jon orada bir şey bulacağımızı söyledi, bize yardımcı olacak bir şey."

Yeni itirazlar bekledim ama hiç kimse bana karşı çıkmaya cesaret edemedi. Metal bir tüpün içinde uçarken Şimşek Kız'ı sinirlendirmek akıllıca olmazdı.

Gök aşağıdaki bulutlarda gürliyor, yağmur fırtınasının içinde şimşekler çakıyordu. Güçlü şimşekler toprağa düşerken her birini sanki benim bir uzantımmış gibi hissediyordum. Akıcı ama cam kadar keskinlerdi, yollarına çıkan her şeyi yakıp geçiyorlardı. Küçük Kılıç çok uzakta değildi, fırtınanın kuzey ucundaydı ve açılmaya başlayan gökyüzünü ayna gibi yansıtıyordu. Cal aşağıdaki gölün çevresindeki ağaçlı tepeye gizlenmiş pisti görene dek varlığımızı gizlemek için bulutların içinde yüksekte ve derinden bir tur attı. Ne aradığıma dair hiçbir fikrim olmasa da jet yere konar konmaz koltuğumdan fırladım.

Göle ulaşmak için hevesle rampadan aşağı koşarken Shade de tam arkamdaydı. Hafızam beni yanıltmıyorsa göl bir kilometre kuzeydeydi ve kendimi içimdeki pusulaya bıraktım. Ancak ağaçların başladığı yere kadar ulaşabilmişim ki tanıdık bir ses beni olduğum yerde dondurdu.

Bir silahın klik sesi.

YİRMİ İKİ

Kız silahı yanlış tutuyordu. Bunu ben bile biliyordum. Parlak siyah metalden yapılmış, neredeyse otuz santim uzunluğunda namlusu olan silah onun için çok büyüktü. Titrek, zayıf bir genç kızıdan çok, eğitilmiş bir askere uygundu. *Bir asker*, diye düşündüm soğuk bir farkındalıkla. *Bir Gümüş*. Bu silah, uzun zaman önce Güneş Sarayı'nın derinliklerindeki hücrelerde bir Gözcü'nün beni vurduğu silahın benzeriydi. O gün mermi, bir çekiç darbesi gibi inmiş, doğruca omurgama isabet etmişti. Julian ve onun kontrolündeki bir kan şifacısı olmasaydı ölebilirdim. Yeteneğime rağmen avuçlarımı teslim olurcasına açarak ellerimi kaldırdım. Ben Şimşek Kız'dım ama kurşungeçirmez değildim. Ancak kız bunu teslimiyet yerine tehdit olarak algılayıp gerildi ve tetiğin çok yakınında duran parmağı titredi.

"Kınıldama," diye tısladı bana bir adım daha yaklaşmaya cesaret ederek. Ağaç gövdelerinin koyu kahverengini anımsatan teniyle ormanda mükemmel bir şekilde gizlenebilirdi. Yine de gözaklarındaki minicik, kırmızı damarları görebildim. *Kızıl*. "Bunu sakın aklından bile geçirme."

"Kınıldamayacağım," dedim başımı eğerek. "Ama onun adına konuşamam."

Aklı karışarak kışları çatıldı. Korkacak zamanı bile olmadı. Shade kızın arkasında belirerek askeri ustalıkta bir tutuşla kızı yakaladı. Kızın elinden düşen silahı kayalık zemine çarpmadan önce havada yakaladım. Kız mücadele ediyor, hırlıyordu ama Shade'in kolu kızın başının arkasında sabitlendiğinden dizlerinin üstüne çökmekten başka çaresi kalmadı. Shade de onunla çökerek kızı sabit tutarken dudakları ciddiyetle ince bir çizgi haline gelmişti. Cılız bir kız onun dengi değildi.

Tabanca elime yabancıydı. Benim silah olarak seçeceğim bir şey değildi ve daha önce tek bir atış bile yapmamıştım. Buna neredeyse kahkaha atacaktım. Bir silah bile ateşlemeden bu noktaya kadar gelebilmişim.

"O Gümüş ellerini çek üstümden!" diye kükredi kız, Shade'in tutuşuyla boğuşurken. Güçlü değildi ama uzun ve ince kaslarıyla çevikti. Onu sabit tutmaya çalışmak, bir yılanbalığını tutmaya benziyordu. "Geri dönmeyeceğim, hayır! Ölürüm daha iyi!"

Bir elimle hâlâ tabancayı tutarken diğerinde kıvılcımlar parıldadı. Şimşegimin görüntüsüyle kız anında donakaldı. Sadece korkuyla büyüyen gözleri hareket ediyordu.

Kuru ve çatlamış dudaklarını yaladı. "Seni tanıdığımı biliyordum."

Cal yanıma gelmeden hemen önce sıcaklığı beni sardı. Parmak uçları korkuyla mavi mavi yanıyordu ama kızı gördüğünde alevleri söndü.

"Sana bir hediyem var," diye mırıldandım silahı avcuna bırakırken. Benim gördüğüm şeyi görünce Cal'in gözleri parıldadı.

"Bunu nasıl ele geçirdin?" diye sordu kızın yüzüne bakmak için dizlerinin üstüne çömelerek. Tavırları soğuk ve sertti; onu en son birini sorgularken izlediğim günü hatırladım. Farley'nin çılgınlıkları ve donmuş kanı aklıma geldikçe hâlâ midem bulanıyordu. Kız cevap vermeyince Cal'in tüm kasları gerildi. "Bu silahı nasıl ele geçirdin?"

Kız kıvranarak, öfkeyle, "Onu aldım!" diye cevapladı. Hareketiyle eklemleri çatırdadı.

Bu sesle ırkıldım ve ağabeyimle göz göze geldim. "Bırak onu, Shade. Sanırım bunu güzellikle halledebiliriz."

Başıyla onayladı ve kıpırdanıp duran kızı serbest bıraktı. Kız öne doğru sendeledi ama yüzünü toprağa çarpmadan önce toparlandı. Cal'in yardım etmek için uzattığı elinden kaçtı. "Sakin bana dokunma, Lordcuk." Isıracakmış gibi açtığı ağzında dişleri parlıyordu.

"Lordcuk mu?" diye mırıldandı Cal, kız kadar akıllı karışmıştı.

Kızın tepesinde dikilen Shade bir şey hatırlayarak gözlerini kıstı. "Lordcuk. Soylu lordlar... Gümüşler. Bu kenar mahalle argosu," diye açıkladı bize. "Hangi kasabadansın?" diye sorarken ses tonu Cal'inkinden daha kibardı. Bununla onu hazırlıksız yakaladı ve kızın Shade'e bakan siyah gözleri korkuyla açıldı. Ama sonra bakışlarını bana çevirdi, parmaklarımın arasında dolaşan kıvılcımlardan büyülenmiş gibiydi.

"Yeni Kent," diye cevapladı sonunda. "Beni Yeni Kent'ten aldılar."

Yere çöküp ona bakma sırası bendeydi. Benim tam zıddım gibi görünüyordu. Ben kısayken o uzun ve incedi, benim kahverengi saçlarım uçlara doğru açılarak grileşirken onun örgülü saçları parlak ve siyahtı. Benden daha küçüktü, bunu yüzünden anlayabiliyordum. On beş ya da on altıydı ama gözleri kısa hayatında gördüğü şeylerin yorgunluğunu taşıyordu. Parmakları uzun ve eğri büğrüydü, belki de makineler tarafından defalarca kırılmıştı. Yeni Kent kenar mahallelerinden geliyorsa bir teknisyen olmalıydı; fabrikalarda ve duman altındaki şehrin montaj hatlarında çalışmaya mahkûm edilmişti. Boynunda dövmeleler vardı ama Crance'in çapa dövmesi gibi aşırı değildi. *Numaralar. YK-MTKİ 188907*. Büyük ve kalın harfler, beş santim yüksekliğindeydi ve boğazının yarısını kaplıyordu.

"Pek güzel sayılmaz, değil mi Şimşek Kız?" diye alay etti bakışlarımı fark ederek. Küçümsemesi tıpkı yılanın dişlerinden damlayan zehir gibiydi. "Ama sen çirkin şeylerle zaman kaybetmezsin."

Ses tonu beni sınırlendirdi ve ona ne kadar çirkinleşebileceğimi göstermek istedim. Bunun yerine saraydaki eğitimime uydum ve bana defalarca yapılan şeyi yaptım. Yüzüne karşı sırtarak sessizce güldüm.

Burada kartlar benim elimdeydi ve onun da bunu bilmesi gerekiyordu. Tepkimden rahatsız olarak yüzünü buruşturdu.

"Bunu bir Gümüş'ten mi aldın?" diye ısrar etti Cal, tabancayı göstererek. İnanmadığı ses tonundan belliydi. "Sana kim yardım etti?"

Kız, "Hiç kimse yardım etmedi. Bunu ilk elden biliyor olmalısın," diye karşılığı yaptırdı. "Her şeyi kendim yapmak zorunda kaldım. Muhafız Eagrie geldiğimi bile görmedi."

"Ne?" Beni şaşkınlıkla nefesimi tutmaktan alıkoyan tek şey Leydi Blonos'la yaptığımız derslerdi. Eagrie Hanesi'nden bir asker. Kâhinler Hanesi. Jon'dan daha zayıf olsalar da içlerinden herhangi biri yakın geleceği görebilirdi. Onların haberi olmadan bırak bir Kızıl kızı, bir Gümüş'ün bile onlara saldırmaması neredeyse imkânsızdı. *İmkânsız*.

Kız sadece omuzlarını silktili. "Gümüşlerin sert olacağını düşünürdüm ama kız benim için hiçbir şeydi. Ayrıca planladıkları her neyse, hücremde onu bekleyip durmaktansa dövüşmek daha iyiydi."

Hücre.

Neden bahsettiğini anladığımda topuklarımın üstünde arkaya sendeledim. "Sen Korros Hapishanesi'nden kaçtın."

Gözleri benimkilerle buluştu, alt dudakındaki hafif titreme, öfkeli görünüşünün altından sızan tek korku belirtisiydi.

Cal dirseklerimden tutarak dengemi korumama yardım etti. "Adın ne?" diye sordu daha nazik bir ses tonuyla. Kıza ürkek bir hayvanmış gibi davranınca onu daha da kıskırttı.

Kız hızla ayağa kalktı, yumruklarını o kadar sıkımuştı ki uzun yıllar fabrikada çalışmaktan yara izleriyle dolmuş kollarındaki damarlar kabarmıştı. Gözleri kısıldı ve bir anlığına fırlayıp kaçacağını düşündüm. Bunun yerine ayaklarını çamurun içine gömdü ve sırtını gururla dikleştirdi.

"Benim adım Cameron Cole ve kusura bakmazsanız kendi yoluma gideceğim."

Benden daha uzundu ve saraydaki leydiler kadar zarif ve hoştu. Tamamen ayağa kalktığımda başım çenesine anca geliyordu ama göz-

lerinde hâlâ korku parıltısı vardı. Benim kim ve ne olduğumu kesinlikle biliyordu.

"Cameron Cole," diye tekrarladım. Julian'ın listesi kızın adı ve bilgileriyle birlikte zihnime doldu. Ve Liman Körfezi'nde bulduğumuz daha detaylı kayıtlar. Hatırladıklarımı hızlı ve kendimden emin bir tavırla tekrarlarken kendimi Ada gibi hissettim: "Doğum: 3 Ocak 305, Yeni Kent. Meslek: Küçük İmalat Sektörü, Montaj ve Tamir'de sözleşmeli mekanik çırac. Adres: Birim Kırk Sekiz, On İkinci Blok, Mesken Mıntıkası, Yeni Kent. Kan grubu: Uygulama dışı. Gen mutasyonu, tür bilinmiyor." Ağzı açılarak kısa bir nefes aldı. "Bunlar doğru mu?"

Başını onaylarcasına belli belirsiz sallayabildi. Fısıltısı ise daha da zayıftı: "Evet."

Shade hafifçe ısılk çaldı. "Kahretsin, Jon," diye mırıldandı başını sallayarak. Ben de ona hak verircesine başını salladım. Bizi buraya bir şeyi değil, *birini* bulmanız için göndermişti.

"Sen bir Yenikan'sın, Cameron. Tıpkı Shade ve benim gibi. Gümüş yeteneklerine sahip bir Kızıl. Seni Korros'a kapatmalarının ve oradan kaçabilmenin sebebi de buydu. Sahip olduğun yetenek her neyse seni kurtardı ve böylece bizi bulabildin." Yenikan kardeşimi kucaklamak için ona doğru bir adım attım ama o benden uzaklaştı.

"*Sizi* bulmak için kaçmadım," dedi tükürtürcesine.

Onu rahatlatmak için elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. O kadar adam toplama görevinden sonra kelimeler ağzımdan kolayca dökülmüştü. Ne diyeceğimi ve onun nasıl tepki vereceğini tam olarak biliyordum. Bu her zaman aynıydı. "Bizimle gelmek zorunda değilsin ama o zaman yalnız ölürsün. Kral Maven'ın seni yeniden bulacağından şüphelen olmasın..."

Beni şaşırtarak geriye doğru bir adım daha attı. Başını reddedercesine sallarken alayla dudak büktü. "Ben Boğaz'dan başka bir yere gitmiyorum ve ne sen ne de şimşegin beni durduramayacaksınız."

"Boğaz mı?" diye sordum afallayarak.

Cal yanında elinden geldiğince medeni davranmaya çalışıyordu. Ama elinden gelen yeterince iyi değildi.

"Aptallık," diye patladı. "Boğaz'da senin bildiğinden çok daha fazla Gümüş var ve her biri seni tutuklamak ya da gördüğü anda öldürmek üzere emir almış durumda. *Şanslıysan* seni hapishaneye geri götürürler."

Kızın dudaklarının kenarı seğirdi. "Boğaz'da ikiz erkek kardeşim ve onun gibi, doğrudan mezarlarına yürüyen beş bin kişi daha var. Beni hapse tıkmalarına neden olan şey olmasa beni de almışlardı. Siz kendi halkınızı terk etmekte bir sakınca görmüyor olabilirsiniz ama ben bunu *yapmayacağım*."

Sert ve hızlı hızlı nefes alıyordu. Neredeyse zihninde ölçüp biçtiği seçenekleri görebiliyordum. Okuması kolay biriydi, düşünceleri ve duyguları yüzünden açıkça belli oluyordu. Ağaçlara doğru hızla koşmaya başladığında şaşırmadım. Onu takip etmedik ama Shade ve Cal'in beni izlediğini, bir sonraki adımımızı söylememi beklediğini hissediyordum.

Herkese bir seçim şansı vereceğimi söylemiştim kendime. Ona çok ihtiyacımız varken bile Jon'un gitmesine müsaade etmiştim. Ancak içimden bir ses, Cameron'a çok daha fazla ihtiyacımız olduğunu ve böylesi büyük bir kararda onun seçimine güvenemeyeceğimi söylüyordu. Yeteneği ne olursa olsun, ne kadar önemli olduğunun farkında değildi. Bir şekilde Korros'tan kaçabilmişti ve bizi de içeri sokacaktı.

"Yakalayın onu," diye fısıldadım ama bu bana hiç doğru gelmiyordu.

Shade sert bir baş sallamasıyla yok oldu. Ormanın derinliklerinde Cameron çığlık attı.

Cameron'ın karşısında oturup ona göz kulak olabilmek için Farley'yle yer değiştirmek zorunda kalmıştım. Elleri boştaki bir emniyet kemeriyle bağlanarak koltuğa sıkıca sabitlenmişti. Şimdiki yüksekliğimizde bu yeterli bir önlem olabilirdi. Ama ben işimi şansa bırakmak istemiyordum. Belki de uçabilir ya da jetten aşağı atlayıp sağ kalabilirdi. Her ne kadar Çentik'e geri dönüş süremizi çok ihtiyacım olan uykuyla değerlendirmek istesem de gözlerimi açık tutup kızın ters bakışlarına aynı sertlikle karşılık ver-

meye çalıştım. *Yanlış seçim yaptım*, diye tekrarlıyordum içimden yükselen suçluluğa karşı. *Ona ihtiyacımız var ve kaybedilemeyecek kadar değerli.*

Kızın yanında oturan Dadı gevezelik ediyor, kendi hayat hikâyesiyle ve Çentik'ten hikâyelerle kızı eğlendiriyordu. Her zaman yaptığı gibi torunlarının eski fotoğraflarını da çıkarmasını bekledim ama Cameron hiçbirimizin beceremediği kadar dimdik oturmaya devam etti. Nazik, yaşlı kadın bile somurtup duran ve sessizce ayaklarına bakan kıza ulaşamamıştı.

Sonunda görmezden gelinmekten sıkılan Dadı, "Senin yeteneğin ne tatlım? İnsanüstü süper kabalık mı?" diye dalga geçti.

Bu, en sonunda Cameron'ın bakışlarını yerden kaldırıp başını çevirmesini sağladı. Alayla karşılık vermek için ağzını açtığında karşısında yaşlı bir kadın yerine kendisini buldu. "Çüş, yok artık!" diyerek varoş küfürlerinden etti. Gözleri kocaman açılmıştı ve bağlı ellerini kıpırdatarak serbest kalmaya çabalıyordu. "Bunu benden başka gören var mı?"

Sırıtmamı gizlemeye gerek bile duymadan kendi kendime karanlık bir şekilde güldüm. Konuşması için korkutma işini Dadı'ya bıraktım. "Dadı görünüşünün değiştirebiliyor," dedim kıza. "Gareth yerçekimiyle oynayabiliyor." Gareth uçağın iç duvarına sabitlenmiş derme çatma yatağından el salladı. "Geri kalanımızı da zaten biliyorsun."

"Ben işe yaramazım," dedi Farley oturduğu yerden. Elinde döndürüp durduğu bıçak ne kadar yanıldığının kanıtıydı.

Cameron alayla güldü, gözleri parlak bıçaktaydı. "Tıpkı benim gibi." Sesinde birazcık bile üzüntü yoktu.

"Bu doğru değil." Yanımda duran Julian'ın defterini okşadım. "Unut-tuysan hatırlatayım, sen bir kâhini atlatmayı başardın."

"Pekâlâ, bu şimdiye kadar yaptığım tek şeydi ve bundan sonra da yapacağım son şey olacak." Kollarının çevresindeki bağları çektiyse de çıkaramadı. "Bir hiçi yakaladım, Şimşek Kız. Zamanını benimle harcamak istemezsin."

Başka birinden gelse bu üzücü bir durum gibi görünürdü ama Cameron bundan daha zekiye. Ne yaptığını görmediğimi düşünüyordu. Ama ne söylerse söylesin, kendini ne kadar işe yaramaz göstermeye çalışırsa

çalışsın ona inanmıyordum. Adı listedeydi ve bu bir hata değildi. Belki henüz ne olduğunu bilmiyordu ama bunu kesinlikle bulacaktık. Ayrıca kör de değildim. Onun meydan okuyan bakışlarına karşılık verdiğim sırada gizli oyununun farkında olsam da beni kandırdığını düşünmesine izin veriyordum. Fabrikadan antrenmanlı, yetenekli elleri yavaş ama etkili hareketlerle bağlarını çözmeye çalışıyordu. Gözümü ondan ayırırsam bağlarından kurtulması uzun sürmeyecekti.

“Korros’u hepimizden daha iyi biliyorsun.” Ben konuşurken Dadi kendi görüntüsüne dönmüştü. “Bu benim için yeterli.”

“O halde burada bir de zihin okuyucun olmalı. Çünkü ağzımdan kahrolası tek kelime alabilmenin tek yolu bu.” Ayaklarımın dibine tüküreceğini düşündüm.

Tüm çabalarımaya rağmen sabrımın taşıdığını hissediyordum. “Ya işe yaramıyorsun ya da direniyorsun. Birinden birini seç.” Ses tonuma şaşırarak tek kaşını kaldırdı. “Yalan söyleyeceksen belki de bunu daha düzgün yapmalısın.”

Ağzının bir kenarı istemediği bir gülüşle, istemsizce kıvrıldı. “Senin bunu çok iyi bildiğini unutmuşum.”

Çocuklardan nefret ediyorum.

“O kadar da mağrur davranma,” diye bastırdı, kelimeleri hançer gibi fırlatarak. Bir tek onun sesi ve jet motorlarının uğultusu duyuluyordu. Diğerleri, özellikle de Cal büyük bir dikkatle bizi dinliyordu. “Her ne kadar bize emirler yağdırmaya çalışsan da artık soylu bir leydicik değilsin. Bir prensçikle yatıyor olman seni herkesin kraliçesi yapmaz.”

Tepemizde titreşen ışıklar öfkemin tek belirtisiydi. Göz ucuyla, Cal’in jetin kontrollerini daha sıkı kavradığını gördüm. Tıpkı benim gibi o da sakın ve mantıklı kalmaya çalışıyordu. Ama bu sürtüğünü çok zorlaştırıyordu. *Jon bunun yerine bize neden bir harita yollamadı ki?*

“Cameron, bize o hapishaneden nasıl kaçtığını anlatacaksın.” Leydi Blonos burada olsa soğukkanlılığımla gurur duyardı. “Oranın neye benzediğini, hücrelerin ve muhafızların nerede olduğunu, mahkûmları ne-

rede tuttuklarını, hatırladığın her şeyi *kahrolası* son çiviye kadar bize anlatacaksın. Yeterince açık mı?"

Saç örgülerinden birini omzunun arkasına attı. Eli kolu bağlıyken yapabildiği tek hareket buydu. "Bundan benim ne çıkarım olacak peki?"

"Masumiyet." Derin bir nefes aldım. "Ağzım kapalı tutmaya devam edersen tüm o mahkûmları kaderlerine terk edersin." Jon'un lanetli bir uyarıya benzeyen sözleri beynimde yankılandı. "Ölüme ya da daha kötüsüne. Seni bunun suçluluk duygusundan kurtarıyorum." *Benim çok iyi bildiğim suçluluk duygusundan.*

Omzumda hafif bir baskı hissettim. Shade'di. Yanımda olduğunu hissetmem için bana doğru eğilmişti. Kan ve yoldaşlık bağıyla bağlı olduğum ağabeyim; zaferi de utancı da paylaşabileceğim biri daha.

Ancak Cameron mantıklı bir insanın yapacağı gibi bunu kabul etmek yerine daha da öfkelen-di. Yüzü yaşadığı duygu fırtınasıyla karardı. "Bunu söyleyecek kadar yüz­süz olabildiğine inanamıyorum. Siperlere mahkûm ettiğin o kadar insanı terk ettikten sonra hem de."

Cal'in sabrı taşı. Yumruğunu sertçe koltuğun koluna indirdi. Ses jette kabaca yankılandı. "Bu onun emri değildi!.."

"Ama sizin suçunuzdu. Senin ve kırmızı fularlı aptal sıçan sürünü-zün." Farley'ye pis pis bakarak sert bir karşılık vermesini engelledi. "*Bizim* ailelerimizle, *bizim* hayatlarımızla kumar oynayıp sonra da ormana kaçıp saklanıyorsunuz. Şimşek Kız'ın değerli zamanını harcamasına geçecek kadar *özel* olduğunu düşündüğünüz kişileri kurtararak bir çeşit kahraman olduğunuzu sanıyorsunuz. Bahse girerim kenar mahallelerden ve fakir köylerden öylece geçip gidiyorsunuzdur. Bahse girerim bize yaptıklarınızı görmüyorsunuzdur bile." Öfkesinin artmasıyla yanakları kıpkırmızı oldu. Ona bakakalmaktan başka bir şey yapamadım. "Yenikan-lar, gümüşkanlar, kızılkanlar, hepsi de birbirinin aynı, birbirinin tekrarı. Özel olan bazıları, geri kalanlardan daha iyi durumda olan bazıları ve hâlâ hiçbir şeyi olmayanlar."

Dehşet hissi midemde bir dalga gibi çalkalandı. "Ne demek istiyorsun?"

"*Bölünme*. Birini diğerine üstün görme. Sizin gibi olanları bulmaya, onları eğitip kendi savaşınıza katmaya çalışıyorsunuz. Kendi istedikleri için değil, *sizin* onlara ihtiyacınız olduğu için. Peki ya savaşa giden diğer çocuklara ne olacak? Onları hiç umursamıyorsunuz bile. Başka bir ayaklı priz için hepsini satarsınız."

Işıklar yeniden titreşti, bu sefer öncekinden daha hızlıydı. Jet motorlarının kör edici hızına rağmen her dönüşünü hissediyordum. Bu his delirticiydi. "İnsanları Maven'dan kurtarmaya çalışıyorum çünkü Maven, Yenikanları birer silaha dönüştürecek ve bunun sonunda *daha fazla* ölüm, *daha fazla* kan..."

"Sen de tam olarak *onların* yaptığı şeyi yapıyorsun." Bağlı elleriyle Cal'i işaret etti. Sinirle titriyorlardı. Bu hissi biliyordum ve parmaklarımdaki öfke titremelerini gizlemeye çalıştım.

"Mare." Cal'in uyarısını gümbürdeyen nabzımdan dolayı güçlkle duydum.

Cameron zehir saçıyordu. Bundan keyif alıyordu. "Bir çağ önce Gümüşler yeniydi. Azınlıktaydılar ve onların çok farklı olduğunu düşünen insanlar tarafından avlanıyorlardı."

Ellerimle koltuğumun kenarını kavrayarak turnaklarımı sert yüzeyine geçirdim. *Kontrol et*. Artık jet kulaklarımda uğulduyor, beni ikiye ayırıyordu.

Havada sarsıldığımızda Gareth acıyla bağırarak bacağına tuttu. "Cameron, kes şunu!" Farley haykırarak emniyet kemerine atıldı ve öfkeli bir hareketle çözdü. "Sesini kendin kesmezsen, bunu ben yapacağım!"

Ancak Cameron'ın sert bakışları ve öfkesi sadece banaydı. "O yolun nereye vardığına bir bak," diye kükredi, bağlarının izin verdiği kadar öne eğilerek. Daha ne olduğunu anlamadan ayağa fırlamış, jetle birlikte sallanıyordum. Kafatasımdaki metalik çıgıllıkların arasında onu hayal meyal işitiyordum. Ellerini bağlarından kurtarmıştı ve şaşırtıcı bir beceriyle kemerlerini çözüyordu. Fırlayarak ayağa kalkıp yüzüme karşı öfkeyle, "Bundan yüz yıl sonra bir Yenikan kral, senin onun için çocukların kafataslarından inşa ettiğin bir tahtta oturuyor olacak," diye haykırdı.

İçimde bir şeyler yırtıldı. Bu, insani ve hayvani tarafımı, sağduyu ve deliliği birbirinden ayıran bariyerdi. Birden jeti unuttum; yüksekliğimizi ve benim zayıf kontrolüme güvenen herkesi. Tek düşünebildiğim şu sığana *dersini vermek*, tam olarak kimi ve neyi kurtarmaya çalıştığımızı göstermekti. Yumruğum çenesiyle buluştuğu anda teninden kıvılcımlar saçılarak yere yığılmasını bekledim.

Elimin morarmasından başka hiçbir şey olmadı.

O da en az benim kadar şaşırarak bakakaldı. Çevremizde titreşen ışıklar normale döndü ve jet yeniden düze çıktı. Tüm hislerime bir sessizlik battaniyesi örtülmüş gibi kafamdaki uğultu birdenbire kesildi. Sanki mideme yumruk yemişçesine dizlerimin üstüne çöktüm.

Shade anında kolumdan tutup bir ağabey endişesiyle bana sarıldı. "İyi misin? Sorun ne?"

Cal kokpitten bir bana, bir kontrol paneline bakıyor, başı öne arkaya çevrilip duruyordu. "Dengelendi," diye mırıldandı ama hiç de öyle değildim. "Mare..."

"Ben değilim." Kaşlarımın arasından soğuk bir ter damlası aktı ve içimden gelen ani kusma hissiyle savaştım. Kesik kesik nefes alıyordum, sanki birileri ciğerlerimdeki havayı bastırıyordu. Bir şey beni boğuyordu. "O."

Kız bir adım geriledi, yalan söyleyemeyecek kadar şoktaydı. Ağzı korkuyla açıldı. "Ben bir şey yapmadım. Kahrolasica, yemin ederim, hiçbir şey yapmadım."

"Böyle olmasını istemedin, Cameron." Bu onu her şeyden daha çok şaşırtmıştı. "Sadece sakinleş, sadece... sadece dur..." Nefes alamıyordum, gerçekten nefes alamıyordum. Shade'i daha sıkı tuttum ve tırnaklarım etine battı. Paniklemişim ve şımşığım de benimle değildi.

Shade ağrısına aldırmadan beni yaralı omzuna bastırdı. En azından ağabeyim, söylemeye çalıştığım şeyi anlayacak kadar zekiydi. "Onu susturuyorsun, Cameron. Onun yeteneklerini kapatıyorsun, *onu* kapatıyorsun."

"Bunu yapamam... Nasıl?" Koyu gözleri korku doluydu.

Gözlerimin önünde noktalar uçuşmaya başladı ama Cal'in sendeleyerek yanımdan geçtiğini gördüm. Cameron her akıllı insanın yapacağı gibi onu gördüğünde irkilerek geri çekildi ama Cal ne yapması gerektiğini biliyordu. Buna benzer süperinsan kargaşalarında çocuklara ve bana koçluk yapmıştı.

"Bırak gitsin," dedi kesin ve yatıştırıcı bir sesle. Üzerine titremiyordu ama öfkeli de değildi. "Burnundan nefes al, ağzından nefes ver. Tuttuğun şey neyse bırak gitsin."

Lütfen bırak. Lütfen bırak. Nefesim kesik kesikti ve her biri bir öncekinden daha kısa oluyordu.

"Mare'yi bırak, Cameron."

Sanki göğsüme büyük bir kaya konmuştu ve beni ölümüne eziyor, bana ait ne varsa dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

"Bırak onu."

"Deniyorum!"

"Rahatla."

"Deniyorum." Sesi daha yumuşamıştı, daha kontrollüydü. "Deniyorum."

Cal başıyla onayladı, hareketleri dalgalar gibi yumuşaktı. "İşte böyle. İşte böyle."

Bir nefes aldım ve bu sefer ciğerlerime hava gitti. Yeniden soluk alabiliyordum. Hislerim uyuşmuştu ama geri dönüyorlardı. Kalbimin her atışıyla güçleniyorlardı.

"İşte böyle," dedi Cal omzunun üstünden bakarak. Gözleri benimkileri bulduğunda gerginliğimizin hafıflediğini hissettim. "İşte böyle."

Cal'e uzun süre bakamadım. Cameron'a ve onun korkusuna bakmak zorundaydım. Gözlerini sımsıkı yummuştu ve kaşları odaklanmayla çatılmıştı. Bir damla gözyaşı yanağından süzülürken eliyle boynundaki dövmesini ovaladı. Sadece on beş yaşındaydı. Bunu hak etmiyordu. Kendinden bu kadar korkmak zorunda olmamalıydı.

Kendimi zorlayarak, "Ben iyiyim," dediğimde gözleri hızla açıldı.

Kalbinin etrafına hızla kalın duvarlar örmeden önce yüzünden bir rahatlama geçti. Ama uzun sürmedi. "Bu, hissettiklerimi değıştirmede, Barrow."

Ayağa kalkabilseydim yapardım ama kaslarım hâlâ zayıflıkla titriyordu. "Bunu bir başkasına daha yapmak istiyor musun? Belki onu bulduğun zaman ikizine?"

İşte. Yapmamız gereken pazarlık bu. O da bunu biliyor.

"Bizi Korros'un içine sok, biz de sana yeteneğini kullanmayı öğretelim. Seni dünyadaki en ölümcül insan yapalım."

Bu sözlerimden pişmanlık duymaktan korktum.

YİRMİ ÜÇ

Güvenli evin geniş girişinde sesim garip biçimde yankılandı. Uçurum Bölgesi'nin fırtınası bizimle birlikte gelmişti ve karla karışık dondurucu yağmur, toprak duvarların diğer tarafında uğulduyordu. Cal soğuğu uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Çentik'in sakinleri, onun yerde yaktığı kamp ateşinin etrafında birbirine sokularak oturmuş, ısınmaya çalışıyordu. Alevlerin yansıdığı gözleri, kırmızı ve turuncu mücevherler gibi görünüyordu. Yansımalar alevlerin her titremesinde yanıp sönüyor gibiydi. Hepsi on beş çiftti. Cameron, Cal, Farley ve ağabeyimle birlikte Çentik'in tüm yetişkinleri, söyleyeceklerimi duymak için toplanmıştı. Ada'nın yanında Ketha, Harrick ve Nix oturuyordu. Acıya dayanıklı deri şifacısı Fletcher, solgun ellerini ateşe fazla yakın uzatmıştı. Derisi yanmadan önce Gareth onu geri çekti. Ayrıca Nix kadar dayanıklı Darmian ve Kentosport'un kayalık adalarından gelen Lory de aralarındaydı. Kilorn bile bizi varlığıyla şereflendirmişti ve av arkadaşları Crance ve Farrah'ın ortasında hareketsizce oturuyordu.

Neyse ki çocuklar burada değildi. Onların bu işte bir rolü yoktu ve benim onlara sağlayabildiğim kadarıyla güvende kalmaya devam edeceklerdi. Dadı onları odalarında tutarak dönüşümleriyle eğlendirirken on altı yaşın üzerindeki herkes, Pitarus yolunda öğrendiklerimizi dinliyordu. Yüzlerinde şaşkınlık, korku ya da kararlı ifadelerle, dikkat kesilmişlerdi.

"Jon bunun için dört günün çok uzun olduğunu söyledi. Bu yüzden üç gün içinde yapmalıyız."

Bir hapishaneye girmek için üç gün, plan yapmak için üç gün. Gümüşlerle birlikte bir aydan uzun süre eğitim görmüş ve öncesinde de Sütunkent sokaklarında yıllarını geçirmiştim. Cal doğuştan askerdi, Shade bir yıldan uzun süredir ordudaydı ve Farley özel bir yeteneği olmasa da başlı başına bir liderdi. Ama ya diğerleri? Çentik'tekilerin yüzlerine baktığımda azmim azaldı. Keşke biraz daha zamanımız olsaydı. Ada, Gareth ve Nix en iyi şansımızdı; bir baskın için en uygun yetenekler onlardaydı ve Çentik'te en uzun süre eğitim görenler onlardı. Diğerleri güçlüydü; örneğin, Ketha bir göz kırpmasıyla herhangi bir şeyi havaya uçurabilirdi ama ne yazık ki deneyimsizlerdi. Hiçbir şey ve hiç kimse oldukları sefaletin içinden, unutulmuş köylerinden buraya geleli birkaç gün, en fazla bir-iki hafta olmuştu. Onları savaşa göndermek bir çocuğu aracın direksiyonuna oturtmaya benziyordu. Herkes için tehlikeli olacaklardı, en başta kendileri için.

Hepimiz bunun aptalca ve imkânsız olduğunu biliyorduk ama hiç kimse bunu söylemedi. Cameron bile çenesini kapalı tutacak kadar sağduyu sahibiydi. Bize bakmayı reddedip gözlerini ateşe dikmişti. Ona uzun süre bakamıyordum. Beni çok kızdırıyor ve çok hüznölendiriyordu. Tam olarak, kaçınmaya çalıştığım kişiydi.

İlk Farley konuştu: "Şu Jon denen tip yetenekleri hakkında doğruyu söylüyor olsa *bile* bize söylediklerinin yalan olmadığına dair bir kanıtımız yok." Öne doğru eğildiğinde çukurda yanan ateşle yüz hatları sert görünüyordu. "Maven'ın ajanı olabilir. Elara'nın Yenikanları kontrol etmeye başlayacağını kendisi söyledi; ya onu da kontrol ediyorlarsa?

Bizi çekmek için onu kullanıyorlarsa? Maven'ın bir tuzak kuracağını söylemişti. Belki de bu, o tuzaktır."

Birkaç kişinin onu onaylarcasına başlarını salladığını endişeyle fark ettim. Crance, Farrah ve Fletcher. Kilorn'un da av ekibiyle aynı tarafta olmasını beklesem de sessiz sakin duruşunu bozmadı. Cameron gibi o da benim yüzüme bakmıyordu.

Bir sıcaklık beni sardı. Önümden ateşin, arkamdan da duvara yaslanan Cal'in sıcaklığı. Fırın gibi ısı yaysa da mezar gibi sessizdi. Konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Buradaki çoğu kişi ona benim yüzümden ya da çocukların iyiliği için katlanıyordu. Askerlerin onayını kazanmak konusunda ona güvenemezdim. Bunu kendim yapmak zorundaydım.

"Ona inanıyorum." Bu kelimeler ağızımda yabancı bir tat bıraksa da kaya gibi sağlamdı. Bu insanlar bana lidermişim gibi davranmakta ısrarcıydı, öyleyse ben de buna göre davranacaktım. Onları beni takip etmeleri için ikna edecektim. "Tuzak ya da değil, ben Korros'a gideceğim. Oradaki Yenikanların iki kaderi var; ya ölecekler ya da herkesin kraliçe dediği kuklacı tarafından kullanılacaklar. İkisi de kabul edilemez."

Kazanmaya çalıştıklarımın onaylayan mırıltılar yükseldi. Onlara önderlik eden Gareth sadakatini gösterircesine başını sallıyordu. Jon'u kendi gözleriyle görmüştü ve onu daha fazla ikna etmeme gerek yoktu.

"Herhangi birinizi gitmeye zorlamayacağım. Önceden olduğu gibi hepinizin bunda da seçim hakkı var." Cameron başını hafifçe sallasa da hiçbir şey söylemedi. Shade onun yakınında duruyor, aptalca bir şey yapmaya karar verirse diye onu hep bir kol boyu uzaklığında tutuyordu. "Bu kolay olmayacak ama imkânsız da değil."

Bunu yeteri kadar söylersem belki kendim de inanmaya başlayabilirdim.

"Nasıl?" diye konuşmaya başladı Crance. "Seni doğru duyduysam bu hapisane senin gibi insanları içeride tutmak için yapılmış. Aşmanız gereken sadece parmaklıklar ve kilitli kapılar değil. Her kapıda kâhinler olacak, bir alay dolusu Gümüş subay, cephanelik, kameralar ve Sessiz Taş. Şanslıysan bu kadarıyla kalır, Şimşek Kız."

Yanında oturan Fletcher yutkundu. Acı hissetmiyor olabilirdi ama solgun, şişman adam korkuyu kesinlikle hissediyordu. "Peki ya şanslı değilseniz?"

"Ona sor." Başım la Cameron'ı işaret ettim. "O kaçmayı başardı."

Kalabalığın nefesini tutma sesi bir gölün yüzeyine yayılan titreşim gibiydi. Aruk gözlerini dikip baktıkları tek kişi ben değildim ve az da olsa rahatlamak iyi geldi. Benim aksime Cameron gerginleşti, uzun kol ve bacaklarını kendine çekip meraklı gözlerden kendini korumaya çalıştı.

Kilorn bile başını kaldırmıştı ama Cameron'a bakmıyordu. Gözleri onu aştı ve sırtımı duvara yasladığım sırada beni buldu. Tüm rahatlamam da böylece sona ererek yerini adlandıramadığım başka bir duyguya bıraktı. Kızgınlık ya da öfke değildi. Hayır, bu başka bir şeydi. *Özlem*. Oynaşan alevlerin ışığında, dışarıda fırtına sürerken, sonbaharın uğultusundan kaçıp sütunlu bir evin altına saklanmış bir kız ile bir oğlanmışız gibi davranabilirdim. Biri zamanı geri döndürebilse ve beni o günlere götürebilseydi keşke. Açlık ve soğuktan şikâyet etmek yerine o anlara sınıksız tutunurdum. Şimdi de üşümüştüm ve açtım ama hiçbir battaniye beni ısıtamıyor, hiçbir yemek beni doyuramıyordu. Hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacaktı. Bu benim suçumdu. Ve Kilorn da benim peşimden bu kâbusa sürüklenmişti.

"Konuşuyor mu?" diye dalga geçti Crance, Cameron'ın ağzını açmasını beklemekten sıkılarak.

Farley kıkırdadı. "Bence fazla bile konuşuyor. Haydi Cole, bize hatırladığın her şeyi anlat."

Cameron'ın yeniden ayağa fırlamasını, belki de Farley'yi burnundan ısırtmasını bekledim ama seyircilerin olması sinirini yatıştırmıştı. Benim küçük oyunumu anladiysa da işe yaramıştı. Umutla bakan ve tehlikeye atılmaya can atan çok fazla göz vardı. Şimdi onları görmezden gelemezdi.

"Delfi'yi geçince," diyerek iç geçirdi. Gözleri acı hatıralarla bulutlandı. "Süprüntü'nün çok yakınlarında; öyle ki havadaki radyasyon kokusunu alabiliyorsunuz."

Süprüntü, Poyraz'ın en güneydeki sınırı olarak Yamaç'la ve oraya hükmeden prenslerle doğal bir ayrım yaratıyordu. Narsiya gibi, Süprüntü de bir yıkıntı bölgesiydi ve Gümüşlerin yeniden ele geçiremeyecekleri kadar mahvolmuştu. Kırmızı Muhafızlar bile radyasyonun yalan olmadığı ve binlerce yıldan sonra hâlâ dumanı tüten bölgeye girmeye cesaret edememişti.

"Bizi ayrı tutuyorlardı," diye devam etti Cameron. "Her birimiz bir hücredeydik ve çoğu kişinin öylece yatmaktan başka bir şeye gücü yoktu. Oradaki bir şey onları hasta ediyordu."

"Sessiz Taş." Sormadığı sorusunu cevapladım çünkü o hissi çok iyi biliyordum. Öyle bir hücrede iki kere bulunmuştum ve ikisinde de gücümü sömürmüştü.

"Çok fazla ışık ve yemek yoktu." Yerinde hafifçe kıpırdandı, gözlerini kısımış, alevlere bakıyordu. "Çok fazla konuşma da yoktu. Muhafızlar konuşmamızdan rahatsız oluyorlardı ve daima devriye geziyorlardı. Bazen Gözcüler gelip insanları götürüyordu. Bazıları yürüyemeyecek kadar zayıftı ve sürüklenmek zorunda kalıyorlardı. Ama blokun tamamen dolu olduğunu sanmıyorum. Çok fazla boş hücre gördüm." Nefesi kesildi. "Hem de kahrolası her gün daha fazla."

"Tarif et, yapıyı yani," dedi Farley. Bu arada Harrick'i de dürtükle-yince ne düşündüğünü anladım.

"Biz Fener Bölgesi'nden toplanan Yenikanlar aynı bloktaydık. Dört katlı, kocaman bir kare şeklindeydi ve tüm duvarlarda hücreler diziliydi. Farklı katları birbirine bağlayan iskeleler vardı, hepsi iç içe geçmişti ve geceleri mıknaatıslar bunları geri çekiyorlardı. Hücreleri de onlar açıyorlardı. Mıknaatıslar her yerdeydi." Küfretti, öfkesi için onu suçlayamazdım. Hapishanede, benim için Arkeon'da ölen Lucas Samos gibi bir adam, nazik bir mıknaatıs yoktu. "Hiç pencere yoktu ama tepede bir tavan penceresi vardı. Küçüktü ama güneşi birkaç dakika da olsa görmemizi sağlıyordu."

"Bunun gibi mi?" diye sordu Harrick ve ellerini ovuşturdu. Gözlerimizin önünde, ateşin üstünde bir yanılsama belirdi ve yavaşça dönmeye başladı. Soluk yeşil çizgilerden oluşan bir kutuydu. Gözlerim gördüğü

şeye alışmaya çalışırken bunun Cameron'ın tarif ettiği hapishane bloğunun üç boyutlu, kaba bir taslağı olduğunu anladım.

Cameron da bakakaldı, gözleri görüntünün her santiminde dolaştı. "Daha geniş," diye mırıldandığında Harrick'in parmakları hareketlendi. Görüntü buna hızla karşılık verdi. "İki iskele daha. Üst katta dört kapı, her biri bir duvarda."

Harrick söyleneni yaptı ve kız tatmin olana kadar görüntüyle oynadı. Neredeyse gülümsüyordu. Bu onun için kolay bir şeydi, çizim yapmak gibi basit bir oyundu. Kabataslak resme gözlerimizi diktik; hepimiz içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorduk.

Farrah, "Bir çukur," diyerek inledi ve başını ellerinin arasına eğdi. Hapishane binası kesinlikle kare şeklinde, keskin bir delik gibiydi.

Ada daha az karamsar görünüyordu ve hapishaneyi en ince ayrıntısına kadar incelemekle meşguldü. "Kapılar nereye açılıyor?"

Cameron iç geçirerek omuz silkti. "Diğer bloklara. Toplamda kaç tane var, bilmiyorum. Dışarı çıkmadan önce üç tanesinden geçtim."

Yanılsama değişti, Cameron'ınkinin yanlarına bloklar eklendi. Bu görüntü karşısında mideme yumruk yemiş gibi oldum. Çok fazla hücre, çok fazla kapı vardı. Tökezleyip düşebileceğimiz çok fazla engel... *Ama Cameron kaçtı. Hiçbir eğitimi ve yapabildikleri hakkında hiçbir fikri olmayan Cameron.*

"Hücrelerde Gümüşlerin de olduğunu söyledin." Cal, toplantıya başladığımızdan beri ilk defa konuşmuştu ve ruh hali gerçekten karamsardı. Ateşin aydınlatığı çembere adım atmadı ve bir anlığına, Maven'ın hep olduğunu iddia ettiği gölgeyi anımsattı. "Neredeler?"

Nix, taşa çarpan çelik gibi sert ve kızgın bir kahkaha attı. Suçlarcasına havaya kaldırdığı parmağını salladı. "Neden? Arkadaşlarını kafeslerinden kurtarmak mı istiyorsun? Onları malikânelerine ve çay partilerine geri göndermek mi istiyorsun? Hah! Bırak da hepsi oldukları yerde çürüsün!" Damarlı ellerinden birini Cal'e doğru salladı ve kahkahası sonbahar fırtınası gibi buz kesti. "Bunu arkanda bırakman gerekiyor, Mare. Daha da iyisi, onu buradan uzaklaştı. Kendi halkını korumaktan başka düşüncesi yok."

Ağzım yine beynimden önce harekete geçse de bu sefer ikisi de aynı fikirdeydi: "Hepiniz bunun bir yalan olduğunu biliyorsunuz. Cal bizim için kanını akıttı, hepimiz korudu ve çoğunuzu eğittiğinden söz etmeme bile gerek yok. Korros'taki Gümüşleri soruyorsa bir sebebi vardır ve bu da onları serbest bırakmak *değildir*."

"Aslında..."

Hızla ona döndüm, gözlerim kocaman açılmıştı ve odada şaşkınlık sesleri yankılanıyordu. "Onları serbest *bırakmak* mı istiyorsun?"

"Bir düşünsene... Onlar Maven'a, Elara'ya ya da ikisine birden karşı geldikleri için kilit altındalar. Kardeşim tuhaf koşullarda tahta çıktı; dola-yısıyla *çok* fazla kişi annesinin söylediği yalanlara inanmayacak. Bazıları niyetlerini gizleyecek ve doğru zamanı bekleyecek kadar akıllı ama diğ-er-leri öyle değil. Saray entrikaları da doğrucu zindanda sonlanıyor. Ayrıca Mare'ye kendini tanımasında yardım eden dayım Julian gibiler de içeride. O, Kırmızı Muhafızlar'a yardım etti, Kilorn ve Farley'yi idamdan kurtardı ve kanı saf gümüş rengi. Kan renginin ötesinde bir eşitliğe inananlarla birlikte o da o hapisanede. Onlar bizim düşmanımız değil, artık değil," dedi. Kavuşturduğu kollarını çözüp deli gibi sallayarak içindeki askerin gördüğü şeyi bizim de anlamamızı sağlamaya çalışıyordu. "Onları Korros'ta serbest bırakırsak bir kaos çıkar. Muhafızlara saldırırlar ve dışarı çıkabilmek için her şeyi yaparlar. Bu dikkatlerini herhangi birimizin yapabileceğinden daha fazla dağıtır."

Nix bile hızlı ve sonuca yönelik bu öneri karşısında sus pus oldu. Cal'den nefret etmesine, kızlarının ölümünden onu sorumlu tutmasına rağmen bunun iyi bir plan olduğunu inkâr edemezdi. Belki şimdiye kadar bulduklarımızdan daha bile iyiydi.

"Ayrıca," diye ekledi Cal gölgeye doğru geri çekilirken. Bu sefer sözleri sadece banaydı: "Julian ve Sara da Gümüşlerin yanında olacaklardır. Onlar Yenikan değiller."

Ah. Kendi telaşında onların kanının benimkiyle aynı renk olmadığını unutmuştum. Onların da Gümüş olduğunu.

Cal ısrarla açıklamaya devam etti: "Onların ne olduğunu ve nasıl hissettiğini hatırla. Bu dünyadaki pisliği gören sadece onlar değil."

Sadece onlar değil. Mantiğım onun haklı olması gerektiğini söylüyordu. Ne de olsa Gümüşlerle geçirdiğim kısıtlı zamanda bile Julian, Cal, Sara ve Lucas'la tanışmıştım; benim inandığım kadar zalim olmayan dört Gümüş'le. Daha fazlası da olmalıydı. Maven, Poyraz'ın Yenikanları gibi, onları da ortadan kaldırıyor, karşıt görüşleri ve siyasi muhalefeti tükенip unutulmaları için hapse atıyordu.

Cameron'ın endişeyle dudaklarını ısırırken dişleri parıltıladı. "Gümüş blokları aynı bizimkiler gibiydi, yama gibi iç içe geçmişti. Bir Gümüş, bir Yenikan, bir Gümüş, bir Yenikan; böyle devam ediyordu."

"Damalı," diye mırıldandı Cal başıyla onaylayarak. "Onları birbirinden ayrı tutuyor. Kontrol etmesi de, savaşması da daha kolay. Peki ya senin kaçışın?"

"Ölmeyelim diye bizi haftada bir yürütüyorlardı. Bazı muhafızlar bununla dalga geçiyor, bizi azıcık dışarı çıkarmazlarsa bu hücrelerin bizi öldüreceğini söylüyorlardı. Geri kalanlar bırakın savaşmayı, yürüyemiyorlardı bile. Ama ben öyle değildim. Hücreler beni hasta etmedi."

"Çünkü seni etkilemediler," dedi Ada, kontrollü ve sakin bir sesle. Konuşması tüylerimi diken diken edecek kadar Julian'ınkine benziyordu. Bir anlığına kitaplarla dolu sınıfa döndüm ve incelenen kişi yine ben oldum. "Sessizleştirme yeteneğin o kadar güçlü ki normal önlemler sende etkili olmuyor. Bir iptal etkisi, sanırım. Sessizliğin bir türü diğerine karşı."

Cameron omuzlarını silkti, konu ilgisini çekmemiştir. "Olabılır."

"O zaman oradan yürüyerek sıvıştın," diye mırıldandı Cal, daha çok kendi kendine. Meseleyi etraflıca düşünüyor, kendini Cameron'ın yerine koyarak onun kaçış yolunu hayal ediyor, böylece içeri girmenin bir yolunu arıyordu. "Kâhinler ne planladığını göremediler, bu nedenle seni durduramadılar da. Kapıları onlar koruyorlardı, değil mi?"

Kız onaylarcasına başını salladı. "Bir tanesi bütün blokları izliyordu. Silahını aldım, başımı önde tuttum ve koştum."

Crance onun cesaretinden etkilenerek hafif bir ısıklık çaldı ama Cal o kadar da etkilenmemişti ve bastırdı: "Peki ya kapılar? Sadece bir mıknatis onları açabilirdi."

Bunu söylediğinde Cameron gevrek gevrek gülümsedi. "Görünüşe göre Gümüşler artık her hücrenin ve her kapının kontrolünü bir avuç metal oynatıcıya bırakacak kadar aptal değiller. Etrafta bir mıknatis olmaması durumunda ya da birisi artık nazik oynamamaya karar verirse diye taşları kaydırarak kapıları açan bir ana şalter vardı."

Bunu ben yaptım, diye düşündüm. Güneş Sarayı'nda hücreleri açması için Lucas'ı kullandım. Başka birinin daha aynı şeyi yapmayacağından emin olmak için Maven önlem almış.

Cal bana bir bakış attı, o da aynı şeyi düşünüyordu. "Ve sende de bir şalter anahtarı mı vardı?"

Kız hayır dercesine başını sallayıp boynunu işaret etti. Siyah dövmesi teninden daha koyu renkteydi. Onun bir teknisyen, fabrikaların ve du-manların kölesi olduğunu belirtiyordu. "Ben bir tamirciyim." Eğri büğrü parmaklarını salladı. "Şalterlerin dişlileri ve kabloları vardır. O şeylerin doğru çalışmasını sağlamak için sadece bir aptalın anahtara ihtiyacı olur."

Cameron tam bir baş belası olabiliyordu ama kesinlikle işe yarayan bir tipti. Ben bile bunu kabul etmek zorundaydım.

"Yeni Kent'te işim olmasına rağmen mecburi hizmete çağırılmışım," diye devam etti sesini alçaltarak.

"Hapishane, Cameron," dedim. "Ona yoğunlaşmak zorundayız..."

"Orada herkes çalışır ve eskiden, kendimiz istesek bile orduya katılamıyorduk..." Daha yüksek ve güçlü sesiyle benimkini bastırarak devam etmişti. Konuşmaya çalışmam sadece bağırma yarışmasına dönecekti. "Önlem Paketi bunu değiştirdi. Kura çekildi. On beş ila on yedi yaş arasındaki herkesin katıldığı, yirmi kişiden bir kişinin çıkacağı bir çekilişti. Kardeşim ve ben, ikimiz de çıktık. Gerçekleşmesi olanaksız, değil mi?"

"Yüzde üçten daha düşük bir olasılık," diye fısıldadı Ada.

"Bizi ayırdılar. Ben Vatansever Kalesi'nin dışındaki Fener Birliği'ne, Morrey ise Hançer Birliği'ne. Sorun çıkaranlara hatta bir muhafıza ters

bakana bile yaptıkları buydu. Biliyorsunuz, Hançer Birliği ölüm emri demek. Dövüşebilen, en sonunda toplu mezara gömülecek beş bin çocuk.”

Dişlerimi gıcırdattım. Askeri emirlerin hatırası zihnimi yakıyordu.

“Korviyum’u geçmelerinden sonra bu bir ölüm yürüyüşü, bir katliam olacak. Doğruca siperlere ve Boğaz’ın ortasına gidecekler. Morrey’yi oraya yollamalarının sebebiyse son kez annemize sarılmaya çalışması.”

Çok kınlgan iktidarım sarsılıyordu. Yenikanlarım Cameron’ın her bir sözünü sindirmeye çalışırken bunu yüzlerinde görebiliyordum. En kötüsü de Ada’ydı. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Sert bir bakış değildi ama bomboştu. Bulutlanan gözlerindeki yargılayıcı ifadeyi engellemek için elinden geleni yapsa da bir işe yaramıyordu. Ortada yanan hiddetli ateş, gözaklarını altın rengi ve kırmızı tonlarında parlattı.

“O hapishanede Yenikanlar ve de Gümüşler var.” Cameron karşısındakileri avcunun içine aldığını biliyordu ve tutuşunu güçlendirdi. “Ama diğer tarafta beş bin çocuk, sonsuza dek yok olacak beş bin kız ve erkek çocuk var. Onların ölmesine izin mi vereceksiniz? Onun peşinden mi gideceksiniz?” Başıyla beni işaret etti. “Ve onun evcil prensinin?”

Cal’in parmakları çok yakınımda titreşti ama ben uzaklaştım. *Burada olmaz.* Hepsi aynı yatak odasını paylaştığımızı biliyordu ve kim bilir başka neler düşünüyorlardı. Ancak Cameron’a zaten sahip olduğundan daha fazla koz vermeye niyetim yoktu.

“Size seçim şansınız olduğunu söylüyor ama bu kelimenin anlamını bile bilmiyor. Ben buraya zorla getirildim, tıpkı paralı askerin yaptığı gibi, tıpkı birkaç gün sonrasında Gözcülerin yaptığı gibi. Şimşek Kız insanlara seçim hakkı vermiyor.”

Bu suçlamaya karşı çıkmamı bekledi ama dilimi tuttum. Bu bir yenilgi gibi hissettiriyordu ve o da bunu çok iyi biliyordu. Gözlerinin arkasında çarklar dönmeye başlamıştı bile. Önceden canımı yakmıştı ve aynı şeyi şimdi de yapabiliirdi. *Öyleyse neden hâlâ burada? Hepimizi sessizleştirebilir ve buradan yürüyerek çekip gidebilir. Neden burada?*

“Mare insanları kurtarıyor.”

Kilorn'un sesi daha farklı, daha olgun çıkmıştı. Midemdeki özlem sancısı geri döndü.

"Mare her birinizi hapishaneden ya da ölümden kurtardı. Şehirlerinize adım attığı her seferinde kendi hayatını riske attı. Belki mükemmel değil ama hiçbir şekilde bir canavar da değil. Bana güvenin," diye ekledi hâlâ bana bakmayı reddederek. "Ben canavarları gördüm. Ve Yenikanları Kraliçe'nin merhametine bırakırsak siz de göreceksiniz. Hepinizi birbirinize öldürtecek, ta ki olduğunuz kişiden geriye hiçbir şey kalmayana ya da sizin kim olduğunuzu hatırlayan tek bir kişi sağ kalmayana dek."

Merhamet, diye düşündüm neredeyse hırlayarak. *Elara'da bundan hiç yok.*

Kilorn'un sözlerinin bir ağırlığı olacağını düşünmemiştim ama çok yanıliyordum. Diğerleri ona saygıyla ve dikkatle bakıyordu. Bana baktıkları gibi değildi. Hayır, bana bakarken gözlerinde daima bir parça korku olurdu. Onlar için ben bir generaldım, bir liderdim ama Kilorn onların ağabeyiydi. Beni ya da Cal'i asla sevmeyecekleri gibi onu seviyor, dinliyorlardı.

Böylece Cameron'ın zaferi bir anda sönüp gitti.

"O hapishaneyi toza çevireceğiz," diye homurdandı Nix, elini Kilorn'un omzuna koyarak. Tutuşu çok sertti ama Kilorn irkilmedi. "Ben sizinleyim."

"Ben de."

"Ben de."

"Ve ben de."

Sesler kafamın içinde yankılandı. Gönüllüler beklediğimden daha fazlaydı. Gareth, Nix, Ada, patlayıcı Ketha, diğer dayanıklı yıkıcı Darmian, üstün duyularıyla Lory ve tabii ki bizimle gelmeyi önceden kabul eden Dadı. Sessiz kalanlarsa Crance, Farrah, Fletcher ve illüzyonist Harrick'ti. Onlar kıpırdamadan oturuyorlardı.

"Çok iyi." Yeniden öne çıktım ve başarabildiğim en güçlü bakışım la onlara baktım. "Çocuklar ormanı ateşe vermesin diye geri kalanınıza

burada ihtiyacımız var. Ayrıca herhangi bir şey olursa onları korumak için de."

Herhangi bir şey. Bir baskın, büyük bir saldırı, kurtarmak için çok çalıştığım insanların katledilmesine sebep olabiliyordu. Ancak geride kalmak Korros'a gitmekten daha az tehlikeliydi ve hepsi de rahatlamayla sessizce soluk verdi. Cameron onların rahatlamalarını izlerken yüzü kıskançlıkla çarpılmıştı. Yapabilse o da diğerleriyle geride kalırdı ama o zaman onu kim eğitirdi? Yeteneklerini nasıl kontrol edip kullanacağını ona kim gösterirdi? *Cal yapmaz ve ben de kesinlikle yapmam.* Bedelinden hoşlanmıyordu ama bunu ödeyecekti.

Kararlılık ya da odaklanma görebilmek için gönüllülerin yüzlerine baktım. Bunun yerine korku, şüphe ve en kötüsü de pişmanlık gördüm. Şimdiden, daha henüz başlamamışken. Farley'nin Kırmızı Muhafızları ya da Albay'ın Gölbölgeli askerleri için neler vermezdim. En azından içlerinde kendilerine olmasa bile davalarına ufak da olsa bir inanç vardı. *Ben hepimize yetecek kadar inanmak zorundayım. Maskemi yeniden takmalı ve ihtiyaç duydukları Şimşek Kız olmalıyım. Mare bekleyebilir.*

Bir daha Mare olma şansım olup olmayacağını düşündüm belli belirsiz.

"Bunu tekrar gözden geçirmeliyiz," dedi Cal, Cameron'a Korros Hapishanesi yanılmasını işaret ederek. "Geri kalanınız, karnınızı iyice doyurun ve elinizden geldiğince antrenman yapın. Fırtına hafiflediğinde hepinizi arka bahçede görmek istiyorum."

Diğerleri emre itaatsizlik etmeksizin hızla dikkat kesildiler. Ben bir prenses gibi konuşmayı öğrenmiş olsam da Cal bir general gibi konuşmayı her zaman biliyordu. Emirler yağdırmakta çok iyiydi, bunun için *yaratılmıştı*. Artık adam toplama ve gizlenmenin dışında bir görevi olduğundan, diğer her şey solup gitmişti. Ben bile. Diğerleri gibi ben de oradan ayrılıp onu mırıldandığı planlarıyla baş başa bıraktığım sırada bronz gözleri yanılmanın solgun ışığında büyülenmişcesine parlıyordu. Harrick de arkasında duruyor, görev duygusuyla görüntüyü sabit tutuyordu.

Çentik'in iç taraflarında Yenikanların birbirlerini yaralamadan pratik yaptıkları tünellere ve oyuklara kadar peşlerinden gitmedim. Bunun yerine dışarı çıkıp fırtınayla yüzleştim ve buz gibi yağmurun yüzüme vurmasına izin verdim. Cal'in sıcaklığı beni çabucak terk etmişti.

Ben Şimşek Kız'ım.

Koyu renkli bulutlar yağmur ve karla ağırlaşmış halde tepemde dönüp duruyordu. Bir nympha ve aynı şekilde, bir Gümüş fırtına da bu bulutları idare etmeyi çok basit bulabilirdi. Mareena olduğum zamanlar herkese yalan söylemiş ve annemin Nolle Hanesi fırtınalarından olduğunu anlatmışım. Onun da havayı, benim elektriği kontrol ettiğim gibi etkileyebildiğini söylemişim. Kemik Stadyumu'nda gökten yıldırımları çağırması ve tepemizdeki mor kalkanı paramparça ederek Cal'i ve kendimi Maven'in yaklaşan askerlerinden korumuştum. Bu beni çok zayıf düşürmüştü ama artık daha güçlüyüydüm. Daha güçlü olmalıydım.

Dondurucu her damlayı yok sayarak yağmura karşı gözlerimi kısıp baktım. Damlalar kalın kışlık paltomun içine işliyor, el ve ayak parmaklarımı donduruyordu. Ama parmaklarım uyuşmuyordu. Hissetmem gereken her şeyi hissediyordum; derimin altında nabız gibi atan ağdan, bulutların ötesindeki siyah bir kalp gibi yavaşça atan şeye kadar. Ona yoğunlaştıkça daha da şiddetlendi ve kanar gibi oldu. Göremediğim büyük bir girdaptan statik parmaklar uzandı ve en sonunda alçaktaki yağmur bulutlarına dolandı. Bir fırtına daha enerjiyle çatırdarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir şimşek fırtınası. Yumruğumu sıkarak yarattığım şey üstündeki tutuşumu sıkılaştırdım ve gümbürdemesini umdum.

Çakan ilk şimşek sakindi, hafif bir gümbürtüden ibaretti. Ardından vadiye düşen zayıf yıldırım da kar ve yağmurun sisi ardında zorlukla görülüüyordu. Bir sonraki mor ve beyaz damarlı şimşek daha güçlüydü. Bu görüntüyle soluğum kesildi, gururlandığım kadar tükenmişim de. Çakan her şimşekle kendimi muhteşem hissetsem bile, şimşekler taşıdıkları kadar gücü benden çekip alıyorlardı.

"Nişan almayı beceremiyorsun."

Kilorn, Çentik'in açık kapısına yaslanmış, ıslanmamaya dikkat ederek çatı saçağının altında duruyordu. Ateşten uzakta daha sert hatları varmış gibiydi ve Sütunkent'te yediğinden çok daha iyi yese de her zamankinden zayıf görünüyordu. Uzun avlanmalar ve sürekli öfke etkisini gösteriyordu.

"Eğer o *şeyle* güvenli evimizin yakınında pratik yapmakta ısrarcıysan sanırım böylesi daha iyi," diyerek vadiyi işaret etti. Uzakta, uzun bir çamdan dumanlar çıkıyordu. "Ama kendini geliştirmeyi planlıyorsan hepimize bir iyilik yap da bir yürüyüşe çıkıp uzaklaş."

"Şimdi de benimle konuşmaya mı karar verdin?" Nefesimin kesildiğini belli etmemek için oflarcasına söylendim. Yanan ağaca gözlerimi kısarak baktım. Zayıf bir yıldırım benim hedeflediğim yerden yüz metre kadar uzağa düşmüştü.

Bir yıl önce olsa Kilorn bu çabalarımı güler ve ben onunla kavga edene kadar dalga geçerdi. Ama zihni de bedeni gibi olgunlaşmıştı. Çocuksu davranışları kaybolmuştu. Bir zamanlar onlardan nefret ederdim. Şimdiyse arkalarından yas tutuyordum.

Sweatshirt'ünün kapüşonunu başına geçirerek kötü kesimli saçlarını gizledi. Saçlarını Farley'nin kendisinininkiler gibi sifıra vurmasını reddetmiş, böylece Nix'in kesim denemeleri sonucunda düzensiz buklelerle kalamıştı. "Korros'a gitmeme izin veriyor musun?" diye sordu sonunda.

"Gönüllü oldun."

Yüzünde beliren sırıtış etrafımızdaki kar kadar beyazdı. Bunu bu kadar çok istememesini dilerdim. Beni dinlemesini ve arkada kalmasını dilerdim. Ancak Cal, Kilorn'un kendi kararlarını vermem konusunda bana güvendiğini söylemişti. Ben de onun kendi kararlarını almasına izin vermiyordum.

"İçeride beni savunduğun için teşekkürler," diye devam ettim, her kelimeyi içtenlikle söyleyerek.

Başını eğdi ve gözlerine düşen saçlarını geriye attı. Sırtını dayadığı toprak duvardan çekilerek ilgisizce omuzlarını silkti. "Tüm o Gümüş derslerinden sonra insanları ikna etmeyi öğrenmen beklenirdi. Tabii sen gerçekten aptalsın."

Kahkahalarımız birbirine karıştı; uzun zaman öncesinden anımsadığım bir sestti. O anda, şimdi olduğumuz insanlardan çok farklıydık ve hep olduğumuz kişilerdik.

Haftalardır konuşmuyorduk ve onu ne kadar özlediğimin farkında değildim. Bir anlığına ona her şeyi anlatmak istedim ama bu acı verici dürtüyle savaştım. Ona Maven'ın notlarını, her gece gördüğüm ölü yüzleri ya da kâbusların Cal'i nasıl uyutmadığını anlatamamak acı veriyordu. Ona her şeyi söylemek istiyordum. Mare'yi herkesten daha iyi tanıyordu, benim balıkçı çocuk Kilorn'u tanıdığım gibi. *Ama o insanlar artık yok. O insanlar artık yok olmak zorunda. Onlar böylesi bir dünyanın içinde hayatta kalamazlar.* Başka biri olmam gerekiyordu, kendi gücünden başka hiçbir şeye güvenmeyen biri. Kilorn ise yeniden Mare olmamı ve olmam gereken insanı çok kolay unutturuyordu.

Sessizlik, soğuk havada nefesimizin buharı gibi aramızda oyalandı.

"Ölürsen seni öldürürüm."

Hüzünle gülümsedi. "Aynen."

YİRMİ DÖRT

Tuhaf bir şekilde, sonraki üç günde haftalardır uyuyamadığım kadar çok uyudum. Bahçedeki zorlu antenmanların yanında uzun planlama seansları hepimizi bitap düşürüyordu. Adam toplama görevini tamamen durdurmuştuk. Onu özlemiyordum da. Her görev ya rahatlamayla ya da korkuyla soluğumuzu kesiyor ve beni harap ediyordu. Darağaçlarında çok fazla ceset oluyordu, çok fazla çocuk annelerini terk etmeyi seçiyordu ve çok fazlası bildikleri yaşamdan koparılıp alınıyordu. Öyle ya da böyle bunları onlara ben yapıyordum. Ancak artık jet yerdeydi ve zamanım haritalar ve kat krokileriyle geçerken başka türden bir utanç hissediyordum. Hâlâ dışarıda olanları terk etmiştim, tıpkı Cameron'ın Küçük Birlik'teki çocukları terk ettiğini söylediği gibi. Daha kaç çocuk ve bebek ölecekti?

Ancak ben sadece bir kişiydim, artık gülümsemeyen küçük bir kızdım. Şimşek maskemin ardında o kızı geri kalan herkesten gizliyordum. Ama öfkeli, gözleri kocaman açılmış ve korkarak orada duruyordu.

Uyanık olduğum her an onu uzaklaştırmaya çalışsam da bana musallat olmuştu. Asla gitmiyordu.

Herkes sağlam uyku çekiyordu, hatta antrenmanlardan sonra herkesin mümkün olduğunca çok dinlendiğinden emin olan Cal bile. Kilom yeniden konuşmaya başlayıp aramıza katılmıştı ancak Cal kendini her geçen dakika daha da geri çekiyordu. Sanki kafasında konuşmaya hiç yer kalmamıştı. Korros onu çoktan içine hapsetmişti. Daha fazla fikri, daha çok listeyi not etmek ve çaldığımız her parça kâğıda bir şeyler karalamak için benden önce uyanıyordu. En değerli varlığı Ada'ydı ve kız her şeyi büyük dikkatle ezberlerken gözlerinin haritaların üstünde delikler açmasından korkuyordum. Cameron asla fazla uzakta olmuyordu. Cal'in emirlerine rağmen her geçen dakika daha bitkin görünüyordu. Göz çevrelerinde koyu renkli halkalar oluşmuştu ve mümkün oldukça ya oturuyor ya da uzanıyordu. Ama şikâyet etmiyordu, en azından diğerlerinin yanında.

Bugün baskından önceki son günümüzdü ve Cameron çok kötü bir ruh halindeydi. Bunun hıncını da antrenman hedeflerinden çıkarıyordu. Yani Lory ve benden.

"Yeter," diye tısladı Lory sıkılı dişlerinin arasından. Dizlerinin üstüne çöktü ve Cameron'ın olduğu yöne elini salladı. Kız yumruğunu sıkırsa da boğucu sessizlik perdesini geri çekip Lory'yi serbest bıraktı. "Duyularımı alt etmen gerekiyor, *beni* değil," diye ekledi Lory ayağa kalkmaya çabalarırken. Sarp kayalıklı, kar ve deniz fırtınalarına çoktan teslim olmuş, kısmen unutulmuş liman kenti Kentosport'tan gelmesine rağmen paltosuna sıkıca sarınmıştı. Cameron'ın susturuculuğu sadece kanımızdan gelen silahlarımızı alıp götürmüyor, bedenimizi tamamen kapatıyordu. Nabzımız yavaşlıyor, gözlerimiz kararıyor ve vücut ısımız düşüyordu. Kemiklerimizin içindeki bir şeyi bozuyordu.

"Üzgünüm." Cameron artık mümkün olduğunca az kelimeyle konuşuyordu. Sert konuşmalarından sonra bu hoş bir değişiklikti. "Bunda pek iyi değilim."

Lory hızla karşılık verdi. "Pekâlâ, kısa sürede daha iyi ol o zaman. Bu akşam gidiyoruz, Cole ve sen sadece tur rehberimiz olmak için bizimle gelmiyorsunuz."

Kavgaları bitirmek benim işim değildi. Başlatmak? Evet. İzlemek? Kesinlikle. Ama onları durdurmak?.. Yine de tartışmaya zamanımız yoktu. "Lory, yeter. Cameron bir daha dene." Mareena'nın saray sesi işe yaradı ve ikisi de durup dinlediler. "Lory'nin duyularını engelle. Onu *normal* yap. *Onun olduğu şeyi* kontrol et."

Cameron'ın yanağında bir kas seğirdi ama karşı çıkmadı. Tüm şikâyetlerine rağmen bunu yapması gerektiğini biliyordu. Bizim için değilse bile kendisi için. Yeteneğini kontrol etmesi yapabileceği en iyi şeydi ve pazarlığımız bu yöndeydi. Ben onu eğitecektim, o da bizi Korros'a götürecekti.

Lory o kadar da uzlaşmacı değildi. "Senin sıran, Barrow," dedi bana homurdanarak. Kuzeyli aksanı keskin ve affetmezdi, tıpkı kendisi ve geldiği yer gibi. "Cole, beni bir daha hasta edersen uykunda bağırsaklarını deşerim."

Bu, nedense Cameron'ı gülümsetti. "Deneyebilirsin," dedi uzun, çarpık parmaklarını gererek. "Hissettiğinde haber ver."

Bir işaret görmek için izleyerek bekledim. Ancak Cameron'ın gibi Lory'nin yeteneğini de görmek biraz zordu. Onun duyu yeteneği dediğimiz şey, duyduğu, gördüğü, dokunduğu, kokladığı, tattığı her şeyin duyumunun akıl almaz derecede fazla olması demekti. Bir şahin kadar uzağı görebilir, bir kilometre ötedeki ince bir dalın kırılma sesini duyabilir hatta bir tazi gibi iz sürebilirdi. Keşke avlanmayı sevseydi. Ama Lory daha çok kampı korumaya, üstün görme ve duyma yeteneğiyle ormanı izlemeye istekliydi.

"Yavaş ol," diye yönlendirdim. Cameron'ın kaşları odaklanmayla çatılmıştı ve durumu anladım. Serbest bırakmak ve içindeki barajın duvarlarını indirip her şeyin dışarı akmasına izin vermek çok kolaydı. Bu, kendini sakın, istikrarlı ve kontrollü tutup dizginlemekten çok daha

basitti. "Bu senin gücün Cameron. Onun sahibi sensin. *Sana* cevap vermek zorunda."

Gözlerinde bir şey yanıp söndü. Her zamanki öfkesi değildi. *Gurur*. Bunu da anlıyordum. Hiçbir şey olmayan ve hiçbir şey beklemeyen bizim gibi kızlar için kendimiz dışında hiç kimsenin hak iddia edemeyeceği ya da elimizden alamayacağı bir şeyimizin olduğunu bilmek sarhoş ediciydi.

Solumda Lory gözlerini kırptırdı. "Gidiyor," dedi. "Kampın ötesini zar zor duyuyorum."

Hâlâ çok uzaktı. Yeteneği hâlâ duruyordu. "Biraz daha zorla, Cameron."

Cameron dediğimi yaptı ve diğer elini öne uzattı. Parmakları, hissettiği şeyi olmasını istediği şeye dönüştürürken nabızıyla uyumlu olarak seğirdi. "Şimdi?" diye sorduğunda Lory başını eğdi.

"Ne?" diye bağırды gözlerini kısarak. *Zar zor duyuyor ve görüyor*.

"Bu senin sabitin." Hiç düşünmeden uzanıp avuçlarımı Cameron'ın omuzlarına koydum. "Hedeflediğin şey bu. Yakında bir düğmeyi açıp kapamak kadar kolaylaşacak ve unutamayacağın kadar anlık bir alışkanlık haline gelecek."

"Yakında mı?" dedi başını çevirerek. "Bu gece uçuyoruz."

Hiç düşünmeden çenesinden tutup Lory'ye bakması için zorladım. "Bunu unut. Onu incitmeden ne kadar uzun süre tutabildiğine bak."

"Tamamen körüm!" diye yüksek sesle bağırды Lory. *Tamamen de sağır sanırım*, diye düşündüm.

"Her ne yapıyorsan, bu işe yarıyor," dedim Cameron'a. "Bunun ne olduğunu söylemek zorunda değilsin ama şunu bil ki bu senin tetikle-yicin." Aylar önce Julian aynı şeyi bana söylemiş, Sarmal Bahçe'deyken kıvılcımlarımı ateşleyen tetikleycimi bulmamı tembihlemişti. Artık gevşeyip kendimi serbest bırakmanın bana gücümü kazandırdığını öğrenmişim ve görünüşe göre Cameron da kendi yeteneğini etkinleştiren şeyi bulmuştu. "Bunun nasıl hissettirdiğini hatırla."

Soğuk havaya rağmen Cameron'ın boynundan aşağı bir ter damlası aktı ve yakasının içinde gözden kayboldu. Dişlerini sıktı, hayal kırıklığıyla homurdanmamak için çenesi kasıldı.

"Gittikçe kolaylaşacak," diye devam ettim ellerimi yeniden omuzlarına koyarak. Parmaklarımın altındaki kasları gerilmiş kablolar gibi sıkı ve sertti. Yeteneği Lory'nin duyularına zarar verirken Cameron'ı da zayıflatıyordu. *Keşke biraz daha zamanımız olsa. Bir hafta, hatta bir gün bile...*

En azından Korros'a gittiğimizde Cameron kendini tutmak zorunda değildi. Hapishanenin içindeyken verebileceği kadar hasar vermesini istemiştım. Öfkesi ve hücrede geçirdiği süre düşünülürse, muhafızları susturması hiç de zor olmamalıydı; böylece yolumuzu temizleyip açacaktı. Ama yoluna yanlış biri çıkarsa ne olacaktı? Tanımadığı bir Yenikan mesela? Cal? Ben? Yeteneği şimdiye kadar görüp hissettiklerim arasında en güçlüsüydü ve kesinlikle bir daha onun kurbanı olmak istemiyordum. Bunun düşüncesiyle bile tüylerim diken diken oldu. Kıvılcımlarım içimde hareketlenip sinir uçlarıma baskı yaparak buna karşılık verdi. Şimşegi sessiz ve uzakta tutmakla ilgili kendi derslerimi hatırlayarak bunları bastırdım. Her ne kadar bana itaat edip artık belli belirsiz hissettiğim bir uğultuya dönüşseler de kıvılcımlar güçle kıvrıldı. Sürekli endişeme ve stresime rağmen yeteneğim sanki daha da gelişmişti. Öncekinden daha güçlü, sağlıklı ve hayat doluydu. *En azından bir parçam böyle,* diye düşündüm. Çünkü şimşegimin altında başka bir şey dolanıyordu.

Soğuk beni asla terk etmiyordu. Asla bitmiyordu ve her tür yükten daha kötü hissettiriyordu. Derinlerdeydi ve iç organlarımı yiyordu. Çürük gibi, hastalık gibi yayılıyordu ve bir gün beni Şimşek Kız'ın kabuğu, Mare Barrow'un nefes alan cesedi gibi bomboş bırakmasından korkuyordum.

Lory, gözleri görmemesine rağmen hareketlenerek Cameron'ın karanlık örtüsünün altından boş yere aranmaya başladı. "Yeniden hissetmeye başladım," dedi yüksek sesle. Kelimelerindeki ıslamadan acısı belli oluyordu. Lory büyüdüğü yerdeki tuzlu kayalar kadar sağlam olsa da o bile Cameron'ın silahlarına karşı sessiz kalamıyordu. "Kötüleşiyor."

"Serbest bırak."

Bana çok uzun gelen bir andan sonra Cameron'ın kolları yana düştü ve vücudu gevşedi. Sanki küçülmüş gibi görünüyordu ve Lory yeniden

dizlerinin üstüne çöktü. Elleriyle şakaklarına masaj yapıyor, duyuları geri dönerken öfkeyle gözlerini kırpıştırıyordu.

“Ah,” diye mırıldandı Cameron’a hafifçe sırtarak.

Ama teknisyen kız ona gülümsemedi. Örgülerini savurarak sertçe arkasını döndü ve benimle yüz yüze geldi. Daha doğrusu, başımın tepesiyle yüz yüze geldi. Öfkesini görüyordum; benim için tanıdık bir şeydi. Bu öfke bu gece çok işine yarayacaktı.

“Ne oldu?”

“Bugünlük işim bitti,” diye patladı bembeyaz dişlerini göstererek.

Elimde olmadan kollarımı kavuşturup yapabildiğim kadar sırtımı dikleştirdim. Ona baktığımda kendimi Leydi Blonos gibi hissediyordum. “İşin iki saat sonra bitecek, Cameron ve yine de bundan daha uzun sürmesini dilemen yerinde olurdu. Kullanabileceğimiz her saniyeye ihtiyacımız...”

“İşim *bitti* dedim,” diye tekrarladı. On beş yaşında bir kıza göre fazlasıyla inatçı olabiliyordu. Uzun boynundaki kaslar terle parlıyor ve ağır ağır nefes alıyordu. Ama hızla nefes alıp vermemek için kendisiyle savaşıyor, benimle eşit koşullarda yüzleşmek istiyordu. *Eşit gibi görünmeye çalışıyor.* “Yorgunum, açım, girmek istemediğim bir savaşın içine *yeniden* sürüklenmek üzereyim. Ve boş bir mideyle ölmeyeceğim.”

Arkasında duran Lory kocaman açılmış gözlerini kırpmadan bizi izliyordu. Böyle bir durumda Cal’in ne yapacağını biliyordum. O buna *itaatsizlik* derdi ve asla hoş görmezdi. Cameron’ı daha da zorlamalı, alanda tur attırmalı, belki de yeteneğinin baskısıyla bir kuşu düşürebilir mi diye görmeliydim. Cal bunu açıkça gösterirdi; *yetkinin Cameron’da olmadığını.* Cal askerleri iyi tanıyordu ama bu kız onun adamlarından biri değildi. Benim ya da onun iradesi önünde diz çökmeyecekti. Köleleştirilmiş fabrika işçilerine nesiller boyunca dayatılmış düzene ve vardiya düdüğüne çok uzun süre itaat etmişti. Ancak artık özgürlüğü tatmıştı ve istemediği hiçbir emre uymayacaktı. Yine de burada geçirdiği süre boyunca karşı çıkıp dursa da yanımızdan ayrılmamıştı. Yeteneğini kullanabilecek olmasına rağmen kalmıştı.

Bunun için ona teşekkür etmeyecektim ama yemek yemesine izin verecektim. Sessizce yana çekildim.

“Otuz dakika dinlen, sonra geri gel.”

Gözleri öfkeyle parıldadığında bu tanıdık görüntü karşısında neredeyse gülümseyecektim. Ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyordum. Belki bir gün onunla arkadaş bile olabilirdik.

Kabul etmese bile karşı da çıkmadı ve açıklıktaki antrenman köşemizden uzaklaştı. Bahçedekiler onun gidişini izliyordu; Şimşek Kız’a karşı koyarken gözlerini ondan alamamışlardı ama ne düşündüklerini zerre umursamıyordum. Ben onların komutanı değildim, kraliçeleri değildim. Onların hiçbirinden daha iyi ya da kötü değildim ve beni olduğum gibi görmeye başlamalarının zamanı gelmişti. Başka bir Yenikan, başka bir savaşçı. Bundan fazlası değildim.

“Kilorn tavşan avlamış,” dedi Lory, sessizliği bozmak için. Havayı kokladı ve Leydi Blonos’u cıyakdatacak bir tavırla dudaklarını yaladı. “Hem de çok lezzetli olanlarından.”

“Sen de git, haydi,” diye mırıldandım, elimi açıklığın diğer ucundaki yemek ateşine doğru sallayarak. İkinci kez tekrarlamam gerekmedi.

“Cal’in keyfi yok bu arada,” diye ekledi, yanımdan geçerken. “Ya da en azından küfürler savurup bir şeyleri tekliyor.”

Tek bir bakışla Cal’in dışarıda olmadığını anladım. Bir anlığına şaşırsam da sonra kafama dank etti; Lory dinlemeyi bıraksa bile neredeyse her şeyi duyardı. “Gidip bir bakayım,” dedim ve hızla yürümeye başladım. Lory önce peşimden gelmeye kalktı ama sonra tek başıma gitmemin daha iyi olduğuna karar verip geride kaldı. Endişemi gizlemeye bile uğraşmıyordum; Cal çabuk sinirlenen biri değildi ve plan yapmak onu sakinleştiriyor hatta *mutlu* ediyordu. Bu yüzden onu geren her neyse beni de endişelendiriyordu, hem de baskınımızdan bir gün öncesinde endişelenmem gerekenden çok daha fazla.

Herkes dışarıda antrenmanda olduğundan Çentik hemen hemen boştu. Çocuklar bile büyüklerin dövüşmesini, nişan almasını ve yeteneklerini kontrol etmeyi öğrenmesini izlemek için çıkmıştı. Ayak altında

dolaşmadıkları, ellerimden çekştirip kahramanları olan sürgün prens hakkında aptalca sorularla beni rahatsız etmedikleri için memnundum. Ben çocuklara karşı Cal gibi sabırlı değildim.

Köşeyi döndüğümde yatak odalarının olduğu taraftan gelen ağabeyimle neredeyse kafa kafaya çarpışacaktım. Yüzünde bir sırıtsıyla Farley de onun peşinden geliyordu ama beni gördüğü anda gülümsemesi silindi.

Ah.

"Mare," diye mırıldanarak beni selamladı ve yanımdan geçip hiç durmadan uzaklaştı.

Shade de aynısını yapmaya çalışsa da elimi uzatıp durdurdum.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Dudakları titreşiyor, oyuncu gülümsemesiyle verdiği savaşı kaybediyordu.

Durumu idare etmek için ona ters ters bakmaya çalıştım. "Antrenman yapıyor olmanız gerekiyordu."

"Yeterince egzersiz yapmamamdan mı endişeleniyorsun? Sana garanti veriyorum, Mare," dedi göz kırparak, "yapıyoruz."

Her şey birden anlam kazandı. Farley ve Shade uzun süredir birbirinden ayrılmaz olmuşlardı. Yine de sesli olarak nefesimi tutup omzuna bir yumruk attım. "Shade Barrow!"

"Ah, haydi ama, herkes biliyor. Fark etmemen benim suçum değil."

"Bana söyleyebilirdin," diye söylendim, ona kızacak bir şey arayarak.

Sadece omuzlarını silkmekle yetindi, hâlâ sırıtıyordu. "Senin Cal'le ilgili her şeyi bana söylediğin gibi mi?"

"Bu..." *Farklı*, demek istedim. Gün içinde ortadan sıvışmıyorduk ya da geceleri herhangi bir şey yapmıyorduk. Ama Shade elini kaldırıp beni susturdu.

"Sakıncası yoksa, bunu gerçekten bilmek *istemiyorum*," dedi. "Ayrıca izin verirsen senin de açıkça belirttiğin gibi, sanırım antrenman yapmam gerekiyor."

Teslim olan bir adam gibi avuçlarını dışa doğru açıp geri çekildi. Gülmemek için kendimle savaşıırken elimi sallayıp onu gönderdim. Karnımda minik bir mutluluk çiçeği açmıştı, umutsuzlukla geçen günlerden

sonra bu çok yabancı bir histi. Onu, sanki bir mumun alevini korur gibi koruyarak canlı ve aydınlık tuttum. Ancak Cal'i gördüğümde bu his hızla yok oldu.

Odamızdaydı, ters çevrilmiş bir kasanın üstünde oturuyordu ve tanıdık bir kâğıdı dizlerinin üstüne yaymıştı. Bu, Albay'ın haritalarından biriydi ve şimdi arkası titizlikle çizilmiş şekillerle doluydu. Korros Hapishanesi'nin bir haritasıydı, ya da en azından Cameron'ın hatırladığı kadarıyla öyleydi. Kâğıdın kenarlarının alev aldığını görmeyi beklesem de Cal ateşini yerdeki çukurda tutuyordu. Alevlerin dans eden kırmızı ışığında okumak zor gibi görünüyordu ama Cal gözlerini kısmış, çaba-lyordu. Odanın köşesinde Maven'ın notlarıyla dolu çantam hiç ellen-memiş görünüyordu.

Yavaşça bir sandık alarak Cal'in yanına oturdum. Fark etmiş gibi görünmüyordu ama ettiğini biliyordum. Onun asker duyularından hiçbir şey kaçmazdı. Omzum onun kine hafifçe dokunduğunda başımı haritadan kaldırmadı ama elini bacağıma koyup beni kendi sıcaklığına çekti. Tu-tuşunu gevşetmedi, ben de onu uzaklaştırmadım. Bunu asla gerçekten yapamıyordum.

"Sorun ne?" diye sordum başımı omzuna yaslariken. *Böylece haritayı daha iyi görebilirim*, dedim kendime.

"Maven'dan, annesinden, tavşan yemekten *nefret* etmemden ve şu cehennem çukurundan farksız hapishanenin planından başka mı? Pek bir sorun yok, sorduğun için teşekkürler."

Gülmek istesem de zar zor gülümseyebildim. Özellikle böyle za-manlarda şaka yapmak pek de ona göre bir şey değildi. O patavatsızlığı Kilorn iyi beceriyordu.

"Bunu bilmenin faydası olacaksa Cameron iyiye gidiyor."

"Gerçekten mi?" Sesi göğsünde titreşerek içime işledi. "O yüzden mi onu biraz daha eğitmek yerine burada, benim yanımdasın?"

"Yemek yemeye ihtiyacı var, Cal. O bir Sessiz Taş değil."

Gözlerini Korros'un çiziminden ayırmaksızın tısladı. "Bunu bana hatırlatma."

"Taşlar sadece hücrelerde Cal, hapishanenin her yerinde değil," diye hatırlattım. Beni dinlemesini ve bir an önce bu garip ruh halinden sıyrılmasını umuyordum. "Birileri bizi içeri hapsedmediği sürece iyi olacağız."

"Bunu Kilorn'a söyle." Beni hüsrana uğratarak, bir asker gibi değil de bir okul çocuğuymuşçasına kendi şakasına güldü. Dahası, bacağımdaki tutuşunu da sıkılaştırdı. Canımı acıtmıyordu ama düşüncelerini açıkça anlatmaya yetiyordu.

"Cal?" Bir örümceği üstümden kovarmış gibi elini ittim. "Senin neyin var?"

Sonunda başımı kaldırıp bana baktı. Hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde ufak bir gülümseme bile yoktu. İçlerindeki karanlık, onu hiç tanımadığım birine dönüştürmüştü. Kemik Stadyumu'nda kardeşi onu ölüme mahkûm etmişken bile Cal böyle bakmıyordu. Korkmuştu, perişandı, bir prensten daha çok bir enkaza benziyordu ama hâlâ Cal'di. O ürkmüş kişiye güvene bilirdim. Ama buna? Amaçsızca dolaşan elleri ve umutsuz gözleriyle gülümseyen adama? *Bu da kim?*

"Bir liste yapmamı ister misin?" diye cevapladı sırtması daha genişlerken. İçimde bir şey koptu. Ona sertçe vurdum, yumruğum hızla omzuna indi. İriydi ama yumruğumun ivmesiyle, beni de şaşırtarak sırtüstü düştü. Ben de onunla birlikte toprak zemine yuvarlandım. Kafasını sertçe yere vurduğunda acıyla homurdandı. Ayağa kalkmaya çalışınca onu ittim ve altımda sabitledim.

"Kendine gelene kadar ayağa kalkmıyorsun."

Beni şaşırtarak sadece omuz silkti. Hatta *göz kırptı*. "Çok da etkili bir teşvik sayılmaz."

"Hah!" Bir zamanlar Poyraz'ın soylu leydileri Prens Tiberias onlara göz kırpsa baygınlık geçirirlerdi. Benimse sadece midemi kaldırmıştı ve yeniden, bu sefer karnına vurdum. En azından ağzını kapalı tutacak kadar akli başındaydı ve neyse ki göz de kırpmadı. "Şimdi bana sorununun ne olduğunu söyle."

Gülümseme gibi başlayan şey somurtmaya döndü ve başını arkaya yasladı. Kaşları çatılmıştı. Gözlerini tavana dikti. *Aptal gibi davranmasından daha iyidir.*

"Cal, Korros'a bizimle birlikte gelen on bir kişi var. On bir."

Çenesi kasıldı. Nereye varmak istediğini biliyordu. *Bunu halletmezsek ölecek olan on bir kişi ve kendi başlarına bırakırsak Korros'ta ölecek olan çok daha fazlası.*

"Ben de korkuyorum." Sesim istediğimden daha fazla titredi. "Onları yüzüstü bırakmak ya da yaralanmalarına sebep olmak istemiyorum."

Elleri yeniden bacağıma buldu ama dokunuşunda bir ısrar, baskı yoktu. Basit bir anımsatmaydı: *Ben buradayım.*

"Ama en çok da," gerçeğin keskinliği adeta nefesimi kesti, "kendim için korkuyorum. Ses sondasından ve yine öyle hissetmekten korkuyorum. Elara beni yakalarsa yapacaklarından korkuyorum. Yaptıklarım ve *yapabildiklerim* için çoğu kişiden daha değerli olduğumu biliyorum. Adım ve yüzüm en az şimşeğim kadar etkili olduğundan beni önemli biri yapıyor. Beni daha iyi bir ödül haline getiriyor." *Beni yalnızlaştırıyor.* "Ve bu şekilde düşünmekten *nefret* etsem de bunu yine de yapıyorum."

Cal'ın sinir harbi olarak başlayan şey benimkine dönüşmüştü. Karanlık bir gecede, yaz sıcağıyla ısınmış bir yolda ona sırlarımı açmıştım. O zamanlar onun parasını çalmaya çalışan kızdım. Şimdiyse kış gelmişti ve onun hayatını çalan kız olmuşum.

İtraflarımın en kötüsüyse bir kuşun kafesini sarsması gibi beynimde takırdıyordu. Dişlerime çarpıyor, serbest kalmak için yalvarıyordu. "Onu özledim," diye fısıldadım Cal'in gözlerine bakamadan. "Olduğunu sandığım kişiyi özledim."

Bacağımdaki eli yumruk halini aldı ve ısı yaymaya başladı. *Öfke.* Cal'i okumak kolaydı ve yalancı kurt sürüsünün arasında uzun süre geçirdikten sonra bu, hoş bir değişiklikti.

"Onu ben de özledim."

Hızla ona dönüp baktım ve inanamayarak irkildim.

"Onu unutmayı neyin kolaylaştıracağını bilmiyorum. Onun her zaman böyle olmadığını, annesinin onu zehirlediğini düşünmek mi, yoksa sadece bir canavar olarak doğduğunu düşünmek mi?"

"Hiç kimse canavar olarak doğmaz." *Ama bazı insanların öyle olmasını dilerdim. Bu onlardan nefret etmeyi, onları öldürmeyi ve ölü yüzlerini unutmayı kolaylaştırırdı.* "Maven bile."

Hiç düşünmeden Cal'in üzerine uzandım, kalbim kalbinin üstündeydi. Aynı anda atıyorlar, mavi gözlü ve hazırcevap çocukla paylaştığımız anılarımızı yansıtıyorlardı. Zeki, unutulmuş, şefkatli. O oğlanı bir daha hiç göremeyecektik. "Onun gitmesine izin vermeliyiz," diye fısıldadım boynuna. "Bu onu öldürmek anlamına gelse bile."

"Korros'taysa..."

"Ben yaparım, Cal. Eğer sen yapamazsan."

Sonsuzluk gibi gelen bir dakika boyunca sessiz kaldı. Yine de neredeyse uykuya dalacaktım. Sıcaklığı herhangi bir saraydaki en iyi yataktan bile daha davetkârdı. "Eğer Korros'taysa, kontrolümü kaybedeceğim," dedi sonunda. "Sahip olduğum her şeyle onun peşinden gideceğim. Onun ve Elara'nın. O da benim öfkemi kullanıp bunu sana karşı çevirecek ve seni bana öldürtecek, tıpkı..."

Parmaklarımı dudaklarına götürüp diğer kelimeleri söylemeden durdurdum onu. Ona çok fazla acı veriyordu. O anda intikamdan başka amacı olmayan ve benim kırdığım kalbinden başka kalbi olmayan bir adama bakıyordum. Gerçek şeklini bulmayı bekleyen başka bir canavardı.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedim, en derin korkularımızı uzaklaştırarak.

Bana inanmıyordu. Bunu gözlerinin karanlığında görebiliyordum. Okyanus Tepe'de gördüğüm o boşluk geri dönüyordu.

"Ölmeyeceğiz, Cal. Bunun olmaması için çok fazla yol katettik."

Kahkahası boş ve acı vericiydi. Ellerimi nazıkçe kenara çekti ama bileğimi bırakmadı. "Sevdiğim kaç insanın öldüğünü biliyor musun?"

Nabzımı duyduğunu biliyordum ve onun için hissettiğim acıyı gizlemeyecek kadar yakınındaydım. Ona acımama neredeyse alayla güldü.

"Hepsi gitti. Hepsi öldürüldü. O öldürdü." *Kraliçe Elara*. "Onları öldürdü ve sonra onları unutturdu."

Başka biri, onun babasından ya da kardeşi sandığı Maven'dan bahsettiğini düşünürdü. Ama ben biliyordum. "Coriane," diyerek annesinin adını mırıldandım. Hipnoz Kraliçe. Cal onu hatırlamıyordu ama bu, onun yasını tutmasına kesinlikle engel değildi.

"Bu yüzden Okyanus Tepe benim en sevdiğim yerdi. Orası onundu. Babam ona vermişti."

Liman Körfezi'nde geçirdiğimiz kâbus gibi gecedeki sarayı hatırlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Hayatımızı kurtarmaya çalışırken orasının nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştım. Yavaş yavaş ve hayal meyal de olsa içerideki renkleri anımsadım. Altın rengi. Sarı. Eski kâğıtlar gibi, Julian'ın kaftanları gibi. Jacos Hanesi'nin renkleri.

Bu yüzden o gün o kadar üzgün görünüyordu ve bu yüzden bayrakları ateşe vermemiştii. Annesinin bayraklarıydı.

Bir öksüz olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Annem ve babam hep hayatımda olmuştu. Benden koparıldıkları zamana kadar bunun nasıl bir şey olduğunu anlamamam bir lütuftu. Cal'in ailesi ölüp gitmişken benimkilerin güvende olduğunu bilerek şu anda onları özlemem yanlış geliyordu. Ve, içimdeki soğukluktan ve yapayalnız kalmaya dair bencilce korkumdan, her zamankinden daha fazla nefret ettim. Cal, benim hayatım boyunca olabileceğimden çok daha yalnızdı.

Ama düşüncelerimize ve hatıralarımıza saplanıp kalamazdık. Bu anda daha fazla oyalanamazdık.

"Bana hapisaneyi anlat," diyerek konuyu değiştirdim. Hayatım pahasına Cal'i bu üzgün halinden çekip çıkaracaktım.

Derinden iç çekmesiyle tüm bedeni kabardı ama konunun değişmesinden memnundu. "Bir çukur. Uсталıkla tasarlanarak korunan bir kale. Kapılar üst katta, hücreler altta ve aralarındaki mıknaatların iskeleleri bunları bağlıyor. Ufacık bir bilek hareketiyle bizi on beş metre aşağı düşürüp ele geçirirler. Bizi ve dışarı çıkardığımız herkesi katlederler."

"Peki ya Gümüş mahkûmlar? Onların çok mücadele edeceklerini düşünüyor musun?"

"Sessiz hücrelerde geçirdikleri onca haftadan sonra, sanmıyorum. Engel olacaklardır ama fazla değil. Ve bu onların kaçışını çok yavaşlatır."

"Onların... kaçmasına izin mi vereceksin?"

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Bize orada bile sırt çevirebilirler ya da daha sonra peşimize düşebilirler."

"Ben politikacı değilim ama sanırım hapisten kaçma olayı kardeşime birden çok baş ağrısı yaşatacaktır; özellikle de kaçak mahkûmlar onun siyasi muhalifleri olursa."

İtiraz edercesine başımı salladım.

"Bundan hoşlanmadın mı?"

"Onlara güvenmiyorum."

"Çok şaşırtıcı," dedi kuru bir sesle. Bir parmağı boynuma kayarak kardeşinin sondasının bıraktığı yara izini okşadı. "Bunu kaba kuvvetle kazanamayacağız, Mare. Kaç Yenikan toplarsan topla, önemli değil. Gümüşler hâlâ sayıca sizden fazla ve hâlâ avantaj onlarda."

Asker, başka tür bir savaşı savunuyordu. Ne kadar da ironikti.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Altımda omuz silkti. "Politik entrikalar çevirmek kesinlikle benim güçlü bir özelliğim değil," dedi. "Ama bir şans vereceğim."

"Bu bir iç savaş anlamına gelse bile mi?"

Aylar önce Cal bana bir isyanın nasıl olabileceğini anlatmıştı. İki tarafta da bir savaş, her kan renginde ayrı ayrı. Kızıl, Kızıl'a karşı; Gümüş, Gümüş'e karşı ve arada kalanlar birbirlerine karşı. Bana böyle bir savaş için babasının mirasını tehlikeye atmayacağını söylemişti, bu savaşın haklı sebepleri olsa bile. Aramıza yine sessizlik çöktü ve Cal cevap vermedi. Artık nerede durduğunu kendisinin bile bilmediğini düşünüyordum. Bir isyancı değildi, bir prens değildi; içindeki ateşten başka hiçbir şeyden emin değildi.

"Sayıca az olabiliriz ama bu bizi engellemez," dedim. *İkisinden de daha güçlü.* Ne olduğumu keşfettikten sonra Julian bana bu kelimeleri yazmıştı. Sağ salım halde yeniden görmeyi umduğum Julian. "Yenikanların, Gümüşlerin hiç beklemediği yetenekleri var, senin bile."

"Nereye varmak istiyorsun?"

"Sen tüm bunlara sanki birliklerini yönetiyormuşsun gibi bakıyorsun. Anladığın yetenekleri olan ve birlikte talim yaptığın askerlermiş gibi."

"Yani?"

"Yani... Bense bir muhafızın Nix'i vurmaya ya da bir mıknaatısın Gareth'i düşürmeye çalışmasını görmek isterim."

Ne demek istediğimi anlaması biraz zaman aldı. Nix yaralanmazdı, bir taşderiden bile daha güçlüydü. Gareth ise yerçekimini değiştirebiliyordu ve hiçbir zaman hiçbir yerden aşağı düşmeyecekti. Bir ordumuz yoktu ama kesinlikle askerlerimiz ve hiçbir Gümüş muhafızın nasıl savaşacağını bilmediği yeteneklerimiz vardı. Cal bunu anladığı anda yüzümü iki yanından tutup beni kendine çekti. Dudaklarıma sert, ateşli ama isteyeceğimden daha kısa süren bir öpücük kondurdu.

"Sen bir dâhisin," diye mırıldandı ve ayağa fırladı. "Cameron'ı bu-
raya getir, herkesi buraya getir." Enerjiyle çıldırılmışçasına haritayı kapı. Çarpık gülümsemesi geri döndü ama bu sefer ondan nefret etmedim. "Bu gerçekten de işe yarayabilir."

YİRMİ BEŞ

Çentik'in görüntüsü arkamda titreşti ve son birkaç aydır yuvam olan yerin, Harrick'in elini hafifçe sallamasıyla yok oluşunu büyülenmiş gibi izledim. Tepe ve açık alan duruyordu ama kampımızdan geriye en ufak bir şey kalmamıştı. Biraz önce orada durup bize el sallayan ve sesleri gecenin içinde yankılanan çocukları bile duymıyorduk. Farrah hepsinin sesini bastırmıştı ve Harrick'le birlikte en genç Yenikanların etrafına bir koruma perdesi çekmişlerdi. Hiç bulunma tehlikesiyle karşılaşmamıştık ama ek koruma tedbirleri itiraf edemeyeceğim kadar içimi rahatlatmıştı. Diğerlerinin çoğundan, sanki Çentik'in ortadan kaybolması kutlanacak bir şeymiş gibi zafer nidaları yükseliyordu. Kilom bunların başını çekiyordu ve güçlü ışıklar çalışıyordu. Ama onu azarlamadım, hele ki yeni yeni konuşmaya başlamışken bunu yapamazdım. Zorlukla gülümsedim ve dişlerimi sıkıp, *Enerjini sonraya sakla*, dememek için kendimi zor tuttum.

Hemen yanımda Shade de en az benim kadar sessizdi. Artık hiçbir şey bulunmayan açıklığa bakmıyor; gözlerini önümüzdeki karanlık, soğuk ormandan ve bizi bekleyen görevden ayırmıyordu. Topallaması

tamamen geçmişti ve hevesle takip ettiğim, diğerlerini de çeken hızlı bir yürüyüş temposu tutturmuştu. Jete çok uzun bir mesafe yoktu. Her saniyesinin keyfini çıkarmaya çalıştım. Soğuk hava açıkta kalan yüzüme batıyordu ama neyse ki gökyüzü açıktı. Kar yoktu, fırtına yoktu. *Henüz*. Ama bir fırtına yaklaşıyordu ve ya benim elimden olacaktı ya da bir başkasınınkinden. Kimin şafağı görecektik kadar yaşayacağı hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Shade duymadığım bir şeyler mırıldanarak bir elini omzuma koydu. İki parmağı eğriydi, Dadı'yı Kankorda'dan aldığımız günden beri hâlâ iyileşiyordu. Bir güçlüköl Shade'i tutmayı başarmış ve o daha sıçrayıp uzaklaşmadan sol elinin ilk iki parmağını ezmişti. Elbette Farley onu tedavi etmişti ama parmakların görüntüsü beni hâlâ ürpertiyordu. Bana Gisa'yı, benim yaptıklarımın bedelini ödeyen bir diğer Barrow'u hatırlatıyordu.

"Bu bedele değer," dedi yeniden, sesi öncekine göre daha yüksekti. "Biz doğru olanı yapıyoruz."

Bunu biliyorum. Kendim ve bana yakın olanlar için korksam da Korros'un doğru karar olduğunu biliyordum. Jon güvence vermese de doğru yolda olduğumuza inanıyordum. Nasıl olmazdık? Yenikanlar öldürülmek ya da Elara'nın emirlerini uygulayan içi boş, ruhsuz kabuklara dönüştürülmek üzere Kraliçe'nin fısıltılarına terk edilemezdi. Şimdikinden daha korkunç bir dünyada yaşamamak için bunu yapmalıydık.

Yine de Shade'in sözleri rahatlatıcı bir battaniye gibiydi. "Teşekkürler," diye mırıldandım, elimi onunkinin üstüne koyarak.

Karşılık olarak gülümsediğinde dişleri ay ışığında parıldadı. Karanlıkta babamıza çok benziyordu. Yaşı olmadan, tekerlekli sandalyesi olmadan, hayatın yükleri omuzlarında olmadan. Ama aynı zekâyâ ve ikisini de cephede hayatta tutan çarpık bir şüpheciliğe sahiplerdi. Şimdi o şüphecilik Shade'i çok daha farklı bir savaş alanında hayatta tutuyordu. Yanağımı hafifçe okşadı, bana kendimi çocuk gibi hissettiren tanıdık bir hareketti bu ama bundan hoşlandım. Paylaştığımız ortak kanın bir anımsatıcısıydı. Mutasyonla değil, doğumla gelen bir ortaklık. Her yetenekten daha derin, daha güçlüydü.

Sağımdan ilerleyen Cal'in bakışlarını görmezden geldim. Kendi kardeşini ve kendi kan bağlarının dağılıp gittiğini düşündüğünü biliyordum. Onun arkasından gelen Kilorn av tüfeğini kavramış, herhangi bir şey görebilmek için gölgeleri ve ormanı gözleriyle tarıyordu. Tüm farklılıklarına rağmen iki genç adam da ürkütücü bir benzerlik taşıyordu. İkisi de öksüzdü, ikisi de terk edilmişti ve tutunacak benden başka kimseleri yoktu.

Zaman fazla hızlı geçti. Sanki dakikalar içinde Karaşeytan'ın içindeydik ve havada süzülüyorduk. Bizi bekleyen karanlık uçuruma doğru her saniye daha hızlı geçmeye başladı. *Bu bedele değer*, dedim kendime; Shade'in sözlerini içimden sürekli tekrarlıyordum. Jet için sakın kalmalıydım. Diğerleri içinse korkmuyormuş gibi görünmeliydim. Ama kalbim göğsümde deli gibi atıyordu, o kadar yüksek sesliydi ki diğerlerinin de bunu duyabildiğinden endişelendim.

Hızlı nabzımı sakinleştirebilmek için kucağımdaki uçuş kaskını tutup pürüzsüz ve serin yüzeyine sarıldım. Cilalı metale bakarak kendi yansımamı inceledim. Gördüğüm kız hem tanıdık hem de yabancıydı. Mare'ydi, Mareena'ydı, Şimşek Kız'dı, Kızıl Kraliçe'ydi ve hiçbirisiydi. Korkmuş görünmüyordu. Haşın yüz hatları, başında sıkıca örülmüş saçları ve boynundaki yara izleriyle taştan oyulmuş gibiydi. On yedi yaşında değil de yaşsız gibiydi. Gümüş gibi ama değil, Kızıl gibi ama değil, insan gibi... ama *değildi*. Kırmızı Muhafızlar'ın sembolü, "aranıyor" posterlerinde bir yüz, bir prensin yıkımı, bir hırsız... bir katil. Kendinden başka her şekli alabilen bir oyuncak bebek.

Jetin deposundan çıkardığımız siyah ve gümüş rengi uçuş tulumları hem bize iyi kötü bir üniforma sağlamış hem de kılık değiştirmemize yardımcı olmuştu. Diğerleri tulumlarına dikkatle bakıyor ve üstlerine uyması için ayarlamalar yapıyorlardı. Kilorn her zamanki gibi yakasıyla oynayıp duruyor, kumaşı biraz gevşetebilmek için çektiştiriyordu. Nix'inki göbek kısmından zorlukla kapanmıştı ve her an patlayıp açılacakmış gibi duruyordu. Onunkinin aksine Dadı kendi tulumunun içinde neredeyse yüzüyordu ama benim gibi kollarını ya da paçalarını kıvrımla uğraşması

gerekmiyordu. Jet indiğinde başka bir şekle bürünecekti, miderni kaldıran ve kalbimi sayamayacağım kadar çok duyguyla çarpıtıran başka bir şekle.

Neyse ki Karaşeytan taşıma için yapılmıştı ve on birimizi birden rahatça içine alabiliyordu. Fazla yükün bizi yavaşlatmasını beklemiştim ama kontrol paneline göre her zamanki süratimizde yol alıyorduk. Hatta biraz daha bile hızlıydık. Cal aracı elinden geldiğince zorluyor, bizi ay ışığının dışında, Poyraz sahilinin üstünde süzülen sonbahar bulutlarının içinde saklı tutuyordu.

Pencereden dışarı bakıyor, gözleri bulutlar ve önünde yanıp sönen paneller arasında gidip geliyordu. Haftalarca kokpitte onun yanında oturmuş olmama rağmen bunların ne işe yaradığını hâlâ anlamıyordum. Sütunkent'teyken de kötü bir öğrenciydim ve bu durum değişmemişti. Onunki gibi bir aklım yoktu. Ben sadece kestirme yolları, nasıl hile yapılacağını, nasıl yalan söyleneceğini, nasıl çalınacağını ve insanların gizlediği şeyleri nasıl göreceğimi biliyordum. Ve şimdi de Cal'ın kesinlikle bir şeyler gizlediğinin farkındaydım. Başka birinin sırlarından korkabilirdim ama Cal'ın sakladığı şeyin beni incitmeyeceğini biliyordum. Kendi zayıflığını, korkusunu örtmeye çalışıyordu. Güç ve kudret dışında hiçbir şeye inanmamak üzere yetiştirilmişti. Bocalamak, yapılabilecek en kötü hataydı. Ona kendi korkumdan bahsetmişim ama fısıldanmış birkaç kelime, yılların inancını yıkmaya yetmiyordu. Cal de benim gibi bir maske takmıştı ve benim bile o maskenin ardını görmeme izin vermiyordu.

Böylesi hepimiz için daha iyi, diye düşündü pratik yanım. Sürgün prensi çok fazla önemseyen diğer yanımsa çok endişelendi. Bu görevin fiziksel tehlikesini biliyordum ama duygusal tehlikesi bu akşama kadar hiç aklıma gelmemişti. Cal, Korros'ta neye dönüşecek? Orayı içeri girdiği gibi terk edebilecek mi? Yoksa orayı hiç terk edemeyecek mi?

Farley cephanemizi on ikinci kez kontrol ediyordu. Shade ona yardım etmeye çalışsa da ona vurarak uzaklaştırdı ama çok hafif vurmuştu. Kaçamak gülümsemelerini yakaladım ve Farley sonunda onun *Korvium* damgalı bir paketteki mermileri saymasına izin verdi. Büyük olasılıkla Crance'in işi olan, çalıntı bir kargoydu. Farley'nin bağlantılarıyla birlikte

bize çok fazla tabanca, bıçak ve var olduğunu bile bilmediğim başka silahlar kaçırmışlardı. Herkes yeteneğine ve keyfine göre silahlanacaktı. Ben şimşeğimden başka bir şey istemiyordum ama diğerleri hançerler ya da tabancalar konusunda hevesliydi. Örneğin, Nix'in son haftalardaki favorisi ölümcül, katlanır bir mızraktı. Silahı sürekli yakınında taşıyor, parmaklarını kaygısızca sivri ucunda gezdiriyordu. Başka biri olsa şimdiye dek kendini kesmişti ama Nix'in derisi çoğu kişininkinden daha dayanıklıydı. Diğer yaralanmaz Yenikan Darmian da onun izinden gitmişti; kalın, satura benzeyen bir bıçağı kaslı dizlerinin üstünde tutuyordu. Bıçağın ucu parlıyordu, bir kemiğe saplanmak için adeta yalvanıyordu.

Ben izlerken Cameron da titreyerek küçük bir bıçak aldı ve onu kılıfından çıkarmamaya dikkat etti. Son üç günü bıçak kullanmayı değil, yeteneğini öğrenerek geçirmişti ve hançerin, kullanmak zorunda kalma-yacağı bir son çare olmasını umuyordum. Bakışlarını yakaladı; ifadesi acı doluydu ve bir anlığına bana patlayacağını ya da daha kötüsü, maskemin ardındakileri göreceğini düşündüm. Bunun yerine sertçe başını salladı.

Ben de ona başımı sallayarak görünmez bir arkadaşlık eli uzattım. Ancak bakışları sertleşti ve gözlerini hızla başka tarafa çevirdi. Demek istediği çok açıktı: *Aynı taraftayız ama arkadaş değiliz.*

"Çok az kaldı," dedi Cal, dönmem için kolumdan dürterek. Zihnim, *Çok erken*, diye haykırsa da programa uygun gittiğimizi biliyordum.

"İşe yarayacak." Sesim titredi ama neyse ki bunu sadece Cal duydu. O da zayıflığımla alay etmeyip sessiz kaldı. "İşe yarayacak." Sesim daha da titredi.

"Avantaj kimde?" diye sordu.

Kelimeleri beni şoke etti, acıttı ama aynı zamanda yatıştırdı. Eğitimci Arven bunu, öğrencileri eşleştirip kan ve onur uğruna çarpıştırdığı Antrenmanlar'da sorardı. Kemik Stadyumu'nda bir Rhambos güçlükolu onu şişman, iğrenç bir domuz gibi şişlemeden hemen önce de sormuştu. O adamdan nefret ediyordum ama bu, ondan bir şeyler öğrenmediğim anlamına gelmiyordu.

Sürpriz etkenimiz vardı; Cameron vardı; Shade, Gareth, Dadı ve hiçbir Gümüş'ün hayal bile edemeyeceği beş Yenikan'ımız vardı. Askeri deha Cal vardı.

Ayrıca bir davamız vardı. Sırtımızda taşıdığımız, doğmak için bekleyen Kızıl şafağımız vardı.

"Avantaj *bizde*."

Cal'ın sırtması da benimki gibi zorakiydi ama yine de içimi ısıttı. "Aynen öyle."

Sözleri yine içimde dönen ve birbiriyle çelişen duygular uyandırdı.

Bir klik sesi ve telsizden yükselen bir tıslamayla zihnimde Cal'le ilgili tüm düşünceler silindi. Bakışlarımı Dadı'ya çevirdiğimde onaylarcasına başını salladı. Gözlerimin önünde bedeni değişti ve yaşlı bir kadından, buz mavisi gözleri, siyah saçları olan ruhsuz bir oğlana dönüştü. *Maven*. Kıyafetleri de görüntüsüyle birlikte değişmiş, uçuş tulumu yerini yepyeni, üstü bir sıra parlak madalyayla dolu, siyah bir üniformaya ve kan kırmızısı bir pelerine bırakmıştı. Dalgalı, siyah saçlarının üstünde bir taç vardı ve onu kapıp jetten dışarı fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Diğerleri de sahte kralın görünüşünden büyülenmişçesine büyük bir dikkatle izliyorlardı ama ben sadece kin ve ufacık da olsa pişmanlık hissediyordum. Dadı'nın nezaketi, değiştirdiği kılığının altından ortaya çıkıyor ve Maven'ın dudaklarını çok iyi bildiğim yumuşak gülümsemeyle kıvrıyordu. Kısa ve acı dolu bir an boyunca olduğunu sandığım, canavara dönüşmemiş oğlana bakakaldım.

"Güzel," dedim zorlukla, sesim duyguyla boğuklaşmıştı. Bunu sadece Kilorn fark etmiş gibi görünüyordu ve bakışlarını Dadı'dan hızla bana çevirdi. Başımı hafifçe sallayarak endişelenmemesini söyledim. Düşünmemiz gereken çok daha önemli şeyler vardı.

"Korros Hava Kontrol, burası Baş Filo," dedi Cal telsize. Diğer uçuşlarda ilgisiz ve bir sürü üsse zorunlu açıklama yapmaktan bıkmış bir ses tonuyla konuşsa da şimdi çok ciddiye. Ne de olsa Kral'ın Baş Filo olarak anılan şahsi jetiymişiz gibi davranmak zorundaydık ve bu araç

tüm denetlemelerin üstündeydi. Cal de böyle bir çağrının nasıl yapılması gerektiğini şahsen biliyordu. "Majesteleri Kral yaklaşıyor."

Ne karmaşık bir çağrı işareti, ne de iniş izni isteme. Sadece katı bir otorite vardı ve diğer taraftaki herhangi bir operatör onu reddetmekte zorlanırdı. Tıpkı beklediğimiz gibi, cevap veren ses kekeledi.

"A-a-a-anlaşıldı, Baş Filo," dedi bir adam. Derin, hırıltılı sesinden huzursuzluğu açıkça belli oluyordu. "Özür dilerim ama Majesteleri Kral'ı yarın öğleden sonraya bekliyorduk."

Yarın. Jon'un öleceğimizi söylediği dördüncü gün... Haklıydı. Maven yanında Gözcülerden, Ptolemus ve Evangeline gibi ölümcül savaşçılardan oluşan bir ordu dolusu muhafız getirecekti. Onları hiçbir şekilde yenemezdik.

Elimi arkaya sallayıp işaret verdim ama Dadı çoktan yanıma gelmişti. Maven görüntüsüyle yakınlığı tüylerimi diken diken etti.

"Kral kendininkinden başka hiçbir programa uymaz," dedi telsize, yanakları mahcubiyetle beyazladı. Ses tonu yeterince keskin değildi ama sesi kesinlikle onun sesiydi. "Ayrıca kendini bir halt sanan kapıcıya açıklama yapmak zorunda değilim."

Telsizin diğer ucundan duyulan gümbürtü sadece sandalyesinden düşen operatörün sesi olabilirdi. "Evet... evet, elbette Majesteleri."

Arkamızda biri ağzını koluyla kapayıp güldü. Büyük ihtimalle Kilmorn'du.

Cal Dadı'ya başını sallayıp telsizi ondan aldı. Derinden hissettiğim acının aynısını onda da gördüm. "On dakika içinde iniyoruz. Korros'u Kral'ın gelişi için hazırlayın."

"Bunu şahsen ben..."

Ancak operatör sözünü bitirmeden Cal telsizi kapadı ve rahatlayarak gülümsedi. Diğerleri yeniden bağışarak henüz elde edilmemiş bir zaferi kutladılar. Evet, bir engelin üstesinden gelmiştik ama bunu birçokları takip edecekti. Bu engellerin hepsi, altımızdaki çorak Süprüntü arazisinin kıyısında ve belki de sonumuzu getirecek hapishaneyi gizleyen gri-yeşil bölgedeydi.

. * * *

Karaseytan, Korros'un pürüzsüz pistine indiğinde ufuktan güneş ışıkları süzölmeye başlamış olsa da tepemizdeki gökyüzü hâlâ koyu ve boğucu bir mavilikteydi. Burası jet filoları ve hangarlarla dolu bir askeri üs olmasa da bir Gümüş tesisiydi ve her şeyin üstüne neredeyse somut bir tehlike havası çökmüştü. Uçuş başlığını kafama geçirip yüzümü gizledim. Cal ve diğerleri de aynısını yaparak kasklarını taktılar ve yüz siperlerini indirdiler. Dışarıdan bakanlara korkutucu görünüyor olmalıydık. Hepimiz siyahlar içindeydik, maskeliydik ve genç, zalim Kral'a hapishane ziyaretinde eşlik ediyorduk. Muhafızların bize bakmayacaklarını, eşlikçilerinden Kral'ın varlığına odaklanacaklarını umuyordum.

Daha fazla oturamadım ve koltuğumdan hızla fırladım. Emniyet kemerleri ben kalkarken birbirine çarpıp sallandı. Yapmam gereken ama aslında yapmak zorunda kalmamayı dilediğim şeyi yaparak Dadı'yı kolumdan yakaladım. *Maven gibi hissettiriyor.*

"İnsanlara tepeden bak," dedim. Sesim kasktan boğuk çıkıyordu. "Nazik olmadan gülümse. Havadan sudan konuşma, saray hakkında konuşma. Milyonlarca sırrın varmış da bunların hepsini bilecek kadar önemli olan tek kişi senmişsin gibi davran."

Başını onaylarcasına sallayıp hepsini kabul etti. Ne de olsa Cal ve ben onu Maven olması için eğitmiştik. Bu sadece hafif bir anımsatma, sınavdan önce kitaptan kısa bir tekrar gibiydi. Buz gibi bir sesle, "Ben aptal değilim," dediğinde neredeyse çenesine yumruğumu geçirecektim. *O, Maven değil,* diye bağırdım zihnimden.

"Sanırım işi kaptın," dedi Kilorn ayağa kalkarken. Kolumu tutup beni hafifçe uzaklaştırdı. "Mare seni neredeyse öldürecekti."

"Herkes hazır mı?" diye bağırdı Farley jetin arka tarafından. Eli rampayı indirecek düğmenin üstündeydi ve basmaya can atıyordu.

"Hizaya geçin!" diye bağırdı Cal, tıpkı bir talim çavuşu gibi. Yine de hemen dediğini yaparak en başa Dadı'yı koyduk ve Cal'ın bize öğrettiği

şekilde sıralandık. O da Dadı'nın yanındaki yerini alarak en ölümcül muhafızı rolüne büründü.

"Haydi, şimdi kötü kararlar alalım," dedi Farley. Rampa düğmesine bastığı sırada sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum.

Bir tıslama, ardından dişlilerin dönmesi, kabloların titreşmesiyle jetin arkası bazılarımızın belki de son kez göreceği sabaha açıldı.

Karaşeytan'ın dışında bir düzine asker, antrenmanlı ve sıkı bir düzende, uygun bir mesafede bekliyordu. Kralları kılığına girmiş Yenikan'ın karşısında sert ve mükemmel selamlar verdiler. Bir elleri kalplerinde, bir dizleri yerde. Kask siperimin ardından dünya çok daha karanlık görünse de alacalı gri askeri üniformalarını ya da arkalarındaki alçak ve gösterişsiz yapıyı gizlemiyordu. Bronz kapılar, elmascam duvarlar... hatta pencereler bile yoktu. Bu çorak, terk edilmiş bölgede uzanan düz bir beton yapıydı sadece. *Korros Hapishanesi*. Jete ve gölgeler ile radyasyonun dans ettiği ufka uzanan piste son kez baktım. Kasvetli gölgelerin içinde bekleyen, metal gövdeleri büyük ve yuvarlak iki jet gördüm. Yakalananları taşımakta kullanılan hapishane jetleri. Her şey planladığımız gibi giderse çok yakında yeniden uçacaklardı.

Uygun adım yürümeye dikkat ederek Korros'a sessizce ilerledik. Cal, Dadı'nın hemen yanında yürürken bir eli sürekli yan tarafında yumruk halindeydi. Ben hemen arkasından yürüyordum; solumda Cameron ve sağımda da Shade vardı. Kilom ve Farley, ellerini silahlarından ayırmadan düzenin ortasından ilerliyorlardı. Hava bile elektriklenmişcesine tehlike sinyalleri yayıyordu.

Korktuğum şey artık ölüm değildi. Ölümle, ondan korkmayacak kadar çok yüz yüze gelmiştim. Ancak hapishanenin kendisi, yakalanma ve zincire vurulma düşüncesi, Kraliçe'nin aptal bir kuklasına dönüşme fikri... işte buna katlanamazdım. Böyle bir kaderle yüzleşmektense yüzlerce kere ölmeyi tercih ederdim. Hepimiz bunu tercih ederdik.

"Majesteleri," dedi askerlerden biri, kral olduğunu düşündüğü kişiye bakmaya cüret ederek. Göğsündeki kırmızı metal üstüne üç çapraz

kılıç armasını onun yüzbaşı olduğunu gösteriyordu. Omuzlarındaki parlak kırmızı ve mavi renkli şeritlerse hane renkleri olmalıydı. *Iral Hanesi*. "Korros Hapishanesi'ne hoş geldiniz."

Dadı, ona verilen talimatlar doğrultusunda adama umursamazca baktı ve solgun elini, yüzbaşını başından savarcasına salladı. Dadı'nın sahte kimliğine inanması için bu yeterli olmalıydı. Ancak askerler dikilirken yüzbaşının gözleri bize çevrildi ve üniformalarımızı inceledi. Ayrıca soylu krala eşlik eden Gözcüler olmadığını da fark etti. Sıra Cal'e geldiğinde, bıçak gibi keskin bakışları tereddütle kaskına yoğunlaştı. Hiçbir şey söylemese de askerleri hemen yanımıza dizildi ve ayak sesleri bizimkilerle karışarak yankılandı. Birkaç üniformadaki tanıdık renkleri fark ettim... *Haven, Osanos, Provos, Macanthos, Eagrie*. Sonuncusu, Eagrie yani Kâhin Hanesi'ndendi ve bizim ilk hedefimizdi. Cameron'ın kolunu çekerek sakallı, gözleri fıldır fıldır bakan ve omzunda siyah-beyaz şeritleri bulunan sarışın adamı başımla yavaşça işaret ettim.

Cameron başını eğdi ve elleri yanında konsantrasyonla yumruk haline geldi. Saldırı başlamıştı.

Yüzbaşı, Dadı'nın diğer yanına geçerken beni o kadar hızlı ve belli belirsiz arkada bıraktı ki zorlukla fark ettim. *Bir ipek*. Büyükannesi, tehlikeli Panter Sonya Irall'a aynı esmer tene, parlak siyah saçlara ve aynı keskin yüz hatlarına sahipti. Yüzbaşının entrikalarda Sonya kadar usta olmamasını umdum yoksa bu planımızı gerçekleştirmek beklediğimizden zor olabilirdi.

"Belirttiğiniz düzenlemeler neredeyse tamamlandı, Majesteleri," dedi. Sözlerinde iğneleyici bir şeyler vardı. "Her hücre bloku tıpkı söylediğiniz gibi ayrı ayrı mühürlendi ve bir sonraki Sessiz Taş sevkıyatı yeni muhafız birliğiyle birlikte yarın geliyor."

"İyi," diye cevapladı Dadı ilgisizce. Adımlarını biraz hızlandırdı ve yüzbaşı ona uydu. Cal de aynısını yaptı ve biz de takip ettik. Sanki kovalamaca gibi görünüyordu.

Liman Körfezi'nin Güvenlik Merkezi, oyulmuş taşları ve parıldayan camlarıyla güzel bir yapıyken Korros, etrafındaki Süprüntü gibi

gri ve umutsuz görünüyordu. Duvardaki siyah demirden yekpare kapı parıldayıp hapishanenin boğucu görüntüsünü bozan tek şeydi. Onda da ne bir menteşe, ne bir kilit ne de bir kapı kolu vardı; sanki girenleri yutmaya hazır bir cehennem ağzı gibiydi. Ama kapının yanındaki küçük, kare şeklindeki panelden yayılan elektriği hissediyordum. *Şalter*. Tıpkı Cameron'ın söylediği gibi. Anahtarı, Iral'ın boynundaki siyah zincirden sarkıyordu ama adam ona elini sürmedi.

Kameralar da vardı; kapının üstüne sıralanmış küçük, boncuk gözler. Beni azıcık bile rahatsız etmiyorlardı. İpek yüzbaşı ve etrafımızı sararak bizi ilerlemeye zorlayan askerleri daha çok umursuyordum.

"Üzgünüm ama sizi tanımıyorum pilot, hatta diğerlerinizi de," dedi yüzbaşı ve Dadı'nın önüne doğru eğilerek Cal'e sert bir bakış attı. "Kendinizi tanıtır mısınız?"

Ellerimin titremesini engellemek için yumruklarımı sıktım. Cal ise heyecanlanmak yerine başını belli belirsiz çevirerek hapishane yüzbaşısını bilgilendirmeye isteksiz göründü. "Pilot demeniz benim için yeterli, Yüzbaşı Iral."

Iral tam da ondan beklediği gibi dikleşti. "Korros tesisi benim emrim ve korumam altında, *pilot*. İçeriye kendini tanıtmadan girmene izin vereceğimi düşünüyorsan..."

"Ne olur yüzbaşı?" Dadı'nın her kelimesi bıçak gibi keskindi ve içimi lime lime ediyordu. Yüzbaşı aniden durdu, yanakları utançla beyazladı ve düşüncesizce sarf etmek üzere olduğu kelimeleri yuttu. "Son kontrol ettiğimde Korros, Poyraz'a aitti. Peki, Poyraz kime ait?"

Yüzbaşı, "Ben sadece işimi yapıyorum, Majesteleri," diye kekelese de savaşı çoktan kaybetmişti. Elini yeniden kalbine götürüp selam verdi. "Kraliçe beni bu hapishaneyi korumakla görevlendirdi ve tek dileğim sizinkiler gibi onun da emirlerine itaat edebilmek."

Dadı başıyla onayladı. "O zaman sana kapıyı açmanı *emrediyorum*."

Başını hafifçe eğerek yol verdi. Askerlerinden biri, gümüş rengi sıkı bir örgüsü olan, köşeli çeneli, yaşlıca bir kadın öne çıkarak elini demir kapıya uzattı. Onun Samos Hanesi'nden olduğunu anlamak için omzun-

daki siyah ve gümüş rengi şeritleri görmeme gerek yoktu. Mıknatısın dokunuşuyla demir kapı hareketlendi ve keskin parçalar halinde, sert bir manevrayla geriye doğru çekilmeye başladı. Kapının ardından üzerimize esen soğuk rüzgârda belli belirsiz, nemli ve ekşi bir koku vardı. *Kan*. Ancak kapının ardındaki giriş holü sade, göz alıcı beyazlıktaki fayanslarla kaplıydı ve üstlerinde en ufak bir leke yoktu. İçeri adım atan ilk kişi Dadı oldu ve biz de onu takip ettik.

Yanımda titreyen Cameron'ı hafifçe dürttüm. Eğer yapabilseydim elini tutardım. Bunun ne kadar korkunç olabileceğini ancak tahmin edebilirdim; Arkeon'a döneceğime kendimi parçalamayı tercih ederdim. Ama o yine de benim için kendi hapishanesine geri dönmüştü.

Giriş holü şaşırtıcı şekilde boştu. Ne Maven'ın resimleri ne de afişler vardı. Burada etkileyecek hiç kimse olmadığından dekorasyona ihtiyaç da yoktu. Sadece vızıldayan kameralar vardı. Yüzbaşı İral'ın askerleri hızlıca pozisyon alarak etrafımızdaki dört kapıya dağıldılar. Arkamızdaki siyah kapı metalin metale sürtmesiyle kulak tırmalayan tiz bir sesle kapandı. İki yanımızdaki kapılar gümüş rengine boyanmıştı ve hapishanenin sert ışıklarının altında parlıyordu. Bizim geçmemiz gereken ilerideki kapı ise mide bulandırıcı bir kan kırmızısı rengindeydi.

Yüzbaşı İral aniden durdu ve gümüş kapılardan birini işaret etti. "Sanırım Majesteleri Kraliçe'yi görmek istersiniz?"

Kasklarımız olduğu için çok mutluydum yoksa yüzbaşı yüzlerimizde beliren korkuyu görebilecekti. *Elara burada*. Onu görme düşüncesiyle midem bulandı ve neredeyse kaskımın içine kusacaktım. Dadı'nın bile rengi soldu ve tüm çabasına rağmen sesi tizleşti. Arkamda, hemen dibimde Kilorn'u hissettim. Sesini çıkarmasa da ne demek istediğini duyabiliyordum. *Kaç. Kaç. Kaç*. Ama artık kaçmak benim yapabileceğim bir şey değildi.

Cal, "Majesteleri Kraliçe burada mı?" diye sordu sertçe. Bir an kendini kaybetmesinden korktum. "Hâlâ mı?" diye ekledi yalan söylemek sonradan aklına gelince. Ancak yüzbaşının gözleri şüphayle parladı. Sanki gözlerinde bariz bir patlama olmuştu.

Neyse ki Dadı yüksek sesle bir kahkaha attı; zoraki gülüşü soğuk ve mesafeliydi. “Annem her zaman canı nasıl istiyorsa öyle davranır; senin de bildiğin gibi,” dedi Cal’e azarlıcasına. “Ama buraya başka bir iş için geldim, yüzbaşı. Onu rahatsız etmemize gerek yok.”

Yüzbaşı da zoraki bir şekilde gülümsedi. Yüzü alaycı bir sırıtsıla gerildi ve düzgün yüz hatları, çirkin bir şeye dönüştü. “Nasıl isterseniz, efendim.”

Kilom koluma hafifçe vurdu, dokunuşu panik doluydu. O da benim gördüğüm şeyi görmüştü. Yüzbaşı artık bize inanmıyordu. Döndüm ve Cameron’ın dirseğini tutup hafifçe sıktım. Bu onun bir sonraki işaretiydi. Dokunuşumun altında kasları gerildi. Eagrie’nin yeteneğini bastırıp yaklaşan şeyi görmesini engellemek için tüm gücünü kullanıyordu. Kâhinin kafa karışıklığı yüzünden belli oluyordu ama bunu uzaklaştırmaya çalışarak odaklanmaya çalışıyordu. Ona ne olduğunu anlamamıştı.

“Peki, buraya ne için gelmiştiniz?” diye bastırıldı Iral, yüzünde hâlâ sert ve şeytani gülümsemesi vardı. Bize doğru yavaşça bir adım attı. Bu onun son adımı olacaktı. “Kasklarınızı çıkarmanızı rica ediyorum.”

“Hayır,” dedim.

Rahatlıkla bize dönmüş kameraların hepsini etkim altına aldım. Iral bağırarak için ağzını açtığı sırada nefesimi verdim ve tüm kameralar havai fişekler gibi kıvılcımlar saçarak patladı. Ardından ışıklar titreşerek yanıp sönmeye başladı ve bizi koyu karanlık ile kör edici aydınlık arasında bıraktı. Biz buna hazırlıklıydık. Korros askerleri ise değildi.

Fayansların üstünden hızla ilerleyen alevler beyaz zeminde tuhaf, dans eden bir ışık oluşturdu. Tüm kapıları engelleyerek tavana kadar yükseldi ve askerleri yanıp sönen ışıkla aramıza hapsetti. Osanos nymphas asker, aceleyle havadaki nemi çekmeye çalıştı ama bu, Cal’in çatırdayan ateşini söndürmeye yetmedi. Bir taşderi bana doğru atıldı ama Nix Mars-ten adındaki duvara çarptı. Darmian da ona katıldı ve iki yaralanmaz Yenikan, askeri parçalamaya koyuldu. Diğerleri de gayet iyi idare ediyordu. Ketha, Provos telkisinin kalbine bir patlama göndermiş ve adamı içeriden dışarıya doğru parçalamıştı. Haven askeri benim karanlığım

savaşmak için elinden geleni yapıyor, yeteneğiyle topladığı gölgeleri siyah bir sise dönüştürüp ani, parlak ve kör edici bir ışıık halinde patlatıyordu. Kasklarımız bile parlaklığı engelleyemeyince gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Açtığımdaysa Haven boynunda derin bir yarıkla yerdeydi. Kadın taşların üstüne gümüşkan tükürürken ağabeyim de elinde bıçağıyla başında dikiliyordu. Onun arkasında Eagrie dizlerinin üstüne çökmüş, başını ellerinin arsına almış, çığlık atıyordu.

“Göremiyorum,” diye ağlayarak kendi gözlerini oydu. Acı dolu göz-yaşları kanıyla karıştı. “Hiçbir şey göremiyorum! Neler oluyor? Bu da neyin nesi? Sen de nesen?” diye bağınıyordu.

Kaskını ilk çıkaran Cameron oldu. Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştir, hatta kaçtığı sırada bile. Bunu; içine işleyen korkuyu tüm yüzünde görebiliyordum. Ama bırakmadı. Cesaretten mi yoksa kötülüğünden mi, bilemiyordum. Yerdeki adam ağlamayı, gözlerini oymayı ve nefes almayı kesene kadar durmadı. Adam son anlarında gözleri kocaman açık halde boşluğa bakarken, kör ve sağır olarak öldü. Diri diri gömülmek gibi hissettirmiş olmalıydı.

Bütün çatışma bir-iki dakikada bitmişti. On iki Gümüş asker yerde ölü halde yatıyordu. Bazıları yanmış, bazılarına elektrik verilmiş, bazıları vurulmuş ve bazılarınınnsa kafaları ezilmişti. En berbat manzara Ket-ha'nın öldürdükleriydi. Tüm duvara onun çalışmasının izleri sıçramıştı. Kız gürültülü biçimde zorlukla nefes alıyor ve yaptığı şeye bakmamaya çalışıyordu. Yeteneği en iyi ifadeyle dehşet vericiydi.

Sadece Lory, Gareth'le birlikte bir mıknaatısı devirmeye çalışırken yaralanmıştı. Koluna bir metal parçası saplanmıştı ama durumu kötü değildi. Yanına ilk giden Farley oldu ve uyduruk bıçağı çekip çıkararak yere fırlattı. Lory acıyla homurdanmaktan başka bir şey yapmadı.

“Bandaj almayı unutmuşuz,” diye mırıldandı Farley, elini kanayan yaraya bastırarak.

“Bandaj almayı *sen* unutmuşsun,” diye cevapladı Ada, tulumundan küçük bir parça beyaz kumaş çıkarırken. Lory'nin kolunu ustalıklarla sardı. Beyaz kumaş anında lekелendi.

Kilorn kendi kendine güldü; böyle bir anda bir şakadan ancak o keyif alırdı zaten. En azından çok iyi görünmesi içimi rahatlatı. Silahımı yeniden doldurmaya odaklanmıştı; namludan dumanlar çıkıyordu ve mermileriyle delik deşik olmuş en az iki ceset vardı. Başkaları onun bunlardan hiç etkilenmediğini sanabilirdi ama ben öyle olmadığını biliyordum. Gülmesine rağmen Kilorn tüm bu kanlı manzarada neşeli hiçbir şey görmüyordu.

Cal de... Yüzbaşı Iral'ın üstüne eğilmişti ve boynundaki siyah anahatarı dikkatlice çıkarıyordu. Liman Körfezi'ndeki Güvenlik Merkezi'nin dışında beklediğimiz sırada bana, *Onları öldürmeyeceğim*, demişti. Kendi sözünü bozmuştu ve bu onu herhangi bir savaştan çok daha derinden yaralamıştı.

"Dadı," diye mırıldandı gözlerini Iral'dan ayırmadan. Titreyen parmaklarla yüzbaşının gözlerini sonsuza dek kapadı. Arkasında duran Dadı, Iral'ın yüzüne odaklandı. Yüz hatları çok kısa sürede adamınkilere dönüşünce rahatlayarak bir nefes aldım. Maven'in sahtesine bile katlanmak benim için çok zordu.

Iral'ın kemerinden bir cızırtı duyuldu. Kumanda merkezi telsiz aracılığıyla onunla bağlantı kurmaya çalışıyordu. "Yüzbaşı Iral! Yüzbaşı, orada neler oluyor? Görüntüyü kaybettik."

"Sadece bir arıza," diye cevapladı Dadı, Iral'ın sesiyle. "Yayılabilir de, yayılmayabilir de."

"Anlaşıldı, Yüzbaşı."

Cameron gözlerini ölü Eagrie'den ayırdı. Eliyle kırmızı kapıyı gösterdi.

"Bu taraftan," dedi, kan damlalarının sesinden ve ölenlerin iç çekmelerinden zor duyulur bir sesle.

Tesisteki tüm kameraları kontrol ederken elektrikli bir nabız gibi atan kumanda merkezini çok belirgin şekilde hissediyordum. Bana doğru uzanıyor, keskin dönüşlü koridorlarında sürüklüyordu. Koridorlar girişteki gibi beyaz fayansla kaplıydı ama o kadar temiz değillerdi. Yakından bakınca fayansların arasında zamanla kahverengileşmiş kan lekelerini görebiliyordum. Burada her ne olursa birileri yıkamaya çalışmıştı ama

yeterli olmamıştı. *Kırmızı kanı temizlemek çok zor oluyor.* Bunda Kraliçe'nin parmağı olduğunu görebiliyordum; kim bilir Korros'un derinliklerinde kâbusa benzer ne işler çeviriyordu.

Buralarda bir yerdeydi ve dehşet verici planlarına devam ediyordu. Belki de kargaşayı duymuştu ve şu anda bizim için geliyordu. *Umarım gelir. Umarım hemen şimdi şu köşeden döner ve ben de onu öldürebilirim.*

Ancak Kraliçe Elara yerine köşeden biz döndük ve kendimizi üstünde kocaman bir *D* yazan, kilitsiz bir kapının önünde bulduk. Cameron elinde bıçağıyla hemen kapiya koşarak anahtar panelinin üstünde çalışmaya başladı. Bir saniye içinde kapağı açmayı başardı ve parmaklarını kabloların içine daldırdı.

"Kumanda merkezi için bu kapıdan geçmeliyiz," dedi, başıyla kapıyı işaret ederek. "İçeride iki mknatis muhafız var. Hazır olun."

Cal sessizce boğazını temizledi ve anahtarı kızın önünde salladı. Cameron, "Ah," diye homurdandı ve kızarak anahtarı Cal'den aldı. Kaşlarını çatarak anahtarı panelin üstündeki boşluğa soktu. "Ne zaman açacağımı siz söyleyin."

Cal, "Gareth," diye konuşmaya başladıysa da adam çoktan hazırды ve öne geçip metal kapiya yaslandı. Dadı hâlâ Yüzbaşı İral görüntüsüyle onun yanına geçti. İkisi de ne yapmaları gerektiğini biliyordu.

Diğerleri o kadar emin değildi. Ketha gözyaşlarına boğulmak üzere gibi görünüyordu, sanki uzuvlarını kaybetmekten korkuyormuşçasına titreyerek kollarını ovuyordu. Farley ona elini uzattı ama genç kadın onun elini itti. Ketha'yı nasıl rahatlatacağımı bilemediğimi fark edince çok üzüldüm. Birinin ona sarılmasına mı ihtiyacı vardı yoksa bir tokada mı?

"Arkamızı kolla," diye emrettim ona, orta yolu bulmayı umarak. Ürpererek bana baktı. Örgüsü bozulmuş siyah saçlarını geriye attı, yavaşça başıyla onayladı ve arkamızdaki boş koridoru gözlemek için döndü. İç çekişleri fayanslardan yankılanıyordu.

"Bir daha olmayacak," diye mırıldandı ama yerinden ayrılmadı. Darmian ve Nix güç gösterisinden çok, dayanışma için onun iki yanına geçtiler.

En azından muhafızlar burada ne olduğunu anladıklarında sağlam bir duvarla karşılaşacaklardı. *Ki yakında anılarlar.*

Cal durumun aciliyetinin benim kadar farkındaydı. “Şimdi,” dedi ve bizimle birlikte o da duvara yaslandı.

Anahtar döndü. Şalterdeki elektriği ve kapı mekanizmasındaki akımı hissettim. Kapı tiz bir sesle açılıp ardındaki mağara gibi hücre blokunu gözler önüne serdi. Beyaz fayanslı koridorların aksine, hücreler gri, soğuk ve kirliydi. Bir yerlerden su damlıyordu ve hava yapış yapıştı. Dört kat boyunca üst üste dizilen hücreler karanlığa doğru uzanıyordu ve hiçbir bağlantı koridoru ya da merdiveni yoktu. Tavanın dört köşesindeki kameralar bizi izliyordu. Hızla hepsini kapadım. Tavan penceresi, yükselen güneşin habercisi olarak maviye büründüğü halde içerideki tek ışık kaynağı göz kamaştırıcı sarı ışıktı. Bunun altındaki parlak, yansıtıcı metalden yapılmış iskelenin üstünde gri üniformaları içinde iki miknatıs dikiliyordu. Bizim yaklaştığımızı duyduklarında ikisi de döndü.

Üniformasında Samos renkleri taşıyan ilki bize doğru adım atarak, “Burada ne?..” diye soracaktı ki Gareth’in yanında duran Dadı’yı gördüğünde donakaldı. “Yüzbaşı Iral, efendim.” Bileğini hafifçe salladığında binanın zemininden düz metal plakalar yükseldi ve gözlerimizin önünde iskeleye eklendi. Bu plakalar, onun üstünde durduğuyla birleşince Gareth ve Dadı ileri yürümeye devam edebildiler.

“Taze kan mı?” Diğer muhafız pis pis kıkırdarak yüzünde sinsî bir sırıtışla Gareth’i gösterdi. “Hangi birlikten geliyorsun?”

Gareth cevap vermeden önce Dadı araya girdi: “Hücreleri açın. Biraz yürüyüş zamanı.”

Muhafızlar, akilları karışarak birbirlerine baktılar. “Onları daha dün yürüttük, bugünkü planda...”

“Emir emirdir ve bana da bu emir verildi,” diye sözünü kesti Dadı. Iral’ın anahtarını kaldırarak tehdit edercesine salladı. “Hücreleri açın.”

“Doğru mu yani? Kral geri mi döndü?” diye sordu Samos başını sallayarak. “Kumanda merkezindeki herkesin neden telaş içinde olduğuna

şaşmamalı. Kral için mükemmel görünmek lazım sanırım, özellikle de annesi hâlâ etrafta sinsice dolaşırken."

"Kraliçe çok garip bir kadın," dedi diğeri, çenesini kaşıyarak. "Kuyu'da ne yaptığını hiç bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum."

"Hücreler," diye tekrarladı Dadı sertçe.

"Emredersiniz, efendim," diye homurdandı ilk mıknaş. Diğerini dirseğiyle dürttü ve ikisi birlikte, yerden tavana dek yükselen hücrelere doğru döndüler. Çoğu boştu ama bazıları Sessiz Taş'ın baskısıyla halsizleşmiş gölgeleri barındırıyordu. Serbest kalmak üzere olan Yenikan mahkûmlar.

Yeni iskeleler yerlerine yerleşirken, alüminyum duvara çarpan çekiç sesi gibi ses çıkardılar. İskeleler hücrelerin önünde birleşerek blokun iç çevresi boyunca bir yürüme yolu oluştururken, yeni metal plakalar katlanarak katlar arasında merdivenlere dönüştü. Bir anlığına şaşkınlıkla donakaldım. Mıknaşları sadece savaşırken görmüştüm, yeteneklerini sadece öldürmek ve zarar vermek için kullanıyorlardı. Asla bir şey yaratmak için kullanmamışlardı. Onların jetler ve lüks ulaşım araçları tasarladığını, kaba demir parçalarını düzgün kıvrımları olan, jilet inceliğinde güzelliklere çevirdiklerini hayal etmek hiç zor değildi. Ya da Evangeline'in bayıldığı metal elbiselerden yaptıklarını. O elbiselerin mükemmel olduğunu şimdi bile kabul ediyordum; onları giyen kız bir canavar olsa da. Ama hücrelerin parmaklıkları duvarların içine çekilip insanları uyandırdığında, tüm şaşkınlığımı ve merakımı unuttum. Bu mıknaşlar gardiyandı, katildi ve Maven onlara nasıl zayıf bir sebep vermiş olursa olsun parmaklıkların arkasındaki masum insanları acı içinde ölmeye zorluyorlardı. Evet, emirleri uyguluyorlardı ama o emirleri uygulamayı *seçiyorlardı*.

"Haydi, hepiniz dışarı çıkın."

"Ayağa kalkın, köpeklerin dolaşma vakti geldi."

Mıknaşlar hızlıca hareket ediyor, ilk sıradaki hücrelerin arasında koşuyorlardı. İskelele yeteri kadar hızlı çıkamayan Yenikanları yataklarından sürükleyerek dışarı atıyorlardı. Küçük bir kız iskelenin kenarına doğru tehlikeli bir şekilde sürüklendi ve neredeyse aşağı düşüyordu.

Gisa'ya o kadar çok benziyordu ki ona doğru bir adım attım ama Kilorn beni geri çekti. "Henüz değil," diye hırladı kulağıma.

Henüz değil. Muhafızlar kapıya doğru yaklaşırken şimşeğimi serbest bırakmaya hevesli ellerimi yumruk yaptım. Bizi hâlâ görmemişlerdi ama kesinlikle göreceklerdi.

Kaskını ilk çıkaran Cal oldu. Samos sanki vurulmuş gibi olduğu yerde kalakaldı. İnanamayarak gözlerini kırıştırdı. Daha tepki veremeden ayakları yerden havalandı ve tavana doğru hızla fırladı. Diğeri de altındaki yerçekimi kaybolunca onun peşinden uçtu. Gareth ikisini de beton tavana birkaç kere çarparak mide bulandırıcı seslerle kemiklerini kırdı.

Hücre blokuna daldık ve birlikte, elimizden geldiğince hızlı hareket ettik. İlk olarak düşen kıza uzanıp onu ayağa kaldırdım. Hırıltıyla solu-yordu ve minik bedeni titriyordu. Yine de Sessiz Taş'ın etkisi kayboldukça solgun, ıslak yanaklarına renk gelmeye başladı.

Maskemi çıkardım.

"Şimşek Kız," diye mırıldanarak yüzüme dokundu. Kalbim parçalandı.

Bir yanım onu kapıp koşturmak ve tüm bunlardan uzaklaştırmak istiyordu. Ama görevimiz henüz bitmemişti ve ayıramazdım. Bu küçük kız için bile. Böylece onu yere, titreyen bacaklarının üstüne bıraktım ve elimi tutuşundan nazikçe çektim.

"Elinizden geldiğince bizi takip edin ve savaşın!" diye bağırdım ortaya. Herkesin beni görüp duyduğundan emin olmak için iskelenin kenarından eğilmiştim. Alt katlardaki hücrelerde hâlâ hayatta olan birkaç mahkûm metal basamakları tırmanmaya başlamıştı bile. "Bu hapishaneyi bu gece terk ediyoruz! Birlikte ve sağ olarak!"

Şimdiye kadar yalan söylememem gerektiğini öğrenmiş olmalıydım ama devam etmek için yalanlarıma ihtiyaçları vardı ve hilem sayesinde bir tanesi bile kurtulacaksa ruhumu kaybetmeme değermi.

YİRMİ ALTI

Çalışmayan kameralar bizi ancak belli bir süre koruyabilirdi... ve bu süre dolmuştu. Arka koridorda patlamalar başladı. Her patlamayla birlikte, ete ve kemiğe yaptığı, yapmaya devam ettiği şeyden dehşete düşen Ketha'nın çılgınlığını duyuyordum. Hırıltılı her çığlık hücre blokunda yankılanıyor, zaten yavaş olan Yenikanları hareketsiz bırakıyordu.

"İlerleyin!" diye bağırdı Farley. Çılgın enerjisi gitmiş, yerini sert bir otoriteye bırakmıştı. "Ada'yı takip edin! Ada'yı takip edin!" Onları koyun gibi yönlendiriyor, çoğunu merdivenden yukarı çektiyordu. Shade daha çok yardımcı oluyor; hasta ve yaşlıları en alt kattan yanımıza sıçratıyordu ancak bu Yenikanların kafasını karıştırıyordu. Kilom uzun kollarıyla onların iskeleden yuvarlanmalarını engelliyordu.

Ada kollarını sallayarak Yenikanları üstünde siyah C harfi olan, yanındaki kapıya yönlendiriyordu. "Benimle gelin," diye bağırdı. Gözleri herkesin üstünde dolaşp hepsini saydı. Nedenmiş şekilde bana doğru gelen birçoğunu ona doğru itmek zorunda kaldım. En azından minik kız mesajı almıştı. Ada'ya doğru sendeledi ve onun bacağına tutunarak

gürültüden korunmaya çalıştı. Blokun içinde her şey fena şekilde yankı yapıyor, beton duvarlara ve metal plakalara çarparak canavar sesi gibi gümbürtülere dönüşüyordu. Nix'in kendine has kahkahasıyla birlikte silah sesleri duyuldu. Bu saldırı böyle devam edecekse kahkahaları pek uzun sürmeyecekti.

Sıra, en korktuğum ve en çok karşı çıktığım bölüme gelmişti. Ama Cal bu konuda çok kesindi. *Ayrılmamız gerekiyor*. Daha çok alana yayılmak, daha çok mahkûmu kurtarmak ve en önemlisi de onları güvenle dışarı çıkarmak için. Bu yüzden yanımda Cameron'la Yenikan kalabalığını yararak güçlkle aralarından geçtim. Anahtarı omzunun üstünden fırlattığında Kilorn ustalıklı yakaladı. Balıkçı çocuk gözünü bile kırpmadan bizim uzaklaşmamızı seyrediyordu. Beni son görüşü olabilirdi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Cal arkamdan geliyordu. Metrelerce uzaktan onun sıcaklığını hissediyordum. Arkamızdaki iskeleyi yakarak eritiyor ve bizi diğerlerinden ayırıyordu. Diğer uçtaki, üstünde KOMUTA yazan kapıya vardığımızda Cameron şalter paneli üzerinde çalışmaya başladı. Ben durup seyretmekten ve Kilorn ile ağabeyime bakıp yüzlerini ezberlemekten başka bir şey yapamıyordum. Ketha, Darmian ve Nix şiddetli saldırıya daha fazla dayanamayarak koşarak bloka geri kaçtılar. Mermiler de onları takip etti ancak metalden ve Nix'in derisinden sekti. Dünya sanki yine yavaşladı ve tamamen durmasını diledim. Jon'un ne yapacağını, doğru seçimleri yaptığını söylemesi için burada olmasını diledim. Bana kimin öleceğini söylemesi için.

Sıcak, neredeyse alev alev bir el yanağımı tuttu ve başımı diğerlerinden çevirmeye zorladı. "Odaklan," dedi Cal gözlerime bakarak. "Mare, şimdilik onları unutmak zorundasın. Yaptığın şeye güven."

Başumla zorlukla onayladım. Zorlukla konuşabildim: "Tamam."

Arkamızdaki hücre bloku boşaldı. Önümüzde şalter panelinden kıvılcımlar çıktı. Kapı kayarak açıldı.

Cal beni de çekerek ilerledi ve yine bir fayans zemine sertçe adım attım. Aklımdan önce bedenim tepki verdi; şimşek kıvılcımlarım etrafımı

sardı ve Kilorn ile Shade hakkındaki düşüncelerimi parçaladı. Aklımda sadece koridorun sonundaki kumanda merkezi ve yapmam gerekenler kaldı.

Cameron'ın dediği gibi, burası aşılamaz, dalgalı elmascamla kaplıydı ve içerisi kontrol panelleriyle, gözlem ekranlarıyla ve telaşlı altı askerle dolu, üçgen bir odaydı. Burada da her duvarda bir tane olmak üzere hücrelerdeki metal kapılardan vardı. İlk kapıya koştum, açılmasını ve içerideki komuta askerlerinin gerekeni yapmasını bekledim. Yerlerinden kalkmayarak beni şaşırttılar. Kocaman açılmış, korku dolu gözlerle beni izliyorlardı. Kapıya yumruğumu geçirdiğimde elime yayılan acıdan hoşlandım. "Açın kapıyı!" diye bağırdım, sanki işe yarayacakmış gibi. Bunun yerine bana en yakın asker irkilerek arkasındaki duvara doğru zıpladı. Onda da yüzbaşı rozeti vardı.

"Sakın!" diye emretti, askerlerini sakinleştirmek için elini kaldırarak. Tepemizde bir siren çalmaya başladı.

"Eğer istedikleri buysa..." diye mırıldandı Cal diğer kapıya ilerlerken.

Bir çarpma sesiyle zıpladım ve döndüğümde devasa granit blokların az önce girdiğimiz metal kapının arkasına yerleştiğini gördüm. Cameron kontrol panelinden sırttı ve paneli hafifçe okşadı. "Bu bize birkaç dakika kazandırır." Ayağa kalkarken bacakları çatırdadı. Komuta merkezini gördüğünde yüzü asıldı. "Kahrolası aptallar, korkuyorlar," diye homurdandı ve Sütunkent'in arka sokaklarına daha çok uyacak çok kaba bir el işareti yaptı. "Onlara camdan ulaşabilir miyiz?"

Cevap olarak bakışlarımı gözlem ekranlarına çevirdim. Birbiri ardına patlayarak askerleri kıvılcım ve kırk cam yağmuruna tuttular. Siren önce hafif bir uğultuya dönüştü sonra tamamen kesildi. Komuta odasının içindeki her metal parçası elektrikle cızırdıyor, askerleri odanın ortasında toplanmaya zorluyordu. Bir tanesi yere çöktü, artık alıştığım bir hareketle başını elleri arasına aldı. Cameron'ın sıkılı yumruğuyla eş zamanlı olarak vücudu titredi; yeteneğinde boğulmamak için mücadele ediyordu. Kulaklarından, burnundan, ağzından kan akmaya başladı. Kısa süre içinde de boğuldu.

"Cameron!" diye bağırdı Cal ama o duymazlıktan geldi.

"Julian Jacos!" diye bağırdım cama yeniden vurarak. "Sara Skonos! Neredeler?"

Bir asker daha inleyerek düştü.

"Cameron!"

Kız duracağına dair hiçbir işaret vermedi. Durmayacaktı da. Bu insanlar onu hapsedmiş, işkence etmiş, aç bırakmıştı ve belki de öldüreceklerdi. İntikam onun hakkıydı.

Şimşegim yoğunlaştı, cam kutunun içinde zıplamaya başladı ve onun mor-beyaz gazabından korunmaya çalışan askerleri korkuyla sindirdi. Her şimşek çaturdayarak fırlıyor, tenlerine gittikçe daha da yaklaşıyordu.

"Mare, *kes şunu...*" diye bağırdı Cal ama onu zorlukla duyuyordum.

"Julian Jacos! Sara Sko..."

Yüzbaşı yerde sürünerek kendini benim olduğum duvara doğru attı. "G Blok!" diye bağırdı yumruğunu yüzümden birkaç santim ötedeki cama vurarak. "G Blok'talar! Şu kapının ardında!"

"Bu kadar yeter, gelin!" diye gürledi Cal. Komuta odasının içindeki yüzbaşı, Devrik Prens'i gördüğünde gözleri parladı.

Cameron yüksek sesle sert bir kahkaha attı. "Onları sağ bırakmak mı istiyorsun? Onların bize ne yaptığını biliyor musun? Senin Gümüşlerin de dahil olmak üzere buradaki herkese?"

"Lütfen, *lütfe*n, biz emirleri uyguluyoruz, *Kral'ın emirlerini...*" diye yalvaran yüzbaşı, o sırada başka bir şimşekten kaçmak için eğildi. Arkasında Cameron'ın ikinci kurbanı, kızın gücüne direnemeyerek büzüldü. Yüzbaşının gözlerine dolan yaşlar kristal damlalar gibiydi. "Majesteleri, merhametiniz için yalvıyorum, *sizin* merhametiniz..."

Hücrelerdeki minik kızı düşündüm. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve kaburgalarını giysilerinin üstünden bile hissedebiliyordum. Gisa'yı ve kırık elini düşündüm. Templin'deki kanlar içindeki bebeği. Masum çocukları. Bu uğursuz yazda başıma gelen her şeyi düşündüm; tüm bu dertleri ölü bir balıkçı başlatmıştı. *Hayır, bu onun suçu değildi. Onların suçu. Onların kanunları, onların mecburi hizmeti, her birimiz adına*

verdikleri hükümler. Bunu onlar yaptı. Bu sonu onlar hazırladılar. Şimdi bile onları öldüren Cameron ve ben olmama rağmen Cal'den merhamet dileniyordu. Gümüş bir krala yalvarırken Kızıl kraliçelerin üstüne tükürürlerdi.

Dalgalı camda Cal'in yansımına baktım. Yüzünü çarpıtmıştı ve Maven'a çok benzemişti. "Mare," diye fısıldadı Cal usulca.

Artık fısıltıları beni durduramazdı. İçimde yeni bir şey hissediyordum; tanıdıkta ama yabancıydı da. Kandan değil, seçimlerden gelen bir güç. Doğduğum kişiden değil, dönüştüğüm kişiden... Cal'in çarpık görüntüsünden başımı çevirdim. Benim de aynı şekilde çarpık göründüğümü biliyordum.

Bir hırıltıyla dişlerimi gösterdim.

"Şimşegin merhameti yoktur."

Bir zamanlar ağabeylerimin bir parça cam kullanarak karıncaları yakmasını izlemiştim. Bu da ona benziyordu... ama çok daha kötüsüydü.

Her biri ayrı mühürlenmiş hücre blokları mahkûmların kaçmasını zorlaştırıp neredeyse imkânsız hale getirse de muhafızların birbirleriyle iletişimini de bir o kadar zorlaştırıyordu. Kargaşa da şimşek ya da alevler kadar etkiliydi. Muhafızlar nöbet yerlerini terk etmekte gönülsüzdü; özellikle de Kral'ın etrafta olduğu dedikoduları dönerken. G Blok'taki mknatısları birbirleriyle tartışırken bulduk.

"Sireni duydun, bir şeyler yanlış..."

"Büyük ihtimalle bir tatbıkattı, küçük Kral'a gösteriş yapmak için..."

"Telsizle komuta merkezine de ulaşamıyorum."

"Onları duydun, kameralar arızalanmış, telsizler de kesilmiştir. Belki de Kraliçe yine bir şeyler karıştırıyordur, lanet cadı."

Dikkatlerini çekmek için bir tanesine şimşegimi sapladım. "Yanlış cadı."

Metal iskele altımdan çekilmeden önce kapının solundaki parmaklıklarını hızla yakaladım. Cal'de sağdakine tutunduğunda parmaklıklar ateşiyle kırmızıya döndü ve erimeye başladı. Cameron kapı girişinde dikiliyor, kaşlarının arasında ter damlacıkları parıltıyordu ama yavaş-

ladığına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Mıknatıslardan biri durduğu çıkıntıda devrildi ve başını tutarak üç kat aşağıdaki beton zemine çakıldı. Geride iki tane kalmıştı.

Sivri uçlu metal yağmuru çığlıklar atarak üstüme yağdı, öldürmeyi hedefleyen minik hançerlerdi. Onlar hedeflerine erişmeden kendimi bıraktım ve aşağıdaki hücrenin çıkıntısına ayaklarım değene kadar parmaklıktan kaydım. "Cal, biraz yardım et!" diye bağırdım yeni bir saldırıdan kurtulurken. Şimşegimle karşılık verdim ama mıknatıs eğildi, boşluk olması gereken yere adım attı ve düşmek yerine metali de kendisiyle birlikte hareket ettirerek görünüşte boş olan orta alanda koşmaya başladı.

Cal beni hayal kırıklığına uğratarak görmezden geldi ve hücrenin erimiş parmaklıklarını parçaladı. Arkası alevlerle kaplıydı ve mıknatısların ona fırlatacağı silahlardan koruyordu. Alevlerin dönüp durmasından onu zorlukla görebiliyordum ama yeteri kadarını görmüştüm. Korkunç sinirliydi ve nedeni çok açıktı. O Gümüşleri öldürdüğüm için benden nefret ediyordu... onun yapamadığını yaptığım için. Bugünü göreceğimi asla düşünmemiştim. Asker, savaşçı Cal harekete geçmekten korkuyordu. Açabildiği kadar çok hücreyi açmaya çalışırken yardım çağrılarımı duymazdan gelip beni tek başıma savaşmaya zorluyordu.

"Cameron, devir şu adamı!" diye bağırdım.

"Zevkle," diye hırlayarak bana saldıran mıknatısa elini uzattı. Adam tökezledi ama düşmedi. *Cameron zayıflıyor.*

Hücreler arasında mücadele veriyordum, ayaklarım kayıyor ve parmaklarım her geçen saniyeyle zorlanıyordu. Ben bir koşucuydum, tırmanıcı değil ve bu şekilde neredeyse savaşamayacaktım. *Neredeyse.* Keskin, elmas biçimli bir jilet yanağımı sıyrarak yüzümde bir kesik açtı. Bir başkası avcumu kesti. Bir sonraki parmaklığı kavradığımda tutuşum zayıftı ve kendi kanımla kayganlaşmıştı. Son iki üç metrede düştüm ve blokların ortasındaki düzlüğe sertçe çarptım. Bir anlığına nefes alamadım ve gözümü açtığımda sivri uçlu, devasa bir çubuk başıma doğru hızla geliyordu. Dönerek ölümcül darbeden kaçındım. Hemen ardından çubuklar yağmur gibi yağmaya başladığında hayatta kalmak için yerde

zizkazlar çizmek zorunda kaldım. "Cal!" diye yeniden bağırdım ama bu sefer korkmaktan daha çok öfkeliydim.

Bir sonraki çubuk bana ulaşmadan havada eridi ama demir damlaları çok yakınuma sıçrayarak sırtımı yaktı. Giysimin kumaşı yaralarımın üstünde erirken çığlık attım. Bu, işkence dolu komaya sokan ses son-
dasından sonra, şimdiye dek hissettiğim en korkunç acıydı. Dizlerim yere çarptığında bacaklarımdan yukarı güçlü bir acı dalgası yükseldi.

Görünüşe göre benim tetikleyicilerimden biri de acıydı.

Tepemizdeki pencere parçalandı ve bir yıldırım bana doğru patladı. Bir anlığına alt kattan yetişen ve dalları G Bloku'nun ortadaki boşluğuna yayılmış mor bir ağacı andırdı. Mıknatıslardan birini yakaladığında kadının bağırarak zamanı bile olmadı. Son muhafız da tamamen tükenmiş, metal plakanın üstünde Cameron'ın gücüyle iki büklüm olmuştu.

"Julian!" diye bağırdım ortam sessizleşince. "Sara!"

Cal diğer uçtan aşağı atladı, bana bakmadan hücreleri aramaya koyuldu. Ellerini ağzına götürerek, "Julian dayı!" diye bağırdı.

"Ben burada bekliyorum," dedi Cameron üst kattaki kapının eşliğinden bize bakarak. Bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Hatta inleyen son mıknatısa göz ucuyla bakarken ılık çalacak kadar yüzüstüdü.

G Blok da Yenikanların bulunduğu D Blok kadar rutubetliydi ve benim sayemde yarısı tahrip olmuştu. Ortadaki bir delikten dumanlar çıkıyordu; devasa şimşekten geriye kalanlardı. Görebildiğim kadarıyla alt kattaki hücreler kapkaranlık ama hepsi doluydu. Birkaç mahkûm, karmaşayı izlemek için parmaklıklara doğru sendelemişti. Kaç yüzü tanıyacaktım? Ancak hepsi çok bitkin, çok zayıftı; ciltleri korku, açlık ve soğuktan neredeyse morarmıştı. Burada birkaç hafta geçirse Cal'i bile tanıyacağımdan şüpheliydim. Gümüşlerden daha fazlasını beklerdim ama sanırım siyasi mahkûmlar da en azından gizli, mutasyonlu olanlar kadar tehlikelilerdi.

"Buradayım," dedi çatlak bir ses.

Her adımımı sırtımdaki yanıklar itiraz etse de koşmaya başladım ve neredeyse bir mıknatısın cesedine takılıp düşüyordum. Cal de he-

men yanıma geldiğinde elleri alev alevdi; parmaklıkları eritip dayısını kurtarmak ve günahlarını affettirmek için hazırды.

Hücredeki adam zayıftı, çok sevdiği kitapları gibi yaşlı ve kırılğan görünüyordu. Teni bembeyaz olmuştu, saçları seyreلمişti, yüzündeki çizgiler ikiye katlanıp derinleşmişti. Hatta sanırım bir dişi de eksikti. Ama tanıdık kahverengi gözleri ve derinliklerinde parlayan zekâ kıvılcımlarını tanımamak imkânsızdı. *Julian*.

Ona ulaşmak için sabırsızlanınca neredeyse eriyen metale yapışıyordum. *Julian. Julian. Julian. Öğretmenim, arkadaşım*. İlk parmaklık bükülünce Cal onu sertçe çekerek kopardı ve içeri girebileceğim kadar bir boşluk yarattı. Sessiz Taş'ın boğucu baskısını zar zor fark etsem de Julian'ı ayağa kaldırmaya odaklandım. Sanki kemikleri kırılabilecekmiş gibi narin görünüyordu ve bir an, bunu sağ salım atlatıp atlatamayacağını düşündüm. Sonrasında beni daha sıkı tuttu ve kaşları konsantrasyonla çatıldı.

"Beni şu muhafıza götür," diye hırıladı eski ruh haline bürünerek. "Ve Sara'yı çıkarın."

"Tabii ki. Onun için de buradayız." Kolunu omzuma dolayarak yürütmesine yardımcı oldum. Benden çok daha uzun olmasına rağmen şaşırtıcı derecede hafifti. "Herkes için buradayız."

Onu hücrenin dışına çıkardığımızda tökezledi ama ayakta kaldı. "Cal," diye mırıldandı yeğenine uzanarak. Cal'in yüzünü ellerinin arasına alarak sürgün prensi eski bir kitap gibi dikkatlice inceledi. "Bazı şeyler oldu, değil mi?"

"Evet, oldu," diye hırladı Cal. Benden tarafa bakmıyordu.

Hücreler Julian'ın görünüşünü değiştirmişti ama kimliğini değiştirmemişti. Anlayışla başını sallarken çok ciddi görünüyordu. Bu Cal'i fazlasıyla rahatlatmıştı. "Burada ve şu anda böyle düşüncelere yer yok. Daha sonra."

"Daha sonra," diye tekrarladı Cal. Sonunda alev alev gözlerini bana çevirdi. Yandığımı hissettim. "Daha sonra."

"Gel Mare, şu pislik herifle ilgilenmeme yardım et." Julian yerdeki muhafızı gösterdi; adam baygındı ama hâlâ yaşıyordu. "Tamamen işe yaramaz hale gelip gelmediğimi görelim bakalım."

Bana söyleneni yaparak Julian'a koltuk değneği olup yerdeki muhafıza doğru ilerlemesini sağladım. Bu arada Cal de Julian'ın hücresinin karşısında Sara'nınkinin parmaklıkları üzerinde çalışıyordu. Görme ve duyma mesafesindeydi ama dokunamayacak kadar uzaktaydı. Dayanmak zorunda kaldıkları küçük bir işkence daha.

Julian'ın bunu yaptığını daha önce de görmüştüm ama hiç bu kadar acı dolu bir güç harcamamıştı. Muhafızın gözlerinden birini açarken parmakları titriyordu ve ihtiyacı olan sesi çıkarabilmek için birkaç kere yutkunmak zorunda kaldı. *Hipnoz.*

"Sorun değil Julian, başka bir yol buluruz..."

"Başka bir yol bizi öldürür, Mare. Sana hiçbir şey öğretemedim mi ben?"

Durumumuza rağmen gülümsedim. Ona sarılmamak için kendimi zor tutarak sırtışımı gizlemeye çalıştım.

Sonunda Julian gözlerini yarı kapayarak derin bir soluk verdi. Boyundaki damarlar kabarmıştı. Ardından gözlerini hızla kocaman açtığında bakışları berraktı. "Uyan," dedi günbatımından bile daha güzel bir sesle. Yerde yatan muhafız ona söyleneni yaptı ve diğer gözünü açtı. "Hücreleri aç. Hepsini." Bütün hücrelerin parmaklıkları aynı anda açılırken duvarlarda tiz bir ses yankılandı. "Merdiven ve yürüme yolları yap. Her şeyi birbirine bağla." *Çat. Çat. Çat.* Bütün metal parçaları; hançerler, eklektikle parçalanmış kıymıklar, hatta erimiş metal damlaları bile düzleşti ve ardı ardına birbiriyle birleşti. "Bizimle birlikte yürü." Son emrinde Julian'ın sesi titredi ama muknatis yavaş da olsa itaat etti.

"Bugün geldiğiniz için şanslısınız, Mare," dedi Julian onu doğrultmaya çalıştığım sırada. "Bizi dün yürüttüler. Genelde olduğumuz kadar zayıf değiliz."

Julian'a Jon'u, yeteneğini ve tavsiyesini anlatıp anlatmamayı düşündüm. Onu duymaktan hoşlanırdı. *Daha sonra*, dedim kendi kendime.

Daha sonra.

İlk defa umudum vardı.

Daha sonrası olacak.

Korros'u kaos sarmıştı. Her koridordan, her kapının ardından silah sesleri yankılanıyordu. Perişan haldeki bir grup Gümüş bizi zayıfca takip ediyordu ama bazıları şikâyet edecek kadar güçlenmişti. Hiçbirine güvenmiyordum ve gözcülük yapabilmek için onlara doğru dönüp neredeyse geri geri yürüyordum. Bir kısmı yanımdan ayrılıyor, buradan kurtulma hevesiyle köşelerden dönüp gözden kayboluyorlardı. Diğerleri hapishanenin derinliklerine, intikam almaya gidiyorlardı. Bizimle kalanların bakışları yerdeydi; Şimşek Kız'ı takip etmekten utanıyorlardı ama yine de takip ediyorlardı. Ayrıca savaşılabildikleri kadar da savaşıyorlardı. Sakin bir göle küçük bir taş atmak gibiydi. Dalgalar küçük başlar ama kesinlikle büyürdü. Her blok bir öncekinden daha kolay düşüyordu ve içerideki mınknaşlar bizden kaçmak zorunda kalıyordu. Gümüşler benden daha çok kişi öldürüyor, onlara ihanet edenlerin üstüne aç kurtlar gibi saldıırıyorlardı. Ama bu bile uzun sürmeyecekti. Bir Lerolan imhası taş bir bariyeri patlatıp J Blok'u açtığında enkaz parçaları aşağı değil, yukarı doğru uçtu. Daha ne olduğunu anlayamadan bir duman, enkaz parçası ve esrarengiz fısıltılar hortumunun içinde kaldım.

Cameron elimi yakaladı ama tutuşumdan kayarak sis olduğunu sandığım şeyin içinde kayboldu. *Bir nymphe*. Gölgelelerden ve uzaktaki puslu bir güneşe benzeyen kasvetli bir sarı ışıktan başka hiçbir şey göremiyordum. Böylesi bir girdabın içinde kaybolmadan hemen önce uzanıp bir şey kavramaya çalıştım. Kesik elim soğuk ve hareketsiz bir bacağı kavradığında kemiklerime kadar titredim. "Cal!" diye bağırdım ama uğultuda sesim kaybolup gitti.

Homurdanarak kendimi bacağa doğru çektim. Bu bir cesede ait olmalıydı çünkü hiç hareket etmiyordu. Zihnimi soğuk bir korku kap-

layarak buzlu, keskin parmaklarıyla uzandı. Neredeyse bu bacağın ait olduğu bedeni görmemek için tutmayı bırakacaktım. Herhangi birisi olabilirdi. Herkes olabilirdi.

Rahatlamak yanlışmış gibi gelse de rahatladım. Hücresinin parmaklıklarına takılmış adamı tanımıyordum. Bir bacağı sıkışmış, diğeriye boşlukta sallanıyordu. Bir mahkûm olduğu kesindi ama onu tanımıyordum ve onun için yas tutmayacaktım. Sırtım yara ve yanıklardan neredeyse yırtılacakmış gibi acıyordu ve bir anlığına da olsa parmaklıklara yaslandım. Bu bloktaki yerçekimi değişmişti. Gareth buradaydı; bu da Kilorn, Shade ve Farley'nin de çok geride olmadığı anlamına geliyordu. Hapishanenin diğer tarafında olmaları ve uzaktaki hücre bloklarını açmaları gerekiyordu ama bir şey onları buraya gelmeye zorlamıştı. Ya da hepsini tamamen tuzağa düşürmüştü.

Daha seslenmeye fırsatım olmadan yeniden düşmeye başladım, sanki blok dönmeye başlamıştı. Ama hücreler hareket etmiyordu. Bunu yapan yerçekimiydi. "Gareth dur!" diye bağırdım boşluğa doğru. Hiç kimse cevap vermedi. En azından duymak istediğim hiç kimse.

Küçük şimşek kız.

Sesi kafatasımı neredeyse ikiye ayıracaktı.

Kraliçe Elara.

Bu sefer ses sondasını tercih ederdim. Beni öldürecek ve ölümün güvenliğini bana sağlayacak bir şeyi tercih ederdim. Hâlâ düşünüyordum. Belki de bu düşünüş bunu sağlardı. Belki Elara beynimle oynamadan ve değer verdiğim her şeyin, herkesin üstüne beni salmadan önce öldürdüm. Ama zihnimi kavramaya başlayan sülükleri şimdiden hissediyordum. Onun emriyle parmaklarım seğirdi ve aralarında kıvılcımlar zıplamaya başladı. *Hayır. Lütfen, hayır.*

Blokun diğer ucuna sertçe düştüm, büyük ihtimalle kolumu kırmıştım ama hiç acı hissetmiyordum. Onu da elimden almıştı.

Son bir hırıltılı çığlıkla yapmam gerekeni yaptım ve irademin son damlasıyla arkamdaki hücrenin yamulmuş parmaklıklarından içeri, Sessiz Taş hapishanesine doğru kaydım. Taş benim yeteneğimi... ama

aynı zamanda onunkini de etkisiz hale getiriyordu. Kıvılcımlarım söndü, Kraliçe'nin kontrolü kayboldu ve sol kolumdan omzuma kör edici bir acı yükseldi. Gözyaşlarımın arasından kahrkahr attım. Ne kadar da uygundu. Bu hapishaneyi beni ve diğer Yenikanları incitmek için inşa etmişti. Şimdiyse bunu yapmasını engelleyen tek şey bu hapishaneydi.

Şimdi burası benim son sığınağımdı.

Hücrenin duvarına yaslandığım yerden ki buranın zemin kat olduğunu tahmin ediyordum, sisin dansını izledim. Silah sesleri azalmıştı; ya mermileri bitiyordu ya da böylesine kötü bir görüş netliğinde nişan almaları imkânsızdı. Yılan gibi kıvrılan bir alev parladı ve onun arkasından Cal'i görmeyi bekledim ama görünmedi. Yine de ona seslendim. "Cal!" Sesim cılızdı. Beni kurtaran Taş, şimdi ele geçiriyordu. Sanki boynumun arkasından bir ağırlık gibi bastırıyordu.

Elara'nın beni bulması uzun sürmedi. Botları hücremin parmaklıklarının kenarında durdu ve bir an hayal gördüğümü sandım. Bu benim hatırladığım ıslıklı ve ihtişamlı kraliçe değildi. Elbiseleri ve mücevherleri gitmiş, yerine sade, beyaz detayları olan, lacivert bir üniforma gelmişti. Her zaman mükemmel kıvrımlı ve örgülü saçları bile basit bir topuzda toplanmıştı. Şakaklarında griler gördüğümde yeniden kahrkaha attım.

"Seninle ilk karşılaştığımızda da tıpkı bunun gibi bir hücredeydin," dedi düşünceli bir bakışla. Beni daha iyi görebilmek için öne eğildi. "Parmaklıklar beni o zaman durduramamıştı, şimdi de durduramayacaklar."

"İçeri gel o zaman," dedim kan tükürerek. *Kesinlikle bir dişimi kaybetmişim.*

"Hâlâ aynı kızsın. Dünyanın seni değiştireceğini düşünmüştüm ama bunun yerine," başını hafifçe eğdi ve kedi gibi gülümsedi, "sen dünyayı birazcık değiştirdin. Bana elini uzatarsan çok daha fazlasını değiştirebilirsin."

Kahrkahamın arasında zorlukla nefes aldım. "Sen benim ne kadar aptal olduğumu sanıyorsun?" *Onu konuşturmaya devam et. Dikkatini dağıt. Yakında biri onu görecektir, biri görmek zorunda.*

"Nasıl istersen öyle olsun," dedi ve içini çekerek doğruldu. Benim göremediğim birisine işaret verdi. *Muhafızlar,* diye düşündüm boş bir

teslimiyetle. Elini tekrar uzattığında bu sefer bir silah tutuyordu ve parmağı tetikteydi. "Bir zamanlar senin zihninde olmaktan hoşlanmışım. Çok sevimli hayallerin vardı."

Küçük bir zafer, diye düşündüm gözlerimi kapayarak. Şimşegi me ve bana asla sahip olamayacak. *Kesinlikle bir zafer*.

Yeniden kendimi düşü yormuş gibi hissettim.

Yüzü me mermi yerine parmaklıklar çarptı. Gözlerimi açtığımda Elara'nın benden uzaklaştığını gördüm. Silahı elinden düşmüştü ve güzel yüzü korkunç bir öfkeyle çarpılmıştı. Muhafızları da onunla birlikte savruldu ve sarı bulutların arasında kayboldu. Birisi sağlam kolumu kavrayarak beni kendine çekti.

"Haydi ama Mare, seni tek başı ma çıkaramam," dedi Shade, beni parmaklıkların arasından çekmeye çalışırken. Nefesim kesilerek, kendimi yapabildiğim kadar ileri çektim. Sanırım bu yeterli olmuştu çünkü dünya bir anda sıkıştı, sis yok oldu ve gözlerimi açtığımda kör edici beyazlıktaki fayansları gördüm.

Sevinçten neredeyse yere yığılacaktım. Sara'nın ellerini uzatmış halde, peşinde Kilorn ve Julian'la bana doğru koştuğunu gördüğümde yığıldım da. Biri beni yakaladı. Sıcak biri. Beni kendine döndürürken koluma hafifçe dokunduğunda nefesim kesildi.

"İlk önce kol, ardından yanıklar, en son yaralar," dedi Cal ciddiyetle. Sara bana dokunduğunda acıyla inledim ama güzel bir uyuşukluk tüm koluma yayıldı. Sırtı ma serin bir şey çarparak kesinlikle iltihaplanmış yanıkları iyileştirdi. Ama tedavi çirkin, eğri büğrü yaraları ma ulaşamadan hemen önce birileri beni ayağı ma kaldırıp Sara'nın etkisinden çıkardı.

Koridorun sonundaki kapı içe doğru patladı, hızla bükülerek büyüyen bir ağacın gövdesiyle parçalara ayrıldı. Ardından sis içeri dalarak son hızla bize doğru gelmeye başladı. En son gölgeler içeri girdi. Onların kime ait olduğunu biliyordum.

Cal, yaklaşan dallara alevlerini fırlattı ama yanan közler kükreyen kasırgaya karıştı. "Cameron?" diye haykırdım ve Elara'yı durdurabilecek tek kişiyi görebilmek için başımı uzattım. Ama hiçbir yerde yoktu.

Kilorn, "Çoktan çıktı o. Şimdi *gidelim!*" diye bağırdı ve beni ileri doğru çekti.

Elara'nın beni istediğini biliyordum. Yeteneğim için değil ama yüzüm için istiyordu. Beni kontrol edebilirse yeniden sözcü olarak kullanacak, ülkeye yalan söyletecek, ne söylerse yaptıracaktı. Bu yüzden diğerlerinden daha hızlı koştum. Her zaman en hızlı ben olmuştum. Omzumun üstünden arkaya baktığımda metrelerce önlerindeydim ve gördüğüm şey kanımı dondurdu.

Cal, Julian'ı ilerlemesi için zorluyordu. Yaşlı adam güçsüz olduğundan değildi ama Julian durmaya çalışıyordu. Elara'yla yüzleşmek istiyordu. Sesiyle onun zihnine girmek, hipnozuyla onun fısıltılarına karşı çıkmak istiyordu. Ölü kız kardeşinin, yaralanmış aşkının ve kırılmış gururunun öcünü almak istiyordu. Ancak Cal ailesinden kalan son kişiyi kaybetmeyecekti, bu yüzden Julian'ı tüm gücüyle sürüklüyordu. Sara da hemen Julian'ın yanındaydı; korkuyla haykırmasa da bir elini tutmuştu.

Bir köşeyi döndüm. Ve bir şeye çarptım. Hayır, *birine* çarptım.

Bir daha asla görmek istemediğim bir kadına.

Iral Hanesi'nin reisi Panter Ara, bana kömür kadar siyah gözlerle dik dik baktı. Parmakları hâlâ Sessiz Taş'ın maviye çalan grisiyle kaplıydı ve kıyafetleri yırtık pırtık paçavralardı. Gücü ise çelik gibi bakışlarından anladığım kadarıyla şimdiden geri dönmeye başlamıştı. İlerlemek için başka hiçbir yol yoktu. Onu, başından beri benim farklı olduğumu bilen kadını öldürmek için şimşegi kaldırdım.

Benden önce harekete geçti ve hiçbir insanın başaramayacağı bir hızla bileklerimi kavradı. Ancak boynumu kırmak ya da boğazımı kesmek yerine beni kenara itti ve bir şey saçımı dalgalandırdı. Kıvrımlı, dönen bıçak jilet kadar keskin, tabak kadar büyüktü ve burnumu milimetrelerle ıskalayarak yüzümün önünden geçti. Şokla ve zorlukla nefes alıp neredeyse kaybedeceğim başımı tutarak yere düştüm. Ira yerinden ayrılmayıp üstümüze gelen tüm bıçakları savuşturuyordu. Yine geçmişten gelen biri, tanıdık zırhından metal diskler şekillendirip koridorun diğer ucundan fırlatıyordu.

Ara, bir bıçaktan kurtulurken, Ptolemus'a, "Baban sana kendinden büyüklere saygılı olmayı öğretmedi mi?" diye bağırdı. Bir sonraki bıçağı havada yakalayıp oğlana geri fırlattı. Etkileyici ama işe yaramaz bir numaraydı, Ptolemus bunu bir sırtışıyla başından savdı. "Pekâlâ Kızıl, sen bir şeyler yapmayı düşünüyor musun?" diye ekledi ayağıyla bacağına dürterek.

Bir an aptallaşarak ona bakakaldım. Ardından ayağa fırladım ve dik durmaya çalıştım. Korkum kısmen kaybolmuştu. "Zevkle, Leydim."

Koridorun sonundaki Ptolemus'un sırtışı genişledi. "Artık kardeşimin arenada başlattığı şeyi bitirme zamanı," diye kükredi.

"Kardeşinin *kaçtığı* şeyi mi?" diye bağırdım, kafasına bir şimşek fırlatırken. Yana, duvara doğru kaçtığında kendini toparlamasına fırsat kalmadan Ara aralarındaki mesafeyi kapadı, fayans duvara doğru sıçrayıp oradan aldığı güçle Ptolemus'a doğru atıldı ve çenesini dirseğiyle kırdı.

Peşinden gittim ve arkamdaki ayak seslerine bakılırsa yalnız da değildim.

Ateş ve şimşek. Sis ve rüzgâr. Metal yağmuru, bükülen karanlık, minik yıldızlar gibi patlamalar. Ve mermiler, sürekli mermiler, çok yakınımda. Bu savaş fırtınasının içinde hapishanenin çıkışını bulabilmek için dua ederek ilerledik ve ezberlemek için elimizden geleni yaptığımız haritayı takip ettik. *Burada olmalı, hayır burada, hayır burada.* Sis ve gölgelerin içinde kaybolmak çok kolaydı. Ayrıca Gareth sürekli yerçekiminin sınırlarıyla oynuyor ve bazen iyilikten çok, zararı dokunuyordu. En sonunda kırmızı, gümüş ve siyah renkli kapıları olan giriş holünü bulduğumuzda yine her yerim yara bere içindeydi ve gücüm hızla tükeniyordu. Diğerlerini, daha önce zorlukla yürüyen Julian ve Sara'yı düşünmek bile istemiyordum. *Açık alana çıkmalısınız. Gökyüzüne. Hepimizi kurtaracak şimşegin olduğu yere.*

Dışarıda güneş doğmuştu. Süprüntü uzakta gri bir pus gibi ufukta belirirken Ara ve Ptolemus ilkel danslarına devam ediyorlardı. Benim gözüm sadece Karaşeytan ve pistteki diğer uçaktaydı. Gümüşler ve Yeni-kanlardan oluşan bir kalabalık araçların yanına üşüşmüştü, ulaşılabildik-

leri her araca binmeye çalışıyorlardı. Bazıları yaya olarak kaçabileceğini düşünüp tarlalara doğru koşuyordu.

Koşarken Cal'i yakasından kavrayarak, "Shade onu jete götür!" diye bağırdım. Cal'in itiraz etmesine fırsat kalmadan Shade ona söylediğimi yaptı ve Prens'i yüzlerce metre öteye sıçrattı. Shade'in anlayışına daima güveniyordum; Cal bizim iki pilotumuzdan biriydi. Kaçmaya bu kadar yaklaşmışken burada ölemezdi. Onun bizi uçurmasına, hem de çok iyi uçurmasına ihtiyacımız vardı. Yarım saniye sonra Shade döndü ve kollarını Julian ile Sara'ya doladı. Onunla birlikte ortadan yok olduklarında rahat bir nefes aldım.

Kalan son gücümü çağırdım. Beni yavaşlatıyor, zayıflatıyor; irademi alıp daha güçlü bir şeye dönüştürüyordu. Şansıma, gökyüzü kararıyordu.

Kilom yanıma geldi, tüfeği omzuna dayalıydı. Dikkatlice ateş ederek takipçilerimizi tek tek vuruyordu. Kraliçe'nin önünde bir sürü adam duruyor, ya kendi iradeleriyle ya da onunkiyle onu koruyorlardı. Yakında menzile girecekti. Hem benim hem de kendi yeteneğinin menziline. Tek bir şansım vardı.

Her şey yavaş çekimde oldu. Taşlılarla aramdaki iki Gümüş'e baktım. Dev bir iğneye benzeyen uzun, ince bir bıçak Ara'nın boynunu deldi ve gümüş kanlar fışkırdı. Ptolemus hızla döndü ve bıçağı Ara'nın boynundan geçirip bana doğru yöneltti. En kötüsü olacağını düşünerek eğildim.

Sonra olabilecekleri bilmem mümkün değildi.

Sadece bir kişi bilebilirdi. *Jon*. O tüm bunlardan çekip gitmişti. Bunun olmasına izin vermişti. Bizi uyarmak istememişti. Umursanamıştı.

Shade önümde belirdi, beni tüm bunlardan uzaklaştırmak niyetindeydi. Bunun yerine kalbine acımasız, parlak bir iğne saplandı. Ne olduğunu bile anlamadı. Hiçbir acı hissetmedi. Dizleri yere çarpmadan önce ölmüştü.

Havalanana kadar başka hiçbir şey hatırlamıyordum. Yüzüm gözyaşlarımdan sırılsıklamdı ama onları silmedim. Ellerime bakakalmıştım. İki renk kanla kaplıydı.

YİRMİ YEDİ

Karışeytan'da değildik.

Cal ağır araçları ya da makineleri taşımakta kullanılan devasa bir kargo uçağını kullanıyordu. Şimdi kargo bölümü üç yüzden fazla kaçak mahkûmu taşıyordu; çoğu yaralıydı ve hepsi şoktaydı. Çoğu Yenikan'dı ama aralarında Gümüşler de vardı, içlerine kapanmışlardı ve doğru zamanı kolluyorlardı. En azından bugün paçavralar içinde, yorgunluk ve açlıkla hepsi aynı görünüyordu. Aşağıya onların yanına inmek istemiyordum, bu yüzden jetin üst katındaydım. En azından bu bölüm sessizdi, dar bir merdivenle kargo bölümünden ve kapalı bir kapıyla kokpitten ayrılıyordu. Ayağımın dibinde yatan iki cesedi bırakıp gidemiyordum. Bir tanesi beyaz bir örtünün altındaydı, sadece kalbinin üstü kırmızı kanla lekelenmişti. Farley donmuşçasına onun yanında diz çökmüştü ve bir eli çarşafın altında ağabeyimin soğuk, ölü parmaklarını tutuyordu. Diğer cesedin üstünü örtmeyi reddetmiştim.

Elara'nın ölüsü çirkin görünüyordu. Şimşek, kaslarını yamultmuş, ağzını yaşarken yapamayacağı bir sırtıyla şekillendirmişti. Basit üniforması

kavrularak derisine yapışmış; açık sarı saçlarının çoğu yanmış ve geriye sadece birkaç tel kalmıştı. Muhafızlarının cesetleri de aynı şekilde deforme olmuştu ama onları çürümeleri için pistede bırakmıştık. Kraliçe hâlâ tanınır haldeydi. Bu cesedi herkes bilecekti. Bunu bizzat sağlayacaktım.

“Uzanmalısın.”

Ceset Kilorn’u huzursuz ediyordu, bu çok açıktı. Nedenini bilmiyordum. Bu kadının kemiklerinin üstünde dans ediyor olmalıydık. “Bırak da Sara seni kontrol etsin.”

“Cal’e rotayı değiştirmesini söyle.”

Kafası karışarak gözlerini kırıştırdı. “Rotayı değiştirmek mi? Neden bahsediyorsun? Çentik’e geri dönüyoruz, eve...”

Ev. Bu çocukça kelimeye dudak büktüm. “Gizada’ya geri dönüyoruz. Ona söyle, lütfen.”

“Mare.”

“*Lütfen.*”

Kıpırdamadı. “Delirdin mi sen? Orada en son ne olduğunu hatırlamıyor musun? Geri dönersen Albay’ın sana neler yapacağını biliyor musun?”

Delirmek. Keşke. Keşke hayatımın dönüştüğü işkenceden kurtulabilmek için delirseydim. Delirmek çok büyük bir rahatlık olurdu. “Albay isterse şansını deneyebilir. Artık çok kalabalığız, Albay için bile. Ayrıca ona getirdiğim şeyi gördüğünde bu sefer reddedeceğinden şüpheliyim.”

“Cesedi mi?” diye fısıldadı hafifçe titreyerek. *Onu korkutan ceset değil*, diye fark ettim yavaşça, *benim*. “Ona cesedi mi göstereceksin?”

“Herkesi göstereceğim.” Daha sertçe tekrarladım: “Cal’e rotayı değiştirmesini söyle. O anlayacaktır.”

İğnelemem Kilorn’un canını yaktı ama umursamadım. Kaskatı keşildi ve ona söylediğimi yapmak için arkasını döndü. Kokpitin kapısını arkasından hızla kapadığını belli belirsiz fark ettim. Küçük hakaretlerle uğraşamayacağım kadar önemli işlerle meşguldüm. O kimdi ki benim emirlerimi sorguluyordu? Hiç kimseydi. Sadece şansa ve onu koruyan aptallığıma sahip bir balıkçı çocuktü. Shade gibi değildi; bir ışın, bir Yenikan, harika bir adam değildi. *Nasıl ölebilir?* Üsteli bir tek o da değildi.

Hayır, hapislane başkalarına da mezar olmuştu. Bunu sadece indiğimizde ve Karaşeytan'la başka kimlerin kaçabildiğini gördüğümüzde öğrenebilecektik. Ve تنها, ormanın derinliklerindeki bir mağaraya değil, ada yerleşkesine *inecektik*.

"Kâhinin sana bunu söylemiş miydi?"

Korros'tan ayrıldığımızdan beri Farley'nin ağzından çıkan ilk kelimelerdi. Henüz ağlamamıştı ama sesi sanki son birkaç gününü çığlık atarak geçirmiş gibi kısıktı. Kıpırmızı olmuş parlak mavi gözleri korkunçtu.

"O aptal Jon, bize tüm bunları anlatan adam?" diye devam etti yüzünü bana çevirerek. "Sana Shade'in öleceğini söyledi mi? *Söyledi mi?* Sanırım kontrol edebileceği daha çok Yenikan'ı kazandırdığı sürece bu, Şimşek Kız için ufak bir bedeldir. Nasıl dövüşeceğini bilmediğin bir savaşta daha fazla asker için. Ayaklarını öpecek daha fazla takipçi karşılığında değersiz bir ağabey. Fena bir takas değil, ha? Özellikle işin içinde bir de kraliçe varsa. Sen *kadının* cesedine sahipken hiç kimsenin tanımadığı bir adam kimin umurunda ki?"

Attığım tokatla acıdan çok şaşkınlıkla bir adım geriledi. Düşerken çarşafı yakalayıp çekince ağabeyimin solgun yüzü açıldı. En azından gözleri kapalıydı. Sadece uyuyor da olabilirdi. Çarşafı yeniden örtmek için uzandım –ona uzun süre bakamıyordum– ama Farley bana omzuyla vurup beni duvara itti.

Kokpit kapısı hızla açıldı ve sesi duyan iki oğlan koşarak içeri girdi. Cal bir anda Farley'nin dizinin arkasına vurarak onu yere düşürdü ve üstüne çıktı. Kilorn'un hareketiyse o kadar süslü değildi; kollarını etrafına dolayıp beni basitçe havaya kaldırdı.

"O benim ağabeyimdi!" diye bağırdım.

Farley, "O *bundan çok daha fazlasıydı!*" diye haykırdı.

Sözleri bir anıyı tetikledi.

Şüpheye düştüğünde. Jon bana ona bir şey söylememi istemişti. *Şüpheye düştüğünde*. Ve Farley şu anda kesinlikle şüpheye düşmüştü.

"Jon bana bir şey söylemişti," dedim, Kilorn'u itmeye çalışarak. "Senin duyman gereken bir şey."

Farley bana doğru uzanarak saldırmaya çalıştı ama Cal onu yeniden yere yattırdı. Yüzüne bir dirsek yese de omuzlarındaki sıkı tutuşunu gevşetmedi. Genç kadın hiçbir yere gidemese de boğuşmaya devam ediyordu.

Farley, ne zaman pes edeceğini hiç bilmiyorsun. Eskiden bu özelliğin nedeniyle sana hayrandım. Şimdiyse sadece acıyorum.

"Bana senin sorunun cevabını söyledi."

Bu onu anında durdurdu, nefesi kesik kesik ve korku doluydu. Gözlerini kocaman açarak bakakaldı. Neredeyse kalp atışlarını duyabilecektim.

"Evet, dedi."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama onu sakinleştirdi. Gevşedi, ellerinin üstüne düştü ve başını eğerek yüzünü sarı saçlarının arasına sakladı. Yine de gözyaşlarını görmüştüm. *Artık mücadele etmeyecek.*

Bunu Cal de biliyordu ve kızın titreyen bedeninden uzaklaştı. Neredeyse Elara'nın deforme koluna takılıyordu ve irkilerek uzaklaştı. "Onu rahat bırak," diye mırıldandı ve kolumu morartacak kadar sertçe tutup tüm itirazlarıma rağmen beni sürükledi.

Onu bırakmak istemiyordum. Farley'yi değil; Elara'yı. Yaralarına, yanıklarına ve cam gibi gözlerine rağmen cesedinin ölü kalacağına güvenmiyordum. Aptal bir endişeydi ama yine de böyle hissediyordum.

Cal, kokpit kapısını arkamızdan çarparak kapayıp Farley'nin huçkınlıklarını ve Kilorn'un somurtmasını arkamızda bırakırken, "Renklerim aşkına, senin sorunun ne?" diye hırladı. "Shade'in onun için ne olduğunu biliyorsun..."

"Sen de benim için ne olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdim. Medeni olmak önceliklerim arasında değildi ama deniyordum. Yine de sesim titremişti. *En yakın ağabeyim. Onu daha önce de kaybetmiştim ve şimdi yine kaybettim. Bu sefer geri dönmeyecek. Artık geri dönüşü yok.* "Yine de beni insanlara bağırırken görmüyorsun."

"Haklısın. Sen onları sadece öldürüyorsun."

Dişlerimin arasından çıkan nefesim tıslama gibiydi. *Tüm olanlar bununla mı ilgili?* Neredeyse yüzüne karşı kahkaha atacaktım. "En azından birimiz bunu yapabiliyor."

Onun da bana bağırmasını bekledim. Aldığım karşılıksa çok daha kötüydü. Cal bir adım geriledi, aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymaya çalışarak kontrol paneline çarptı. Genelde geri çekilen ben olurdum ama artık roller değişmişti. Gözlerinin ardında bir şeyler söndü, yanan derisinin altındaki yaralarını gözler önüne serdi. "Sana ne oldu Mare?" diye fısıldadı.

Bana ne olmadı ki? Endişelenmeden geçen tek bir günüm olmadı. Her şey beni buna, kanımdaki mutasyondan kaynaklanan bu kadere, hatta Cal de dahil olmak üzere yapmayı seçtiğim onlarca hataya hazırlamak içindi. "Ağabeyim daha yeni öldü Cal."

Başını olumsuz anlamda sallarken gözlerini benden ayırmadı. Bakışları yakıyordu. "Komuta merkezindeki o adamları öldürdünüz, Mare. Sen ve Cameron. *Yalvardıkları* halde. O zaman Shade henüz ölmemişti. Bunun için onu suçlama."

"Onlar Gümüş'tü..."

"Ben de Gümüş'üm."

"Ben de Kızıl'ım. Sanki bizden yüzlercesini öldürmemişsin gibi davranma."

"Kendim için öldürmedim ve asla senin yaptığın şekilde değildi. Ben emirlere uyan, Kralıma itaat eden bir askerdim. Onlar da en az babam sağken benim olduğum kadar masumdu."

Yaşlar gözlerimi yaktı, akmak için yalvanyorlardı. Gözümün önünden yüzler geçiyordu; öldürdüğüm, sayamayacağım kadar çok asker ve muhafızın yüzleri. "Bana neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye fısıldadım. "Ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Hayatta kalmak için, insanları korumak için... seni korumak için, aptal, inatçı *hiçbir şeyin* prensi. Taşıdığım yükü herkesten çok sen biliyor olmalısın. Bana halihazırda hissettiğimden daha fazla suçluluk hissettirmeye nasıl *cüret* edersin?"

"Seni bir canavara çevirmek istemişti." Başıyla kapıyı ve arkasındaki çarpılmış cesedi işaret etti. "Sadece bunun olmamasını garantilemeye çalışıyorum."

"Elara öldü." Kelimeler ağzımda şarap gibi tatlı bir tat bıraktı. *Gitti, artık bana zarar veremez.* "Artık hiç kimseyi kontrol edemez."

"Yine de ölenler için hâlâ pişmanlık duymuyorsun. Onları unutmak için her şeyi yaparsın. Tek kelime etmeden aileni terk ettin. Kendini kontrol edemiyorsun. Zamanının yarısında liderlikten kaçırıyorsun ve diğer yarısında suçluluk duygusuyla taçlanmış dokunulmaz bir mağdur ve davaya kendini gerçekten adayan tek kişiymişsin gibi davranıyorsun. Etrafına bir bak Mare Barrow. Korros'ta sadece Shade ölmedi. Fedakârlıklar yapan bir tek sen değilsin. Farley babasına ihanet etti. Cameron'ı isteği dışında bize katılmaya zorladın, Julian'ın listesi dışında her şeyi görmezden gelmeyi seçtin ve şimdi de Çentik'teki çocukları terk etmek mi istiyorsun? Ne uğruna? Albay'ın tepesine binmek için mi? Tahtı ele geçirmek için mi? Sana ters bakan herkesi öldürmek için mi?"

Azarlanan bir çocuk gibi hissediyordum, konuşamıyordum, karşı çıkamıyordum sadece ağlamamayı başarabiliyordum. Kıvılcımlarımı zapt etmek tüm gücümü alıyordu.

"Ayrıca hâlâ Maven'a tutunuyorsun. Var olmayan bir insana."

Bir eliyle boğazımı tutup sıkılmış gibi oldu. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Kör değilim. Cesetlerin üstündeki notları aldığımı gördüm. Onları yırtacağını düşünmüştüm. Ama yırtmadığında... sanırım ne yapacağını görmek istedim. Yakmanı, atmanı, Gümüş kanına bulanmış halde geri göndermeni bekledim... ama saklamanı değil. Ben senin yanında uyurken onları okumanı değil."

"Onu özlediğini sen de söylemiştin. Kendi ağzınla söyledin," diye fısıldadım. Hayal kırıklığına uğramış bir çocuk gibi ayağımı yere vurmamak için kendimi tuttum.

"O benim kardeşim. Ben onu çok farklı şekilde özlüyorum."

Sert bir şey bileğimin derisini soyduğunda acıyla kendimi tırmaladığının farkına vardım, içimdeki şiddetli ıstırapı bastırmak için fiziksel bir acı yaratıyordum. Cal ne yapacağını bilemeyerek beni izliyordu.

"Yaptığım her şeyde arkamda durdun," dedim. "Ben bir canavara dönüşüyorsam sen de dönüşüyorsun."

Bakışlarını önüne eğdi. "Sevgi kör eder."

"Senin sevgiden anladığın buysa..."

"Senin artık birini sevip sevmediğini bile bilmiyorum," diye patladı. "Etrafındaki insanlara baktığında araçlardan ve silahlardan başka bir şey görüp görmediğini; değiştirebileceğin, kontrol edebileceğin ve feda edebileceğin insanlardan başka."

Böyle bir suçlama karşısında herhangi bir savunmam yoktu. Yanıldığını nasıl kanıtlayabilirdim? Yaptıklarımı, ne yapmaya çalıştığımı ve herkesi güvende tutmaya çabalarken neye dönüştüğümü görmesini nasıl sağlayabilirdim? Ne kadar kötü çuvalladığımı. Ne kadar berbat hissettiğimi. Yaralarımın ve hatıralarımın canımı nasıl da yaktığını. Bu sözleriyle beni ne kadar derinden yaraladığını. Ona ya da Kilom'a ya da aileme sevgimi kanıtlayamazdım. Bu hislerimi kelimelere dökemezdim ve dökmemeliydim de.

Ben de yapmadım.

"Arkeon bombalamasından sonra Farley ve Kırmızı Muhafızlar, Gümüş yayın kanallarını kullanarak saldırıyı üstlenmişlerdi." Yavaşça, tane tane ve sakince açıklıyordum. Şu anda aklımı başımda tutan tek şey buydu. "Ben de şimdi ayrışını Kraliçe'nin cesediyle yapacağım. Bu krallıktaki herkese öldürdüğüm kadını ve kilit altında tuttuğu bütün Yenikanları ve Gümüşleri göstereceğim. Maven'ın krallığa yalanlar saçarak bu oyunu yönetmesinden sıkıldım. Şu ana dek yaptıklarımız onu indirmeye yetmedi. Bunu ülkenin yapmasını sağlayacağız."

Cal'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "İç savaş mı?"

"Haneler Hanelere karşı, Gümüş Gümüş'e. Sadece Kızıllar bir arada kalacak. Ve bu sayede biz kazanacağız. Poyraz düşecek ve biz yükseleceğiz. Kızıl bir şafak gibi." İki taraf için de ölümcül olan, basit bir

plandı. Ancak artık bir adım atılmalıydı. *Bizi bu yola girmeye uzun süre önce onlar zorladılar. Ben sadece yapılması gerekeni yapıyorum.* "Gizada'ya indikten sonra Çentik'teki çocukları getirebilirsin. Ama bu planı uygulamaya koymak için Albay'a ve onun kaynaklarına ihtiyacım var."

Başım anlayışla, hafifçe salladı.

"Sonra da, isteyerek terk ettiğim çocuklar için kuzeye, Boğaz'a gideceğim. Siz ne isterseniz yapabilirsiniz, Majesteleri."

"Mare." Koluma uzandı ama ben irkilerek uzaklaştığımda neredeyse duvara çarpacaktım.

"Bana bir daha sakın dokunma."

Kelimeler sanki bir kapının çarpılışı gibi yankılandı. Sanırım öyleydiler de.

Gizada sessiz ve mide bulandırıcı derecede aydınlıktı. Ne bulutlar ne de rüzgâr; sadece canlı bir sonbahar ve güneş ışığı vardı. Shade böylesi güzel bir günde ölmemeliydi ama ölmüştü işte. Çok fazla kişi ölmüştü.

Kargo uçağından ilk ben indim, arkamda da üstü örtülü iki sedye vardı. Kilorn ve Farley bir tanesinin yanında duruyorlardı ve bir elleri Shade'in üstündeydi. Ancak şu anda önemseydiğim, diğer sedyeydi. Sedyeyi taşıyan adamlar onun cesedinden tıpkı benim gibi korkmuş görünüyorlardı. Sessizlikle ve Elara'nın soğuk cesedine bakmakla geçen son birkaç saat tuhaf bir rahatlama getirmişti. Uyanmayacaktı. Tıpkı birbirimize söylediğimiz şeylerden sonra Cal'in benimle bir daha asla konuşmayacağı gibi. Onun sıranın neresinde olduğunu hatta aşağı inip inmeyeceğini bile bilmiyordum. Kendime endişelenmemeyi telkin ettim. Onu düşünmek zaman kaybıydı.

Albay'ın pistin ilerisindeki ablukasını görebilmek için elimi gözüme siper ettim. Bir sağlık aracının tepesine tünemişti, etrafı beyaz üniformalı hemşirelerle çevriliydi. Ada ona telsizle ulaşip acil yardıma ihtiyacımız olacağını söylemiş olmalıydı. Onun kullandığı Karaşeytan buraya varmıştı bile, görünürdeki tek karanlık gölgeydi. Mahkûmların ilk bölümü piste inip arkamda durduğunda diğer jetin tanıdık rampası da açıldı. Ada'nın

peşinden düşündüğümünden çok daha az insan indi. Canlı adımlarla silahlı Gölbölgelilere, sabırlı Muhafızlar'a ve meraklı izleyicilere doğru ilerledi. Sessizce kendi kendime küfrettim. Ailem de bu kalabalığın içindeydi ve çocuklarını görmeyi bekliyorlardı ama sadece birini görebileceklerdi.

Aileni umursamıyorsun. Belki de Cal haklıydı çünkü onları kesinlikle aklı başında bir insanın yapmayacağı kadar sık unuttuyordum.

"Bu kadar uzaklık yeter, Bayan Barrow," diye bağırdı Albay elini kaldırarak. Dediğini yaparak beş metre kala durdum. Bu kadar yakından, bize doğrulmuş silahları görebiliyordum ama daha da önemlisi mermilerin arkasındaki adamları seçebiliyordum. Temkinliyidiler ama gergin değillerdi. Öldürmek için emir almamışlardı. Henüz. "Çaldığınız şeyi geri vermek için mi döndün?"

Zorlukla bir kahkaha atarak ikimizi de rahatlattım. "Bir hediyeyle geldim, Albay."

Dudağımın bir köşesi kıvrıldı. "Onlara böyle mi diyorsun; bu," beni takip eden hırpani grubu tanımlamak için doğru kelimeyi aradı, "insanlara?"

"Hepsi de bu sabaha kadar Korros adında gizli bir tesiste tutukluydu. Kral Maven'ın emriyle hapse atılmışlardı; deneylere tabi tutulmak, işkenceye maruz kalmak ve öldürülmek üzere terk edilmişlerdi." Kırık kalpler ve zihinler görmeyi bekleyerek arkama baktım. Bunun yerine sonsuz bir gurur gördüm. Korros'ta iskeleden aşağı düşecek gibi olan küçük kız, gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu ama minik yumruklarını sıkıyordu. Ağlamayacaktı. "Onlar da benim gibi Yenikanlar." Kızın arkasında turuncu saçlı ve çok solgun tenli bir genç, onun koruyucusu gibi dikiliyordu. "Aralarında Gümüşler de var, Albay."

Aynen kendisinden beklediğim tepkiyi verdi. "Seni *aptal*, buraya Gümüşleri mi getirdin!" diye bağırdı panikle. "Silahları hazırlayın!"

Yirmişerli iki sıra halindeki Gölbölgeliler emrini hemen yerine getirdiler ve silahları aynı anda kurup mermileri namluya aynı anda sürdüler. Ateş etmeye hazırlardı. Arkamdaki mahkûmlar irkilerek gerilediler ama hiçbirisi yalvarmadı. Bir daha asla yalvarmayacaklardı.

"Boş tehditler." Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Eli belindeki silahına gitti. "Sakın beni deneme."

"Emirlerinizi biliyorum Albay ve aralarında Şimşek Kız'ı öldürmek yok. Komutanlık beni sağ istiyor, değil mi?" Çabalarında bana yardım etmek üzere emir almış Muhafızlardan Ellie Whistle aklıma geldi. Albay'ın dengi değildi ama Albay da Komutanlık'takiler kimlerse, onların dengi değildi.

Albay biraz dengesini kaybetse de sözünden dönmedi.

"Onu öne getirin," diye bağırdım sedyelere bakarak. İki adam hızlıca söylediğini yaptı. Elara'nın sedyesini ayağımın dibine bıraktılar. Silahlar, adamların titrek adımlarını dikkatlice takip ediyordu. Kalbimin, beynimin üstünde ve her yerimde dolaşan nişangâhların farkındaydım.

"Hediyen, Albay." Ayağımla sedyeye dokunup beyaz çarşafın içindeki cesedi dürttüm. "Görmek istemiyor musun?"

Sağlam gözü o kadar hızlı parıldadı ki neredeyse fark etmeyecektim. Kalabalığın içinde Farley'yi bulduğunda çatığı kaşları biraz olsun gevşedi. Mide bulandırıcı bir irkilmeyle bunun sebebini anladım. *Onu öldürdüğümü düşünmüştü.*

"Kim bu, Barrow? Prens mi? Sahip olduğun en iyi pazarlık kozunu mu öldürdün?"

"O biraz zor," dedi kalabalığın arasından bir ses. Cal.

Ona bakmak için dönmedim, dikkatimi Albay'dan ayırmadım. O da hiç tereddüt etmedi ve bakışlarını benden ayırmadı. Bir elimi yavaşça kaldırdım, diğeriyle uzanarak çarşafı çektim ve Kraliçe'yi herkesin görebileceği şekilde açığa çıkardım. Kol ve bacakları kaskatıydı. Parmakları çarpılmıştı ve sağ elinin derisinin altından kemikleri görünüyordu. Silahlı askerler ilk tepki verenler oldu ve silahlarını hafifçe indirdiler. Bir iki tanesi güçlükde soludu ve sesi bastırmak için elleriyle ağızlarını kapamak zorunda kaldılar. Albay tamamen sessiz ve hareketsiz halde bakakalmıştı. Bir müddet sonra gözlerini kırptı.

"Bu benim düşündüğüm kişi mi?" dedi boğuk bir sesle.

Başımla onayladım. "Merandus Hanesi'nden Poyraz Kraliçesi Elara. Kral'ın annesi. Yenikanları ve Gümüşleri hapsetmek için yaptırdığı hapishanede onlar tarafından öldürüldü." Bu açıklama ona şimdilik yeterdi.

Kırmızı gözü parladı. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Kral ve bu ülke, ona veda etme fırsatını hak ediyor, değil mi?"

Albay gülümsediğinde tıpkı Farley gibi görünüyordu.

"Tekrar," diye bağırdı Albay yerine geçerek.

"Benim adım Mare Barrow," dedim kameraya doğru; aptal gibi görünmemeye çalışarak. Son on dakikadır kendimi altıncı kez tanıtıyordum. "Başkent Nehri Vadisi'ndeki Sütunkent kasabasında doğdum. Kanım Kızıl ama bunun yüzünden," ellerimi uzattım ve kıvılcımlarımı iki top halinde yükselttim, "Kral Altıncı Tiberias'ın sarayına götürüldüm ve yeni bir isim, yeni bir hayat verilerek bir yalana dönüştürüldüm. Bana Mareena Titanos adını verdiler ve dünyaya benim bir Gümüş olduğumu söylediler. Ama değilim." İrkilerek bir bıçağı halihazırda yaralı avcumun üstünden geçirerek kestim. Boş hangarın sert ışığında kanım yakut gibi parladı. "Kral Maven size bunun bir numara olduğunu söylemişti." Avcumdaki yarığın üstünde kıvılcımlar dans etti. "Numara değil. Ve benim gibi, Kızıl doğmuş ama tuhaf Gümüş yeteneklerine sahip diğerleri de değil. Kral sizin varlığınızı biliyor ve peşinizde. Kaçmanız için sizi uyarıyorum. Beni bulun. Kırmızı Muhafızlar'ı bulun."

Yanımda duran Albay gururla dikleşti. Yüzünü kırmızı bir fularla gizlemişti; sanki kırmızı gözüyle yeterince tanınmayacaktı. Ama şikâyetim yoktu. Kendi yöntemlerinin korkunçluğunu görüp Yenikanları almayı kabul etmişti. Artık benim gibi insanların değerini... ve gücünü biliyordu. Bizi de düşmanı edinmeyi göze alamazdı.

"Gümüş krallarının aksine biz kendimiz ve diğer Kızılar arasında bir fark görmüyoruz. Bu yeni bir dünya anlamına gelecekse, sizin için savaşağız ve sizin için öleceğiz. Baltanızı, küreğinizi, iğnenizi, süpürgenizi bırakın. Silahlanın. Bize katılın. Savaşın. Yükselin. Kızıl bir şafak gibi yükselin."

Bir sonraki kısım midemi bulandırıyor ve derimi asitle ovma istiyordum. Parmaklarım kadının kavrulmuş saçlarına dolanıp eski, cı-zırdayan kameraya yüzünü göstermek için başını kaldırdığımda gözyaş-larımla boğuşuyordum. Ondan ne kadar nefret etsem de bu işten daha çok nefret ediyordum. Bu, doğaya ve içinde kalmış olan herhangi bir iyilik parçasına aykırı geliyordu. Cal'i çoktan kaybetmişim; onu fırlatıp atmıştım ama şimdi ruhumu kaybettiğimi hissediyordum. Yine de söylemem gereken sözleri söyleyecektim. Onlara inanıyordum ve bunun da biraz yardımı oluyordu.

"Savaşın ve kazanın. Bu, Poyraz Kraliçesi Elara. Onu biz öldürdük. Bu savaşı kazanmak imkânsız değil ve sizlerle birlikte bunu kesinlikle başarabiliriz."

Duruşumu korudum ve gözümü bile kırpmamaya çalıştım. Bunu yaparsam gözyaşlarım akacaktı. Ellerimdeki cesetten başka her şeyi düşündüm. "Şimdi bile Muhafızlar çağrımıza cevap verecekleri karşılamak için sığınaklarını terk ediyorlar."

"Tetikte olun, kardeşlerim," dedi Albay bir adım öne çıkarak. "Efendilerinizden sayıca üstünsünüz ve onlar da bunu biliyor. Bundan korkuyorlar. *Sizden* ve sizin dönüşeceğiniz şeyden korkuyorlar. Ormanlardaki Whistle'lara kulak verin. Sizi yuvaya yönlendireceklerdir."

Altı denemenin sonunda nihayet tam bir uyumla bitirdik: "Kızıl bir şafak gibi yükselin!"

"Poyraz'ın Gümüşlerine gelince..." dedim hızla. Elara'yı daha sıkı tuttum. "Kralınız ve Kraliçeniz size yalan söyledi... ve ihanet etti. Kırmızı Muhafızlar bu sabah, içinde hem Kızılların hem de Gümüşlerin tutulduğu bir hapis haneye baskın düzenleyip mahkûmları özgürlüğe kavuşturdu. Buna İral, Lerolan, Skonos, Jacos ve diğer hanelerin kayıp fertleri de dahil. Haksız yere hapsedilmişlerdi, Sessiz Taş'la işkence görüyorlardı ve var olmayan suçları için ölüme terk edilmişlerdi. Şimdi bizimle birlikteler ve yaşıyorlar. Kaybettiğinizi sandığınız yakınlarınız yaşıyor. Onlara yardım etmek için ayaklanın. Kurtaramadıklarımızın intikamını almak için

ayakların. Ayakların ve bize katılın. Çünkü kralınız bir canavar." Bunu izleyeceğini bildiğim için kameraya dik dik baktım. "Maven bir *canavar*."

Albay küçük düşmüşçesine bana bakakaldı. Kamera kaydı durdu. Albay yüzündeki fuları öfkeyle çıkarıp attı. "Ne yapıyorsun, Barrow?"

Bakışlarına ters ters karşılık verdim. "Hayatını daha da kolaylaştırıyorum. Böl ve fethet, Albay." Kamerayla uğraşan ekibi işaret ettim ve isimlerini hatırlamakla uğraşmadım. "Gümüş kışlarına gidin ve onları da biraz kameraya çekin. Muhafızları göstermeyin. Bana güvenin; bu kayıt ülkeyi yangın yerine çevirecek ve bunu Maven bile söndüremeyecek."

Aynı fikirde olduklarını göstermek için konuşmalarına gerek yoktu. Arkamı döndüm. "Burada işim bitti."

Albay peşimden geldi; hangardan dışarı çıktığımda bile hemen arkamdaydı. "Barrow, ben bitirdiğimizi söylemedim..." diye gürledi ama aniden durduğumda o da durdu. İnsanları korkutmak için şimşegime ihtiyacım yoktu. Artık yoktu.

"Beni geri döndürün, Albay." Kolumu uzatarak çekmesi için meydan okudum. Sabrımı sınaması için. "Haydi."

Bu adam bir zamanlar Cal'i hücreye tıkıyordu. Kim bilir kaç askeri yönetiyordu ve kim bilir daha ne kadarını da öldürmüştü. Kaç savaş gördüğünü veya kaç kere ölümden döndüğünü bilmiyordum.

Benim gibi bir kızıdan korkmak için hiçbir sebebi yoktu ama korkuyordu. Gizada'ya onun dengi olarak dönmüştüm, hatta ondan *daha iyi* olarak ve o da bunu biliyordu.

Onunla yüz yüze gelmek için yavaşça döndüm çünkü bunu yapmak artık amacıma uyuyordu. "Seni ne değiştirdi Albay? Sağduyun ya da Komutanlık'tan aldığın emirler yüzünden değişmediğini biliyorum."

Uzun süren bir andan sonra başıyla onayladı. "Beni izle. Seninle tanışmak isteyenler var."

YİRMİ SEKİZ

Korros'tan gelen üç yüz kişiyle birlikte Albay'ın kendi takviye kuvvetleri adanın her yerine yayıldığından Gizada hatırladığımdan daha küçük görünüyordu. Ayak uydurmakta zorlandığım hızlı bir tempoyla yürüyerek beni adamlarının arasından geçirdi. Yeni askerlerin çoğu kuzeyden silahlar ve yiyeceklerle birlikte kaçak olarak getirilen Gölbölgelilerdi ama etrafta yeterince Poyrazlı da vardı. Çiftçiler, hizmetçiler, asker kaçakları hatta kışlalar arasında gezinen dövmeli teknisyenler bile vardı. Çoğu buraya son birkaç ayda gelmişti. Önlem Paketi'nden kaçan ilk gruplardı ve kesinlikle gerisi de gelecekti. Bu düşünce beni gülümsetirdi ama bugünlerde gülmek çok zordu. Yaralarımı ve başımı acıtırıyordu. Arka taraftaki pistte tanıdık bir jet gümbürdedi ve Karaşeytan havalandı. Cal'in pilotluğunda Çentik'e döndüğüne iddiaya bile girerdim. Böylesi çok daha iyiydi. Onun etrafta sinsice dolaşarak her hareketimi izleyip yargılamasına ihtiyacım yoktu.

1. Kışla. Buraya geçen sefer gizlice girmiştim. Şimdiyse parlak gün ışığında ve yanımda Albay'la giriyordum. Yeraltı sığınağındaki dar kori-

dorlardan ilerliyorduk ve geçtiğimiz her dönemeçte Gölbölgeliler kenara çekilip yol veriyorlardı. Burayı çok iyi biliyordum... bir zamanlar burada tutukluydum ama artık sualtındaki bu yerde hiçbir şeyden korkmuyordum. Tavandaki kabloları takip ediyor, kışlaların ve tüm adanın kalbine doğru yürüyorduk. Kontrol odası küçük ama kalabalıktı; her yer ekranlar, telsiz malzemeleri ve her düz yüzey de haritalarla doluydu. Farley'yi burada emirler yağdırırken bulmayı beklemiştim ama hiçbir yerde görünmüyordu. Bunun yerine içeride dengeli bir Gölbölgeli mavisini ve Muhafızlar kırmızısı karışımı vardı. Yalnızca iki kişi farklıydı; siyah işlemeli, açık yeşil, kalın üniformaları içinde iki adam. Hangi ülke ya da krallığı temsil ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Odayı boşaltın," diye mırıldandı Albay. Bağlamak için hiçbir sebebi yoktu; ona hızla itaat ettiler.

Yeşiller içindeki iki adam dışında. İçimde, bu anı beklediklerine dair bir his vardı. Tuhaf bir uyum içinde hareket edip mükemmel bir ahenkle bize doğru döndüler. İkisinin de üniformasında, içinde koyu yeşil bir üçgen olan beyaz daire şeklinde armalar vardı. Adaya önceki ziyaretimde gördüğüm kaçak sandıkların üstündekilerle aynı semboldü.

Adamlar ikizdi; üstelik rahatsızlık verici türünden. Birbirleriyle tamamen aynılardı ama bir şekilde bundan daha fazlası vardı. İkisinin de kıvrık, gür, siyah saçları; çamur rengi gözleri, kahverengi tenleri ve düzgün kesilmiş sakalları vardı. Aralarındaki tek fark, birinin sağ yanağında, diğersinin sol yanağında pürüzlü çizgi şeklindeki yara izleriydi. *Ayırt etmek için*. Soğuk bir ürpertiyle, gözlerini bile aynı anda kırptıklarını fark ettim.

"Bayan Barrow, sonunda sizinle tanışmak büyük zevk." Sağ Yara İzi elini uzattı ama sıkmakta isteksizdim. Bunu umursamamış gibi görünerek devam etti: "İsmim Rash ve bu da kardeşim..."

"Tahir. Hizmetinizdeyim," diye araya girdi diğeri. Başlarını zarafetle eğdiklerinde yine tüyler ürpertici bir uyum içindeydiler. "Sizi ve sizin gibileri bulabilmek için çok uzaklardan geldik. Ayrıca bize çok uzun..."

"...gelen bir süredir bekliyoruz," diyerek cümleyi onun yerine Rash tamamladı. Bakışları Albay'a çevrildiğinde gözlerinin derinliklerinde bir hoşnutsuzluk parıltısı yakaladım. "Size bir mesaj ve bir teklif getirdik."

"Kimden?" Nefesimin kesildiğini ve başımın döndüğünü hissediyordum. Bu adamların Yenikan olduğu çok açıktı; aralarındaki bağ kesinlikle doğal değildi ve ne Poyraz'dan ne de Gölölge'den geliyorlardı. *Çok uzaklardan geldik*, demişlerdi. *Nereden?*

Melodik bir koro halinde konuştular: "Bağımsız Yüksektepe Cumhuriyeti'nden."

Aniden Julian'ın yanımda olmasını, derslerini ve daima yakınında tuttuğu haritaları hatırlatarak bana yardım edebilmesini diledim. Yüksektepe bir dağ ulusuydu ve o kadar uzaktaydı ki dünyanın diğer ucunda sayılırdı. Ancak Julian, güneydeki Yamaç gibi hepsi Gümüş olan prensler tarafından yönetildiğini anlatmıştı. "Anlamadım."

"Albay Farley de anlamadı..." dedi Tahir.

Rash onun sözünü böldü: "...çünkü Cumhuriyet çok iyi korunur, dağların..."

"...karn..."

"...duvarların..."

"...ardında iyi bir tasarımla..."

"...çok iyi gizlenir."

Bu çok sınırlı bozucu.

"Özür dilerim," diye ekledi Rash, benim rahatsızlığımı fark ederek. "Mutasyonumuz beyinlerimizi birbirine bağlıyor. Bu biraz..."

"Rahatsız edici," diye tamamladım onun yerine ve ikisi de gülümsedi. Albay kaşlarını çatmaya devam ediyordu ve kırmızı gözü parlıyordu. "O zaman siz de Yenikan'sınız. Benim gibi mi?"

Aynı anda başlarını salladılar. "Yüksektepe'de bize Yüceler deniyor ama bu, ulustan ulusa değişiklik gösteriyor. Kızıl ve Gümüş olanlara ne isim verileceği konusunda hiç kimse hemfikir olamıyor," dedi Tahir. "Dünyanın her tarafında bizden çok fazla var. Bazıları Cumhuriyet'te olduğu gibi açıkta, bazıları da sizin ülkenizde olduğu gibi gizleniyor."

Bakışlarını Albay'a çevirdi. Söyledikleri iki anlama da geliyordu. "Ama bizim bağımız ulusal sınırlardan daha derin. Biz kendimizden olanı koruruz, hem de hiç kimsenin yapmayacağı gibi. Yüksektepe yirmi yıldır gizleniyor ve Cumhuriyetimizi zalim bir diktatörlüğün küllerinden inşa ettik. Bunu anlayacağınıza inanıyorum." Kesinlikle anlıyordum. Canım yanmasına rağmen kendimi tutamayıp sırttım. "Ama artık gizlenmiyoruz. Bir ordumuz, kendimize ait bir filomuz var ve bundan sonra öylece beklemeyecekler. Poyraz, Gölbölge ve diğer krallıklar hâlâ ayaktaiken bunu yapamayız. Kızılar ölürken ve Yüceler çok daha kötü bir kaderle karşı karşıyayken olmaz."

Ah. Demek ki Albay bizi iyi yüreklilikten ya da ihtiyaçtan dolayı değil, korktuğu için kabullenmişti. Oyuna yeni bir oyuncu girmişti; onun anlamadığı bir oyuncu. En azından ortak bir düşmanı paylaşıyorlardı, orası kesindi. *Gümüşler. Maven gibi insanlar. Biz de bir düşmanı paylaşıyoruz.* Ama inkâr edemeyeceğim bir ürperti içimi kapladı. *Cal bir Gümüş, Julian bir Gümüş. Bu insanlar onlar hakkında ne düşünürlər?* Albay gibi arkama yaslanıp bu insanların gerçekten ne istediğini görmem gerekiyordu.

"Cumhuriyet'in lideri Başbakan Davidson, Kırmızı Muhafızlar'a dostluk eli uzatmak için bizi elçi olarak gönderdi," dedi Rash, bacağındaki eli titriyordu. "Albay Farley, tıpkı üstü olan Kızıl Komutanlık Generalleri gibi, bu ittifakı iki hafta önce kabul etti."

Komutanlık. Farley'nin şifreli sözleri aklıma geldi. Ne demek istediğini hiç açıklamamıştı ama şimdi Muhafızlar'ın bir parçasını daha görmeye başlıyordum. Kızıl Generaller'i daha önce hiç duymamıştım ama ifademi sabit tuttum. Bana ne kadar çok... ya da az şey anlatıldığını bilmiyorlardı. İkizlerin konuşma şeklinden, beni de Kırmızı Muhafızlar'ın üstünde kontrolü olan bir lider sandıkları anlaşılıyordu. *Benim neredeyse kendi üstümde bile kontrolüm yok.*

"Anakaranın her yerinden benzer gruplar ve toplumlarla ittifak kurduk, bir dişlinin çarkları gibi karmaşık bir ağ oluşturduk. Tüm bunların merkezinde Cumhuriyet var." Rash'ın gözleri benimkilere dikildi. "Gönüllü olan tüm Yücelerinize güvenli bir bölge, özgürlük ve koruma sağlayacak

bir ülke öneriyoruz. Savaşmaları gerekmeyecek; sadece yaşayacaklar, üstelik özgürce yaşayacaklar. Bizim teklifimiz bu."

Kalbim çılgın gibi atıyordu. *Sadece yaşayacaksınız.* Bunu kaç kere dilemiştim? Sayamayacağım kadar çok. Sütunkent'teyken bile, sadece normal biri olduğumu ve hiçbir şey olmadığını düşündüğüm zamanlarda bile. Sadece yaşamak istemişim. Sütunkent bana sıradan bir hayatın değerini ve enderliğini öğretmişti. Ama çok değerli bir dersi daha öğretmişti: *Her şeyin bir bedeli vardır.*

"Peki, karşılığında ne istiyorsunuz?" diye mırıldandım cevabı duy-mak istemeyerek.

Rash ve Tahir birbirine baktı, sessiz bir iletişimle gözleri kısılmıştı. Kardeşlerin birbiriyle kelimeler olmadan, bir zamanlar Elara'nın yaptığı gibi fısıldayarak konuşabildiğine hiç şüphem yoktu. "Başbakan Davidson onlara *senin* refakat etmeni rica ediyor," dediler aynı anda.

"Rica" ediyordu. Böyle bir şey yoktu.

"Sen özünde bir meşalesin ve yaklaşan savaşta çok fazla yardımın dokunabilir." *Savaşmaları gerekmeyecek.* Bunun beni kapsamadığını bil-mem gerekirdi. "Kendi birliğin ve kendi seçtiğin Yücelerin olacak..."

Bir Yenikan kral senin onun için inşa ettiğin bir tahtta oturuyor olacak.

Bunu Cameron birkaç gün önce, onu bize katılmaya zorladığımda söylemişti. Artık onun tam olarak nasıl hissettiğini ve sözlerinin ürkütücü derecede gerçek olabileceğini biliyordum.

"Ama sadece Yüceler mi?" diye sordum yavaşça ayağa kalkarak. "Sadece Yenikanlar mı? Bana Cumhuriyetinizin gerçekten neye ben-zediğini anlatın. Gümüş efendileri öylece yenileriyle mi değiştirdiniz?"

Kardeşler yerlerinden kıpırdamadan beni keskin bakışlarla izlediler. "Yanlış anladın," dedi Tahir. Sol gözünün altındaki yarasına dokundu. "Biz de senin gibiyiz, Mare Barrow. Olduğumuz şey yüzünden biz de acı çektik ve artık kimsenin bu kaderle karşılaşmasını istemiyoruz. Kendi türümüze bir sığınak sunuyoruz. Özellikle de sana."

Yalancılar. Bana üstüne çıkıp performansımı sergileyeceğim yeni bir sahneden başka bir şey sunmuyorlardı.

"Ben bulunduğum yerde gayet iyiyim." Albay'a bakarak sağlam gözüne odaklandım. Artık surat asmıyordu. "Kaçmayacağım, şimdi değil. Burada halledilmesi gereken işler var. Sizin rahatsız olmanızı gerektirmeyecek Kızıl sorunları. Sizinle gelmek isteyen her Yenikan'ı alabilirsiniz ama beni değil. Ve bana iradem dışında bir şey yaptırmaya çalışırsanız ikinizi de kızartırım. Kanınızın rengi ya da ne kadar özgür olduğunuz umurumda bile olmaz. Liderinize beni vaatlerle satın alamayacağımı iletin."

"Peki ya eylemlerle?" diye önderdi Rash bir kaşını kaldırarak. "Bu seni liderimizin tarafına geçmeye ikna eder mi?"

Bu yoldan daha önce de geçmiştim. Krallardan bıkmıştım; kendilerine ne unvan verirlerse versinler. Ancak ikizleri terslemek beni bir yere ulaştırmayacaktı, bu yüzden omuz silktilim. "Bana bir eylem gösterin, o zaman bakarız."

Alayla gülerek, gitmek için arkamı döndüm. "Bana Maven Calore'nin başını getirin; o zaman lideriniz beni ayak taburesi olarak bile kullanabilir."

Tahir'in cevabı kanımı dondurdu: "Sen dişi kurdu öldürdün. Yavrusunu öldürmek bizim için çocuk oyuncağı olacak."

Kontrol odasından hızlı adımlarla çıktım.

"Tuhaf, Bayan Barrow."

"Ne?" diye hırladım ve homurdanarak Albay'la yüzleşmek için arkamı döndüm. Bu kışlayı huzur içinde terk etmeme bile izin veremiyordu. Ancak yüzündeki ifade beni afallattı zira anlayışla bakıyordu. *Anlamasımı beklediğim son insan oydu.*

"Buraya çok daha fazla takipçiyle geldin ama birlikte ayrıldıklarımı kaybettin." Bir kaşını kaldırarak koridorun rutubetli duvarına yaslandı. "Kasabalı çocuk, Prens ve kızım; hepsi de senden kaçıyor gibi görünüyor. Tabii bir de ağabeyin..." Ona doğru attığım hızlı bir adımla aniden duraksayarak korkuyla sustu. "Kaybın için üzgünüm," diye mırıldandı uzunca bir andan sonra. "Ailenin bir üyesini kaybetmek çok zordur."

Odasındaki fotoğrafı hatırladım. Karısı ve bir kızı daha vardı; şu anda burada bulunmayan iki kişi. "Hepimizin zamana ihtiyacı var," dedim yeterli olmasını umarak.

"Onlara çok fazlasını verme. Senin günahlarının üzerinde çok durmalarına izin vermen iyi olmaz."

Onunla tartışacak güç bulamadım çünkü haklıydı. Bana en yakın insanlara saldırmış ve onlara derimin altında yatan canavarı göstermiştim.

"Peki şu bahsettiğin Kızıl sorunu nedir?" diye devam etti. "Benim bilmem gereken bir şey mi?"

Jetteyken Cal'e kuzeye gideceğimi söylemiştim. Bir yanım bunu kızgınlıkla, ona bir şey kanıtlamak için söylemişti. Diğer yanım ise bunun doğru bir hedef olduğunu bildiği için söylemişti. Çünkü bazı şeyleri çok uzun süre görmezden gelmiştik.

"Birkaç gün önce askeri bir bildiri elimize geçti. İlk çocuk birliği, Boğaz'a yollanıyor." Ada'nın söylediklerini hatırladığımda nefesim tıkanmıştı. "Katledilecekler, siperleri aşmaları ve doğrudan ölüm bölgesine gitmeleri emredildi. Beş bini birden öldürülecek."

"Yenikanlar mı var?" diye sordu Albay.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Elini silahına götürdü, dikleşti ve yere tükürdü. "Pekâlâ, Komutanlık sana yardım etmemi emretti. Sanırım artık birlikte işe yarar bir şeyler yapmamızın vakti geldi."

Revir sessizdi, beklemek için iyi bir yerdi. Sara'ya Gümüşlerin kışlasından ayrılma izni verilmişti ve tüm yaralıların üstünde yeteneğini hızlıca kullanmıştı. Şimdi yatakların biri hariç hepsi boştu. Yan yatmış, önümdeki uzun camdan dışarı bakıyordum. Yanıltıcı mavi gök yerini çelik grisine bırakmıştı. Belki bir fırtına geliyordu ya da belki benim gözlerim karar-mıştı. Bugün daha fazla gün ışığı görmeye dayanamazdım. Yumuşak, defalarca yıkanmaktan yıpranmış çarşafları başımın tepesine kadar çekme dürtümle savaştım. Sanki aklıma üşüşüp duran ve demir dalgalar gibi zihnime sertçe çarpan anıları böylece durdurabilecektim. Shade'in son

anı, gözlerinin kocaman açılması, göğsünden kanlar fışkırmadan önce bana doğru uzattığı eli... Beni kurtarmak için geri dönmüştü ve ben onun ölümüne sebep olmuştum. Aylar önce, Gisa ve kırık eliyle yüzleşmekten korkarak ormanda saklandığım günki gibi hissediyordum. Şimdi de aileme geri dönüp Shade'in geride bıraktığı koca boşlukla yüzleşme düşüncesine dayanamıyordum. Onlara bir oğul kaybettiren kızlarının nerede olduğunu merak ettiklerinden emindim. Ama beni burada bulan bir Barrow olmadı.

"Kendine acımayı bitirdin mi yoksa daha sonra mı geleyim?"

Sertçe doğrulduğumda yatağın ayak ucunda dikilen Julian'ı gördüm. Sara sayesinde, solgun teninin rengi geri gelmişti ve kaybettiği dişini de geri kazanmıştı. Ama Gizada depolarından arta kalan uyumsuz giysileri dışında, eski halinde görünüyordu. Bir gülümseme, belki de bir teşekkür bekliyordum; kesinlikle bir azarlama değil. Ondan değil.

"İnsan buralarda bir dakika olsun huzur bulamaz mı?" diyerek oflayıp başımı ince yastığa geri koydum.

"Tahminime göre bir saattir saklanıyorsun. Bu, bir dakikadan fazla, Mare." Eski öğretmenim elinden geldiğince nazik olmaya çalışıyordu. İşe yaramıyordu.

"İlla bilmen gerekiyorsa Albay'ı bekliyorum. Planlamamız gereken bir operasyon var ve biz konuşurken o gönüllüleri topluyor." *Gördün mü?* Ama Julian bu kadar kolayca baştan savılamazdı.

"Sen de mesela yeni gelen Yenikanlarla konuşmak ya da fazla gergin bir grup Gümüş'ü sakinleştirmek, tıbbi yardım almak hatta yas tutan ailenle konuşmak yerine zamanını uzanarak geçirmenin daha iyi olduğuna mı karar verdin?"

"Senin derslerini hiç özlememişim, Julian."

"Gayet iyi yalan söylüyorsun, Mare," dedi gülümseyerek.

Aramızdaki mesafeyi hızlıca kapayarak yanıma oturdu. Aldığı duşla temiz ve ferah kokuyordu. Bu kadar yakından, ne kadar zayıfladığını ve gözlerindeki derin boşluğu görebiliyordum. *Sara bile zihinleri iyileştiremez.* "Derslerin dinleyiciye ihtiyacı vardır. Sen beni artık kesinlikle

dinlemiyorsun." Sesini alçalttı ve yüzümü çevirerek ona bakmamı sağladı.
"Ya da bu durumda hiç kimseyi. Cal'i bile."

"Sen de bana bağırarak mısın?"

Hüzünle gülümsedi. "Bunu hiç yaptım mı?"

"Hayır," diye fısıldadım, bunu yapmam gerekmemesini dileyerek.
"Hayır, yapmadın."

"Şimdi de yapmayacağım. Sadece duyman gerekenleri söylemek için geldim. Seni dinlemeye *zorlamayacağım*. Seni itaat etmeye *zorlamayacağım*. Sana seçim hakkı vereceğim. Olması gerektiği gibi."

"Tamam."

"Sana bir zamanlar, herkes herkese ihanet edebilir, demiştim. Bunu hatırladığımı biliyorum." *Ah, evet, kesinlikle hatırlıyorum.* "Ve bunu yine söyleyeceğim. Herkes, *her şey*, herkese ihanet edebilir. Kendi kalbin bile."

"Julian..."

"Hiç kimse yalnız doğmadığı gibi kötü de doğmaz. Seçimlerle ya da şartlarla bu hale *gelirler*. İkincisini sen kontrol edemezsin ama ilkini... Mare, senin için çok endişeleniyorum. Sana bir şeyler yapıldı, hiç kimsenin yaşamaması gereken şeyler. Korkunç şeyler gördün, korkunç şeyler yaptın ve bunlar seni değiştirdi, değiştirmeye de devam edecek. Yanlış bir yola saparsan dönüşeceğin şeyden korkuyorum."

Ben de.

Elimle onun elini sardım. Bu bağ yeterince rahatlatıcıydı ama zayıftı. Aramızdaki bağ en iyi ihtimalle gerilmişti ve bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyordum. "Deneyeceğim Julian," diye mırıldandım. "Deneyeceğim."

Acaba bir gün Julian benim hakkımda öyküler anlatacak mıydı? Ben de acınası birine, Elara gibi, sevdiği ve onu seven hiç kimsesi olmayan birine dönüştüğümde? Sadece denemiş olan kız mı olacaktım? *Hayır. Bu şekilde düşünemem. Öyle olmayacağım. Ben Mare Barrow'um. Yeterince güçlüyüm.* Birçok şey yapmıştım, korkunç şeyler ve bu konuda bağışlanmayı hak etmiyordum. Yine de bunu Julian'ın gözlerinde görebiliyordum. Bu da içimi umutla dolduruyordu. Önümüzdeki günlerde

ne yapmak zorunda kalırsam kalayım bir canavara dönüşmeyecektim. Beni öldürecek olsa bile kimliğimi kaybetmeyecektim.

"Şimdi, seni ailenin odasına ben mi götüreyim yoksa yolu kendin bulabilir misin?"

Kahkahamı bastıramadım. "*Sen yolu biliyor musun ki?*"

"Kendinden büyükleri sorgulamak nezakete yakışmaz, Şimşek Kız."

"Bir zamanlar bir öğretmenim bana her şeyi sorgulamamı söylemişti."

Gözleri ışıldadı ve zayıf göğsünü gururla dikleştirdi. "Öğretmenin akıllı bir adammış."

Beni incelediğini ve gözlerindeki ışıltının söndüğünü gördüm. Köprücük kemiğindeki damgaya bakıyordu. Onu kapayıp kapamamayı düşündüm ama hareket etmemeye karar verdim. Tenime dağlanmış *M* harfini ondan gizlemeyecektim.

"Sara bunu düzeltebilir," diye mırıldandı. "Onu çağırayım mı?"

Titreyen bacaklarla da olsa ayağa kalktım. İyileştirmesini istediğim çok fazla yaram vardı ama bu onlardan değildi. "Hayır." *Bırakalım da bu hepimize bir hatırlatıcı olarak kalsın.*

Kol kola boş revirden çıktık. Ayak seslerimiz içeride yankılanırken beyaz oda giderek griye dönüşüyordu. Dışarıda, dünyanın üstüne bir gölge düşmüş gibiydi. Kış kapıdaydı ve yakında gelecekti. Ama soğuk havayı severdim. Beni uyanık tutardı.

Ana avluyu geçip 3. Kışla'ya ilerlerken yerleşkeyi dikkatle inceledim. Birkaç tanıdık yüz çeşitli grupların içine karışmıştı; bazıları antrenman yapıyordu, bazıları yük taşıyordu, bazılarıysa sadece boş boş dolanıyordu. Ada'nın, elinde bir kullanım kılavuzuyla bir aracın altına kaydığını gördüm. Lory yanında diz çökmüştü ve bir alet kutusunu karıştırıyordu. Birkaç metre ötede Darmian bir tabur Muhafız'la birlikte sıraya girmiş, onların koşu talimine katılıyordu. Çentik'ten sadece onları görebildiğimi fark edince midem bulandı. *Cameron, Nix, Dadi, Gareth, Ketha neredeydi?* Kusacak gibi hissettim ama yutkunarak bunu bastırdım. Şu anda sadece öldüğünden kesin emin olduğum insan için yas tutacak kadar gücüm vardı.

Julian'ın 3. Kışla'ya girme izni yoktu. Gergin bir gülümsemeyle bunu bana açıklarken kelimelerinden hoşnutsuzluk akıyordu. Emirleri uygulaması için hiçbir sebep yoktu ama yine de itaat ediyordu. "Sadece 'iyi' bir Gümüş olmaya çalışıyorum," dedi kuru bir sesle. "Albay zaten kışlamızdan çıkmamıza izin verecek kadar *nazık* davrandı. Onun güvenine ihanet etmek istemem."

"Daha sonra seni bulacağım." Omzunu sıktım. "Orada işler oldukça kötüye gidiyor olmalı."

Julian sadece omuz silkti. "Sara iyileştirme işini ağırdan alıyor; kapalı bir alanda, boyun eğdirilmiş, yetersiz beslenmiş ve sinirli bir sürü Gümüş istemeyiz. Ayrıca senin onlar için ne yaptığını biliyorlar. Karışıklık çıkarmak için bir sebepleri yok. Henüz." *Henüz*. Basit ama etkili bir uyarıydı. Albay bu kadar çok Gümüş mülteciyi nasıl idare edeceğini bilmiyordu ve yakında yanlış bir adım atacaktı.

"Elimden geleni yapacağım," diyerek iç geçirdim ve sürekli büyüyen yapılacaklar listeme "muhtemel bir ayaklanmayı önleme" maddesini de ekledim. *Annenin önünde ağlama, Farley'den özür dile, beş bin çocuğu kurtarmanın bir yolunu bul, bir grup Gümüş'e dadılık yap, başını bir duvara sertçe vur*. Yani halledilemeyecek bir şey yoktu.

Kışla, labirenti andıran dönüşler ve koridorlarla tıpkı hatırladığım gibiydi. Bir iki defa yolumu kaybetsem de sonunda kapı koluna mor eşarp dolanmış odayı buldum. Sımsıkı kapalı olduğundan kapıyı çalmak zorunda kaldım.

Kapıyı Bree açtı. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yüzünü görünce neredeyse oracıkta düşüp bayılacaktım. "Gelmen çok uzun sürdü," diye homurdandı, geçmem için geri çekilirken. Sesinin sertliğiyle irkildim ama karşılık vermedim. Bunun yerine elimi koluna koydum. Ürktü ama kolunu geri çekmedi.

"Üzgünüm," dedim ona. Sonra da odanın geri kalanına daha yüksek sesle, "Daha önce gelemediğim için çok üzgünüm," dedim.

Gisa ve Tramy birbiriyle uyumsuz sandalyelerde oturuyorlardı. Annem yataklardan birinde kıvrılmıştı, babam ve sandalyesi de hemen

dibindeydi. Annem başını çevirip yüzünü yastığına gömdüğünde babam doğruca bana baktı.

"Halletmen gereken işler vardı," dedi. Her zamanki kadar aksiydi ama hiç olmadığı kadar küçümseyiciydi. Bunu hak etmiştim. "Anlıyoruz."

"Burada olmam gerekirdi." Odanın ortasına yürüdüm. Bu kadar küçük bir alanda kendimi nasıl bu kadar kaybolmuş hissedebiliyordum? "Naaşını geri getirdim."

"Gördük," diye patladı Bree, annemin karşısındaki yatağa otururken. Yatak onun devasa cüssesiyle bel verdi. "Bir iğne battı ve ölüverdi."

"Oradaydım, hatırlıyorum," diye mırıldandım kendimi tutamadan.

Gisa sandalyesinde aniden kıpırdandı, ince bacaklarını altına toplamıştı. Sakat elini esneterek dikkatini dağıttı. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Ptolemus Samos. Bir mıknaüs." Arenadayken Cal o lanet adamı öldürebilirdi. Ama merhamet etmişti. Ve merhameti sonucu benim ağabeyim ölmüştü.

"İsmi biliyorum," dedi Tramy, sadece gergin havayı yumuşatacak bir şey söylemiş olmak için. "Senin infazcılarından biriydi. Seni alamadı ama Shade'i aldı." Söyledikleri kulağıma suçlama gibi geliyordu. Onun gözlerindeki acıyı görmektense bakışlarımı yere çevirip ayakkabılarımı inceledim.

"En azından onun işini bitirebildin mi?" Bree hareketsiz duramayarak yeniden ayağa kalkmıştı. Tepemde dikilerek ürkütücü görünmeye çalıştı. Artık kaba kuvvetten korkmadığımı unutmuşa benziyordu. "Yaptın mı?"

"Çok fazla insan öldürdüm." Sesim titrese de devam ettim: "Kaç kişi olduğunu bilmiyorum bile. Sadece Kraliçe'nin de onların arasında olduğunu biliyorum."

Annem yatakta başını kaldırıp sonunda bana bakmaya karar verdi. Gözleri yaşlarla doluydu. "Kraliçe mi?" diye fısıldadı nefes nefese.

"Onun da cesedi yanımızda," dedim neredeyse fazla hevesle. Onun cesedi hakkında konuşmak ağabeyimin yasını tutmaktan çok daha kolaydı. Böylece onlara yayını ve yapmayı umduğumuz şeyi anlattım.

Korkunç kayıt bu gece akşam haberleri bülteni sırasında yayınlanacaktı. Bu haberler artık Önlem Paketi'ne ek bir maddeyle zorunlu hale getirilmişti ve Krallık'taki her vatandaşı, akşam yemeğiyle birlikte bu yalanları ve propagandayı yiyip yutmaya zorluyorlardı. Genç, hevesli Kral; siperlerde bir zafer ve benzer şeyler. Ama yarın farklı olacaktı. Poyraz bu haberler yerine, ölü kraliçesini görecekti. Dünya bizim ayaklanma çağımızı duyacaktı. Bree içeride volta atıyor, iç savaş düşüncesiyle sırtıyordu ve Tramy de her zaman yapığı gibi onu takip ediyordu. Aralarında hızlı ve anlaşılmasız biçimde konuşuyorlar, şimdiden Arkeon'a birlikte ilerlemeyi ve kırmızı bayrağımızı Beyazateş Sarayı'nın yıkıntıları üzerine dikmeyi hayal ediyorlardı. Gisa daha az coşkuluydu.

"Sanırım burada çok uzun süre kalmayacaksınız," dedi üzgünce. "Sana anakarada ihtiyaçları olacaktır, yeniden adam toplaman için."

"Hayır, adam toplamayacağım, en azından bir süre için."

İçlerinde kıvılcımlanan umuda daha fazla dayanamazdım, özellikle de anneminkine. Az kalsın onlara hiçbir şey söylemeyecektim ama geçen sefer aniden gitmiştim. Bunu onlara yeniden yapmayacaktım. "Boğaz'a gideceğim. Çok yakında."

Babam o kadar yüksek sesle, "Hayır *gitmeyeceksin!* Ben hâlâ nefes alırken bu olmayacak!" diye bağırdı ki tekerlekli sandalyesinden düşecek sandım. Dediğini vurgulamak istercesine nefesleri hırıltıya dönüştü. "Benim hiçbir çocuğum oraya bir daha asla adım atmayacak. Asla. Ve sakın bana seni durduramayacağımı söylemeye kalkışma çünkü inan bana, bunu yapabilirim ve *yapacağım* da!"

Boğaz bir zamanlar babamın bacağını ve bir ciğerini almıştı. O yere kendinden çok şey vermişti. Şimdi de sanırım beni de orada kaybedeceğine düşünüyordu. "Bunu yapabileceğinden eminim, baba," diyerek onu neşelendirmeye çalıştım. Bu genelde işe yarardı.

Ama bu sefer bana aldırmadı ve sandalyesini üstüme öyle hızlı sürdü ki bacakları benimkilere çarptı. Delirmiş gibi dik dik baktı ve titreyen bir parmağını yüzüme uzattı. "Bana söz ver, Mare Barrow."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Ve ona sebebini anlattım. Beş bin çocuğu, beş bin kız ve erkek evladı. Cameron başından beri haklıydı. Kan hiyerarşisi hâlâ çok gerçektir ve artık daha fazla görmezden gelinemezdi.

"Bırak da başka biri gitsin," diye homurdandı babam, ağlamamak için elinden geleni yaparak. Babamın ağladığını görmeyi asla istemezdim ve şimdi bu görüntüyü unutabilmeyi diliyordum. "Albay, şu Prens, herhangi biri bunu yapabilir." Denize düşmüş bir adam gibi kolumu kavradı.

"Daniel." Annemin sesi yumuşaktı, yatıştırıcıydı, boş bir gökyüzündeki beyaz bir bulut gibiydi. "Bırak gitsin."

Babamın elini bileğimden kurtardığımda ben de ağladığımı fark ettim.

"Biz de onunla gideceğiz."

Bree daha ben hayır diyemeden konuşmuştu. Babamın yüzü morardı, üzüntüsü öfkeye dönüştü. "Benim kalp krizinden ölmemi mi istiyorsunuz?" diye hırladı, en büyük ağabeyimle yüzleşmek için dönerken.

"Mare, Boğaz'a hiç gitmedi, orada bulunmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor," diye araya girdi Tramy. "Biz biliyoruz. Siperlerde toplamda on yıldan uzun zaman geçirdik."

Başımı hayır dercesine salladım ve babam aklını tamamen kaçırmadan önce onu durdurabilmek için elimi uzattım. "Albay benimle geliyor. Boğaz'ı o da gördü, sizin gelmenize gerek..."

"Gölbölgeli tarafından gördü." Bree çoktan kendi ranzasına gitmiş eşyalarını karıştırıyordu. *Yanına alacağı eşyaları ayıklıyor.* "Ama Poyraz siperlerinin yapısı farklı. Albay orada saniyeler içinde kaybolur."

Bu şimdiye kadar Bree'den duyduğum en zekice şey olabilirdi. Zekâsıyla tanınan biri değildi ama yine de siperlerde nerdeyse beş sene hayatta kalmıştı. Bu çoğu kişiden dört sene daha uzundu. Tamamen şans eseri olamazdı. Bunun ikisinin de cesaretinden kaynaklandığını fark ettim, hem de benim tahmin edebileceğimden çok daha fazla. Bir zamanlar ağabeylerimin eski hayatlarını ne kadar özlediklerini merak ederdim... ama şimdi aynısını ben yapıyordum. Benim hatırladığım gibi değillerdi. Benim gibi onlar da birer savaşçıydı.

Hazırlanmaya başlamaları için benim sessiz kalmam yeterli oldu. Onlara gelmemelerini söyleyebilmeyi dilerdim. Bunu gerçekten kastedersen beni dinlerlerdi. Ama yapamadım. Onlara ihtiyacım vardı; tıpkı Shade'e ihtiyacım olduğu gibi.

Sadece bir ağabeyimi daha mezarına götürüyor olmamayı diliyordum.

Uzunca bir an sonra titrediğimi fark ettim. Böylece annemin yanına yatağa kıvrıldım ve bana bir süre sarılmasına izin verdim. Ağlamamak için elimden geleni yapıyordum. Elimden gelen yeterli değildi.

YİRMİ DOKUZ

Yemekhane kalabalıktı ama yemek için değil. Albay bir saat önce “yüksek öncelikli operasyon” için çağrı yapmıştı ve salon gönüllü kadın ve erkeklerle dolup taşıyordu. Gölbölgeliler sessiz, iyi eğitilmiş ve sabırlıydı. Muhafızlarsa aksine gürültücü ve kabaydı; Farley hariç. Yüzbaşı olarak göreve iade edilmişti ama bunu umursar gibi görünüyordu. Sessizlik içinde oturuyor, kırmızı bir fuları ellerine dolayıp çözüyordu. Kalabalığın içine iki yanımda ağabeylerimle girdiğimde gürültü kesildi ve tüm gözler bana döndü. Farley’ninkiler hariç. O başını bile kaldırmadı. Lory ve Darmian oda boyunca yürüdüğüm sırada alkışlayarak kızarmama sebep oldular. Ada da onlara katıldı. Neyse ki yanında Dadı ve Cameron’ı görebildim. *Sağ çıkmışlar.* Rahatlamaya çalışarak hafif bir nefes verdim. Ancak hâlâ Nix, Gareth ya da Ketha’dan bir işaret yoktu. *Belki buraya gelmek istememişlerdir. Artık tehlikeden sıkılmış olmalılar.* Farley’nin yanına otururken kendime böyle söylüyordum. Bree ve Tramy de beni takip ederek korumalarımın gibi arkamdaki sandalyelere oturdular.

Son gelenler biz değildik. Çentik'ten henüz gelmiş olan Harrick içeri girdiğinde bana hafifçe başımı salladı. Kapıyı açık tutarak Kilorn'a yol verdi. Onun arkasından, peşinde Julian ve Sara'yla Cal girdiğinde kalbim iki kat hızla çarpmaya başladı. Benim girişim sessiz olmuştu, onlarınki ise tam zıddıydı. Üç Gümüş'ün görünmesiyle, çoğu Gölbülgeli olmak üzere birçok kişi ayağa fırladı. Tüm bu patırtının içinde ne söylediklerini anlamak zordu ama anlamı çok açıktı: *Sizi burada istemiyoruz.*

Kargaşanın içinde çok kısa bir an Cal'le gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bakışlarını ilk olarak o kaçırdı ve odanın arkalarında oturacak bir yer buldu. Julian ve Sara yuhalamaları duymazdan gelerek Cal'i takip ederken Kilorn da ön tarafa doğru yürüdü. Bir sandalye kapıp sürükledi ve benim yanıma çöktü. Sanki sadece öğle yemeği yemek için oturmuşuz gibi bana başıyla sıradan bir selam verdi.

"Eee, tüm bunlar da neyin nesi?" dedi gürültüde duyulabilecek kadar yüksek sesle.

Kafam karışmış halde arkadaşşıma bakakaldım. Onu son gördüğümde beni Farley'nin üstünden çekiyordu ve varlığımdan tiksiniyormuş gibi görünüyordu. Şimdiyse kocaman gülümsüyordu. Hatta ceketinden bir elma çıkarıp ısırması için bana uzattı. Titrek ama emin ellerle hediye aldım.

"Kendinde değildin," diye fısıldadı kulağıma. Elmasını geri aldı ve ısırdı. "Olanları unut. Ama bir daha öyle aklını oynatarsan bunu Sütunkent tarzında halledeceğiz, tamam mı?"

Gülümsediğimde yaralarım sızladı. "Tamam." Sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle ekledim: "Teşekkürler."

Bir an hareketsiz kaldı, tuhaf şekilde düşünceliydi. Sonra sırtarak elini salladı. "Lütfen ama, seni çok daha kötü hallerde de gördüm." Rahatlatıcı bir yalandı ama yine de onu bozmadım. "Şimdi, söyle bakalım, bu çok önemli iş de neyin nesi? Senin fikrin mi, Albay'ın mı?"

Tam o anda Albay yemekhaneye girdi, sessizliği sağlamak için ellerini genişçe açmıştı. İtiraz sesleri dinerken, "Benim," diye mırıldandım.

Albay, "Sessizlik," diye emrettiğinde sesi kırbaç gibi şakladı. Göl-bölgeliler anında itaat ettiler ve talimli hareketlerle yerlerine geçtiler. Adamın bakışları diğerlerini de susturmaya yetmişti. Odanın arkasını; Cal'i, Julian'ı ve Sara'yı işaret etti. "Onlar Gümüş, evet, ama aynı zamanda davaya sadakatlerini kanıtlamış müttefikler. Burada olmalarına ben izin verdim. Onlara herhangi bir müttefikinize, ordudaki herhangi bir kardeşinize davrandığınız gibi davranacaksınız."

Bu hepsini susturdu. Şimdilik.

"Buradasınız çünkü hepiniz, ne olduğunu bilmediğiniz bir operasyon için gönüllü oldunuz. Bu gerçek bir cesarettir ve sizi çok takdir ediyorum," diye devam etti, salonun önündeki yerine geçerken. Onun bunu daha önce de yaptığı hissine kapıldım. Bu ortamda kısa saçları, kırmızı gözü ve amirane sesi ona otoriter bir hava katıyordu. "Bildiğiniz gibi, mecburi hizmet yaşı aşağı çekildi ve çocuklar artık on beş yaşında askere gidiyor. Şu anda böyle bir birlik, cepheye gitmek üzere yola çıktı. Sadece iki aylık bir eğitimden geçen beş bin çocuk." Kalabalıktan öfkeli mırıltılar yükseldi. "Bu bilgiyi bize verdikleri için Mare Barrow ve ekibine minnettarım."

İrilmeme engel olamadım. *Ekibim*. Onlar Farley'ye, hatta belki Cal'e bağlı sayılırlardı; bana değil. "Ayrıca Bayan Barrow bu trajediyi yaşanmadan önce durdurmak için ilk gönüllü oldu."

Kilom bana o kadar hızlı döndü ki boynu kütürdedi. Yeşil gözlerini kocaman açmıştı ama kızgın mı yoksa etkilenmiş mi olduğunu anlayamadım. Belki de ikisinden de biraz vardı.

"Onlara Küçük Birlik diyorlar," dedim ve kalabalığa düzgünce seslenebilmek için ayağa kalktım. Bana beklentiyle bakıyorlardı ve her göz bıçak gibiydi. Leydi Blonos'un dersleri şimdi işime yarayacaktı. "Aldığımız bilgiye göre çocuklar doğruca Boğaz'a gönderilip siperlerin ilerisine sürülecekler. Kral, halkımızı korkutarak susturmak için onların ölmesini istiyor ve bir şey yapmazsak bunu başaracak. Albay Farley ve benim tarafımdan yönetilecek iki yönlü bir operasyon öneriyorum. Gümüş muhafızları çocuklardan ayırmak için on beş yaşında görünen asker-

lerimizi kullanarak Korviyum'un dışında birliğe sızacağım." Bakışlarımı karşı duvardan ayırmamaya çalışsam da Cal'e kayıp duruyorlardı. Bu sefer başka tarafa bakmak zorunda kalan bendim.

"Bu intihar!" diye bağırdı biri.

Albay yanıma geldi ve başını olumsuz anlamada salladı. "Benim birliğim kuzeyde, Göl bölge siperlerinde bekliyor olacak. Oradaki orduda bağlantılarım var ve Bayan Barrow'un karşı tarafa geçebilmesi için yeterince zaman kazandıracağım. Bana ulaştıktan sonra Eris Gölü'ne doğru geri çekileceğiz. İki tahıl gemisi bizi karşıya geçirmeye yetecektir, oradan da ihtilafli topraklara gireceğiz."

"Bu saçmalık!"

Cal'in ayağa kalktığını görmek için o tarafa bakmama gerek yoktu. Kızarmıştı, yumrukları sıkıydı ve bu kadar aptal bir plandan rahatsız olmuştu.

"Yüz yıl boyunca hiçbir Poyraz ordusu Boğaz'ı geçemedi. *Asla*. Siz bunu bir grup çocukla yapabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" Yalvarırcasına bana döndü. "Lanet olasıca bir ölüm hattını geçmek yerine onları Korros'a döndürüp ormanda saklarsanız daha fazla şansınız olur."

Albay tüm bu itirazları sakın karşıladı. "Siperlere en son ne zaman gittiniz Majesteleri?"

Cal bocalamadı. "Altı ay önce."

"Altı ay önce Göl bölgelilerin siperde dokuz birliği vardı, yani Poyraz'ınki kadar. Bugün ise iki birliğimiz var. Boğaz açık durumda ve kardeşiniz bunun farkında değil."

"Bir tuzak mı? Ya da bir şaşırtmaca mı?" diye sordu heyecanla. Bunun ne anlama geldiğini çözmeyle çalışıyordu.

Albay başıyla onayladı. "Ordularınız kimsenin istemediği bir hara-beyi korumakla meşgulken Göl bölgeliler, Tarion Gölü'nden bastırmayı planlıyor. Bayan Barrow oradan tek çizik dahi almadan gözleri kapalı bile geçebilir."

"Ben de tam olarak bunu yapmayı düşünüyorum." Yavaş ve kendimden emin konuştum. Cesur göründüğümü umuyordum çünkü kesinlikle öyle hissetmiyordum. "Kim benimle geliyor?"

Beklediğim gibi, Kilorn ayağa kalkan ilk kişi oldu. Birçoğu da onu takip etti. Cameron, Ada, Dadı, Darmian, hatta Harrick bile. Farley hariç. Yüzbaşı yerinden kalkmadı ve onun yerine teğmenlerinin gönüllü olmalarına izin verdi. Fuları bileğinde o kadar sıkıydı ki eli maviye dönmüştü.

Cal'e bakmamaya çalıştım. Bunu kesinlikle denedim.

Sürgün prens, odanın arkasında ayağa kalktı. Bakışlarımız karşılaştığında sadece gözleriyle bile beni yakabilecekmiş gibiydi. *Boşuna.* İçimde yanabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Gizada mezarlığındaki mezarlar yeniydi; taze örtülmüş toprak ve deniz yosunu parçalarıyla işaretlenmişti. Mezar taşı olarak bir araya getirilmiş kayalara ölenlerin isimleri, sevenleri tarafından titizlikle kazınmıştı. Shade'ın tahta tabutunu mezara indirdiğimizde tüm Barrow'lar olarak çukurun yanında duruyorduk. Şanslı olduğumuzun farkına vardım. En azından bizim gömebileceğimiz bir naaşımız vardı. Çok fazla mezarda topraktan başka bir şey yoktu. Onlara da isimler yazılmıştı. Nix, Ketha ve Gareth. Bedenleri geride bırakılmıştı ama unutulmamışlardı. Ada'nın söylediğine göre Karaşeytan'a ya da kargo uçağına hiç binememişlerdi. Diğer kırk iki kişiyle birlikte Korros'ta ölmüşlerdi. Ama üç yüz kişi kurtulmuştu. Üç yüz kişiyi, kırk iki kişiyle değiştirmiştik. *İyi bir takas,* dedim kendime. *Kolay bir pazarlık.* Kelimeler sadece zihnimde bile olsa canımı yaktı.

Farley soğuk rüzgâra karşı kollarını bedenine sarmıştı ama palto giymeyi reddediyordu. Albay da buradaydı, saygılı bir mesafede duruyordu. Burada Shade için değil, kendi yas tutan kızı için bulunsa da onu rahatlatmak için hiçbir hareket yapmıyordu. Beni şaşırtan, Gisa'nın Farley'nin yanına geçmesi ve yüzbaşının beline kolunu dolaması oldu. Farley ona izin verdiğinde şaşkınlıktan neredeyse düşecektim. İkisinin daha önce karşılaşmış olmalarını bilmiyordum ama çok yakın görünüyorlardı. Üzüntümün altında bir miktar kıskançlık hissettim. Hiç

kimse beni rahatlatmaya çalışmıyordu, Kilorn bile. Shade'in cenazesine dayanamamıştı; ağladığını hiç kimse görmesin diye ilerideki tepecikte oturuyordu. Bree ve Tramy'nin mezara toprak atmasını izlememek için başını öne eğmişti.

Hiçbir şey söylemedik. Fazla zordu. Isık çalan rüzgâr içime işlerken bir miktar sıcaklık diledim. Rahatlatıcı bir sıcaklık. Ama Cal burada değildi. Ağabeyim ölmüştü ve Cal bizim onu gömmemizi izleyecek gücü kalbinde bulamamıştı.

Son toprağı annem attı. Gözleri kupkuruydu. Akacak gözyaşı kalmamıştı. En azından ortak bir noktamız vardı.

Mezar taşında *Shade Barrow* yazıyordu. Harfler pençe izlerine benziyordu ve sanki ailem yerine vahşi bir canavar tarafından yazılmıştı. Onu buraya gömmek yanlış geliyordu. Evde olmalıydı, nehrin kenarında ve çok sevdiği ormanda. Burada; kum tepcikleriyle, betonla çevrili ve ona arkadaşlık edecek boş gökyüzünden başka hiçbir şeyin olmadığı çorak bir adada değil. Hak ettiği kader bu değildi. *Jon bunun olacağını biliyordu. Jon bunun olmasına izin verdi.* Daha karanlık bir düşünce zihnimde belirdi. *Belki de bu bir takas, bir pazarlıktır. Belki de bu, Shade'in başına gelebilecek en iyi kaderdir.* En akıllı, en şefkatli ağabeyim... Her zaman beni kurtarmaya gelen, her zaman ne söylenmesi gerektiğini bilen... *Onun sonu nasıl böyle olabilir? Bu adil mi?*

Bu dünyada hiçbir şeyin adil olmadığını herkesten iyi biliyordum.

Görüşüm bulanıklaştı. Önümdeki örtülmüş toprağa kim bilir ne kadardır bakıyordum. Sonunda mezarlıkta sadece Farley ve ben kalmıştık. Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu; öfkeli ve kederli bir fırtına gibiydi. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Son birkaç ayda uzamıştı ve neredeyse çenesine geliyordu. Saçlarını o kadar vahşice yüzünden çekti ki kafa derisini de yüzeceğinden korktum.

"Seninle gelmiyorum." Kelimeleri zorlukla söyledi.

Sadece başımla onaylayabildim. "Bizim için yeteri kadar şey yaptın, hatta çok daha fazlasını. Anlıyorum."

Bunu duyduğunda küçümseyerek güldü. "Anlamıyorsun. Kendimi korumayı önemsemiyorum, artık değil." Gözleri mezara döndü. Tek bir gözyaşı yanağından süzüldü ama Farley fark etmedi. "Sorumun cevabı," diye mırıldandı, artık beni düşünmüyordu. Sonra başım salladı ve bana yaklaştı. "Bu pek de soru sayılmazdı aslında. Ta içimde, derinlerde bir yerde biliyordum. Shade'in de bildiğini düşünüyorum. O çok anlayışlı biri... *biriydi*. Senin gibi değildi."

"Kaybettiğin herkes için çok üzgünüm," dedim, sesim istediğimden duygusuz çıkmıştı. "Üzgünüm..."

Elini sallayarak özürlerimi savuşturdu. Nasıl bildiğimi bile merak etmiyordu artık. "Shade, annem, kız kardeşim. Ve babam. Babam yaşıyor olabilir ama onu da kaybettim."

Gizada'ya döndüğümüzde Albay'ın yüzünde beliren endişeyi anımsadım. Kızı için endişelenmişti. "O kadar emin olmazdım. Hiçbir baba, sevdiği çocuğunun kalbinde gerçekten ölmez."

Rüzgâr, bir tutam saçını yüzüne savurduğunda neredeyse gözlerindeki şaşkınlık parıltısını saklayacaktı. Şaşkınlık ve umut. Tuhaf bir yumuşaklıkla bir elini karnına götürdü. Diğer eliyle omzuma hafifçe vurdu. "Umarım oradan sağ çıkarsın Şimşek Kız. Tamamen berbat biri sayılmazsın."

Bu bana şimdiye dek söylediği en hoş şey olabilirdi.

Ardından döndü ve bir daha arkasına bakmadı. Birkaç dakika sonra oradan ayrıldığımda ben de bakmadım.

Shade ya da diğerleri için geleneksel şekilde yas tutmaya zaman yoktu. Yirmi dört saat içinde ikinci kere Karaşeytan'a binmek, kalbimi unutmak ve savaşa hazırlanmak zorundaydım. Geceyi beklemek ve korsan yayınımlar ulusa sunulurken adadan ayrılmak Cal'in fikriydi. Maven'ın köpekleri bizi avlamaya gelmeden önce çoktan havalanmış ve Korvium'un dışındaki gizli piste doğru yol almış olacaktık. Albay kuzeye devam edecek, gölleri geçip etrafından dolaşmak için gecenin karanlığını kullanacaktı. Her şey planlandığı gibi giderse sabah olduğunda

ikimiz de sınırın iki ucunda ve kendi birliklerimizin başında olacaktık. Ve ilerlemeye başlayacaktık.

Ailemi son terk edişimde onlara haber vermemiştim. Bir şekilde böylesi çok daha kolay olmuştu. Onlara veda etmek o kadar zordu ki neredeyse Karaşeytan'a ve onun tanıdık güvenliğinin içine koşacaktım. Ama an-nemle babamı kucaklamak ve yalan bile olsa onları rahatlatabilecek bir şeyler söylemek için kendimi zorladım.

"Onları güvende tutacağım," diye fısıldadım başımı annemin omzuna yaslarken. Parmakları saçında dolaşüyor, hızla örüyordu. Gri uçlarını yayılmış, neredeyse omuzlarıma ulaşmıştı. "Bree ve Tramy'yi."

"Ve kendini de," diye fısıldadı. "Kendini de koru, Mare. Lütfen."

Başımı sallayarak onayladım, hareket etmek istemiyordum.

Babam bileğimi tutarak nazikçe çekti. Daha önceki patlamasına rağmen gitmek zorunda olduğumu bana hatırlatan o olmuştu. Bakışları arkamızdaki Karaşeytan'ın üstünde dolaştı. Diğerleri çoktan binmişti, pistte sadece Barrow'lar kalmıştı. Sınırım bana biraz mahremiyet tanımak istemişlerdi ama böyle bir şeye hiç ihtiyacım yoktu. Son birkaç ayı bir delikte ve daha öncesini de her yeri kameralar ve muhafızlarla çevrili bir sarayda geçirmiştim. Seyircilerin varlığını umursamıyordum.

"Senin için," dedi Gisa, sağlam elini uzatarak. Siyah bir ipek parçasını sallıyordu. Kumaş elimde yağ gibi serin ve kaygan bir his bıraktı. "Eski günlerden."

Kumaşın üstünü süsleyen kırmızı ve altın rengi çiçekler usta bir el tarafından işlenmişti. Parmağımı eşsiz mükemmellikteki nakışların üstünde gezdirirken, "Hatırlıyorum," diye mırıldandım. Bunu çok önce, bir güvenlikçi elini kırmadan bir gece önce işlemişti. Tıpkı kaderi gibi, bu da yarım kalmıştı. Tıpkı Shade gibi. Titreyerek kumaşı bileğime sardım. "Teşekkürler, Gisa."

Cebime uzandım. "Benim de sana bir hediyem var."

Ucuz, değersiz bir parçaydı. Etrafımızı saran kış okyanusu renginde tek bir küpe.

Küpeyi alırken nefesi kesildi. Gözyaşları hızla akmaya başladı ama bunu izleyemezdim. Onlara arkamı döndüm ve Karaşeytan'a bindim. Rampa arkamdan kapandı ve kalp atışlarım normale döndüğünde çoktan gökyüzüne yükselmiş, denizin üstünden süzülüyorduk.

Albay'la birlikte Gölbölge'ye gidenlere kıyasla benim çok daha az askerim vardı. Ne de olsa sadece Küçük Birlik'teymiş gibi küçük görünenleri ve askerlik yapmış, asker gibi davranmayı bilenleri yanıma alabiliyordum. Bu koşullara uyan on sekiz Muhafız bize havada eşlik ediyordu. Kilorn aralarında oturuyor ve bizim birbirine yakın grubumuzla onları kaynaştırmaya çalışıyordu. Ada bizimle birlikte değildi; Darmian ve Harrick de. Gençlerin arasına karışamadıklarından, bize yardım edebilmek için Albay'la gitmişlerdi. Yaşına rağmen Dadı bizimleydi. Görüntüsü titreyerek çeşitli genç yüzler arasında değişip duruyordu. Cameron tabii ki de bize katılmıştı; tüm bunlar öncelikle onun fikriydi ve adrenalinle zıplayıp duruyordu. Birlik'e kaptırdığı kardeşini düşünüyordu. Kendimi onu kısıncanırken buldum. Onun, kardeşini kurtarmak için hâlâ bir şansı vardı.

Kılık değiştirmesi en zor olanlar Cal ve ağabeylerimdi. Bree'nin çocuksu bir yüzü olmasına rağmen on beş yaşında olamayacak kadar iriyarıydı. Tramy çok uzundu, Cal çok tanınıyordu. Ama onlar görüntüleri, hatta güçlerinden öte, siperleri herkesten iyi bildikleri için değerliydi. Onlar olmasa kimse bizi öyle bir labirentin içinden geçirip Boğaz'ın kâbus gibi arazilerinde bize yol gösteremezdi. Boğaz'ı sadece fotoğraflarda, haber bültenlerinde ve rüyalarımnda görmüştüm. Yeteneğimin keşfedilmesinden sonra oraya asla gitmeyeceğimi düşünmüştüm. O kaderden kaçtığımı düşünmüştüm. Ne kadar da yanılmışım.

"Korviyum'a üç saat kaldı," diye bağırdı Cal gözünü panelden ayırmadan. Yanındaki koltuk dikkat çekecek şekilde boştu; bana ayrılmıştı. Ama ona katılmayacaktım, beni Shade'in cenazesıyla tek başıma yüzleşmem için yalnız bırakmasından sonra bunu yapamazdım.

"Yükseleceğiz, Kızıl bir şafak gibi." Muhafızlar aynı anda bağıırıp tüfeklerinin kabzalarını yere vurdular. Bu hepimizi şaşırtmıştı ama Cal tepki vermemek için elinden geleni yaptı. Yine de ağzının kenarının hoş-

nutsuzlukla kıvrıldığını görüyordum. *Ben senin devriminin bir parçası değilim*, demişti bir zamanlar. *Pekâlâ, kesinlikle öyle görünüyorsunuz Majesteleri.*

“Yükseleceğiz, Kızıl bir şafak gibi,” dedim sessiz ama kendimden emin olarak.

Cal iyice surat asarak camdan dışarı baktı. Yüzündeki ifadeyle babasına benziyordu ve onun kim olabileceğini düşündüm. Yılan Evangeline’le evlenecek nazık, savaşı prens. Maven taç giyme töreninden sonraki geceyi çıkaramayacağını söylemişti ama buna inanmıyordum. Metal, ateşle dövülürdü; diğer türlü değil. Yaşayacaktı ve hükmedecekti. Ama ne yapacaktı, orasını bilmiyordum. Bir zamanlar Cal’in kalbini bildiğimi düşünürdüm ama artık bunun imkânsız olduğunun farkındaydım. Hiçbir kalp gerçekten anlaşılmazdı. İnsanın kendi kalbi bile.

Zaman boğucu bir sessizlikle akıp geçerken jetin içinde sakince oturuyorduk ama aşağıda harekete geçilmişti. Mesajım krallığın her yerindeki ekranlarda yankılanıyordu.

Arkeon’da olmayı, ticaret bölgesinin ortasında dikilip dünyanın değişmesini izleyebilmeyi dilerdim. Gümüşler benim umduğum tepkiyi verecekler miydi? Maven’ın ihanetini açıkça görebilecekler miydi? Ya da başlarını diğer tarafa mı çevireceklerdi?

“Korviyum’da yangın var.”

Cal kokpitin camına yaslandı, ağzı açık kalmıştı. “Şehir merkezinde ve Nehir Kent varoşlarında.” Ne yapacağını bilemez halde elini saçlarının arasından geçirdi. “Ayaklanıyorlar.”

Kalbim önce hızlandı sonra da duracak gibi oldu. *Savaş başladı. Ve bunun nelere mal olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok.*

Jetin geri kalanı tezahüratlarla inledi; alkışlıyorlar ve midemin kaldırmayacağı kadar çok el sıkışıyorlardı. Yerimden sendeleyerek kalktım, neredeyse onlara takılıp düşecektim. Ben asla düşmezdim. Asla. Ama uçağın arka tarafına tek parça halinde zar zor ulaştım. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu, akşam yemeği yemediğim halde midemde ne var ne yoksa duvarın her yerine saçmak üzereydim. Elimi metale uzattım ve

serinliğiyle sakinleştirdim. Biraz işe yaramıştı ama başım hâlâ dönüyordu. *Bunu sen istedin. Bunun için bekledin. Bunun gerçekleşmesini sen sağladın. Bu pazarlıktı. Bu takastı.*

Sürdürmekte çok zorlandığımı kontrolüm dağılmaya başladı. Jetin her sarsıntısını, motorların her dönüşünü hissediyordum. Başımın içinde beyaz-mor bir harita gibi zonkluyordu ve dayanılmayacak kadar parlaktı.

"Mare?" Kilorn yerinden kalktı. Bana doğru gelirken bir kolunu uzatmıştı. Tıpkı Shade'in son anlarında görüldüğü gibi görünüyordu.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

Sanki bu lafımla bir zili çalmıştım. Cal koltuğunda arkaya döndü ve gözleri beni anında buldu. Güçlü, ölçülü adımlarla jeti boylu boyunca geçerken botları metal zemine sertçe çarpıyordu. Diğerleri ateş prensi durdurmaya korkarak geçmesi için izin verdiler. Ben aynı korkuyu paylaşmıyordum ve ona arkamı döndüm. Beni hızla kendine çevirirken nezaketi umursamadı.

"Sakinleş," diye patladı. Öfke nöbetleriyle uğraşacak zamanı yoktu. Onu iterek uzaklaştırmak istesem de ne yapmaya çalıştığımı anlıyordum. Başımı sallayarak kabullenmeyi ve söylediği şeyi yapmayı denedim. Bu onu biraz yatıştırdı. "Mare, sakin ol," dedi, bu sefer sadece bana söylemişti ve eskisi gibi yumuşaktı. Jetin titremeleri olmasaydı yeniden Çentik'teydik, odamızdaydık, yatağımızda ve hayallerimizle sınırlı durumdaydık. "Mare."

Alarm, uçağın arka tarafının patlamasından sadece iki saniye önce çaldı.

Yere öyle sert çarptım ki yıldızları gördüm. Ağzıma kan tadı geldi ve alev gibi bir sıcaklık hissettim. Cal olmasaydı ateş beni yakıp kül ederdi. Bunun yerine alevler onun kollarında ve sırtında dolaşırken bir annenin dokunuşu kadar zararsızdı. Cal'in gücü sayesinde yayıldıkları hızla geri çekildiler ve köze dönüştüler. Ama Cal bile bir jetin arka tarafını yeniden inşa edemezdi... ya da bizi yere çakılmaktan kurtaramazdı. Çıkan ses başımı ikiye ayıracaktı; bin banşı çığıyla ilerleyen bir tren gibi kükrüyordu. Bulabildiğim metal ya da deri, herhangi bir şeye tutundum.

Görüşüm netleştğinde siyah gökyüzünü ve bronz gözleri gördüm. Birbirimize tutunmuştuk, düşen bir yıldızla hapsolmuş iki çocuktuk. Etrafımızda Karaşeytan parçalara ayrılıyordu, her parça kan dondurucu bir çığlıkla yırtılıyordu. Her saniye jetin bir kısmı daha kayboldu ve sadece metal iskeleti kaldı. Soğuk dondurucuydu, nefes almak çok zordu ve kendi irademle herhangi bir uzvumu hareket ettirmem imkânsızdı. Altımdaki metal parmaklığa yapıştım ve kalan tüm gücümle sıkıca tuttundum. Kısılmış gözlerimin arasından aşağıdaki karanlık yeryüzünün her saniyeyle daha da yaklaşmasını korkuyla izledim. Bir gölge hızla yanımızdan geçti. Elektrikli bir kalbi ve parlak kanatları vardı: *Aslanagözü*.

Midem Karaşeytan'ın kalıntılarıyla birlikte yere çakılıyordu. Bağır-mak için bile gücüm yoktu. Ama diğerlerinin kesinlikle vardı. Hepsinin bağırıldığını, yalvardığını, yerçekiminden merhamet dilendiklerini duyabiliyordum. Etrafımızdaki yapı tanıdık bir çarpma sesiyle titreşmeye başladı. Metal, metale çarpıyordu. *Yeniden şekilleniyor*. Nefesim kesilerek bize ne olduğunu anladım.

Jet artık bir jet değildi. Bir kafesti; çelikten bir tuzaktı.

Bir mezardı.

Konuşabilseydim Cal'e üzgün olduğumu söylerdim, onu sevdiğimi ve ona ihtiyacım olduğunu. Ama rüzgâr ve düşüşümüz nefesimi kesiyordu. Artık kelimelerim tükenmişti. Dokunuşu acı verici şekilde tanıdık, bir eli boynumdaydı ve kendisine bakmamı sağlıyordu. Benim gibi o da konuşamıyordu. Ama özrünü duydum ve o da benimkini anladı. Bir-birimizden başka hiç kimseyi görmüyorduk. Ne ufuktaki Korviyum'un ışıklarını, ne bizimle buluşmak için yükselen yeryüzünü ne de ulaşmak üzere olduğumuz kaderimizi. Gözlerinden başka hiçbir şey yoktu. Karanlığın içinde bile parlıyorlardı.

Rüzgâr çok güçlüydü, saçımı ve tenimi adeta koparıyordu. Annemin örgüsü bozuldu ve ondan kalan son yadigârım yok oldu. Ona nasıl öldüğümü kimin anlatacağını merak ettim; nasıl bir sonla karşılaştığımızı bilen birileri olacak mıydı? Maven nasıl bir ölüm hayal etmişti. Bu onun

fikri olmalıydı; bizi birlikte öldürmek ve yaklaşmakta olan şeyin farkına varmamız için bize zaman vermek.

Kafes aniden durduğunda çığlık attım.

Sallanan kollarımın altında, parmak uçlarım sert çimlere değişiyordu. *Nasıl?* Geri çekilirken merak içindeydim. Dengemi sağlamak çok zordu ve düştüm. Kafes benim hareketimle ağaçtan sarkan bir salıncak gibi sallandı.

"Kımıldama," diye homurdandı Cal bir elini enseme koyarak. Diğer eliyle de çelik bir parmaklığı kavramıştı ve yumruğunun altındaki metal kıpkırmızı parlıyordu.

Bakışlarını takip edip ormanın ilerisindeki açıklığa baktığımda etrafımızı geniş bir daire şeklinde saran insanları gördüm. Gümüş saçlarını görmemek imkânsızdı. Samos Hanesi mknatısları. Kollarını uzatmışlar, birlikte hareket ederek kafesi yavaşça aşağı indiriyorlardı. Son santimde düştüğümüzde hepimiz korkuyla bağırдық.

"Serbest bırakın."

Duyduğum sesle neye uğradığımı şaşırdım. Cal'in tutuşundan kurtularak ayağa fırladım ve kafesin kenarına koştum. Ben çarpamadan parmaklıklar kalktı ve hızımla ileri savruldu. Tökezleyerek donmuş çimlerin üstüne düştüm ve dizlerimin üstünde kaydım. Biri yüzüme tekme atarak beni çamurun içine yuvarladı. Onların olduğu yöne doğru sivri uçlu bir kıvılcım fırlatmaya çalışsam da saldırganım çok daha hızlıydı. Kıvılcımın bir ağacı parçaladı ve ikiye ayırarak devirdi.

Güçlükolun dizi sırtına inerek beni yere öyle sertçe yapıştırdı ki ciğerlerimdeki tüm havanın söndüğünü hissettim. Plastikle kaplı, garip hissettiren, muhtemelen eldivenli parmaklar boğazıma dolandı. Elini yakalayarak kıvılcımlarımla çarpmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Güçlükol beni zahmetsizce kaldırdığında boğulmamak için parmak uçlarımda durmaya çabaladım. Çığlık atmaya çalışsam da işe yaramadı. Paniğim hızla büyüyordu, gözlerim kocaman açılmıştı ve bundan kurtulmanın bir yolunu arıyordum. Ancak kurtuluş yerine sadece arkadaşlarımı gördüm; hâlâ kafesin içindeydiler ve çaresizce parmaklıkları çektiyorlardı.

Metal yeniden tiz sesler çıkararak şekillenmeye başladı ve her birini ayrı bir kafese koyacak şekilde büküldü. Morarmış gözkapaklarının arasından, Cal'in, Kilorn'un ve diğerlerinin etrafında kıvrılan metal yılanların boyunlarına, el ve ayak bileklerine dolanmasını izledim. Bir ayı kadar iri olan Bree bile kıvrılan demir çubuklara karşı savunmasızdı. Cameron elinden geldiğince savaşıyor ve mknatısları birer birer sessizleştiriyordu. Ama çok fazlaydılar. Biri düştüğünde diğeri onun yerini alıyordu. Sadece Cal gerçekten karşı çıkabiliyor, ona yaklaşan her metali eritiyordu. Ancak gökyüzünden az önce düşmüştü. En iyi ihtimalle kafası karışık ve gözünün üstündeki bir kesik kanıyordu. Başının arkasına sertçe çarpan bir demir çubuk onu bayılttı. Gözkapakları titreştiğinde uyanmasını diledim. Ancak gümüş sarmaşıklar etrafına sarıldı ve her geçen saniye onu daha da sıkıma başladı. Boğazındaki hepsinden kötüydü; derine gömülüyor ve onu boğmaya çalışıyordu.

Boğulurcasına, "Durun!" dedim ve sese doğru döndüm. Şimdi zayıf kaslarımda kalan güçle savaşıyor ve güçlükölün tutuşundan eski usul kurtulmaya çalışıyordum. Elbette boşuna bir çabaydı. "Durun!"

"Pazarlık yapabilecek bir durumda değilsin, Mare."

Maven çekingendi, karanlığın ve gölgelerin içinde saklanıyordu. Silüetinin yaklaşmasını izlerken başındaki dikenli tacı fark ettim. Yıldız ışıklarının aydınlattığı alana adım attığımda kısa bir tatmin hissettim. Yüz ifadesi, kendinden emin sesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu ve alnı terle parlıyordu. Annesinin ölümü onu fazlasıyla etkilemişti.

Boynumdaki ellerin sıkışı az da olsa hafifleyerek konuşmama izin verdi. Ama hâlâ soğuk çim ve buzlu çamurda kayarak sallanıyordum.

Pazarlık yok, takas yok. "O senin ağabeyin," dedim hiç düşünmeden. *Maven'in umurunda bile değildi.*

"Yani?" Siyah kaşlarından birini kaldırdı.

Yerde yatan Kilorn, bağlarının içinde kıvrandı. Karşılık olarak bağlar daha da sıkıştığında zorlukla soluk alarak hırıldadı. Yanında yatan Cal'in gözkapakları titreşti. Kendine geliyordu ve sonrasında Maven onu

kesinlikle öldürecekti. Zamanım kalmamıştı, kesinlikle hiç zamanım kalmamıştı. Bu iki adamı hayatta tutmak için her şeyi verebilirdim. Her şeyi.

Son bir öfke, korku ve çaresizlikle kendimi serbest bıraktım. Elara Merandus'u öldürmüştüm. Oğlunu ve askerlerini de öldürebilmeliydim. Ancak güçlükol bana hazırlıklıydı ve boğazımı daha da sıkı. Eldivenleri, tenini benim şimşeklerimden tamamen koruyordu. Tutuşunun altında zorlukla nefes alarak tepedeki gökyüzüne uzanmaya çalıştım. Ancak görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı ve kulaklarım zonkluyordu. Bulutlar bir araya gelemeden önce beni boğarak öldürecekti. Diğerleri de benimle birlikte öleceklerdi.

Onu hayatta tutmak için her şeyi yapacağım. Onu benimle tutmak için. Yalnız kalmamak için.

Şimşegim hiç bu kadar zayıf ya da perişan olmamıştı. Kıvılcımlar, ölen bir kalp gibi yavaşça söndü. "Bir takas öneriyorum," diye fısıldadım hırıltıyla.

"Öyle mi?" Maven bir adım daha attı. Varlığı tüylerimi diken diken etti. "Söyle bakalım."

Güçlükol tutuşunu yeniden gevşetse de bir parmağını boğazımdaki bir damarın üstüne bastırdı. Açık bir tehditti.

"Seninle son nefesime kadar savaşaacağım," dedim. "Hepimiz bunu yapacağız ve bunu yaparken öleceğiz. Belki seni de tıpkı annene yaptığımız gibi, giderken yanımızda götürürüz."

Maven'ın titreşen gözkapakları acısının tek belirtisiydi. "Bunun için cezalandırılacaksın. Bu söylediğimi sakın unutma."

Karşılığında boğazımdaki parmak biraz daha derine battı ve büyük ihtimalle göz alıcı bir morluk oluşturdu. Ancak Maven'ın bahsettiği ceza bu değildi, bundan emindim. Bizim için çok daha kötüsünü planlıyordu.

Cal'in bileklerinin çevresindeki parmaklıklar kızarmış, sıcaklıkla parlıyordu. Yarı açık gözlerinden yıldızların ışığı yansıyor ve beni soluğunu tutarak izliyordu. Keşke ona sessizce yatmasını, yapmam gereken şeyi yapmama izin vermesini söyleyebilseydim. Beni defalarca kurtardığı gibi benim de onu kurtarmama izin vermesini.

Yanı başında yatan Kilorn hareketsizdi. Beni herkesten daha iyi tanıyordu ve yüz ifademi çok iyi anlamıştı. Çenesi gerildi ve yavaşça başını sağa sola oynattı.

“Bırak gitsinler, yaşamalarına izin ver,” diye fısıldadım. Güçlükolun elleri zincir gibi hissettiriyordu. Demir yılanlar gibi her yerimi sardıklarını hayal ettim.

Maven, “Mare, ‘*takas*’ kelimesinin anlamını bildiğinden şüpheliyim,” diye alayla gültüp ısrar etti. “Karşılığında *bana* bir şey vermek zorundasın.”

Hiç kimse için ona geri dönmeyeceğim. Bir zamanlar, ses sondasından kurtulduktan sonra Cal’e böyle söylemişim ve bunun neyle ilgili olduğunu anlamıştı.

Teslim ol, demişti Maven notunda, geri dönmem için yalvarırken.

“Savaşmayacağız. *Savaşmayacağım.*” Güçlükol beni bıraktığında duvarlarım parçalara ayrıldı. Daha fazla yukarı bakamayarak başımı sarkıttım. Sanki boyun eğiyordum. *Benim pazarlığım bu.* “Diğerlerinin gitmesine izin ver... ben de senin tutsağın olayım. Teslim olacağım. Geri döneceğim.”

Çimlerin üstündeki ellerime odaklandım. Buzun soğukluğu tanıdık. Kalbime ve orada büyüyen boşluğa uyuyordu. Maven çenemin altından tuttuğunda eli sıcaktı; mide bulandırıcı bir ısı yayıyordu. Bana dokunmaya cüret etmesi çok kesin bir mesajdı. Şimşek Kız’dan korkmuyordu ya da en azından öyle görünmek istiyordu. Beni ona bakmaya zorladığında onda tanıdığım oğlandan geriye hiçbir şey kalmadığını gördüm. Sadece karanlık vardı.

“Mare hayır! Aptallık etme!” Yalvarmaya başlayan Kilorn’u zorlukla işittim. Başımdaki uğultu çok gürültülü, çok acı vericiydi. Elektrik tıslaması değildi; başka bir şeydi, içimden gelen bir şey. Kendi sinirlerim karşı çıkarcasına çılgık atıyordu. Ama aynı zamanda iğrenç, çarpık bir rahatlama da hissediyordum. Benim için, benim seçimlerim için çok fazla kurban verilmişti. Artık sıranın bana gelmesi adil olurdu ve cezama razıydım.

Maven beni dikkatlice süzdü ve yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştı. Ben de aynısını yaptım. Duruşuna rağmen, yaptığım

şeylerden, Şimşek Kız'ın sözlerinden ve bu sözlerin etkisinden *korkuyordu*. Buraya beni öldürüp gömmeye gelmişti. Şimdiyse çok daha iyi bir ödül bulmuştu. Bunu ona gönüllü olarak sunuyordum. O doğuştan bir haindi ama bu, uymaya hevesli olduğu bir pazarlıktı. Bunu gözlerinde görebiliyordum; bana bıraktığı notlarından anlamıştım. *Beni* istiyordu ve tasmanı yeniden elinde tutmak için her şeyi yapardı.

Kılorn bağlarının içinde kıvrandı ama hiç faydası yoktu. "Cal bir şeyler yap!" diye bağırdı, yanındaki bedene doğru atılarak. Bağları birbirine çarparak boş bir yankı yaptı. "Ona izin verme!"

Ona bakamıyordum. Beni farklı hatırlamasını istiyordum. Ayaklarımın üstünde ve kontrol bendeyken. Bu şekilde değil.

"Anlaştık mı?" Dilenci gibiydim ve Maven'a beni parıltılı kafesine kapaması için yalvıyordum. "Sen sözünü tutar mısın?"

Tepemde dikilen Maven, onun kelimelerini tekrarladığımda gülümsemi ve dişleri parıldadı.

Kafestekiler bağırmaya, bağlarını sarsmaya başladılar. Hiçbirini duymuyordum. Zihnim yapmakta olduğum takas dışında her şeye kapanmıştı. Sanırım Jon bunların olacağını da biliyordu.

Maven'ın eli çenemden boğazıma indi. Tutuşu sertleşti. Güçlükoldan daha yumuşaktı ama çok daha fazla acı veriyordu.

"Anlaştık."

SONSÖZ

Günler geçti. En azından ben o kadar zaman geçtiğini düşünüyordum. Bu sürenin çoğunu bilinçsiz bir karanlıkta, ses sondasının kölesi olarak geçiriyordum. Artık canımı o kadar yakmıyordu. Gardiyanlarım cihazın sözde dozajını mükemmelleştirmişlerdi; beni baygın tutuyordu ama kafatasımı yaracak bir ağrı çekmiyordum. Kendime geldiğim zamanlarda beyaz cüppeler içindeki adamları hayal meyal seçiyordum, cihazı yeniden çalıştırıyorlardı ve alet yeninden ötmeye başlıyordu. Sürekli klik sesiyle böcek durmadan beynimi yiyordu. Bazen çekildiğimi hissediyordum ama tamamen ayılamıyordum. Bazen Maven'ın sesini duyuyordum. Ardından beyaz hapisane kırmızı ve siyaha dönüşüyordu ve iki renk de dayanılmaz ölçüde parlak oluyordu.

Bu sefer kendime geldiğimdeyse hiç klik sesi yoktu. Dünya fazla parlaktı ve hafif bulanıktı ama yeniden bayılmadım. Tamamen uyanıktım.

Zincirlerim şeffaftı, büyük ihtimalle plastikten ya da elmascamdan yapılmıştı. El ve ayak bileklerimi sarıyorlardı; rahat olamayacak kadar dar ama dolaşımımı engellemeyecek kadar gevşekti. Kelepçeler en kötüsüydü,

kenarları keskindi ve hassas derimi sıyrınıyordu. Yüzeysel yaralarımın kan damlıyordu. Düz beyaz elbisemin üstünde kırmızı kan lekeleri büyük tezat oluştuyordu ve kimse bunu silmekle uğraşmıyordu. Artık Maven kim olduğumu saklayamayacağından kim bilir nasıl çarpık bir plan uğruna kanımı tüm dünyaya gösterecekti. Zincirlerim şangırdadığında hareket halindeki bir zırhlı aracın içinde olduğumu fark ettim. Mahkûmlar için olmalıydı çünkü hiç penceresi yoktu ve duvarlarda halkalar vardı. Zincirlerim halkalardan birine takılmıştı ve hafifçe sallanıyordu.

Karşımda yumurta gibi kel kafalı, beyazlar içinde iki adam oturuyordu. Eğitimci Arven'e fazla benziyorlardı. Kardeşleri, belki de kuzenleriydi. Bu, baskı hissini ve zorlukla nefes almamı açıklıyordu. Adamlar yeteneğimi baskılıyorlar ve beni kendi tenimin içine hapsediyorlardı. Zincirlere de ihtiyaç duymaları garipti. Şimşegim olmadan sadece on yedi yaşında bir kızdım. Neredeyse on sekiz olmak üzereydim. Gülümsememe engel olamadım. Doğum günümü kendi irademle hapsolarak geçirecektim. Geçen sene, bu zamanlarda savaş cephesinde olacağımı düşünüyordum. Şimdiyse nereye gittiğini bilmediğim bir aracın içinde, beni öldürmeye çok hevesli iki adamla birlikte yolculuk ediyordum. Çok fazla bir ilerleme kaydedememiştım.

Ayrıca sanırım Maven haklıydı. Bir sonraki doğum günümü birlikte geçireceğimize dair beni uyarmıştı. Görünüşe göre *gerçekten* de sözünü tutuyordu.

"Bugün günlerden ne?" diye sorsam da ikisi de cevap vermedi. Gözlerini bile kırpmadılar. Tüm dikkatleri benim üstümdeydi, mükemmel ve karşı konulmaz bir güçle beni sessizleştiriyorlardı.

Dışarıdan garip, durağan bir uğultu duyulmaya başladı. Ne olduğunu anlamadım ve anlamaya çalışarak enerjimi harcamak istemedim. Yakında bunu öğreneceğimden emindim.

Yanılmıyordum da. Birkaç dakika sonra araç durdu ve arka kapı açıldı. Uğultu, hevesli bir kalabalıktan yükseliyordu. Korkutucu bir an boyunca yeniden Kemik Stadyumu'na, Maven'ın beni öldürmeye çalıştığı arenaya gönderildiğimi sandım. *Başladığı işi bitirmek istiyor. Biri*

zincirlerimi çözdü, beni hızla öne doğru itti. Neredeyse araçtan aşağı düşecektim ama Arven susturuculardan biri son anda beni yakaladı. Bunu nezaketinden değil, gerekli olduğundan yapmıştı. Şimşek Kız gibi tehlikeli görünmem gerekiyordu. Zayıf bir mahkûmu kimse umursamazdı. Ağlayıp sızlayan bir korkakla kimse alay etmezdi. Aşağılanmış bir fatih görmek istiyorlardı, canlı bir ödül. Zira artık tam olarak buydum.

Bu kafese gönüllü olarak adım atmıştım.

Her zaman yaptığım gibi.

Nerede olduğumu anladığımda ürperdim.

Arkeon Köprüsü. Bir zamanlar yanarak çökmesini izlemiştim ama güç ve kudretin sembolünü yeniden inşa etmişlerdi. Şimdi onu yürüyerek geçmek zorundaydım; ayaklarım çıplak ve yara içindeyken, zincirlerim ve beni tutsak edenler yanımdayken. Yukarı bakamıyor, gözlerimi yerden ayırmıyordum. O kadar çok insanı ve kamerayı görmek istemiyordum. Kırıldığımı görmelerine izin veremezdim. Maven'ın istediği buydu ve bunu ona asla vermeyecektim.

Göstериye çıkarılmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Ne de olsa artık buna alışmıştım. Ama bu öncekilerden daha kötüydü. Ormandaki açıklıkta yakaladığım rahatlama hissi çoktan gitmiş, yerini korku ve endişeye bırakmıştı. Tüm gözler üstümde dolaşüyor, ünlü yüzümde çatlaklar bulmaya çalışıyordu. Bolca da buldular. Bağırışlarını dinlememeye çalıştım ve birkaç saniye bunu başardım da. Daha sonra çoğunun ne dediğini duymaya ve görmem için kaldırdıkları korkunç şeyleri görmeye başladım. *İsimler. Fotoğraflar. Ölmüş ya da kayıp tüm Gümüşler.* Onların kaderinde benim parmağım vardı. Bana bağınıyorlar, herhangi bir silahtan çok daha fazla acıtan kelimeler sarf ediyorlardı.

Köprünün ve kalabalık Sezar Meydanı'nın sonuna geldiğimde gözümünden hızla akan yaşları durduramadım. Herkes görüyordu. Her adımda vücudum geriliyordu. Sahip olmadığım şeye, beni kurtaramayacak yeteneğime uzandım. İlmek boynuma çoktan dolanmışçasına zorlukla nefes alıyordum. *Ben ne yaptım böyle?*

Beyazates Saray'ının basamaklarında, düşüşümü görmeye hevesli bir sürü insan toplanmıştı. Soylular ve generallerin hepsi yas siyahlarına bürünmüştü ve bu seferki Kraliçe içindi. Evangeline'in elbisesini fark etmemek mümkün değildi, gece kadar koyu kristal zumbalar, her hareketinde parılıyordu.

Gri giyen bir tek kişi vardı ve bu renk ona çok yakışıyordu. *Jon*. Bir şekilde onlarla birlikte dikiliyor ve benim yaklaşmamı izliyordu. Kan kırmızı gözleri asla kabul etmeyeceğim bir özürle bana bakıyordu. *Gitmesine asla izin vermemeliydim*. Kendime lanet ettim.

Bir zamanlar tek başıma yükseleceğimi söylemişti. Artık yalan söylediğini biliyordum. Çünkü kesinlikle düşmüştüm.

Platformun ön tarafı yükseltilmişti ve boştu. Maven bir idam istiyorsa, bunun için iyi bir yerdi. Daha önce görmediğim bir tahtta oturmuş, bekliyordu.

Gardiyanlarım beni ona doğru çekerek Kral'a yaklaşmam için zorladılar. Beni herkesin önünde öldürüp sarayın merdivenlerini kanımla mı boyayacağını merak ettim. Ayağa kalktuğunda irkildim. Yüzlerden oluşan kalabalığın önünde tıpkı nişanlı çiftlerin yapacağı gibi saf ve baş başa, birbirimizin önünde dikildik. Ama bu bir düğün değildi. Bu bir cenaze olabilirdi. Benim sonum...

Elinde bir şey parıladı. *Babasının kılıcı mı? Bir celladın bıçağı mı?* Boynumun etrafına bir şey taktığında buz tutmuş gibi titredim. *Bir tasma*. Mücevherli, altın kaplamalı, keskin kenarlı, dehşetin güzelliğe bürünmüş hali. Yaşlarımdan bulanık gözlerimle zorlukla görebiliyordum; önümdeki siyah zırlı Kral'dan ve köprücük kemiğimi yakan damgadan başka hiçbir şeyden emin değildim.

Tasmaya bir zincir bağlıydı. Bir tasma kayışı. *Bir köpekten başka bir şey değilim*. Bunu yumruğunun içinde sıkıca tuttuğunda beni platformdan aşağı sürüklemesini bekledim. Bunun yerine dimdik durdu.

Kayışı dikkatlice çekerek elindeki zinciri denedi ve ona doğru tökezlememi sağladı. Tasmanın sivri uçları tenime battı. Neredeyse boğulacaktım.

“Onun bedenini herkese sergiledin.” Sıkılı dişlerinin arasından bu kelimeleri zorlukla söylediği sırada nefesi kulağımın dibindeydi. Sesi acıyla uğulduyordu. “Ben de aynısını sana yapacağım.”

Yüz ifadesini okuyamıyordum ama söylemek istediği çok açıktı. Bir eliyle ayağını işaret etti. Parmakları hatırladığımdan daha beyazdı.

Söylediğini yaptım.

Diz çöktüm.

TEŞEKKÜRLER

Herhangi birine teşekkür etmeden önce, şu anda yediğim dünden kalan pizzaya teşekkür etmek istiyorum. Gerçekten çok lezzetli.

Geçen sefer olduğu gibi, yine çok fazla kişiye teşekkür etmem gerekiyor ve hepsini burada anmaya çalışacağım. Her şeyden önce mide bulandırıcı seviyede beni desteklemeye devam ettikleri için aileme; Heather ve Louis'e. İkiniz olmasanız bunu gerçekten yapamazdım ve yapmaya devam edemezdim. Elbette, nasıl olduysa artık bir yetişkin olan, kardeşim Andrew'a. Bu ne zaman oldu bilmiyorum ama seninle gurur duyuyorum ve büyümeni izlemek beni çok heyecanlandırıyor. Büyükbaba ve büyükannelerim George ve Barbara ile Mary ve Frank'e sevgiler ve çok teşekkürler. Sizlere çok değer veriyorum ve çok özlüyorum. Ve ailenin geri kalanı, teyzeler, dayılar, kuzenler... Desteğiniz ve arkadaşlığınız için çok teşekkür ederim. Özellikle de yayımlarıma yolunda bir yazar olan Michelle'e tebriklerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Geçen senenin teşekkürler kısmı uzun sürmüştü bu yüzden bu sefer daha az yazmaya çalışacağım. İki yakadaki tüm arkadaşlarıma teşekkürler. Tuhaf olduğum için üzgünüm. Benim saçmalıklarına tahammül edip bazen de destekledikleri için Morgan ve Jen'e özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Kızıl Kraliçe'yi sinema salonlarına taşımak için büyük mücadeleler veren Banderspink'teki ekibe teşekkürler. Benim senaristlik kariyerimi hayatta tuttuklarını da belirtmek isterim. Christopher Cosmos, Daniel Vang, Jake'ler, JC, David ve tüm stajyerler ile emeklerine. Ve elbette Gennifer Hutchinson ve Sara Scott'a teşekkür ediyorum. Bundan sonra

nerelere gideceğimizi tahmin edemiyorum. Son olarak, avukatım Steve Younger'a, ne olursa olsun arkamı daima kolladığı için müteşekkirim.

New Leaf Literary'deki ekibe sayfalarca teşekkür edebilirim ama size kıyamayacağımdan özet geçiyorum: Onlar hiç şüphesiz en iyiler. En alttan en tepeye kadar, her yanıla, ajansımdaki herkes aşırı yetenekli ve şansına şükürler olsun ki onlarla birlikteyim. Jo, Pouya, Danielle, Jackie, Jaida, Jess, Kathleen ve Dave; var olduğunuz ve benimle uğraşmaya tenezzül ettiğiniz için teşekkürler. Suzie, bunu sana sürekli söylüyorum çünkü gerçek bu; sen harikasin, eşsizsin ve yaptığım şeyin sebebisin.

Yağcılığım sizi yeterince tiksindirmediyse, müsaadenizle devam edeceğim: *Kızıl Kraliçe*'nin başarısını ufak bir mucize olarak görüyorum, dolayısıyla HarperTeen'de bunu mümkün kılanlar da azizler olmalı. En başta ilk editörüm; ilk ve en iyisi Kari Sutherland'a; taslaklarıma inandığı ve bunu gerçekleştirdiği için. Bir diğer değerli editörüm Kristen Pettit harika gysiler içinde bir çoban ve çok daha harika bir hikâye algısı var. Yaptığın işi ve olgunlaşmamış fikirlerimi güzel hikâyelere dönüştürürkenki sabrın için teşekkür ederim. Ayrıca Elizabeth Lynch(pin), çok çalışıyorsun ve beni çok iyi idare ediyorsun. Harper takımının geri kalanı da farklı değil: Kate Jackson (yemek blogun bana musallat olsa da), Susan Katz, Suzanne Murphy, Jen Klonsky, hepiniz sihirbazsınız. Pazarlama bölümünden yorulmak bilmeyen Elizabeth Ward, Kara Brammer, gerçekten ünlü bir süperstar olan Margot Wood ve Epic Reads'in geri kalanı; siz olmasanız *Kızıl Kraliçe* bu kadar büyük bir yankı uyandırmazdı. Benim sevgili halkla ilişkiler uzmanım Gina'ya, daha fazla okurla görüşmemi sağladığı için teşekkürler. Yapım aşamasında Alexandra Alexo, Lillian Sun, Stephanie Evans, Erica Ferguson, Gwen Morton ve Josh Weiss'a minnettarım. Siz olmasaydınız *Kızıl Kraliçe* ve *Cam Kılıç* anlamsız birer kütle olurdu. Satışta Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh, Kathy Faber, Susan Yeager ve Jen Wygand. Ayrıca uluslararası yayıncılarımla koordinasyonu sağlayan Kaitlin Loss'a teşekkürlerimi sunarım. Son ama çok önemli olarak gerçekten sihirli yaratıklar olduğunu düşündüğüm tasarım ekibini anmadan geçemeyeceğim. Gerçekten ama... kapaklarımı

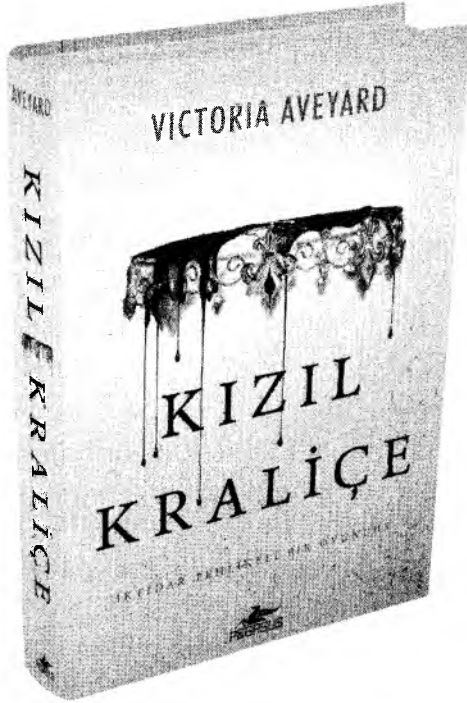
gördünüz, değil mi? Bunların insan yapımı olması mümkün değil. Bunun için teşekkürler; size hayranım Sarah Kaufman, Alison Donalby, Barb Fitzsimmons ve Toby & Pete.

Artık yayımlanmış eserlerimle gerçek edebiyat dünyasına girdiğimden beri bunun ne kadar masraflı... ve korkutucu olabileceğini gördüm. Benim çömez yazarlıktan, kitabı yayımlanmış yazarlığa çok düzgün ve rahat geçmemi sağlayan herkese çok teşekkürler. Bloggerlara, vloggerlara, tweet atanlara, okurlara, posta güvercinlerine, *Kızıl Kraliçe*'yi ve şimdi de *Cam Kılıç*'i destekleyen herkese teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Bana desteğini sunan tüm yazar arkadaşlarım; dostluğunuza minnettarım. Buraya isimlerinizi yazardım ama çok fazlasınız ve açıkçası arkadaşım olarak isimlerinizi yazmak, hava atmak olur gibime geliyor. Ve yeniden Emma Theriault'a, KK konusundaki hırsı, cömert notları ve sohbet etmeye daima hevesli olduğu için teşekkürler.

Gelenek olduğu üzere, insan olmayan birkaç şeye de teşekkür edeceğim. Pekâlâ, ilki aslında bir grup insandan oluşuyor. New England Patriots takımına; geçen sene size teşekkür etmiştim ve Super Bowl'u kazandınız. Bu geleneği sürdürüelim. Free Brady'ye. Wikipedia'ya, National Park Service'e, İskoçya'ya, Target mağazalarına, San Diego Comic Con'a, değişen mevsimlere, kaşmir atkılara, yeni ve mükemmel yazıcıma, yer-kürelere, bol kremalı kahveye, Delta puanlarıma ve brunch'lara. Ayrıca ilham kaynaklarım: Tolkien, Rowling, Martin, Spielberg, Lucas, Jackson, Bay'e... Evet, Michael Bay dedim, beni rahat bırakın!

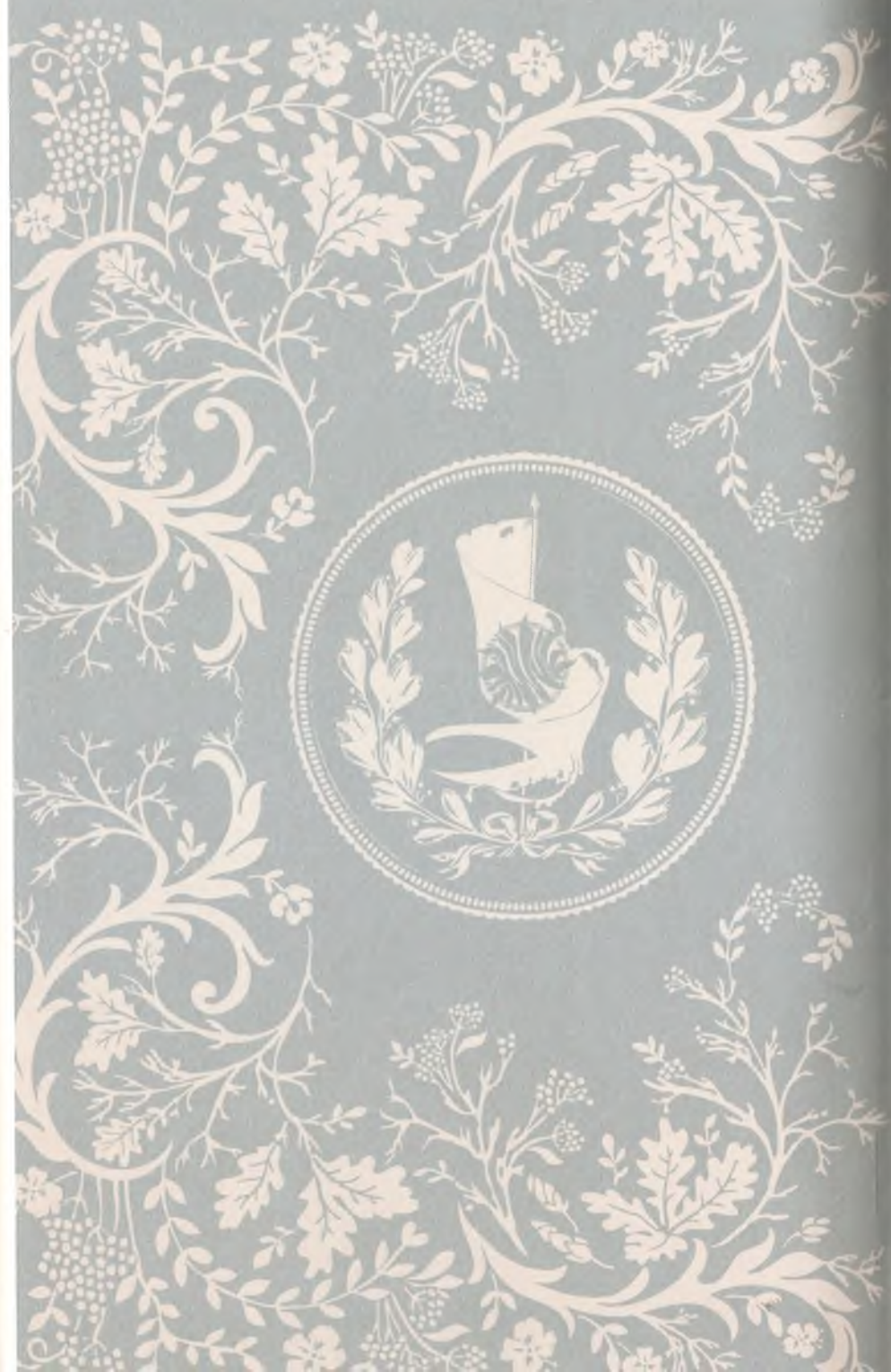
Neredeyse bitti. Bunları tekrarlıyorum ama çok önemliler ve zaten buraya kadar okuduysanız sonunu getirebilirsiniz. Morgan'a. Suzie'ye. Ve yeniden aileme. Bu sizinle başladı ve sizinle sona erecek.

İNSANLARIN KANA GÖRE SINIFLARA
AYRILDIĞI BİR DÜZEN... BÜYÜLÜ, TANRISAL
YETENEKLERİYLE DİĞERLERİNE HÜKMEDEN
GÜMÜŞLER, ONLARIN GÖLGESİNDE HAYATTA
KALMAYA ÇALIŞAN, SIRADAN KIZILLAR...
İKTİDAR TEHLİKELİ BİR OYUNDUR.
PEKİ, KAZANMAK İÇİN NE KADAR KAN
KAYBETMEK GEREKİR?

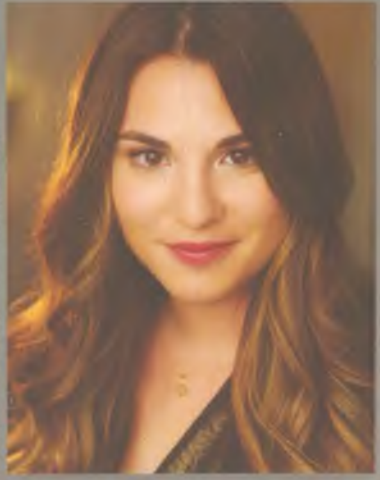

"İstikrarsız bir dünyada, güçlü bir başkahraman."

Booklist

VICTORIA AVEYARD yalnızca ABD'deki en berbat dönel kavşağa sahip olmakla ünlü Longmeadow, Massachusetts'te doğup büyümiş, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde senaryo yazarlığı okumak üzere Los Angeles'a taşınmıştır. Şu anda günlerini Doğu ve Batı yakaları arasında mekik dokuyarak geçirmektedir. Bir yazar ve senarist olan Aveyard, kariyerini çok fazla kitap okuyup çok fazla film izlemek için bir bahane olarak kullanmaktadır. Hakkında daha fazla bilgi için www.victoriaaveyard.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

BEN BİR KILICIM; ŞİMŞEK TEN VE ATEŞTEN DOĞDUM.
KALBİMİN KIRILMASINDAN KORKMUYORUM.
ACIDAN KORKMUYORUM.
SADECE BOŞLUĞA UYANMAKTAN KORKUYORUM.
YALNIZ BİR FIRTINADA TEK BİR ŞİMŞEK OLMAKTAN.
BEN BİR KILIÇSAM, CAMDAN YAPILMIŞIM
VE ÇATLAMAYA BAŞLADIĞIMI HİSSEDİYORUM.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 976-605-343-935-6

